

ÎMBRĂȚIȘARE ÎN AMURG
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

„De ce oare ne este dat să murim atât de greu?” se tânguia tânăra femeie cuprinzându-și abdomenul în mâini, în clipa în care un nou val de durere îi străbătu corpul, plecând din șale și prelungindu-se în jos, de-a lungul pulpelor. Când durerea se potoli, rămase nemișcată, gâfâind, ca un animal rănit, încercând să-și adune puterile pentru a înfrunța următorul val care avea să se producă curând. Era sigură de asta întrucât nu credea că îi este permis să moară înainte de a naște copilul. Cu trupul cuprins de frisoane, zăcea sub ploaia rece ale cărei picături păreau că i se înfig în piele ca niște ace. Rochia ei zdrențuită era udă complet, ca și cele câteva articole de lenjerie îngrămadite într-o boccea strânsă

cu un nod grosolan.Zdrențele ude atârnavu grele,țintuind-o de pământul mlăștinos,ca o ancoră,tot atât de neîndurător ca și ploaia care nu se mai oprea.Frigul îi pătrunsesse până în oase,dar pielea ei lucea de sudoare,acum,după atâtea ore de chinuri.

„Cât timp trecuse oare,de când o apucaseră durerile facerii?”începuseră așeară, imediat după asfințit.În timpul nopții durerea crescuse,cuprinzându-i întregul pântec,de parcă ar fi fost prins între doi pumni furioși.Cerul acoperit de nori o împiedica să-și dea seama cât era ceasul,dar bănuia că trebuie să fie aproape de prânz.Când următorul val de contracții se abătu asupra ei,își concentră atenția asupra desenului format de ramurile copacului sub care stătea,pe cerul plumburiu.Norii de ploaie se fugăreau pe cer,fără a-i da nici cea mai mică atenție femeii de douăzeci de ani care zăcea singură în acea pădure sălbatică din Tennessee,gata să dea naștere unei ființe pe care nu voia s-o considere un copil,nici măcar o ființă umană.

Culcată pe patul acela de frunze căzute,rămase din toamnă,își răsuci capul într-o parte și lacrimile ei se amestecară cu ploaia.Copilul fusese conceput în rușine și umilință și nu merita să se nască în împrejurări mai fericite ca acestea.

„Doamne Isuse,lasă-mă să mor acum”,se rugă ea când o nouă durere îi răscoli abdomenul,rostogolindu-se în interiorul trupului ei,amplificându-se și apoi spărgându-se întocmai cum tunetul se spărsese între munți.

Așeară încercase să ignore durerea și continuase să meargă,dar când lichidul acela țâșnise dintre pulpele ei,fusese obligată să se întindă pe jos.N-ar fi vrut să se oprească.Fiecare zi însemna câteva mile în plus între ea și cadavrul care trebuie să fi fost descoperit de acum.Sperase că trupul acela se va descompune și nu va fi găsit niciodată,dar ar fi fost un noroc prea mare să se întâmple astfel și ea nu credea în noroc.Această durere nemiloasă care se abătuse asupra ei era,fără îndoială,pedeapsa divină pentru bucuria ei de a vedea una din creaturile Lui murind;la aceasta se adăuga și dorința ei de a nu fi părtașă la viața pe care o purtase în pântec timp de nouă luni.

Deși comitea un păcat,se ruga să nu-i fie dat să vadă acea ființă care se străduia din greu să iasă din corpul ei.Se ruga să moară ea întâi.

Următoarea criză fu mai insuportabilă ca toate celelalte,făcând-o să se ridice în șezut.În seara trecută,când pantalonașii ei strânși la genunchi fuseseră pătați de sânge,îi scosese și îi aruncase.Acum îi luă de jos și își șterse fața udă de ploaie și sudoare.Tremura de teamă și de durere,fără să se poată stăpâni.La ultima durere,avusese senzația că ceva s-a rupt.Ridicându-și poalele zdrențuite ale rochiei și ceea ce mai rămăsese din juponul de dedesubt,dincolo de genunchi,își coborî cu teamă mâna între picioare și atinse locul dureros.„Ohhh...”scânci ea,și începu să plângă.Era deschisă,desfăcută larg.Cu vârful degetelor simțise capul copilului.Își retrase mâna și o văzu plină de sânge.Ochii ei se deschiseră larg de groază,dar sunetul care se auzi fu un țipăt pătrunzător de agonie,în timp ce corpul ei se forța să elimine ființa ce devenise un corp străin,după ce fusese găzduită timp de nouă luni.

Se ridică în coate, desfăcu larg pulpele și făcu un ultim efort. Își simțea zvâcnetul inimii în urechi și în dosul ochilor strâns închiși; fălcile o dureau de atâta încleștare; buzele erau întinse, într-o expresie oribilă. Profită de un scurt răgaz și inspiră adânc. Durerea reveni din nou. Și apoi iarăși. Își dirijă ultimele puteri într-un efort final, îndreptându-și întreaga greutate a corpului spre acel loc îngust despărțit în două. Deodată se simți eliberată. Căzu pe spate epuizată, inspirând aer cu lăcomie, bucuroasă acum de picăturile reci de ploaie care îi răcoreau fața. În pădure nu se auzea nici un sunet, în afară de zgomotul de foale al plămânilor ei și de ploaia deasă. Nu se auzise nici un fel de țipăt de copil, nu exista nici o mișcare. Uitând de rugăciunea ei de mai înainte, se căzni să se ridice puțin și dădu veșmântul la o parte. Când văzu pruncul, dintre buzele ei crăpate izbucniră gemete de durere și jale. Copilul zăcea mort între picioarele ei, fără ca măcar să fi simțit viața. Cordonul care îl hrănise se prefăcuse în ștreang. Funia de carne era strâns încolăcită în jurul gâtului său. Fața pruncului părea prinsă într-un clește. Intrarea lui în lume fusese un salt sinucigaș. Femeia se întreba dacă nu cumva pruncul voise să moară, știind instinctiv că va fi disprețuit chiar și de mama lui, preferând moartea degradării.

-Cel puțin, n-a trebuit să suporti viața, micuțule, șopti ea.

Se lăsă pe spate, pe pământul moale ca un burete și rămase cu privirile ațintite spre cerul care plângea. Simțea că are febră, că e cuprinsă de delir, și își dădea seama că ideea ei despre prunci care se sinucid în pântec era o nebunie. Și, cu toate astea, gândul că pruncul ei nu voise să trăiască, întocmai cum nu voise nici ea, că dorise să moară, o făcea să se simtă mai bine.

Ar fi trebuit să se roage pentru iertarea păcatului de a se bucura de moartea lui, dar acum era prea obosită. Cu siguranță, Dumnezeu va înțelege. În fond, El fusese Acela care îi trimisese această durere. Nu merita acum să se odihnească?

Închise ochii pentru a-i apăra de ploaia care se prelingea pe fața ei ca un balsam binefăcător. Nu-și amintea să fi simțit vreodată atâta pace binevenită în suflet.

Acum putea să moară.

-Crezi că e moartă? întrebă o voce tânără, spartă ca orăcăitul unei broaște.

-Nu știu, șopti o voce ceva mai coaptă, împunge-o să vedem.

-Nici nu mă gândesc. Fă-o tu, dacă vrei. Băiatul înalt, osos, îngenunche lângă corpul nemișcat. Atent, așa cum fusese învățat de tatăl lui, sprijini pușca de trunchiul copacului. Măinile lui tresăreau nervos când le întinse în direcția femeii.

-Ți-e frică, nu? îl provocă băiatul mai tânăr.

-De ce să-mi fie frică? șuieră celălalt. Și pentru a dovedi că nu-i era, își apropie indexul de buza superioară a femeii, fără s-o atingă.

-Respiră, spuse el, ușurat. Nu e moartă.

-Ce crezi... Doamne, Bubba, are sânge sub rochie.

Instinctiv, Bubba făcu un salt înapoi. Fratele lui, Luke, avea dreptate.

Un firisor de sânge forma o mică băltoacă sub marginea rochiei, ridicată până la

genunchi. Femeia nu purta ciorapi și ghetetele ei de piele erau crăpate și scorjite. Șireturile erau înnodate în mai multe locuri.

-Crezi c-a fost împușcată? Poate ar trebui să căutăm...

-Știu, știu, spuse Bubba, impacientat. Tacă-ți fleanca.

-Te spun lui mama că-njuri dacă...

-Gura! se răsti la el Bubba, țintuindu-l cu privirea. Vrei să-i spun și eu că ai urinat în ligheanul bătrânei Watkins, după ce te-a certat că faci prea multă gălăgie?

Luke se liniști imediat și Bubba se întoarse spre fată. Cu o mișcare ușoară, ridică marginea rochiei murdare. În clipa următoare scoase o exclamație de groază, dădu drumul rochiei și sări în picioare. Rochia însă nu căzu la loc, lăsând să se vadă forma lipsită de viață dintre picioarele ei. Băieții, îngroziți, rămaseră cu ochii la copilul mort. Luke scoase un sunet straniu.

-Îți vine să verși? întrebă Bubba.

-Nu, spuse Luke, înghițind în sec; nu cred, adăugă el mai puțin sigur.

-Du-te și cheam-o pe mama. Și pe tata. Vor trebui s-o ducă până la căsuță. Vezi să nu te rătăcești.

-N-ai grijă, spuse Luke, țâfnos.

-Atunci, dă-i drumul. S-ar putea să moară, dacă nu te grăbești.

Luke își lăsă capul pe un umăr și privi fața palidă a femeii.

-Arată ca un strigoii. Ai de gând să mai pui mâna pe ea în lipsa mea?

-Întinde-o! zbiră Bubba, aruncându-i o privire amenințătoare. Luke își croi zgomotos drum prin hățișul pădurii și când ajunse destul de departe ca să aibă curaj, îi strigă:

-Să știi c-o să-mi dau seama dacă te-ai uitat unde nu trebuie. Și am să te spun lui mama. Bubba Langston luă un con de brad și aruncă după fratele lui, cu doi ani mai tânăr. Conul nu-l ajunse și Luke o luă la fugă. După dispariția lui, Bubba îngenunche lângă fată. Înainte de a se uita din nou la copil, își supse buza inferioară. Apoi, cu vârful degetului mare și al arătătorului, ridică din nou marginea rochiei și acoperi copilul.

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare, dar se simțea mai bine acum, că nu mai vedea copilul.

-Doamnă, șopti el ușor, hei, doamnă, mă auzi? Cu teamă, o scutură de umăr. Femeia gemu; capul ei se întoarse într-o parte, apoi reveni la loc.

Bubba nu mai văzuse niciodată un păr atât de frumos. Chiar și așa, plin de frunze și rămurele, ud de ploaie, era frumos, cârlionțat și oarecum sălbatic. Nici culoarea lui nu semăna cu ceea ce văzuse până atunci. Nu era nici roșu, nici șaten, undeva pe la mijloc. Scoase bidonul suspendat de gâtul lui cu o curea de piele și îl deschise.

-Ți-e sete? Făcându-și curaj, apăsă gâtul de metal al bidonului pe buzele ei moi și turnă puțin. Imediat limba el ieși în afară și linse lichidul de pe buze.

Bubba o privea fascinat. Ochii femeii se deschiseră clipind, ațintindu-se vag asupra lui. Fata văzu un băiat cu ochii larg deschiși, de vreo șaptesprezece ani, aplecat deasupra ei, emoționat. Părul din capul lui era atât de deschis încât

părea alb.Era înger? Era în rai?Dacă da,atunci era ca și pe pământ.Același cer,aceiași copaci,aceeași pădure plouată.Și aceeași durere între picioare.Încă nu murise!

„Nu,nu,băiatule,pleacă.Vreau să mor”.Închise din nou ochii și nu-și mai dădu seama de nimic.Speriat că femeia va muri și simțindu-se complet neajutorat,tânărul se lăsă jos pe pământul umed de sub copac.Rămase cu privirea ațintită pe fața ei,până când auzi zgomotul făcut de părinții lui care-și croiau drum prin vegetația deasă,ce se dezvoltă năvalnic în acest început de vară.

-Ce-i toată povestea asta cu fata,de care bate câmpii Luke? îl întrebă Zeke Langston pe fiul său mai mare.

-Vedeți? V-am spus eu...spuse Luke,emoționat,arătând cu degetul.Uitați-o.

-Dați-vă la o parte să văd ce-i cu fata asta,spuse Ma,dându-i la o parte pe bărbați și lăsându-se pe vine lângă fată.

Întâi,îi dădu la o parte părul umed de pe față.

-E drăguță,nu? Mă întreb ce,Doamne,iartă-mă,o fi căutând aici singură.

-E și un copil acolo,Ma.Ma Langston se uită la Bubba,apoi la soțul ei,făcându-i un semn cu capul să-i îndepărteze pe băieți.Când îi văzu întorși cu spatele,Ma ridică rochia fetei până la brâu.Văzuse destule grozării în viața ei,dar asta le întrecea pe toate.

-Doamne,fie-Ți milă,șopti ea.Zeke,dă-mi o mână de ajutor.Voi,băieți,duceți-vă înapoi la căruță și spuneți-i lui Anabeth să pregătească un pat.Faceți un foc mare și puneți apă la fiert.Dezamăgiți că vor pierde cea mai interesantă parte a aventurii,băieții protestară în cor:

-Dar,Ma...

-Hai,valea!

Decât să înfrunte mânia mamei lor,pe care o simțiseră amândoi gata să izbucnească,o porniră spre caravana care făcuse o haltă pentru a se odihni,fiind duminică.

-Nu se prezintă rău,nu? întrebă Zeke,lăsându-se jos lângă soția lui.

-Nu.Întâi trebuie să îndepărtez rămășițele nașterii.Ar putea muri totuși,din cauza toxinelor.Se apucară de treabă în tăcere.

-Ce să fac cu astea,Ma? întrebă Zeke.Pusese deșeurile naturii la un loc cu copilul mort,într-o pânză tare și făcuse o boccea.

-Îngroapă-le.Nu cred că fata va fi în stare să vină la mormânt în zilele următoare.Marchează locul,în cazul în care ar dori să vină să-l vadă.

-Am să pun un bolovan deasupra ca să nu-l răscolească vreun animal,spuse Zeke,solemn,și începu să facă o mică groapă cu lopățica pe care o avea asupra lui.

-Cum e cu fata? întrebă el când termină,ștergându-și mâinile pe o batistă mare,înflorată.

-Încă sângerează,dar am pansat-o.Am făcut tot ce puteam,aici.Poți s-o duci în brațe?

-Dacă mă ajuți s-o ridicăm.

Fata își reveni și protestă, mișcându-și brațele moale, când Zeke o apucă pe sub genunchi și spate și o ridică la pieptul lui slab. Apoi, însă, brațele căzură moi și fata își pierdu iar cunoștința. Gâtul i se arcui în clipa în care capul îi căzu pe spate.

-Ce zici de părul ei? E nostim, nu? comentă Zeke, dar fără răutate.

-Nu cred c-am mai văzut o astfel de culoare până acum, răspunse Ma, absentă, în timp ce lua de jos lucrurile pe care le aduseseră. Grăbește-te. A început iar să plouă.

Simțea o arsură puternică între pulpe; gâtul îi era uscat și dureros. Îi era cald, și o dureau toate. În jurul ei însă totul părea liniștitor. Locul unde se afla era uscat și cald. Ajunsesse oare în rai? O lăsase băiatul acela să moară? De aceea se simțea atât de liniștită și protejată? Dar în rai se spune că nu există durere, pe câtă vreme ea o simțea. Își deschise ochii. Deasupra ei se boltea un acoperiș de pânză albă. Lângă ea, pe o lădiță, ardea o lampă cu fitilul coborât. Își întinse picioarele atât cât îi permitea durerea dintre ele și exploră patul. Picioarele ei erau goale, dar cineva o îmbrăcase cu o cămașă de noapte. Își pipăi trupul cu mâinile și se întrebă de ce avea acea senzație ciudată. Apoi își dădu seama că era din cauza abdomenului care era dezumflat.

Atunci îi reveniră toate amintirile, ca un val îngrozitor. Frica, durerea, oroarea când văzuse copilul mort, învinețit și rece, zăcând între picioarele ei, făcură să i se umple ochii de lacrimi.

-Haide, haide, nu mai plânge. Ai plâns ore în șir în timp ce dormeai.

Degetele care ștergeau lacrimile de pe fața ei erau mari și roșii, dar îi făceau bine. La fel și vocea, blândă și mângâietoare, care-i vorbea.

-Ia, soarbe puțin din supa asta. Am făcut-o dintr-un iepure vânat de băieți azi-dimineață, înainte de a te găsi. Femeia apropie o lingură de gura ei. Fata sorbi lichidul gros și îl găsi gustos. Îi era foame.

-Unde sunt? întrebă ea printre înghițituri.

-În Chervanul nostru. Eu sunt Ma Langston. Cei care te-au găsit sunt băieții mei. Mai ții minte ceva? I-ai speriat de moarte, spuse ea, chicotind. Luke le-a povestit tuturor celor din convoi. Ți-am spus că te aflii într-un convoi de chervane în drum spre Texas?

Toate astea erau prea noi și prea multe pentru a le putea cuprinde cu mintea dintr-odată, așa că fata se concentră asupra supei care-i umplea stomacul, caldă, sporind senzația de bine și de siguranță. De săptămâni întregi tot alergase, plină de teamă că e urmărită, așa că, în afară de câteva zile, nu se adăpostise nicăieri, ci dormise sub cerul liber, mâncând ceea ce putea găsi prin pădure. Fața osoasă, aplecată deasupra ei, era serioasă și binevoitoare. Puțini ar fi înfruntat-o, dar și mai puțini ar fi văzut răutate pe ea. Părul rar, șaten încărunțit, era pieptănat pe spate într-un coc pe ceafă. Era o femeie corpulentă, cu un piept voluminos care-i atârna până la brâu.

Purta o rochie de bumbac cu imprimeu,decolorată,dar curată.

Pielea îi era plină de încrețituri fine,dar obrajii îi erau trandafirii ca ai unei fetițe,ca și cum un zeu binevoitor își privise opera,apreciase că e prea grosolană și o dăruise cu obrajii aceia roz pentru a mai îndulci aparențele.

-Te-ai săturat?Fata dădu din cap.Ma puse la o parte castronul cu supă.

-Cum te cheamă? Întrebă ea,cu o voce mereu mai caldă,ca și cum s-ar fi temut să n-o deranjeze.

-Lydia.Sprâncenele lui Ma se ridicară întrebător.

-E foarte drăguț,așa în sine,dar nu mai ai și alt nume? Cine sunt părinții tăi?

Lydia întoarse capul într-o parte.Își aminti fața mamei ei,așa cum o știuse din fragedă copilărie: frumoasă și tânără,nu fața palidă și golită de expresie a femeii care moare de disperare.

-Doar atât,Lydia,spuse ea,încet.N-am pe nimeni.Ma rămase pe gânduri.Luă mâna fetei și o scutură ușor.Când ochii căprui-deschis se întoarseră din nou spre ea,spuse blând:

-Ai născut un copil,Lydia.Unde e tatăl?

-Mort.

-Vai,ce rău îmi pare.

-Mie nu.Mă bucur c-a murit.Ma rămase perplexă,dar era prea politicoasă și prea îngrijorată de starea sănătății fetei,pentru a insista.

-Cum de te aflai singură în pădure? Unde te duceai?

Lydia scutură cu indiferență din umerii ei înguști:

-Nicăieri.Oriunde.Voiam să mor.

-Doamne sfinte! Eu n-am să te las să mori.Ești prea drăguță pentru asta.

Ma trase mai bine pătura peste trupul slăbit,pentru a-și ascunde emoția bruscă pe care i-o provocase fata aceasta ciudată.Îi stârnea mila.Pe fața ei palidă,chinuită,în lumina lămpii,se citea o întregă tragedie.

-Noi,Pa și cu mine,am îngropat băiatul în pădure.Ochii Lydiei se închiseră.Un băiat.Nici nu observase că era băiat din acea privire singulară pe care i-o aruncase.

-Dacă vrei,putem rămâne în urma convoiului câteva zile ca să poți merge la mormântul lui,când ai să poți.Furioasă,Lydia scutură din cap.

-Nu vreau să-l văd,spuse ea,cu lacrimi în ochi.Ma o bătu ușor pe mână.

-Îmi dau seama cât suferi.Am avut șapte copii,dar am îngropat doi.E cel mai cumplit lucru pentru o femeie.

„Nu este,se gândi Lydia.,,Există lucruri mult mai rele pentru o femeie”.

-Acum te las să dormi.Cred c-ai răcit,cât ai zăcut acolo în pădure.Am să rămân lângă tine.Lydia privi fața plină de compasiune.Nu putu încă să zâmbească,dar ochii ei exprimau recunoștință.

-Mulțumesc.

-Ai destul timp să-mi mulțumești,după ce te pui pe picioare.

-Nu pot rămâne cu dumneavoastră.Trebuie...să plec.

-N-ai să poți pleca nicăieri,deocamdată.Poți rămâne cu noi cât dorești.Chiar și până în Texas.Lydia vru să se opună.Nu era pregătită să trăiască printre oameni decenti ca aceștia.Dacă ar ști ce-i cu ea,dacă ar afla...

Închise ochii,cuprinsă de somn.

Mâinile lui o atingeau iar,peste tot.Deschise gura să țipe,dar palma lui aspră și sărată i-o închise.Cealaltă mână se înfipse în gulerul bluzei și i-o sfâșie.Sânii fură storși de mâna lui barbară,lipicioasă,care își extrăgea plăcerea din durere.

Fata își înfipse dinții în carnea care îi astupa gura și fu răsplătită cu o palmă care o făcu să-i țiuie urechile și să-i zvâcnească falca.„Potolește-te că dacă nu,am să-i spun totul maică-ti.Nu cred că vrei să știe ce facem noi amândoi,nu? Ar scoate-o complet din minți.Cred c-ar muri dac-ar ști că trăiesc cu tine,nu-ți dai seama?”

Nu.Lydia nu voia ca mama ei să afle.Dar cum putea să-l suporte iar? Se afla deja cu șoldurile între pulpele ei,forțându-le să se desfacă.Degetele lui băjbâiau,brutal și dureros,căutătoare.Și din nou,lucrul acela oribil se înfipse în trupul ei.Când degetele ei îi zgâriară fața,bărbatul râse și încercă s-o sărute.

„Să știi că pot să fiu și eu brutal,dacă asta vrei”,mârâi el.

„Nu,nu,suspină ea,luptându-se cu el.Scoate-o.Nu,nu...”

-Lydia,ce ai? Trezește-te.E doar un vis urât.Vocea mângâietoare ajunse în iadul în care fusese azvârlită de coșmar și o scoase afară,readucând-o în realitatea calmă a chervanului familiei Langston.Nu faptul că fusese violată de Clancey o chinuia,ci durerea produsă de nașterea copilului rămas de la el.Oh,Doamne,cum să mai poată trăi de acum încolo,cu amintirea acestui viol? Făcuse un copil cu sămânța lui netrebnică și nu mai putea trăi în lumea asta.

Ma Langston nu era de acord.Când fata apucă strâns mâneca rochiei uzate a lui Ma,de teama coșmarului,femeia mai vârstnică îi strânse capul la pieptul ei voluminos,murmurând cuvinte mângâietoare.

-A fost doar un vis.Ai puțină febră și din cauza asta ai coșmaruri,dar nu te teme,nimeni n-o să-ți facă nici un rău.

Lydia se simți mai bine.Clancey era mort.Îl văzuse zăcând fără suflare,cu sânge curgându-i din cap pe fața lui urâtă.De-acum n-o mai putea atinge.

Recunoscătoare,își sprijini capul de pieptul lui Ma.Când fu aproape adormită,Ma o lăsă din nou jos,pe perna umflată care i se părea Lydiei ca o pilotă.În ultimele luni,dormise doar pe paturi făcute din ace de pin și fân.În unele nopți nu avusese nici măcar atât,mulțumindu-se să doarmă cu capul rezemat de un copac.

O uitare dulce,neagră o atrase din nou în adâncuri,în timp ce Ma continua să-i țină mâna în mâna ei.

Lydia se trezi în dimineața următoare în legănatul chervanului,care străbătea preeria.Crațițele zdrăngăneau la fiecare învârtire ritmică a roților.

Clopoței,atârnați de hamurile de piele,răsunau veseli.

Ma strunea caii strigând,punctând fiecare nouă direcție cu o plesnitură de bici. Aproape cu același ton,întreținea un dialog viori cu unul din copiii ei.Vorbele ei erau când sfătoase,când muștrătoare.Lydia căută o poziție mai confortabilă în pat și întoarse capul.O fată cu păr alb stătea lângă ea,privind-o cu ochii ei albaștri mari și curioși.

-Ma,s-a trezit,strigă ea.Lydia tresări la auzul vocii.

-Fă ce ți-am spus,veni răspunsul.Nu ne putem opri acum.

Fata se uită din nou la Lydia,care părea speriată.

-Eu sunt Anabeth.

-Pe mine mă cheamă Lydia,spuse ea,cu o voce aspră,simțindu-și gâtul ca o piatră de moară.

-Știu.Ma ne-a spus asta la micul dejun și ne-a mai spus să nu-ți mai zicem „fata aia”,că ne rupe fălcile.Ți-e foame?Lydia răspunse după un moment:

-Nu.Mi-e sete.

-Ma spunea că o să-ți fie sete din cauza febrei.Am un bidon cu apă și unul cu ceai.

-Întâi apă.Lydia bău lacom.Fu surprinsă cât de mult o obosi asta și se lăsă înapoi pe pernă.

-Poate am să beau puțin ceai mai târziu,spuse ea.

Viața și toate funcțiunile ei erau privite normal de familia Langston.Se simți stânjenită când Anabeth strecură un lighean sub șoldurile ei ca să poată urina,dar fata se purta blând și firesc,și nu părea câtuși de puțin tulburată de faptul că trebuia să-l deșerte în spatele căruței.În timpul pauzei de prânz,când caravana se opri pentru odihna oamenilor și a animalelor,Ma se urcă în căruță pentru a schimba ghemul de cârpe pe care îl pusese între pulpele Lydiei.

-Nu mai sângerează așa rău.Părțile tale femeiești par să se vindece bine,deși vei mai avea dureri câteva zile.

Nu exista nimic rău în sinceritatea lui Ma,dar Lydia se simți totuși stânjenită că cineva o privea astfel.Era bucuroasă că-i mai rămăsese un dram de sensibilitate,ținând cont de locul în care trăise în ultimii zece ani.Mama ei trebuise să-i fi insuflat o anumită doză de rafinement,înainte de a se fi mutat la ferma Russell.Știa că unii oameni o priveau ca pe o paria.De câte ori se duceau în oraș,din fericire nu prea des,erau urmărite cu priviri răuvoitoare.Lydia nu înțeleșese toate cuvintele auzite,dar învățase să recunoască și să-i fie groază de expresiile insultătoare.De multe ori fusese stânjenită și îi venise să strige că ea și mama ei nu erau ca aceia din neamul Russell.Erau altfel.Dar cum ar fi crezut-o pe fata aceea murdară și desculță,îmbrăcată în zdrențe? Arăta la fel de rău,ca și cei din familia Russell,și deci,era și ea ridiculizată.

Se pare însă că unii oameni nu se grăbeau chiar atât de mult în aprecieri.Cei din familia Langston,în nici un caz.Nu le păsase de hainele ei murdare,rupte.N-o condamnaseră pentru vina de a avea un copil fără a avea bărbat.O trataseră ca pe o persoană respectabilă.

Ea însă nu se simțea astfel,deși acesta era lucrul pe care îl dorea mai mult

decât orice pe lume. Vor trece, probabil, mulți ani până să scape de influența rea pe care familia Russell o avusese asupra ei, dar merita să încerce, chiar cu prețul de a muri. În timpul zilei îi cunosc pe cei din clanul Langston, unul câte unul. Cei doi băieți care o găsiseră, și-au băgat timizi capetele în interiorul căruței, fiind prezentați de mama lor.

-El e fiul meu mai în vârstă, Jacob, dar toți îi spunem Bubba. Celălalt e Luke.

-Mulțumesc că mi-ați spus, șopti Lydia. Acum nu-i mai ura că-i salvaseră viața.

Lucrurile nu mai păreau așa de sumbre acum, că scăpase de amintirea lui Clancey. Cei doi băieți, tunși scurt, roșiră până la rădăcina părului și spuseră cu un murmur:

-Pentru puțin. Anabeth era o fată de doisprezece ani, sprinteră și energică. Mai erau și Marynell, Samuel și Atlanta, la un an diferență. Cel mai mic, Micah, abia de împlinise trei ani. Zeke, luându-și pălăria de pe capul lui chel, îi spuse în aceeași seară:

-Mă bucur să te avem printre noi, domnișoară... Lydia.

Zâmbi și Lydia observă că avea doar doi dinți în față.

-Regret că vă dau atâta bătaie de cap.

-Deloc, spuse el, liniștitor.

-Am să vă scap de prezența mea, îndată ce pot.

Nu știa unde avea să se ducă sau ce va face, dar nu putea accepta să fie o povară pentru familia asta generoasă, care avea deja atâtea guri de hrănit.

-Lasă, lasă, nu te mai gândi la asta. Fă-te bine și o rezolvăm noi.

Toți păreau să aibă aceeași atitudine. Lydia se întreba însă ce vor spune ceilalți membri ai convoiului. Făcuseră, desigur, speculații în legătură cu fata care fusese adusă după ce născuse un copil mort în pădure, și care nu avea bărbat. Ma refuzase să-i primească chiar și pe cei mai amabili vizitatori care se interesaseră despre „sărmana, nefericita fată”, spunând doar că părea să-și revină și că o vor cunoaște curând. Prima întâlnire a Lydiei cu altcineva din convoi avu loc în toiul nopții, când auziră bătăi puternice în obloanele căruței. Se ridică în șezut, strângând cearcefurile la piept, sigură că înviase Clancey și venise după ea.

-Stai cuminte, Lydia, spuse Ma, culcând-o înapoi pe pernă.

-Ma Larigston! strigă vocea masculină, impacientată.

Cineva bătu cu pumnul în oblonul de la spate.

-Ma, ești acolo?

-Focurile iadului! Care ești ăla de faci atâta gălăgie?

Lydia auzi bombănitul lui Zeke afară. El și băieții dormeau afară, înveliți în pături.

-Zeke, pe Victoria au apucat-o durerile facerii. Poate să vină Ma?

Vocea era joasă, răgușită, anxioasă.

-A început să se simtă rău după cină. Au apucat-o durerile, nu-i vorba de indigestie. Între timp, Ma ajunsese în spatele chervanului și dăduse la o parte pânza grea.

-Domnule Coleman? Dumneata ești? Zici că au apucat-o durerile pe nevasta dumitale? N-am crezut că i-a sosit momentul...

-Nici eu.Este...Lydia auzi vocea plină de groază a bărbatului.

-E în agonie.Vii?

-Imediat.Ma se întoarse spre mijlocul căruței și își căută ghetele pe care le încălță rapid.

-Stai liniștită,îi spuse ea calm Lydiei,în contrast cu mișcările ei grăbite.Anabeth vine imediat.O să mă cheme urgent,dacă ai nevoie de mine.Se pare c-o să mai avem un copil,adăugă ea,punându-și un șal croșetat pe umerii voinici.

CAPITOLUL 2

Ma nu se întorsese încă în momentul în care convoiul se puse în mișcare în dimineața următoare.Se spunea că doamna Coleman încă nu născuse și că insistase să nu se piardă o zi din cauza ei.Bubba se oferise să mâne chervanul domnului Coleman,în timp ce Zeke,pe acela al familiei Langston.

În absența lui Ma,Anabeth,ca fiică mai mare,preluă atribuțiile ei în privința gătitului și îngrijirea celor mici.Se ocupă și de Lydia cu aceeași pricepere detașată pe care o avea și mama ei.Lydia era uimită de cunoștințele fetei în materie de nașteri.

-Îmi pare rău că-ți dau atâta bătaie de cap,se scuză ea,când Anabeth schimbă pansamentul.

-Șșt! Am făcut-o și pentru Ma când i-a născut pe ultimii doi frați,și am și eu ciclul de la zece ani.Nu-i nici o problemă.

Când convoiul se opri la prânz,Ma se întoarse și le spuse trist că doamna Coleman murise doar cu jumătate de oră în urmă după ce născuse un băiat.

-Era o ființă atât de delicată.Domnul Coleman e înnebunit de durere,simțindu-se vinovat că a luat-o cu el în această călătorie.Femeia îi spusese că-i va veni sorocul abia în septembrie,cu mult după ce vom ajunge în Jefferson.Nu-i vina lui,dar moartea ei l-a afectat foarte tare.

-Și copilul? întrebă Zeke,molfăind un biscuit tare,uscat,la micul dejun.

-E ca o știucă.De-abia dacă are viață în el să țipe.Nu m-ar mira să moară chiar azi.Ma se urcă în chervan pentru a vorbi cu Lydia,care auzise conversația lor.

-Tu cum te simți?

-Bine,doamnă Langston.

-Te rog,spune-mi Ma.Anabeth te-a îngrijit bine? Îmi pare rău că nu pot fi aici,dar băiețelul e într-o stare gravă.

-Nu vă faceți griji,murmură Lydia.Mă simt bine.Imediat ce mă refac,am să plec.

-Dacă e după mine,n-ai să pleci.Ești sigură că te simți bine? Ești puțin roșie,spuse ea,punând o mână aspră pe fruntea Lydiei.Mai ai febră.Am să-i spun lui Anabeth să-ți pună o cârpă udă pe frunte până după-amiază.

Lydia avea o nouă problemă,dar nu vru s-o mai împovăreze pe Ma,așa că nu-i spuse nimic despre sânii ei umflați și dureroși.Toată ziua moțai,convoiul fiind oprit din respect pentru durerea lui Coleman.Anabeth o hrăni cu multă tragere de

inimă,deși în grabă.Trebuiau să se adune toți,după cină,pentru a o îngropa pe doamna Coleman.Asupra întregului convoi se așternu tăcerea.Lydia zăcea în pat privind la acoperișul de pânză tare al chervanului.Nu auzi nimic din ritualul de înmormântare,în afară de cântecul „Stâncă a timpurilor”.Spre surprinderea ei,îngăimă și ea cuvintele.De când nu mai fusese la biserică? Zece,doisprezece ani? Și totuși,își amintea cuvintele imnului.Asta îi făcea plăcere.Adormi zâmbind și nu se trezi nici măcar atunci când clanul Langston se întoarse sumbru la căruță. Ziua următoare trecu întocmai ca și precedenta,dar Lydia nu se simți mai rău.Sânii ei ajunseseră ca două baloane sub cămașa de noapte și ea încerca să-i ascundă ori de câte ori Anabeth o îngrijea,sau îi aducea mâncare,sau apă.Îi simțea pulsând și gata să plesnească.Se uită și rămase alarmată,când văzu sfârcurile roșii și umflate.Erau atât de sensibile,încât până și cămașa o deranja. Ma era încă ocupată cu noul născut și nu se întoarse decât mult după ce copiii și Zeke își așternuseră paturile sub chervan.Anabeth,Marynell și Atlanta dormeau toate duse în partea cealaltă a chervanului.Lydia era trează,neliniștită și avea dureri.Gemea ușor,când Ma se urcă,obosită,lângă ea.

-Doamne sfinte,Lydia,ce s-a întâmplat? Sărăcuța!Ma se aplecă asupra ei.

-Îmi pare rău...pieptul...

Ma desfăcu imediat nasturii cămășii și privi sânii umflați ai Lydiei.

-Doamne iartă-mă,nu știu unde mi-a fost capul.Normal că ai lapte și te doare, dacă n-ai copil...Se întrerupse brusc și își lăsă capul pe un umăr cu mișcarea rapidă a unei vrăbii care tocmai a văzut o sârmă.

-Hai,Lydia,vino cu mine.

-Unde?întrebă Lydia,în timp ce Ma trăgea paturile de pe ea și o ajuta să se ridice,fără brutalitate,dar eficient.N-am cu ce să mă îmbrac.

-Nu contează,răspunse Ma,gâfâind,apucând-o pe sub brațe și ridicând-o în șezut. Tu ai lapte și n-ai pe cine alăpta,iar copilul ăla moare de foame.Are nevoie de doică.Ma hotărâse s-o ducă acolo,la copilul acela,care plângea neîncetat de două zile.Sunetele acelea sfâșietoare se auzeau chiar și acum,răsunând pe deasupra convoiului adormit.Ma o ducea acelu omuleț cu vocea lui iritantă.

Lydia nu voia să meargă; nu voia să fie privită de oameni curioși care se întrebau de ce născuse singură în pădure.După atmosfera plăcută și pașnică din căruță,îi era teamă să plece.Se părea însă că nu avea de ales.Ma aruncă un șal pe umerii ei și o împinse blând în jos pe scărița din spate a chervanului.

-Decât cu pantofii ăia,mai bine mergi desculță,deocamdată.Vezi să nu calci pe vreo piatră.Șocul din clipa în care atinse pământul,după atâtea zile,o făcu să tresară,provocându-i dureri în sânii care atârnavu liberi sub cămașa de noapte,singurul ei veșmânt,în afară de șalul de pe umeri.Părul îl era nepieptănat, un ghem de fire încâlcite.Ma spălase sângele și scurgerea dintre pulpele ei,dar corpul îi era nespălat de multe zile.Era murdată peste tot.

Călcâiele i se înfingeau în pământul moale,umed,protestând.

-Te rog,Ma,nu vreau să mă vadă cineva.

-Prostii,spuse Ma,energic,aproape trăgând-o de braț,spre singurul chervan

din convoi în care ardea o lumină.Poți salva viața micuțului.Nimeni n-o să se sinchisească de cum arăți.Dar nu era așa.Lydia știa că nu-i așa.O mai insultaseră și alții.Știa cât de răi pot fi oamenii.

-Domnule Grayson,strigă Ma,cu voce scăzută,când ajunseră lângă chervanul luminat,dând la o parte pânza care acoperea intrarea,ajută-mă puțin.

O împinse pe Lydia de la spate,în sus,iar fata nu avu încotro și trebui să se urce în chervan.Pielea strânsă dintre pulpele ei se întinse dureros făcând-o să ezite.Atunci,o pereche de brațe puternice,în mâneci albastre,se întinse spre ea și o ajută să urce.Ma o urmă imediat.Se iscă un moment de confuzie în clipa în care toți trei,străini unul față de celălalt,se pomeniră față în față.Bărbatul,cu păr cărunt,privea uimit fata din fața lui.Femeia slabă de lângă el deschise gura surprinsă.Lydia plecă ochii pentru a evita privirea lor.

-Acesta e domnul Grayson,șeful convoiului,o informă Ma.

Lydia rămase cu capul plecat privind-și picioarele desculțe pe podeaua de scânduri a chervanului,și dădu doar din cap,în semn că auzise.

-Iar aceasta e doamna Leona Watkins,continuă Ma,în șoaptă,din respect pentru omul așezat pe un scăunel,cu capul îngropat în mâini și coatele proptite pe genunchi.Doamna Watkins fu aceea care rupse tăcerea.

-Cine Dumnezeu...și de ce umblă pe aici despuiată în felul ăsta? Aha,asta-i fata pe care au găsit-o băieții dumitale și au adus-o în convoi.Trebuie să spun că sunt surprinsă c-ai adus o...astfel de persoană aici,mai ales într-un moment ca ăsta.Ăsta-i un priveghi,nu...

-Poate că nu,replică Ma,pe un ton care arăta clar antipatia ei pentru cealaltă femeie.Domnule Grayson,fata asta a avut un copil alaltăieri.Are lapte.M-am gândit că dacă micuțul domnului Coleman ar putea suge...

-Oh,Doamne! exclamă doamna Watkins,cu un aer nefericit.

Pe sub gene,Lydia văzu femeia ridicând o mână descărnată spre pieptul ei slab și apucându-și rochia ca pentru a îndepărta un spirit rău.Ma nu fu intimidată de dezaprobarea Leonei Watkins și continuă,adresându-se șefului de convoi:

-Micuțul ar putea supraviețui dacă l-ar alăpta Lydia.Doamna Watkins interveni, înainte ca domnul Grayson să poată spune ceva.Pentru că se stârni o discuție aprinsă,Lydia cercetă interiorul chervanului atât cât îi permitea poziția ei periferică.Pilotele,puse grămadă într-un colț,erau din material mai bun decât cele ale familiei Langston.Una avea benzi de satin în componența țesăturii,Mai era acolo o pereche de ghete elegante din piele albă de ied,cu butoni,așezată lângă o lădiță cu vase de porțelan.Ochii ei se aventurară mai departe și dădură de o pereche de cizme negre.Depărtate una de alta,cizmele erau înalte până la genunchi,strângând două gambe lungi.Erau scorojite,dar de cea mai bună calitate,și două picioare lungi și bine formate.Tocurile erau înalte de vreo doi centimetri și făcute din lemn vopsit în negru.Bărbatul care purta acele cizme trebuia să fie înalt,judecând după lungimea pe care o avea fluierul piciorului.

-Eu îți spun că nu e bine,spuse doamna Watkins,ale cărei obiecții crescuseră în înălțime și intensitate.

O mână,ca o gheară,o prinse de bărbie ridicându-i capul, cu o mișcare bruscă. Privea acum o față descărnată și fără viață. Era îngustă și brăzdată de riduri. Nasul îi era ascuțit și drept ca o lamă de cuțit. Buzele, făcute pungă de prea multe ori, în semn de dezaprobare, erau în centrul unei rețele de riduri. Ochii se potriveau cu vocea: cercetători și răi.

-Uitați-vă la ea. E o vagaboandă. Se vede de la o poștă. Probabil că-i o... prostituată – Dumnezeu să mă ierte că am rostit cuvântul ăsta – care a făcut un copil. Posibil să-l fi omorât ea însăși ca să scape de el. Mă îndoiesc c-a știut vreodată cine e tatăl copilului. Năucită de tot ce spunea femeia, Lydia o privea fără să scoată un cuvânt. Apoi spuse, abia respirând:

-Nu!

-Doamnă Watkins, vă rog, interveni domnul Grayson, cu diplomație. Era un om cu suflet caritabil, deși era înclinat să-i dea dreptate femeii Watkins, de data asta. Tânăra femeie avea, într-adevăr, ceva sălbatic în ea. Nu exista nici un strop de rafinament nici în modul de a se îmbrăca, nici în modul nerușinat în care îi susținea privirea, cu ochii ei căprui neobișnuiți.

-Nu-i deloc așa! strigă Ma. Dar chiar dacă ar fi, Leona Watkins, cine altcineva din convoi ar putea hrăni copilul? Dumneata?

-Eu? Niciodată!

-Chiar așa, întări Ma. Probabil că n-ai stors niciodată nici un strop de lapte din țâțele alea veștejite ale...

-Ma, te rog, spuse Grayson, obosit. Ochii Leonei Watkins luceau, aprinși de furie, dar nu spuse nimic, luându-și o ținută semeață, ciupindu-se de nas cu dispreț față de întreaga situație. Ma o ignoră.

-Domnule Grayson, e de datoria dumitale să ai grijă de fiecare viață din acest convoi, inclusiv de cea a băiatului de acolo. Ascultă-l. Din douăzeci de familii, singura femeie care are lapte își hrănește gemenii ei. Lydia e singura speranță pentru acest copil. Ei, ce zici? Vrei să-i salvezi viața sau să-l lași să moară? Leona Watkins își încrucieșă brațele pe piept cu un gest plin de dispreț. Își declina orice responsabilitate față de consecințe, în caz că Grayson accepta să facă ceea ce-i propunea energica Ma Langston. Întotdeauna o considerase extrem de vulgară și acum avea dovada.

-Singura părere care contează este aceea a domnului Coleman, spuse Hal Grayson. Ross, tu ce spui? Vrei să-ți alăpteze fiul și să-l salveze?

Lydia le întoarse spatele. Nu-i păsa ce credeau ei despre ea. Îndată ce se va simți bine, avea să se ducă într-un loc unde n-o cunoștea nimeni, și să înceapă o viață nouă, fără nici un trecut. Inconștient, se apropiase de locul unde pruncul zăcea într-o ladă de mere goală, căptușită cu flanel. Tocmai se uita la bulgărul de viață ce se chinuia, când auzi mișcările lui Coleman Care se ridică în picioare.

Lydia era cu spatele la el, când acesta, ridicându-și capul, se uită la fata care declanșase acea dispută și îl deranjase din gândurile lui triste, din cauza morții Victoriei. Bărbatul îi observă întâi părul, o veritabilă încâlceală de bucle și frunze

uscate,și Dumnezeu mai știe ce,printre ele.Ce fel de femeie este aceea care umblă cu părul nelegat,în primul rând? Doar un singur gen,după câte știa el.

Din spate arăta extrem de subțirică în cămașa ei de noapte.Gleznele ce ieșeau de sub ea erau mici; picioarele erau și ele mici.Și murdare.Doamne.N-avea nevoie de această arătare,după clipele dureroase pe care le trăise.

-Nu vreau ca fata asta să se atingă de copilul meu,mormăi el,cu dezgust.Vă rog să plecați,toți,și să ne lăsați în pace.Dacă e să moară,lăsați-l să moară în pace.

-Slavă Domnului că mai există și oameni cu mintea întreagă.

-Lasă gura! se răsti Ma la Leona Watkins,dând-o la o parte pentru a se apropia de Ross.Pari un om rezonabil,domnule Coleman.De ce nu vrei s-o lași pe Lydia să-ți hrănească fiul,cel puțin să încerce să-i salveze viața? O să moară de foame.

-Am încercat totul,spuse Ross,impacientat,trecându-și degetele prin părul lui negru și des,cu un sentiment de frustrare.Nu vrea să bea lapte de vacă din biberon,nici apa cu zahăr pe care i-am dat-o azi-noapte.

-Are nevoie de lapte matern.Și fata asta are din belșug.

-Oh,Doamne! exclamă Leona Watkins.Ross se uită din nou la fată.Stătea între el și lumina palidă a lămpii,conturându-și liniile corpului prin cămașa subțire.Sânii ei păreau,într-adevăr,grei,voluptuoși,ceea ce îi displăcea.De ce se fâțâia pe acolo doar în cămașă de noapte? Chiar dacă era slăbită după naștere,nici o femeie decentă nu s-ar arăta altora,mai ales bărbaților,în ținuta asta.Buzele lui se răsfrânseseră cu repulsie,întrebându-se din ce bordel fusese culeasă.Victoria ar fi fost îngrozită s-o vadă.

-N-am să las copilul Victoriei să fie hrănit de o vagaboandă,spuse el,încordat.

-N-ai de unde să știi asta.

-E o lepădătură! strigă el.Furia pe care o purtase în suflet,împotriva tuturor,de la pierderea nemeritată a Victoriei,erupsese în cele din urmă.Fata era țapul ispășitor.

-Nu știi cine e,nu știi de unde e.Numai un anumit gen de femeie face un copil fără un bărbat care să aibă grijă de ea.

-Asta a fost cândva.După război,însă,nu.Mai ales de când țara mișună de renegați,neisprăviți și yankei care cred că tot ce se află în sud,inclusiv oamenii,le aparțin.Nu știm prin ce a trecut.Adu-ți aminte că și-a pierdut copilul acum două zile.Lydiei nu-i păsa de această dispută.Atenția ei fusese subjugată de copil.Pielea lui avea o paloare anormală.Lydia nu mai văzuse un nou-născut,în afară de al ei propriu.Acesta era încă și mai mic și puținătatea trupului său o alarma.Putea oare să-l mai salveze?Degetele lui,strânse în pumni,erau aproape străvezii.Avea ochii închiși și respirația îi era scurtă,superficială.Stomacul i se ridica,tresăltând.Plânsetul lui era întrerupt,ca și cum trebuia să facă pauze pentru a respira,dar era continuu.Pentru Lydia,era ca un cântec al lui Lorelei,o atrăgea inexorabil.Simți o zvâcnire în adâncul trupului,ceva similar contracțiilor nașterii,dar fără durere,inima părea să i se dilate apăsându-i sânii deja umflați,care,la rândul lor,îi dădeau înțepături,nu datorită scurgerii laptelui,ci din lipsa unui sugar.Simțea o nevoie de a aduce alinare maternă.

Îi privea,fără să-și dea seama că se mișcă,în timp ce degetele ei îi atingeau obrazul neted.Apoi mâna ei alunecă sub capul pe care îl putea cuprinde ușor în palmă.Cu mișcări ușoare,de teama de a nu-i face vreun rău,își strecură cealaltă mână sub șalele lui și îl scoase din lădiță.Privindu-i fața încrêțită, congestionată,se așeză pe un scăunel cu trei picioare.

Piciorușele copilului se zbătură,izbind-o în stomac.Lydia îl întoarse pe o parte cuibărindu-l în brațe.Capul micuț se ridică și fața zbârcită se lipi de sânul plin.Lydia privea hipnotizată,uimită cum gura lui,ca un cioc de pasăre,se întoarse spre ea.Era deschisă și căuta ceva.Senină,ridică mâna la primul nasture al cămășii de noapte și îl descheie.Urmă al doilea și apoi ceilalți,până când reuși să-și dezgolească un umăr și apoi sânul.Cu mâna liberă,își ridică sânul spre fața copilului.Gura lui se deschise,căută,bâjbâi,și,în cele din urmă,găsi sfârcul.

Copilul se aruncă asupra lui imediat și începu să sugă lacom.

Înteruperea bruscă a plânsurilor puse imediat capăt disputei din căruța.Ross simți că i se frânge inima.Primui lui gând fu acela că fiul lui murise.Se întoarse așteptându-se să-l vadă nemișcat,dar priveliștea care se înfățișa ochilor lui alarmați îl umplu de uimire.Fata îi ținea fiul în poală,iar acesta sugea de zor din sânul generos.La gura lui lacomă se formaseră bule de lapte.Fata se aplecă ușor asupra copilului,împingând sânul mai adânc în gura lui.Ross nu-i putea vedea fața din cauza părului buclat care-o acoperea.

-Priviți,izbucni Ma,cu satisfacție,cred că asta spune tot.Domnule Grayson,nu vreți s-o conduceți pe Leona înapoi la căruța ei? Rămân eu aici s-o instalez pe Lydia.

-S-o instalezi! țipă Leona.Doar n-o să stea aici în căruța domnului Coleman.N-ar fi decent.

-Hai,doamnă Watkins,spuse Hal Grayson.Era nerăbdător să meargă la culcare.

Nu mai era mult până la ziuă și moartea doamnei Coleman aruncase o umbră neplăcută asupra călătoriei spre Texas.Nu ținuse cu tot dinadinsul să fie șeful convoiului,dar fusese ales de ceilalți și voia să arate că aceia care îi acordaseră încredere nu vor fi dezamăgiți.

-O să punem lucrurile la punct mâine dimineață.Sunt convins că nu se va întâmpla nimic indecent până atunci,spuse el,trăgând,practic,femeia jos din căruța.După plecarea lor,Ma se uită la Ross Coleman care privea fata cu o expresie aspră,neîndrăznind nici să respire,gândindu-se ce va face omul din fața ei.Părea un bărbat simpatic,destul de prietenos și o tratase pe soția lui de parcă ar fi fost regina din Saba.Exista însă o anumită tulburare în ochii lui,ceea ce o făcea pe Ma să creadă că omul simțea mai mult decât lăsa să se vadă.Se mișca un pic prea repede,ochii lui erau puțin prea pătrunzători și vioi pentru a nu trăda că omul văzuse destule în viața lui,pentru a se mai mira de ceva.În clipa asta,arăta ca unul care se luptă cu sine,pentru că fiecare din mușchii lui fin conturați erau întinși sub pielea feței.Ross își forță picioarele să pășească pe podeaua căruței,plină de tot felul de lucruri.Fiul lui se hrănea lacom.Nu mai plângea.

Fata asta de pripas,străină,îi ținea fiul în brațe și îl alăpta,iar el,Ross,stătea

acolo lăsând-o.Ce ar spune Victoria dacă ar vedea?

Ross se înfioră când se gândi la modul cum corpul ei se răsucea,se zvârcolea și transpira,la suspinul ei din clipa în care își dăduse duhul,exact în clipa în care fiul ei își făcea intrarea în lume.Nu,nici o altă femeie,mai ales una de o moralitate îndoielnică,n-avea să crească fiul Victoriei Gentry-Coleman.Ar fi un sacrilegiu.Cum ar mai putea trăi el,dacă ar lăsa să se întâmple așa ceva? Dar cum ar mai putea trăi,dacă și-ar lăsa fiul să moară,din cauza unui principiu?

Torturat de decizia pe care trebuia s-o ia,se lăsă pe vine în fața scăunelului și privi la gura fiului său care sugea avid din sânul acesta generos,a cărui singură imperfecțiune erau vinișoarele albastre ce se îndreptau ca niște râuri,spre sfârcul întunecat.Ross era fascinat și fu obligat să facă un efort pentru a-și ridica ochii spre fața femeii.Îi privi pleoapele ridicându-se încet,extrem de încet.Ecranul gros fu,în sfârșit,ridicat și în momentul următor ochii lui priveau direct în ochii ei.Reacția fiecăruia fu aceea de surpriză și intensitate,deși se străduiră amândoi să nu se trădeze.Ross simți că se cufundă într-un ocean de feminitate care îl înconjura,îi umplea nările,gâtul.Femeia personifica senzualitatea pură.Iar el se scâlda în ea,și,având în vedere recenta moarte a soției sale,detesta asta.Se strădui să iasă din această feminitate,asa cum cineva caută aerul într-o groapă cu nisip mișcător.Când putu din nou să respire normal,încercă s-o evalueze cu o detașare forțată.Ochii ei erau încadrați de gene șaten cu vârfuri aurii.Irisul era de culoarea Bourbonului vechi,acela scump,care alunecă pe gât și se încolăcește în stomac într-o îmbrățișare fierbinte.Aveau aproape aceeași culoare neobișnuită ca și părul ei ciufulit,care,după părerea lui,caracteriza firea ei sălbatică.

Pielea ei era albă,dar arăta de parcă fusese expusă prea mult la soare.Pe nasul ei frumos,deși un pic cam prea îndrăzneț,exista un nor de pistruie.Gura ei îl tulbura însă cel mai mult.Buza inferioară,cărnoasă,atrăgea atenția,și un bărbat ar fi trebuit să fie mort să n-o observe.El nici măcar nu încercă,ci o privi îndelung sperând că o va face să se rușineze de senzualitatea gurii ei.Fata însă scoase limba și își umezi acea buză seducătoare.Ross simți din nou că i se strânge stomacul și își mută privirea spre ochii ei.

Fata nu părea câtuși de puțin rușinată de condiția ei sau de faptul că stătea acolo cu sânii expuși privirii lui,în cazul în care acesta dorea să se uite – ceea ce el își jură sieși că n-o făcuse.Ochii ei îndrăzneți îl studiau tot atât de atent cum o făcuse și el.Nu bătu rușinoasă din gene,nu plecă timidă capul și nici nu arătă vreun semn de sfiială.Era o prostituată.Născută să fie asta.Coleman cunoscuse prea multe ca ea,pentru a nu recunoaște semnele,pentru a nu vedea provocarea tăcută mijind în ochii ei,pentru a nu simți sângele fierbinte care-i curgea prin vene.Era exact opusul blândeii,aristocratei Victoria.Și asta era un motiv suficient pentru a o disprețui.

Lydia își spunea că dacă expresia aceea de dispreț s-ar îndulci puțin,ar fi cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată.În orice caz,era unul dintre cei mai interesanți.Simțise o ușoară sufocare când ochii lor se întâlniseră prima oară,și nu-și dădea seama de unde îi venea această nervozitate.

Bărbatul era nebărbierit.Obrazul îi era acoperit cu țepi negri.O mustață neagră,deasă se curba deasupra buzei superioare.Buza inferioară era dreaptă și fermă acum,în timp ce o privea pătrunzător cu ochii lui verzi.

Ochii.Îi privi cu atenție.Erau de un gen rar.Foarte verzi,așa cum nu mai văzuse până atunci,și erau încadrați de gene scurte,negre,care se adunau în mănunchiuri țepoase.Era tentată să-și treacă degetul peste ele să vadă dacă erau umede,așa după cum păreau.Sprâncenele lui erau stufoase și intimidante.

Părul negru ca noaptea,fără alte umbre sau nuanțe,îi era ondulat,cu bucle care se încovoiau pe după ureche și pe gulerul cămășii.

Statura lui părea enormă,așa,cum stătea acolo în fața ei,dar Lydia nu se uită la corpul lui.Corpurile bărbaților o îngrozeau,îi stârneau repulsie,și felul aspru în care o privea nu era deloc de natură să-i domolească frica.Chiar atunci când îi privi,ochii lui se îngustară amenințatori,ca și cum ar fi plănuit o pedeapsă severă.Pentru ce anume,își imagina.Ochii ei ezitară o clipă înainte de a-i lăsa în jos asupra copilului,care continua să sugă.

-Lydia,e momentul să schimbi sânul,spuse Ma,blând,reușind să se strecoare între ea și tatăl copilului.

-Ce? întrebă fata,cu o voce răgușită.Bărbatul o deranja.Nu așa cum o făcuse Clancey,dar o deranja,totuși.Când se ridică și se îndepărtă de ea,silueta lui imensă păru că umple interiorul căruței.Atmosfera deveni deodată sufocantă și Lydia simți că se înăbușă,ca și copilul puțin mai înainte.

-Întâi un sân,apoi celălalt.Astfel,surgerea laptelui se echilibrează.

Ma ridică copilul din brațele Lydiei.Gura lui se fixase ca o ventuză de sfârc și când fu îndepărtat,copilul începu să plângă iar.Când se simți din nou cuibărit pe celălalt braț,se aruncă asupra sânelui oferit,imediat.Un răs spontan,fericit se răspândi în interiorul chervanului.Lydia își aruncă părul pe spate și râse răgușit.

Ochii ei reflectau lumina lămpii.Străluceau ca niște picături de whisky străbătute de razele soarelui.Apoi întâlneau ochii lui Ross și întreaga lor strălucire se stinse.Bărbatul o privea ostil din celălalt capăt al căruței.

-După ce termini cu flăcăul,am să te aranjez pentru noapte,spuse Ma,uitându-se radioasă spre fată și copil.

-Nu poate rămâne aici.După ce termină,te rog s-o scoți afară.Vocea bărbatului tăie aerul din căruță cu precizia unei lame.Ma se întoarse spre Ross,cu pumnii strâns înfipti în șolduri.

-Nu crezi c-o să-i fie foame iar,domnule Coleman? Ce-ai vrea să facem? S-o aducem tocmai din partea cealaltă a taberei de fiecare dată când copilul trebuie hrănit? Sau vrei să-l aduci dumneata personal? Mi se pare cam prea multă bătaie de cap inutilă,ca să nu mai vorbim de ce va îndura micuțul.Nu mă deranjează s-o primesc pe Lydia și aș fi primit-o chiar și cu copil,dacă ar fi trăit,dar n-am să-l țin la mine pe fiul dumitale,când aici e atâta spațiu și liniște,termină ea,bosumflată.Ross își îndreptă corpul cu demnitate,dar trebui să-și aplece capul și umerii pentru a putea sta drept în căruță.

-N-aveam intenția să apelez la mila dumitale pentru fiul meu,dar fata nu poate

rămâne aici.

-O cheamă Lydia,spuse Ma.Și de ce,mă rog,nu poate sta aici? Cine o să vadă de băiat în timpul zilei? Dumneata pleci la vânătoare sau în cercetare.Și mai conduci și echipa.Cine o să aibă grijă de el,dacă se îmbolnăvește,hai?

Domnul Coleman își prinse colțul mustății cu dinții,rumegând-o,și continuă cu obiecțiunile.

-Nici măcar nu e curată.

-E drept că nu e.A născut singură,în pădure.Cât de curată ar trebui să fie? Iar eu n-am spălat-o pentru că a avut febră și n-aveam chef să mai moară cineva.Dacă te referi cumva la faptul că sângerează,să știi că la fel ar fi fost și cu soția aceea drăguță și decentă,a dumitale.O să se oprească într-o zi-două,și până atunci eu sau Anabeth o să venim s-o îngrijim.Lydia stătea cu capul aplecat asupra copilului,arzând toată din cauza acestei discuții penibile.Cuvintele fără ocolișuri ale lui Ma păreau să-l fi redus la tăcere pe Coleman,întrucât acesta nu mai spunea nimic.Tensiunea din căruță crescuse.Bărbatul radia antipatie,așa cum pietrele radiază căldură în timpul iernii.În cele din urmă,copilul se sătură.Lydia își acoperi pieptul și urmă sfaturile date de Ma despre cum să-l facă să râgâie.

Copilul scoase un râgâit vârtos.Ross privea scena cu o furie crescândă,dar neputincioasă.Cine știe câți bărbați primise în patul ei,și acum,privește la ea,făcând-o pe femeia decentă care-și alăptează copilul.Copilul lui.Și al Victoriei.Dar ce putea face? Fiul lui trebuia să trăiască.Era singura legătură cu femeia pe care o iubise atât de mult.Tuși,inutil de tare.

-Bine,să rămână.Temporar.Îndată ce voi găsi un mijloc să-l hrănesc și să-l îngrijesc eu însumi,afară cu ea.E clar? Aici nu-i spital de caritate.În plus,nu vreau ca o femeie ca ea să se ocupe de copilul Victoriei.Îmi pare rău de propriul ei copil,dar,probabil,că e mai bine c-a murit.Fata,ori e prostituată,cum spune doamna Watkins,ori una care și-a dezonorat familia,sau a fugit de la bărbatul ei.În orice caz,nu-i genul de femeie în seama căreia să-mi las copilul.Dacă n-ar fi o chestiune de viață și de moarte,n-aș lăsa-o.Ei,acum că știi condițiile,mai vrei să rămâi? o întrebă el pe fata aplecată asupra pruncului adormit.

Lydia își ridică fruntea și întâlni privirea ochilor lui verzi.

-Cum se numește copilul?Ross fu descumpănit de întrebarea ei blândă.

-Ăăă...Lee.L-am botezat Lee.Lydia îi zâmbi copilului,strângându-l mai aproape. Mâna ei îi netezi creștetul,acoperit de fire negre.

-Lee,murmură ea,drăgăstos.Privind în sus spre tatăl copilului,cu o expresie pașnică,spuse:

-Am să mă ocup de Lee atât timp cât va avea nevoie de mine,damnule Coleman...Chiar dacă va trebui să suport oameni ca dumneavoastră,adăugă ea cu emfază după câteva clipe.

CAPITOLUL 3

„Să suport oameni ca dumneavoastră.Să suport oameni ca dumneavoastră”.

Ross trase furios de hamuri în timp ce cuvintele reverberau în creierul lui.„Cine naiba crede ea că este de-și permite să-i vorbească astfel?” Bătu cu palma crupa calului ca și cum ar fi vrut să spună că furia lui nu era îndreptată asupra cailor care trăgeau căruța.Se întoarse la focul pe care îl ațâțase cu câteva minute mai devreme,la prima îmbujorare a cerului înspre răsărit.Cafeaua încă nu fierbea.Până atunci,avusese obiceiul ca în fiecare dimineață să facă focul,să pună de cafea și chiar să prăjească slănina,astfel încât Victoria să mai poată dormi puțin.Nu era obișnuită să se scoale devreme și cu atât mai puțin să-și pregătească micul dejun,iar zilele lungi și obositoare de mers în chervan îi slăbiseră puterile.

Ross rămase cu ochii la focul care trosnea,întrebându-se pentru a suta oară de ce îl mințise Victoria.Îi spusese că era gravidă doar în câteva luni și nu va naște decât după ce vor fi ajuns în Texas.Datorită supleței corpului ei,minciuna fusese credibilă.Dar,după numai câteva săptămâni de călătorie,abdomenul umflat o dăduse de gol.Chiar și atunci când Ross se mirase de cât de repede îi crescuse burta,iar ea recunoscuse umilă că sarcina era mai avansată decât îi spusese,tot nu-și dăduse seama cât de aproape era nașterea.Lee fusese născut cu câteva săptămâni înainte de termen.Rămânea totuși faptul că Victoria îl mințise pentru a face așa cum voise ea.Nu înțelegea de ce nu voise ca tatăl ei să știe de copil.Vance Gentry,tatăl ei,se chinuise mult până acceptase căsătoria ei cu un argat al său.Dar de ce naiba nu fusese complet sinceră cu el,cu propriul ei soț?

Ross apucă ibricul emailat și turnă puțină cafea într-o cană de tablă.În călătorie, prefera acest gen de vase ceștilor de porțelan pe care Victoria insistase să le ia cu ei.Sorbind din cafeaua fierbinte,își lăsă mintea să-i rătăcească.

Nu,lui Vance Gentry nu-i picase bine faptul că fiica lui se îndrăgostise de omul pe care-l angajase la grajduri,voise s-o mărite cu un bărbat de condiție bună,la fel ca a ei.Numai că bărbați la o vârstă acceptabilă pentru căsătorie nu prea se găseau printre familiile bune din sud,datorită războiului.Victoria era fericită de alegerea făcută și,cu trecerea timpului,toți cei de la fermă se obișnuiseră cu ideea că Ross Coleman este soțul ei.Toți,afară de Vance.Nu-și arăta niciodată ostilitatea,dar resentimentele lui față de ginerele său nu puteau fi mascate.

Victoria își dăduse seama de asta.De aceea așteptase până când tatăl ei plecase să cumpere niște cai în Virginia,pentru a-i spune lui Ross că va avea un copil.Când el îi vorbise de pământurile din Texas,ea îi dăduse ideea de a porni la drum înainte de întoarcerea tatălui ei.Ross fusese îngrijorat în legătură cu sarcina și cu copilul,dar Victoria îl asigurase că mai era destul timp până la naștere.Și iată,copilul se născuse.Avea copilul,dar n-o mai avea pe Victoria.

Victoria nu mai exista.Încerca să-și imagineze care va fi viața lui fără ea; intrase în ea atât de neașteptat și o părăsise atât de brusc.Victoria îi fusese dăruită pentru a-i fi apoi luată cu răutate.În viața lui de acum,nu va mai exista nici lumină,nici răs,nici dragoste.Nu-i va mai vedea niciodată fața,nu-i va mai atinge

părul,n-o va mai auzi cântând.Era irevocabil pierdută și nu era sigur că se va putea împăca vreodată cu ideea asta.Dar va trebui,de dragul lui Lee.Soții își pierd soțiile la naștere pretutindeni și,totuși,supraviețuiesc.O să supraviețuiască și el.Fiul său va avea parte de o viață frumoasă.Doar el și Lee.Amândoi singuri.

Adică,nu chiar.Acum mai era și fata asta.Dădu cafeaua pe gât și își turnă o nouă porție,când Bubba Langston se lăsă pe vine lângă el.

-'Mneța,Ross.Bubba se simțise matur și important când Coleman,pe care el îl considera că are tot ceea ce trebuie să aibă un bărbat,îi dăduse voie să-i spună pe numele mic.

-'N-ța,Bubba,răspunse Ross,laconic,cu gândurile la ale lui.

-Ce zici,o să plouă?Norii în formare se oglindiră în ochii verzi care-l priveau.

-S-ar putea.Sper să nu.Sunt sătul de ploaie.Ne ține în loc.Bubba își drese glasul.

-Îmi...ăă...pare rău de pierderea soției,Ross.Ross dădu din cap.

-Cafea?Fără să mai aștepte răspunsul băiatului,luă o altă cană și turnă cafea.

Băură în tăcere.Tabăra începea să revină la viață.Fumul lemnelor se vălătucea în aerul umed.Zornăitul hamurilor și furnăitul cailor,conversațiile șoptite dintre soți înainte de trezirea copiilor,clinchetul vaselor de metal umpleau atmosfera cu zgomotele binecunoscute și liniștitoare.Acest lucru era reconfortant.Ross simți că totul în viața lui îi devenise deodată străin.

-Ai văzut caii? întrebă Ross.

-Bineînțeles.Le-am dus sacul cu grăunțe,așa cum m-ai învățat.

-Mulțumesc,Bubba,spuse Ross,zâmbind pentru prima oară.

Se întrebă ce s-ar fi ales de el dacă ar fi avut un bărbat pe care să-l admire,când era copil.Poate că n-ar fi fost astfel.Unii se nasc răi,făcuți să tragă cu ghearele și cu dinții de viață.Când Victoria Gentry se îndrăgostise de el și îl luase de bărbat,crezuse că i se oferise o a doua șansă în viață.Gata,destul cu norocul celor făcuți să piardă.

-Mă bucur că te afli în convoiul ăsta și mă ajuți să îngrijesc de cai.Ei sunt tot ce am pentru a pune bazele unei herghelii,odată ajunși în Texas.

Părul alb al băiatului fu răscolit de vânt.

-Să știi,Ross,că aș fi făcut-o și fără să mă plătești.Voluntar.Pa vrea să fiu fermier ca el.E hotărât să găsească un loc potrivit în Texas care să nu fie inundat în fiecare an,cum se întâmpla în Tennessee.Eu nu vreau să fiu fermier.Aș vrea mai curând să mă ocup de cai,ca tine,Ross,spuse băiatul,turnându-și o nouă cafea,mândru că idolul său îl urmărea atent.Tu cum ai început?

Conversația cu băiatul îi distrăgea atenția de la necazurile lui.În timp ce vorbea,tăie felii de slănină din halca de porc sărată.

-Păi,am fost rănit...

-În război? întrebă Bubba,cu ochii măriți.

Ochii lui Ross deveniră duri și reci în timp ce privea fără să vadă spre pădurea deasă care înconjura tabăra.Vocea îi era joasă și amară,când răspunse:

-Nu,un fel de accident.

Ross aruncă slăcina în grăsimea fierbinte.Aceasta sfârâi și se umflă.

-Un bătrân,zis John Sachs,m-a găsit și m-a dus la coliba lui.

Era acolo sus în munți.Sachs era un sihastru.M-a îngrijit și m-am făcut bine – Ross râse – mai mult cu alcoolul pe care-l distila.Când am putut să lucrez,mi-a spus să cobor în vale și să mă duc la unul Vance Gentry,care avea una dintre cele mai bune ferme de cai din Tennessee.M-am angajat la el și m-am însurat cu Victoria.

-Și pe urmă bătrânul Sachs ți-a vândut pământul din Texas.

Ross îl privi pe băiat cu ochii înveseliți.

-Ți-am mai spus asta?

-Da,Dar îmi place să mi-o mai spui.

-Bătrânul Sachs luptase în bătălia de la San Jacinto.Republica Texas îi răsplătise pe luptători dându-le pământ.Dar el s-a întors în Tennessee și n-a mai avut niciodată tentația de a se duce să-l revendice.Ross era măcinat de gândul că o fâșie de pământ bogat din ținutul Texasului de est stătea nefolosită.Se temuse,de asemenea,că el și Victoria vor trăi veșnic sub influența tatălui ei,dacă nu vor pleca.În plus,Ross voia un loc al lui propriu,un loc unde să-și crească propriii lui cai de rasă,unde ar putea respira mai ușor,când s-ar întâlni cu străinii.

Se oferise să cumpere pământul de la bătrânul pustnic.Acesta răsese și apoi,pur și simplu,îi înmâna-se hârtia pe care i-o trimisese guvernul Texasului,cu ani în urmă.

-Vreau să mor aici,în coliba asta,fiule,spuse el.N-am nevoie de pământul ăla.M-am dus în Texas dintr-o toană.Războiul a fost pentru mine o bătaie și o distracție grozavă.Dacă-l vrei,e al tău.

Când îi vorbise Victoriei despre mutarea lor,ea arătase mai mult entuziasm decât se așteptase.La început,voise să se ducă el înainte,să vadă pământul,să ridice o casă și apoi să trimită pe cineva s-o aducă împreună cu copilul.Ea însă ținuse morțiș să plece împreună.

-E mai bine să ne despărțim de tata amândoi odată.Hai să intrăm și noi în convoiul de chervane care se organizează în ținutul McMinn.

Ross se gândise și el să facă asta.Călătoria în grup era mai sigură.În plus,era mai avantajos să te cari cu lucrurile de acasă decât să le cumperi acolo.Oamenii începuseră să dea năvală în Texas și nu prea aveai de unde cumpăra cele necesare.Victoria privise totul ca pe o mare aventură și voise să țină în secret plecarea lor.Avuseseră o discuție,Ross însă nu fusese de acord ca tatăl ei să afle abia la întoarcerea acasă că plecaseră fără să-i spună un cuvânt.

-Te rog,Ross.Tata va găsi o mie de motive ca să nu plecăm,mai ales dacă află de copil.N-o să ne lase niciodată să plecăm.

Ross puse o felie de slănină între doi biscuiți și-i dădu sandvișul lui Bubba.

-Am economisit destui bani din salariu pentru a cumpăra caii cu care vreau să încep.Acum îi am pe Lucky și cinci dintre cele mai frumoase iepe.

-Da,grozave,confirmă Bubba,cu gura plină.

-Mulțumită îngrijirii primite de la tine în fiecare seară,continuă Ross,Lucky e nebun după iepele astea.Tânărul se înroși la auzul laudei.

Zâmbeau unul la altul camaraderește,când auziră plânsetul gălăgios al copilului în interiorul căruței.La auzul țipetelor,Ross își trecu mâna peste frunte.Prin pânza tare a coviltirului,răzbătură murmure blânde,materne.Apoi se așternu tăcerea.Bubba se uită cercetător la Ross,a cărui expresie devenise întunecată,amenințătoare,în timp ce privea spre căruță.

-Fata aia...Lydia.Ma spunea c-o să stea în căruța ta și se va ocupa de copil,de-acum încolo.Buzele de sub mustața neagră se subțiară.

-Așa se pare.

Nervos și supărat,Ross își dădu seama că trebuie să-și îndrepte acea energie în altă direcție,altfel va exploda.Se ridică în picioare și se îndreptă spre spatele căruței.Deschizând o traistă,scoase o oglindă,un brici,un pământuf și un castron de bărbierit și le puse pe mica platformă de la spatele căruței,apoi își băgă gulerul cămășii în interior.Pusese apă la încălzit într-un vas lângă foc.Înmuie pământul în apa fierbinte,apoi în castronul și începu să facă spumă.O puse apoi pe față și începu s-o răzuie cu mișcări scurte ale briciului.Bubba privea cu invidie.

-Era total pierdută când am găsit-o eu și Luke,spuse el,ca să facă conversație.

-Da?Ross spălă briciul în apă,apoi își întoarse fața într-o parte,peutru a se vedea mai bine în oglinda pe care o agățase de un cui.

-Da.Zăcea în ploaie,palidă și nemișcată,de parcă era moartă.

Falca bărbierită se încordă.

-Acum plesnește de sănătate.Ross voia din răsuputeri să uite imaginea sânilor ei sub lumina lămpii.Culoarea aurie,neobișnuită din ochii ei,îl vrăjise ca să nu-i uite.Își comandă trupului să uite,dar acesta nu voia.Se manifesta chiar și acum.

Originea lui se făcea simțită.Nu era decent să se gândească la trupul fetei în timp ce nevastă-sa nici nu se răcise bine în mormânt.Fir-ar al dracu'! Asta-i când ești copilul din flori al unei târfe.Indiferent cu câți oameni respectabili te-ai asocia,indiferent cât de fină e femeia cu care te-ai însurat,mai curând sau mai târziu,chiar și când nu vrei,poftele din trupul tău pun stăpânire pe tine.Nu te poți îndepărta de originea ta,oricât ai fugi de repede.

Fusese de ajuns să se uite la una ca târfa aia din căruță,peutru a-și pierde orice control,ca pilitura de fier atrasă de un magnet.Pretenția lui că ar fi mai bun decât era în realitate se dusese dracului.Și el se trăgea din oameni fără căpătâi,ca și ea,numai că el reușise să-și depășească condiția.Și al dracului să fie dacă se va lăsa el din nou antrenat în acest gen de viață.De ea sau de oricine altcineva.

Copilul scânci și Ross își dădu seama că era momentul schimbării sânelui.Mâna îi tremură.Se tăie cu briciul și înjură în barbă.Bubba își schimbă nervos greutatea de pe un picior pe altul,întrebându-se ce putuse să spună pentru a produce cuta aceea dintre sprâncenele lui Ross.Nu-l văzuse niciodată atât de enervat.

Desigur,omului tocmai îi murise nevasta.Acesta era probabil motivul supărării de pe fața lui,în momentul în care își îndoii genunchii pentru a se vedea mai bine în oglindă.

-Când crezi c-o să ajungem la Mississippi,Ross?

-Peste vreo săptămână.

-L-ai văzut vreodată?

-De multe ori.Ross își șterse fața cu un prosop aspru și aruncă apa folosită.Șterse atent briciul și împachetă toate uneltele de bărbierit înapoi în traista de pânză.Aparatul de ras din argint fusese darul Victoriei la ultimul Crăciun.Încercă să se gândească la asta,ignorând voit cântecul de leagăn care se auzea din căruță.

-Eu nu l-am văzut niciodată.Abia aștept să-l văd.Ross îi aruncă o privire binevoitoare,relaxându-se puțin.

-Merită să-l vezi.Băiatul radia.

-Vrei să mân eu căruța azi?Ross aruncă o privire rapidă spre căruță.

-Da,ți-aș fi recunoscător.Dacă părinții tăi n-o să aibă nevoie de tine.

-Nuu.Poate să mâne Luke,dacă Ma e ocupată.

-Atunci am să plec la vânătoare cu Lucky.Am mâncat numai ceea ce mi-au adus alții de când...Făcu o pauză,cu fața întunecată brusc de tristețe.

-Trebuie să fac rost de ceva carne.

-Mă duc să le spun alor mei.Mă întorc,Ross.Bubba porni în goană traversând tabăra în direcția căruței familiei Langston,unde Ma dădea ordine ca un sergent de instrucție.Ross privi spatele căruței.Pânza tare era lăsată.Coborâse din căruță în seara precedentă,în clipa în care Ma o aranja pe fată în patul pe care îl împărțise cu Victoria.De atunci,nu mai intrase înăuntru.

Dormise înfășurat în pături sub căruță,folosind șaua drept pernă.Nu asta îl deranja.Dormise în felul acesta mai în toți anii de când devenise adult.Ceea ce nu putea tolera era gândul că fata aia dormea în patul în care dormise el cu Victoria și în care aceasta murise.Nu credea că ar putea suporta să se uite la Lydia,dar al dracului să fie,dacă o va lăsa pe nerușinata asta cu limba ei ascuțită să-l gonească din propriile lui acareturi.Hotărât și furios,dădu la o parte flapsurile de pânză și se urcă în căruță.

Lydia dormea.Lee se vedea doar ca un bulgăre de carne ghemuit între brațul și sânul ei.Sub pânza ușoară care-i acoperea,pieptul ei se ridica și cobora în ritmul respirației.Părul îi era împrăștiat în jurul capului într-o încălțitură de bucle.

Doar n-o să stea acum ca prostul să se holbeze la ea,dacă nu s-a trezit încă.Dacă voia să meargă la vânătoare,avea nevoie de gloanțe.Făcu oarecare zgomot căutând cutia cu gloanțe,deși știa precis unde era.Răsturnă cutia în palmă și băgă câteva gloanțe în buzunarul cămășii.Când se întoarse,fata se uita la el.Stătea nemișcată,tăcută și al dracu' de enervantă.Avea senzația că el era intrusul și nu ea.Furios,luă o basma din ladă și și-o legă în jurul gâtului.Ea continua să stea nemișcată.De ce nu zicea nimic? Nici seara trecută nu vorbise prea mult.O fi proastă ca noaptea.Când nu mai putu suporta privirea aceea intensă,tăcută,întrebă nervos:

-Vrei puțină cafea?Fata dădu din cap,deranjând buclele care îi încadrau fața.

-Da!Îi păru rău c-o întrebase și se dădu jos.Nu voise să fie nici măcar cordial,cu atât mai puțin s-o slugărească așa ca o servitoare.Ridicând nervos ibricul,vărsă lichidul fierbinte într-o cană de metal.Câteva picături îi căzură pe mână,dându-i

un motiv serios să înjure îndelung și vulgar.Se simți mai bine.Făcuse eforturi mari să nu mai înjure de când Victoria Gentry îi acordase atenție prima oară,în timp ce aranja fânul în grajdul tatălui ei.

Stăpânindu-și temperamentul,duse cana în căruță,aplecându-se pentru a-și potrivi înălțimea,și i-o întinse fetei.Lydia își umezi buzele cu limba.

-Poate ar trebui să-l ții puțin pe Lee.Mi-e teamă să nu vărs cafeaua pe el.

Ross privi întâi la cana de cafea aburindă,apoi la copil,apoi la fata care zăcea întinsă pe pat.Nu se simțise niciodată mai stângaci și mai neajutorat în viața lui,poate cu excepția momentului când luase masa prima oară cu Victoria și cu tatăl ei,în sufrageria lor elegantă.Dar nici măcar atunci nu simțise că brațele i se lungesc deodată și că mâinile au crescut prea mari.

Bombănind înjurături,puse cana alături și se aplecă îndoind un genunchi,pentru a-și ridica fiul.Rămase însă înlemnit,cu mâinile întinse fără să le poată mișca,când privirea îi căzu asupra copilului adormit.Era imposibil să-l ia pe Lee fără s-o atingă pe fată.Lydia păru să-și dea seama de asta în același moment pentru că ochii ei se ridicară drept în ochii lui.În clipa următoare însă,privirea ei coborî din nou.Încercă să se îndepărteze de copil,să creeze o distanță între ei,dar trupul lui mic se rostogoli lipindu-se din nou de ea.

La naiba! Așa o să fie mereu? O s-o lase să-l enerveze în propria lui locuință? Ross întinse mâinile brusc.Una se îndreptă spre spatele copilului,cealaltă se strecură între ea și capul lui Lee.Încheieturile degetelor lui se afundară în carnea voluptuoasă a sânilor ei.Fruntea lui Ross se acoperi de sudoare.Ridică iute copilul și se întoarse cu spatele.

-Stai,spuse ea,blând.Ross privi în urmă.În graba lui,apucase și cămașa ei de noapte,împreună cu pătura lui Lee,Pânza stătea întinsă pe pieptul ei,conturând și scoțând în relief sfârcurile mari,întunecate.Ross rămase hipnotizat.

Lydia întinse mâna și trase de cămașă,eliberând-o dintre degetele lui,care nu se puteau desface de teamă că-l vor scăpa pe Lee.Când,în cele din urmă,cămașa fu eliberată,Ross se îndreptă spre unul dintre scăunele și se așeză.De fapt,nu se așeză,ci mai degrabă,căzu pe scăunel,tremurând din tot corpul.

-Grăbește-te și bea cafeaua,mormăi el,supărat,fără să se uite la ea ca să n-o vadă ridicându-se în șezut.Lydia avu o ușoară ezitare,datorită senzației de întindere dintre picioarele ei,dar durerea scădea de la o zi la alta.În dimineața asta,nu mai avea nici febră.Recunoscătoare,întinse mâna după cana de cafea pe care Coleman o pusese alături și sorbi din ea,privindu-l peste marginea ei.Ross se uita la fiul lui adormit,cu o expresie care-i îmblânzea fața aspră.

-A dormit toată noaptea,spuse ea,încet.

-Cred că nu l-am auzit până în zori.

-S-a trezit flămând.Vocea ei era veselă și Ross își ridică ochii pentru a se uita la ea.Se priviră o clipă stânjeniți.

-E ud,nu?Ross chicoti ușor când ridică copilul și văzu pata de pe pantalonii lui.

-Da.

-Nu știi cum să-l schimb.Cred că Ma poate să-mi arate.Ai scutece?

Ross rămase un moment perplex.

-Nu știu...o să mă uit.Poate Victoria – făcu o pauză rostindu-i numele – le-a pus pe undeva.

-Îmi pare rău de soția dumitale,spuse Lydia,sorbind din cană.

Ochii lui o priviră întunecați și dur înainte de a se fixa din nou asupra copilului.Își trecu un deget peste fruntea lui Lee.Mâna lui era aproape de două ori mai mare decât fața copilului și părea neagră în comparație cu pielea de un roșu spălăcit.

-Te întrebi acum de ce a trebuit să moară soția dumitale și nu eu,nu-i așa?

Capul lui negru se ridică brusc.Mișcarea fusese atât de neașteptată încât copilul tresări,șperiat,înainte de a se cuibări din nou în brațele tatălui său.Ross se simți rușinat de faptul că ea îi ghicise gândurile,dar nu putea să-i ceară scuze pentru ele.În loc să nege,în fața evidenței,îi răspunse cu o întrebare:

-De ce te-ai dus să naști acolo singură,în pădure?

-N-aveam unde să mă duc.Acolo m-au apucat durerile.

Răspunsul ei îl supără.Nu era drept ca Victoria să zacă în mormânt,în timp ce femeia asta care nu făcea nici cât degetul ei mic să-i crească copilul.Simțea că-i ard măruntaiele.

-De cine fugi? De poliție?

-Nu! strigă ea,șocată.

-Bărbat?Lydia își feri ochii.

-N-am avut niciodată bărbat.Ross scoase un mormăit.

În adâncul ochilor ei păreau că ard văpăi,când îl privi din nou.Cum îndrăznea el să stea acolo și s-o judece! Cum putea să știe el cât suferise? O mai degradase o dată un bărbat.De data asta nu se va lăsa.

-Ați spus aseară,domnule Coleman,că e mai bine că mi-a murit copilul.Aveți dreptate.A fost mai bine.Și era mai bine dacă muream și eu.Doream asta.Dar n-am murit.Lydia își ridică bărbia făcând să-i joace bucelele în jurul feței.

-Oricum,eu sunt aici,iar soția dumitale nu e.Probabil că Dumnezeu a aranjat să fie așa.Nici eu n-am avut de ales mai mult ca dumneata.Micuțul Lee are nevoie de o mamă și voi fi eu aceea.

-Ai să-l alăptezi,și atâta tot.A avut mamă.

-Dar e moartă.Ross se ridică de pe scaun cu un rânjet pe buze.Așa cum învățase din relațiile ei cu Clancey,Lydia se lipi de oblonul căruței și își acoperi capul cu mâinile.

-Nu,te rog!

-Ce dracu'...?

-Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Ma,poruncitor,urcându-se în căruță.Faceți o zarvă de știe tot convoiul.Leona Watkins e înnebunită la gândul că ați petrecut noaptea împreună...

-Am dormit sub căruță,spuse Ross printre dinți.,,Fata a crezut c-am s-o lovesc!” se gândi el.

-Asta știu,replică Ma.Și la fel și ceilalți,pentru că am avut grijă să li se spună.

Acum lasă-l la mine pe ăl mic.E de mirare că nu i-ai rupt gâtul,după cum îl ții.
Ma îl luă pe Lee de la tatăl lui.

-Și de ce stă Lydia așa ghemuită,de parcă ar fi bătută? îl întrebă ea pe Ross.

Gura lui Ross se strânse,buzele întinse,subțiate luară o expresie dură.

-Lydia,ce-i cu tine? o întrebă Ma.Lydia,rușinată că părea o lașă,răspunse moale:

-Nimic.Ma o privi atent,apoi se întoarse spre Ross și îl cercetă de sus până jos,
într-o tăcere plină de reproș.

-Dă-te jos de aici.Anabeth și cu mine ne vom ocupa de Lydia.Bubba spunea că o
să mâne el caii astăzi,peu că vrei să pleci la vânătoare,și cinstit,cred că-i o
idee bună.O să te mai limpezească la cap.Hai,întinde-o.Puțini erau cei ce refuzau
s-o asculte pe Ma.Ross aruncă o privire grea spre fată,care nu mai părea
terorizată,ci îl privea obosită,apoi coborî.Ajuns jos,își îndesă pălăria pe
cap,aruncă șaua pe un umăr,pușca pe celălalt și porni spre locul unde fuseseră
priponiți caii în timpul nopții.Cei doi băieți Langston îl urmăriră cu privirea,
când,o clipă mai târziu,Ross se îndepărtă călare pe armăsarul lui puternic,
traversând pajiștea spre pădurea deasă.

-Știi ce cred eu? îl întrebă Luke pe fratele lui.

-Nu,și nici nu-mi pasă,dar sunt sigur că o să-mi spui,totuși.

Bubba urmări gânditor călărețul și calul care se micșorau,îndepărtându-se.

Văzuse și el expresia aceea sălbatică de pe fața eroului său.

-S-ar putea să ai dreptate,Luke,s-ar putea să ai dreptate...

„...iar seara,după cină,se plimbau prin tabără,ținându-se de mână,oprindu-se să
vorbească cu oamenii,de parcă ar fi fost la un picnic și nu într-o caravană de
cărute”.Lydia stătea întinsă pe saltea și asculta pălăvrăgeala lui Anabeth.Fata
scotea lucrurile personale ale Victoriei Coleman dintr-un bufet cu sertare și le
împacheta într-un cufăr.Ma îi dăduse sarcina asta,peu a-i face mai mult loc
Lydiei și copilului în căruță.Ross consimțise bombănind.

„Tot ce spune și face este cu resentiment”,se gândi Lydia,cu un suspin de
oboseală.În ultimele trei zile stătuse în căruță,peu a-și reveni și a-l hrăni pe
Lee.Anabeth stătu cu ea în timpul zilei.Ma venea s-o vadă în fiecare dimineață și
îi aducea mâncare în fiecare seară.Ross vâna și pentru familia Langston,în
schimbul gătitului.Nu mânca niciodată în căruță cu Lydia,care îl vedea destul de
rar.Își făcea de lucru în convoi,plecând în cercetare sau se ocupa de caii altor
oameni care-l respectau pentru cunoștințele lui.Bubba îi mâna căruța.Când urca
în căruță,evita s-o privească.Dacă arunca o privire în direcția ei,aceasta era
răuvoitoare.Lydia atribuia atitudinea lui ostilă durerii.Suporta greu pierderea
soției.Trebuie să fi fost ceva de capul ei.O adevărată doamnă,după descrierea lui
Anabeth.

-Uneori,când soarele strălucea puternic,stătea cu umbrela ei dantelată
deschisă,pe capră.Anabeth deschise umbrela roz din mătase cu dantelă.Lydia nu

mai văzuse niciodată un lucru atât de drăguț. Regretă când fata o închise și o puse în cuțar.

-Și se plimbau, vorbind în șoaptă, ca și cum tot ceea ce spuneau ar fi fost un mare secret. Anabeth se întrerupse și suspină adânc.

-Dacă domnul Coleman m-ar privi cum o privea pe ea, m-aș topi pe loc.

Lydia nu-și putea închipui nimic plăcut, după privirile pe care Ross le arunca în direcția ei. Nu-și putea imagina nimic plăcut între bărbat și femeie. Dar, din când în când, își amintea cum era când trăia tatăl ei adevărat.

Locuiseră în oraș, într-o casă mare, cu ferestre largi și perdele croșetate. Mama și tata râdeau împreună deseori. Duminică, atunci când își vizitau vecinii, tata îi ținea mâna mamei. Își amintea asta, pentru că îl despărțea ea și le lua mâinile într-ale ei. Atunci ei o ridicau de la pământ, jucându-se. Lydia se gândea că poate bărbații nu le fac întotdeauna rău femeilor. Anabeth continuă:

-Pielea doamnei Coleman era netedă și albă ca smântâna proaspătă. Era drăguță, cu ochii ăia ai ei mari căprui. Avea părul ca mătasea porumbului, la fel de moale. Și nu era niciodată nepieptănată. Lydia ridică mâna atingându-și părul. În dimineața de după mutarea ei în căruța lui Coleman, Ma și Anabeth o îmbăiaseră. O frecaseră până ce pielea i se înroșise și o ustura. Avuseseră mult de furcă să-i scoată gunoaietele din păr. În ziua următoare, reușiseră s-o spele pe cap. Dar părul ei n-avea să semene niciodată cu mătasea porumbului.

Coleman fusese surprins s-o vadă spălată și pieptănată, când urcase în căruță să-și ia o cămașă, în seara aceea, dar nu spusese nimic. Scosese doar un mârâit.

Dacă era obișnuit cu un păr ca mătasea porumbului, atunci părul ei trebuie să-l fi șocat. Fără nici un motiv, asta o săcâia foarte mult.

-Ai obosit? întrebă Anabeth, când observă că atenția ascultătoarei scăzuse. Ma spunea că dacă obosești și îți se face somn, să-mi ții gura și să te las să te odihnești. Lydia râse. Îi simpatiza pe Langstoni, dar mai ales pe fata asta care era atât de deschisă și sinceră...și tolerantă.

-Nu, nu sunt obosită. Am dormit destul în ultimele zile, ca să-mi ajungă toată viața. Dar Lee o să se trezească în curând, flămând ca un lup.

Se uită în lada pe care o foloseau în chip de leagăn, și bătu ușor cu palma spatele copilului. Era un miracol cât de mult îl iubea. După ce murise mama ei, Lydia se îndoia că va mai putea iubi vreodată pe altcineva. Poate că iubea copilul pentru că era tatăl dependent de ea și nu-i putea face rău. Iar el nu se putea să n-o iubească. Căruțele se opriseră exact când Lee termină de supt. Lydia își încheia cămașa. Afară, Bubba mână caii obosiți pentru a forma cercul. Imediat ce-i opri, Ma urcă în căruță.

-Ce-ai zice să cobori? o întrebă ea pe Lydia.

CAPITOLUL 4

-Adică să mă scol? Să ies din căruță? întrebă Lydia, emoționată. Singurul contact pe care îl avusese cu ceilalți membri ai convoiului fusese cu domnul Grayson și doamna Watkins. Nu se simțea în stare să înfrunte privirile și disprețul celorlalți.

-Nu poți?

-Ba da, răspuse Lydia, prudent, dar n-am haine.

-Ți-am adus eu, spuse Ma, aruncându-i o legătură. Sunt ale lui Anabeth și poate nu ți se potrivesc exact, dar va trebui să le îmbraci, altfel va trebui să umbli veșnic în cămașa aia de noapte. Lydia se ridică în picioare, clătinându-se, dar imediat ieși din apă și fu îmbrăcată cu ciorapi bine cârpiți, pantalonași și jupon.

-Ești cât o vrăbiuță, spuse Ma, cu reproș, privind șoldurile și pulpele zvelte ale Lydiei. Nu știi cum ai putut să faci copilul ăla.

Nu era însă același lucru cu sânii. Corsajul rochiei nu se putea închide peste ei.

-Fir-ar al naibii, spuse Ma, supărată. O să încheiem nasturii cât de sus se poate.

Lydia simțea că plesnește în timp ce o strângeau să încapă în rochie, dar cel puțin acum era îmbrăcată. Luke dăduse cu cremă neagră pe pantofii ei și schimbase șireturile. Lydia se așeză pe scăunel să-i încheie în timp ce Anabeth se ocupa de păr.

-Uite ce drăguță s-a făcut, spuse Ma, mândră, încrucișându-și brațele pe abdomen, și admirându-și opera.

-Domnul Coleman mi-a adus găinușa pe care a vânat-o azi și am și pus-o la foc. Ar fi o plăcere pentru el să vină la căruța lui și să vadă că-l așteaptă o masă copioasă, nu crezi? El se ocupă de caii ăia ai lui. De ce nu muți patul lui Lee în fundul căruței, ca să stai puțin afară? Aerul proaspăt o să-ți facă bine.

Timidă, Lydia se lăsă condusă afară. Fu uimită de activitatea din tabără. Sunetele pe care le tot auzea de vreo săptămână căpătară acum un contur. Văzu femei aplecate deasupra focurilor și cuptoarelor portabile, pregătind masa de seară; bărbați care deshămau și frecau caii, aducând lemne sau apă; copii care se jucau și strigau, alergându-se printre oiștile căruțelor.

-Uite-l pe Luke care-ți aduce apă de izvor, spuse Ma, care organizase bine lucrurile. Ce-ar fi să pui ibricul de cafea la foc? Sunt sigură că domnul Coleman va aprecia asta.

-Da, așa am să fac, spuse Lydia, inimoasă.

Activitatea era binevenită. Oamenii începuseră s-o observe. Era conștientă de semnele și privirile speculative pe care le schimbau între ei, de conversațiile în surdină.

-Trebuie să mă ocup de cina noastră acum, dar dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă, spuse Ma. Lydia rămase singură. Se apucă să ațâțe focul, apoi mestecă în mâncarea frumos mirositoare, făcu cafeaua și se ocupă de Lee. Când nu mai avu ce face, se așeză pe scăunelul pe care Luke îl scosese din căruță și rămase cu privirea ațintită asupra focului. Pentru nimic în lume n-ar fi ridicat ochii să întâlnească privirile curioase aruncate în direcția ei.

Așa o găsi Ross. Rămase mut de uimire când o văzu stând acolo, ocupată cu cina. În soarele de sfârșit de după-amiază, părul ei roșcat părea cuprins de flăcări. Avea obrajii îmbujorați datorită focului și emoției. Silueta ei era mult mai zveltă decât își imaginase el. Cămașa largă ascunsese oasele delicate și curbele moi. Putea fi

luată drept un copil, stând acolo la ordinul părinților. Până când se întoarse spre el. În clipa aceea, iluzia dispăru. Era femeie.

Când îl auzi apropiindu-se, Lydia sări în sus de pe scăunel, trântindu-l în clipa în care se răsuci. O secundă, ochii lor se întâlniră, încrucișându-se. În ochii ei se citea provocarea. Ai lui erau lucioși de parcă tocmai primise o lovitură năucitoare și nu știa de unde. Gâtul ei era ușor arcuit pentru a-l putea privi. Era lung și subțire și avea o fragilitate care îl îndemna să-l atingă. Începând de la baza lui, unde o venă pulsa nebunește, privirea lui nu se putu abține să nu coboare spre adâncitura dintre sânii ei. Pânze, aște, nasturi erau întinse periculos pentru a putea cuprinde pieptul ei bogat, matern. Îi era al dracului de greu să-și îndepărteze privirea de la ea. Mâna ei se ridică și flutură stânjenită în dreptul nasturelui de sus care-i captase atenția lui Ross.

-Ma s-a gândit că am nevoie de puțin aer.

-Unde-i Lee? Era furios foc și asta se simțea în vocea lui. Era furios pentru că fata arăta decent și nu ca o stricată, așa cum era el sigur că este, și pentru că, preț de o clipă, fusese bucuros s-o vadă așteptându-l. Se rugă la Dumnezeu să nu-și amintească gura lui Lee sugând din sfârcul sânelui, se rugă să nu-și amintească culoarea pielii ei. Se strădui să nu se mai gândească la whisky-ul limpede, arzător, de fiecare dată când se uita în ochii ei. Cel mai înnebunitor era ticul ei nervos de a-și trece limba peste colțul buzelor, de fiecare dată când vorbea.

-Lee e acolo, spuse ea, arătând spre spatele căruței, unde copilul dormea în patul lui improvizat. Pot să-l aud dacă plânge. Își tamponă palmele pe poalele rochiei de pânză bleu și speră că bărbatul n-avea s-o certe acolo, unde putea să-l audă toată lumea. Pentru că mai mult ca sigur, i-ar fi răspuns și ea tot cu țipete și s-ar fi făcut și mai mult de râs. Ross se apropie de ladă și se uită înăuntru. Un zâmbet tăcut făcu să i se răsfrângă buzele. Ușor, bătut cu palma fundul ridicat al copilului. Lee prefera să doarmă pe burtă cu genunchii îndoiți sub el.

Când se întoarse, o văzu pe Lydia zâmbindu-i drăgăstos copilului. Ochii lor se întâlniră din nou, scurt, apoi își mutară privirile în altă parte.

-Cafeaua e gata, spuse ea, arătând spre foc.

-Mulțumesc. Scoase lasoul atârnat de umăr și îl puse într-un cui de pe oblonul căruței. Pușca o rezemă de roată. Își scoase centura cu pistolul, desfăcând șnurul legat de pulpă. Lydia nu mai văzuse un bărbat care să poarte pistolul ancorat de picior în acel mod. Privindu-l cum îl desprinde de pe șold, avu o senzație ciudată în stomac. Atentă să nu verse o picătură, deși mâinile îl tremurau, Lydia turnă o cană de cafea și i-o înmână bărbatului. Degetele lui erau lungi și suple, puternice, încheieturile erau acoperite cu păr negru, care abia se vedea pe pielea lui bronzată. Își retrase repede mâna după ce bărbatul luă cana și o strânse nervoasă în cealaltă mână.

-Miroase bine mâncarea.

-Ma a făcut-o.

-A, da? Oricum, miroase bine.

-Da.Nu se uitau unul la altul.Ross termină cafeaua în tăcere.Zgomotul taberei continua în jur,dar ei nu-l mai percepeau,dureros conștienți de prezența lor față în față.

-Cred că trebuie să mă spăl,spuse el,în cele din urmă.

-Luke a adus apă de la Izvor.Mâncarea va fi gata imediat.

Ross se duse în spatele căruței și turnă apă în lighean.Scoțându-și cămașa,se întrebă de ce transpiră atât de mult.Se spală de mai multe ori pe cap și pe piept,dar pielea lui refuza să se răcorească.Lydia ascultă clipocitul apei până când Marynell și Atlanta Langston veniră la ea,în fugă.În mâna mică,transpirată,a lui Marynell se afla un mănunchi de flori de câmp.

-Ți-am adus niște flori,Lydia,spuse Marynell,cu un zâmbet știrb.Cu două zile înainte,îi arătase Lydiei dintele sângerând pe care Zeke i-l scosese mai devreme.

-Ce drăguțe! exclamă Lydia,luând buchetul umed,de flori sălbatice,din mâna întinsă a fetei.

-Miroase-le,o îndemnă Marynell,împingând florile sub nasul Lydiei.

-Au miros plăcut,ciripi timida Atlanta.Știa ce puseseră fetele la cale,dar nu voia să le strice plăcerea.Apropie una din flori de nas,prefăcându-se că miroase.Când îndepărtă floarea,polenul galben îi rămase lipit de nas.Fetele râseră fericite.

-Te-am păcălit,te-am păcălit,intonară ele.

-Ah,vai! Ce mi-ați făcut!Lydia își aminti că odată,ea și mama ei se jucaseră în felul acela.De atunci nu mai avusese cu cine să se joace.Acum îi făcu plăcere.Începu să-și frece nasul,pe pentru a șterge polenul ca o mazăgă.

-Ar fi drăguț să prinzi florile de rochie,spuse Marynell.Nu-i așa,Atlanta? întrebă ea,împungând-o în coaste.

-Sigur.

-Da,cred că ar sta bine.Lydia desfăcu primul nasture,pe care Ma reușise să-l încheie.Respira mai ușor,dar era alarmată de porțiunea din piept care umfla țesătura.Punând codițele florilor în butonieră,florile umplură spațiul atrăgător,acoperind parțial deschizătura.

Dacă s-ar fi privit în oglindă,ar fi văzut câtă senzualitate adăugaseră florile ținutei ei.Dar nu și-ar fi dat seama de aceasta.Avusese bărbat,făcuse un copil,dar în chestiuni romantice era complet neștiutoare.Viața sexuală îi fusese impusă cu forța.Nu era o femeie care să-și dorească asta.

Ross,aflat încă de partea cealaltă a căruței,auzea pălăvrăgeala,dar era furat de propriile lui gânduri.Fusese plăcut impresionat când se întorsese și găsisese mâncarea pe foc și cafea proaspăt fiartă,dar fata îi era datoare măcar cu atât.O primise la el,nu? Lipsită de un acoperiș deasupra capului,n-o primise el și o lăsase să trândăvească zile în șir în patul lui?

Își puse o cămașă curată.Cu Lee se descurca bine.Nu-i putea aduce nici un reproș.Băiatul creștea câte puțin în fiecare zi.Se mai împlinise de când îl alăpta.Nu mai arăta atât de costeliv și bolnav.

Ținând oglinda sus,Ross își pieptănă părul ud.Când îl pieptănase ultima oară? Nu-și amintea.Și pentru nimic în lume nu înțelegea de ce-o făcea acum.Atâta

doar că Victoria îl învățase că un domn trebuie să facă eforturi pentru a fi prezentabil la ora cinei, chiar dacă mai purta încă hainele de lucru. N-avea absolut nimic de-a face cu fata asta care se străduise s-arate bine. N-avea nici o legătură. Totuși, s-ar putea să stea împreună un timp, așa că era mai bine să fie drăguți unul cu altul. Ma își strigase fetele, din partea cealaltă a taberei, și ele plecaseră. Lydia băgă o lingură în mâncare și o gustă. Era delicioasă și aproape gata.

-Bună seara. Vocea era masculină și melodioasă, cu acel accent sudic. Nu era nimic intimidant în ea. Totuși, inima Lydiei își accelera bătăile. Nu simțea nevoia să-i vorbească cineva. Cu câteva clipe înainte, Leona Watkins și o adolescentă care trebuie să fi fost fiica ei, trecuseră pe acolo, cu privirile îndreptate înainte, cu nasurile sus. Fata aruncase o privire curioasă spre Lydia. Doamna Watkins o ciupise de braț puternic, să nu se mai uite. Dacă bărbatul care tocmai îi vorbise voia s-o ridiculizeze, n-avea chef de vorbă.

Ca să nu-și trădeze teama, Lydia ridică ochii provocator. Bărbatul era tânăr, poate cu câțiva ani mai tânăr decât domnul Coleman. Își luă pălăria lui cu boruri largi de pe cap, dezvăluind un păr castaniu, cărlionțat. Era îmbrăcat cu un costum alb și vestă albastră; un lanț de ceas din aur atârna din buzunarul vestei. Avea ochii albaștri, triști, gânditori și buni. Pielea era albă, cu excepția obrazilor, foarte colorați: Lydia nu spusese nimic. Fu surprinsă de curiozitatea deschisă, mai curând prietenoasă, de pe fața lui și de lipsa oricărei expresii critice.

-Dați-mi voie să mă prezint, domnișoară Lydia, Winston Hill, la dispoziția dumneavoastră. Și acesta e Moses. Arată spre un negru înalt, impozant, care stătea alături. Era îmbrăcat într-un costum negru, sumbru, cămașă albă și o cravată îngustă, neagră. Părul și sprâncenele aveau fire albe. Fața însă era lipsită de riduri, tânără. Lydia era atât de uimită de apariția celor doi și de manierele lor, încât spusese primul lucru care-i veni în minte:

-Îmi cunoașteți numele? Winston Hill zâmbi.

-Îmi cer scuze pentru bârfele ce se aud prin tabără, dar, într-adevăr, toată lumea a auzit de dumneata și de frumusețea dumitale. Și pot spune că de data asta zvonurile nu sunt exagerate. Lydia roși. Nu-i mai făcuse nimeni complimente până atunci.

-Sunt încântată să vă cunosc, spusese ea.

-Și eu. Te ocupi de fiul lui Coleman. E o faptă caritabilă și demnă de laudă, având în vedere pierderea recentă pe care ai suferit-o. Lydia nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel. Era drăguț. Cuvintele ieșeau încet de pe buzele lui frumos desenate, dulci ca mierea.

-Mulțumesc, dar nu-mi dă nici un fel de probleme. E un copil minunat.

-Nu mă îndoiesc nici o clipă. Am admirat frumusețea și curajul mamei lui. Ca să nu mai vorbim de calitățile tatălui său. Bărbatul duse o batistă de pânză la gură și tuși de câteva ori. Părea stânjenit de asta, frustrat.

-Moses și cu mine îți urăm o seară plăcută. Dacă putem vreodată să-ți fim de folos cu ceva, te rog să ne spui. Tulburată de manierele lui, Lydia îngăimă:

-Mulțumesc,așa am să fac.

-Sper,spuse el cu un zâmbet deschis.Ah,bună seara,domnule Coleman.

Lydia se întoarse și îl văzu pe Ross stând în spatele ei,lângă căruță.

Arăta tot atât de dur și de nesociabil,pe cât era domnul Hill de blând și de prietenos.Bărbia i se ridică ușor când salută,spunând:

-Domnule Hill,Moses,bună seara.

-Mă tem că vă reținem de la cină,domnișoară Lydia.

Înainte ca ea să-și dea seama ce se petrece,Hill se aplecă,îi luă mâna și o duse la gură.Buzele lui îi atinseră dosul palmei.Lydia rămase înlemnită.Hill își puse pălăria,dădu din cap și se îndepărtă cu Moses după el.Se uită la mâna care-i fusese sărutată.Tulburată de acest gest,o șterse cu mâneca celeilalte mâini,privind peste umăr la Coleman.Fața lui era întunecată și amenințătoare ca un nor de furtună.Când avea expresia asta furioasă,buza de jos abia se vedea de sub mustață.

-Cina e gata,spuse ea,cu o voce răgușită de emoție.

Se întoarse cu spatele la foc,luă una din farfuriile de porțelan pe care le pregătise Ma și puse o porție zdravănă de mâncare.Când îi întinse farfuria,trebuie să se întoarcă iarăși cu fața la el.Ross nu întinse mâna s-o ia.Rămase cu brațele în jos,în timp ce mâinile i se închideau și se desfăceau,de parcă îi venea să lovească în ceva.Oasele fălcii păreau umflate din cauza dinților strânși.Soarele apusese și începuse să se însereze.Lumina purpurie îi făcea fața și mai întunecată.

Ochii lui verzi străluceau în lumina scăzută.Lydia îi văzu alunecând de pe fața ei în jos spre florile așezate între sâni.Pentru că era agitată și îi era teamă de el,respira neregulat.Sânii ei tremurau sub rochie și florile de pe pieptul ei vibrau ca și cum ar fi avut viață.Ross se uită la ele îndelung,tăcut,pe când Lydia ar fi dorit să n-o facă.Dacă n-ar fi fost cu farfuria în mână,și-ar fi ferit pieptul de ochii aceia muștrători,care o condamnau.

-Târfă mică,șuieră el,din întunericul care-l învăluia.Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie ce ai fost sau de unde vii,dar cât timp ești sub acoperișul meu și te ocupi de copil,nu admit să-ți faci de cap.

Victoria ar fi leșinat auzind astfel de vorbe.Lydia însă,nu.Ochii ei se umplură de o lumină aurie,sălbatică,iar părul părea să-i vibreze de indignare.Făcu trei pași spre el și ajunse cu fața aproape de fața lui.Brusc,îl împunse în coaste cu marginea farfuriei.Ross abia avu timp să apuce farfuria,că Lydia se și îndepărtase,lăsând-o din mână.Furioasă,se răsuci,măturându-i carâmbii cizmelor cu poalele rochiei.Fără să-i pese de neplăcerea pe care o simți în partea de jos a corpului,se urcă în căruță cu un salt rapid și trase flapsurile de pânză.Înjurând și frecându-și absent coastele dureroase,Ross se lăsă pe scăunel și începu să înfulece.Nu-i simțea gustul,mesteca în fugă,înghițindu-și resentimentele cu fiecare duminat,ca un animal care-și linge o labă dureroasă.

-S-o ia naiba! spuse el,punând farfuria la o parte și turnându-și cafea.Unde se trezește ea să umble așa,ca o dezmațată,în rochia aia strâmtă,flirtând cu flușturatecul ăla de Hill? Măine o va da afară.O să găsească el un mijloc să se

ocupe de Lee. Poate reușește s-o facă pe femeia aia cu gemenii să-i lase pe ai ei și să se ocupe de Lee. O să scape de ea, de-ar fi să-i pompeze el însuși laptele de vacă în stomac.

-Se pare că nu ești așa de isteț pe cât te-am crezut, veni o voce din întuneric, pentru a-i întrerupe gândurile. Ma își făcu apariția în lumina flăcărilor cu un prosop de vase atârnat pe umăr. Avea mâinile roșii de la frecatul unei crățiți și al ibricului. Ai terminat? întrebă ea, arătând spre farfuria murdară.

Ross dădu din cap și luă o gură de cafea. Ma turnă apă pe farfurie și o șterse cu cârpa.

-Cred că o să avem mâncare și mâine, de vreme ce n-a mâncat decât unul.

Ross se foi pe scăunel.

-Da, continuă femeia, păcat că nu ești așa deștept, cum mi-am închipuit la început. Ross lăsă să-i scape aerul printre dinți, exasperat, dar mușcă din momeală.

-De ce nu sunt deștept?

Asta îi dădu lui Ma toată apa la moară de care avea nevoie.

-Ai fost norocos să găsești o doică după moartea soției. Lee ar fi fost mort demult dacă nu era fata pentru care nu ai nici cea mai mică compasiune sau amabilitate.

-Compassiune! strigă Ross, sărind în picioare și învârtindu-se ca un leu în cușcă.

Toți oamenii din tabără erau conștienți de lipsa oricărei posibilități de a te ascunde de alții. Ross își coborî vocea mult.

-Amabilitate! Se expune ca o dezmațată tuturor privirilor, purtând rochia aia indecentă... Se bâlbâi, apoi sfârși brusc:

-Se dă în spectacol.

-Dacă te referi la domnul Hill, să știi că am văzut întreaga scenă. El i-a vorbit primul și nu invers. Iar ea, speriată ca un iepure, nici nu se uita la el.

Ross își mușcă mustața, plimbându-se furios în jurul focului.

-În ceea ce privește rochia, e singura îmbrăcăminte pe care puteam să i-o ofer. Acea pe care o purta când au adus-o băieții era o zdreanță.

-Nu putea să fie mai rea decât cea cu care s-a îmbrăcat. Strâmtă ca un corset, spuse el. Gura lui Ma tremura amuzată, ascunsă în întuneric, în plus, Coleman era prea ocupat cu mersul lui ca să-i observe zâmbetul plin de cunoaștere îngăduitoare.

-E un gunoi și nu vreau să se mai ocupe de fiul meu. Zâmbetul lui Ma dispăru. Îl apucă de braț și îl răsuci pe loc. Era aproape la fel de înaltă ca și el.

-De unde știi asta? Nu vorbește ca una d-alea, nu? Vorbește ca o fată de la oraș, dacă mă întrebi pe mine. Și te-ai uitat vreodată cum își mișcă mâinile? Cu câtă grație? Și ce manierat mănâncă? Eu n-am mai pomenit o fată decăzută care să umble și să se miște ca o doamnă, așa cum face ea. Ma îi lăsă brațul, dar deveni și mai bățăioasă.

-Se pare că faci mult caz de originea și familia cuiva. Pe mine nu m-a interesat niciodată. Întotdeauna am considerat că persoana însăși e cea care contează și nu cine i-au fost mama și tata. Dar ai grijă să n-o judeci prea aspru. S-ar putea să fie fiica cuiva pe care s-ar cuveni să nu-i jighești. Fata a dat de bucluc și a făcut un

copil. Multe fac asta. Sunt sigură că și dumneata cu doamna Coleman v-ați tăvălit puțin prin fânul din grajdul tatălui ei, înainte de a vă căsători. Buzele lui Ross se subțiară.

-Victoria n-a fost așa, spuse el, gata să explodeze.

Ma râse, atât de ceea ce spusese el, cât și de felul cum o făcuse.

-Toate femeile sunt așa cu un anumit bărbat. Și dacă femeia dumitale n-a fost, păcat de ea.

-Nu vreau s-ascult...

-N-am venit aici să-i vorbesc de rău pe morți, spuse Ma, lăsând-o mai moale.

Coleman arăta într-adevăr ca un om nefericit și Ma credea că știe de ce. Zeke era de aceeași părere. Discutaseră despre asta în seara trecută, când se duseseră la culcare în căruță, punând copiii să doarmă afară.

-Sunt aici ca să-ți amintesc că fata asta, oricine sau orice ar fi, ți-a salvat copilul. În seara asta s-a străduit din răputeri să te răsplătească pentru că ai primit-o. A dorit să te aștepte cu ceva bun de mâncare. Nu era chiar așa. Fusesse ideea lui Ma, nu a Lydiei, dar Ma nu ținea morțiș la adevăr, când nu era nevoie.

-Iar dumneata n-ai făcut altceva decât să te porți urât și respingător, ca femeia aia, Watkins. Ma scutură din umeri ca să-și întărească spusele.

-După mine, n-ai de ales. Trebuie s-o faci să se simtă bine ca să nu plece. S-ar putea să-și pună coada pe spinare și să-ți lase copilul baltă. Dacă-ai fi în locul dumitale, mi-aș cere scuze pentru purtarea din seara asta, domnule Coleman.

Ofensată, îi întoarse spatele și plecă, Ross se ghemui lângă foc și termină cafeaua din cană. Una câte una, flăcările focurilor împrăștiate prin tabără, fură lăsate să se stingă. Copiii neastâmpărați erau trimiși la culcare fie în căruțe, fie în pături sub ele. Membrii convoiului în vizită pe la alții se întoarseră la căruțele lor. Îi vorbiră lui Ross dar acesta le răspunse morocănos. Nu se angajă în conversații și, datorită recente morți a soției sale, oamenii îi respectară nevoia de singurătate.

Exista un sâmbure de adevăr în ceea ce spusese Ma Langston și Ross Coleman știa asta. Dar nu voia să recunoască. Îl supăra că trebuie să găzduiască pe cineva care-i amintea, ori de câte ori o privea, de propria lui origine. Fugise de trecutul lui pătat toată viața. Victoria îl făcuse să-l uite temporar. Acum, fata asta, cu părul ei bogat și ochii provocatori, cu corpul ei voluptuos, îl făcea să-și amintească lucrurile pe care încercase atât de mult să le uite. Dar ce-ar face el cu Lee dacă n-ar fi ea? Copilul îl speria groaznic. Era atât de mic... Iar el habar n-avea de copii. Tot ceea ce știa era cum se simte cineva fără dragoste maternă. Crescuse cu gândul că așa e viața, să n-aibă nimeni grijă de tine. Poate el să-i răpească fiului său dragostea unei femei? Oricare ar fi ea? Iar fata îl iubea într-adevăr pe Lee, Ross știa asta. Rosti un cuvânt pe care nu-și mai permisesse luxul să-l folosească de când o întâlnise pe Victoria. Se simți atât de bine rostindu-l, încât o mai făcu o dată. Absent, acoperi focul, astfel ca dimineața să-l poată reaprinde doar cu o ușoară suflare și surcele. Când sfârși toate treburile, se uită spre căruță. Lampa dinăuntru mai ardea încă, dar fitilul fusese coborât. Se îndreptă spre oblonul din spate, frecându-și palmele transpirate de pulpe.

Lydia îl alăpta pe Lee,cântându-i în șoaptă.Trebuie să fi fost înfometat cât trăise în pântec pentru că nu se mai sătura mâncând.Sugea zgomotos,apăsându-i sânul cu pumnul lui mic,mișcându-și fericit picioarele din când în când.

Lydia simțea o mândrie disprețuitoare că putea să-l hrănească,în timp ce femeia cu pielea albă și părul ca mătasea porumbului nu putuse să-l satisfacă.Victoria Coleman se înfățișase tuturor ca femeia ideală.De câte ori auzea rostindu-se numele ei,încrederea în sine a Lydiei suferea.Dar Lee o va iubi.Pe ea,nu pe mama lui naturală.Ar fi vrut să aibă curajul de a-i arunca drept în față acest adevăr lui Ross.O insultase.Ochii i se umplură de lacrimi,dar acum,ca și atunci,când urcase prima oară în căruță,refuză să-i plece.Nu va plânge.Ea nu era ceea ce credeau ei toți.Nu era!

Nu putuse evita ceea ce i se întâmplase,deși Dumnezeu e martor că încercase.De câte ori nu luptase până la epuizare,trezindu-se cu corpul plin de vânătăi în urma luptei? Uneori învinsese.De cele mai multe ori însă,nu.

Închise ochii și se cutremură la amintirea acelor lucruri dureroase,degradante.În clipele acelea dorise să moară.Dar dacă se omora,n-ar mai fi fost nimeni care să aibă grijă de mama.Așa că n-o făcuse și se lăsase violată până ce mama murise și ea putuse să fugă de acasă.Cum se poate ca dintr-un act atât de violent și urât să se nască un lucru atât de inocent și dulce ca Lee? Mângâind capul copilului,se întreba dacă domnul Coleman îi provocase dureri Victoriei,asa cum îi fuseseră provocate ei,zămisind copilul.Nu și-l putea imagina grohănind și mârâind în felul în care o făcea Clancey.Nu și-l putea imagina provocându-i dureri Victoriei pe care o adora,dacă povestea lui Anabeth despre relațiile lor era adevărată.

Flapsurile din spate fură date la o parte și Lydia auzi zgomotul greu al cizmelor lui,când se urcă în căruță.Își întoarse capul brusc,făcând să-i zboare părul în toate direcțiile,peu ce apoi să se așeze din nou pe spatele și umerii ei ca o manta de fulgi.Oricare ar fi fost discursul pe care Ross se pregătise să-l rostească,acesta îi rămase blocat în gât,căci prin gura deschisă odată,și apoi închisă nu ieși nici un sunet.Lydia era cu spatele la el.Rochia care-l enervase fusese scoasă de pe umeri și căzuse pe șolduri.Ross urmări cu ochii șira spinării ușor înfundată în carne până la locul unde se pierdea în talie.Ochii ei erau larg deschiși și întrebători,buzele umede și ușor desfăcute,asa cum se uita la el peste umărul de culoarea caisei acoperit de pletele ondulate.

-Ce faci?Cuvintele trecură hârâite printre coardele vocale care păreau să nu-și mai îndeplinească funcția.

-Ultima masă a lui Lee înainte de culcare,spuse ea cu vocea aceea scăzută care-l irita la culme.N-avea nici un dram de rușine? De ce nu zbiera la el pentru că intrase peste ea,peu ce nu bătuse înainte de a intra? Dar asta l-ar fi înfuriat și mai tare.Doar era căruța lui,ce Dumnezeu?Fata trebuie să fi văzut furia ridicându-se în ochii lui,peu ce întoarse capul,îl lăsă în jos și privi la copilul de la sânul ei.Pe Ross îl apucară fierbințelile și pe moment nu mai văzu nimic clar.Când Lydia se uită din nou la el,Ross clipea repede.

-Voiai ceva?

Ross se mișcă stângaci, nemulțumit că trebuia să se aplece.

-Aă...Începu el, într-o încercare de a-și cere scuze, dar pe care nu putu s-o ducă până la capăt. Voiam să vorbesc cu tine. Așa era bine. Vocea avusese ceva autoritar în ea. Lydia nu spuse nimic, ceea ce îl vexă aproape la fel de mult ca și atunci când vorbise cu vocea aceea coborâtă, care părea să atingă pe oricine o auzea. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui, așa cum stătea cu fața la el. De ce Dumnezeu nu se acoperea? Deși nu-i vedea decât spatele, imaginația lui o luase razna. Victoria nu și-ar fi alăptat copilul cu altcineva de față. Reuși să îndepărteze acest gând. Dacă se mai gândea la Victoria, nu va putea spune ceea ce avea de gând.

-Mulțumesc, îngăimă el.

Lydia rămase cu ochii la el mult timp, înainte de a răspunde domol:

-Pentru ce, domnule Coleman? Pentru că n-am adus bărbați în căruța dumitale și nu m-am culcat cu ei de față cu Lee?

-La dracu! rosti Ross printre dinți. Am încercat să fiu amabil.

-Amabil? Crezi că a fost drăguț din partea dumitale să mă faci curvă?

-Asta-i cam urât spus.

-A fost și mai urât din partea dumitale că ai gândit astfel.

-N-ar trebui să folosești un astfel de limbaj.

-Nici dumneata! Și ce te-a apucat, așa, deodată, să fii amabil cu mine? Ți-e teamă c-am să fug cu un bărbat care se va purta frumos cu mine și Lee va muri de foame? Ross nu scoase o vorbă, din două motive. Întâi, pentru că era prea furios; în al doilea rând, fusese pe moment năucit, văzând un temperament atât de exploziv într-o ființă atât de delicată. Lydia, temându-se că mersese prea departe, și mirată că încă nu fusese luată la bătaie, își întinse capul și ridică copilul îndepărtându-l de la piept. Lee râgâi aproape imediat, fără ca măcar să fi fost bătut pe spate. Se lăsă jos de pe scaunel și, stând în genunchi, îl așeză în ladă și îl acoperi cu o pătură ușoară. Ross privi, cu un ușor nod în gât, cum Lydia ia o mică bucată de flanel și își tamponează pieptul. Apoi fata își ridică partea de sus a rochiei, își trecu brațele prin mâneci și se apucă să încheie nasturii, cu capul plecat. După ce reuși să-i încheie pe toți, Lydia pivotă în jur, întorcându-se spre el.

-Pentru ce mi-ai mulțumit?

-Pentru salvarea lui Lee, spuse el, încordat. Lydia îi căută privirea. Ochii lui luceau furioși, dar nu era nesincer. Brusc, îi fu rușine de ea însăși. Ross n-o plăcea, dar își iubea fiul. Mulțumirea lui trebuia luată așa cum era.

Se uită la copil și șopti:

-Într-un fel, și el m-a salvat pe mine. Datorită lui nu mai vreau să mor, spuse ea, ridicând din nou ochii la Ross. Dacă nu aveam lapte, n-ar fi trăit. După mine, domnule Coleman, suntem chit. Ross ar fi dat orice ca ea să nu pomenească nimic despre lapte. Pentru că la auzul cuvântului, ochii lui căutară sursa. Rochia stătea întinsă peste sânii ei ca niște globuri, conturând clar sfârcurile. Era o

viziune obscen-provocatoare,dar frumoasă și nu putea să nu se uite așa,cum nu putea să respire.

Lydia interpretează expresia aceea avidă de pe fața lui drept repulsie.

-Îmi pare rău,spuse ea,sincer,știu că rochia nu e decentă.N-am ținut să te ofensez.Își acoperi sânii cu palmele.Degetele ei se afundară în carnea moale creînd zece adâncituri.Ross își imaginează sfârcurile pietroase cuibărite în palmele ei.Isuse! își spuse în gând,simțind dorința străbătându-i trupul și oprindu-i-se în șale.Își mută privirea,dar ochii îi fură atrași de ochii ei strălucitori.

-Noapte bună,spuse el cu disperarea bărbatului care încearcă să-și salveze viața.

-Îmi pare rău că trebuie să dormi sub căruță.Nu e prea incomod?

Mult mai comod decât să doarmă în căruță alături de ea.

-Nu,spuse el,încordat.Era deja pe jumătate afară când urarea lui ajunse la urechile ei.Câteva minute mai târziu,întins pe spate cu ochii la stele,Ross blestemă construcția dintre picioarele lui.Dacă o acuza că e curvă,atunci el ce era? Cum putea să-l trădeze trupul în felul ăsta? Își iubise soția care murise doar de-o săptămână.Singura lui justificare era că,din ziua în care aflase că Victoria e însărcinată,nu mai avusese femeie.Ea îi ceruse,cu scuze,să fie scutită de îndatorirea ei de soție în timpul sarcinii.Ross acceptase imediat.Sensibilitatea ei era unul din lucrurile care i-o făcuseră dragă,în afară de incredibila ei frumusețe aristocratică.Dacă suferise noapte după noapte intens lângă ea fără s-o atingă,era pentru că voia să se poarte ca un om subțire.Doar dacă nu și-ar fi luat o amantă...Dar o iubea prea mult ca să facă asta.Acum însă,după luni întregi de abținere,corpul lui reacționase la vederea cărnii de femeie și a căldurii ei insidioase.Care bărbat viril putea fi condamnat pentru asta? Nu-și putea controla acea parte a corpului.Și,după cum părea,nici mintea.Pentru că nu înceta să se gândească la fată.Imaginea ei persista în mintea lui: părul răspândit pe spate,felul grațios în care spatele ei se despărțea în două jumătăți perfecte,blânda îngustare a taliei formând șoldurile.Cu podul palmelor își apăsă ochii încercând să alunge acea imagine,dar ea,ca și mirosul,ca și sunetul vocii ei,nu voiau să dispară.Cel mai rău dintre toate era invidia pe care o simțea față de Lee.Fiul lui îi simțise gustul.

CAPITOLUL 5

În dimineața următoare,Lydia se trezi exact în zori.Lee dormea încă.Își puse singura rochie pe care o avea,cea de la Anabeth,și își încălță pantofii ei uzați.Nu fu deloc ușor să-și strângă părul bogat într-un coc,dar reuși până la urmă să-l fixeze pe ceafă cu ace luate dintr-o cutie de cosmetice și loțiuni care aparținuseră Victoriei.Nu voia să se atingă de celelalte lucruri și,dacă n-ar fi fost o necesitate,n-ar fi luat nici acele.Ma și Anabeth împachetaseră majoritatea lucrurilor femeii și Lydia era bucuroasă.N-avea nevoie ca vreun lucru rămas de la ea să-i amintească de propria ei inferioritate.

Privindu-și rochia strâmtă,suspină nemulțumită.Ar fi fost normal să poarte rochia Victoriei.Dar normalul și domnul Coleman se băteau cap în cap,când era

vorba de soția lui. Nu-i oferise Lydiei rochiile ei. Chiar și Ma care își spunea întotdeauna părerea, nu îndrăznise să propună asta.

Părea să-și fi dat seama că Ross n-ar fi privit-o cu ochi buni.

Inspirând aer atât cât îi permitea corsajul strâmt, Lydia dădu la o parte flapsurile de pânză și coborî din căruță. Soarele tocmai se înălța deasupra copacilor la orizont. Ross, aplecat asupra focului, ocupat cu aprinderea lui, ridică privirea surprins.

-Bună dimineța, spuse Lydia, blând. Surpriza lui evidentă de a o vedea la lumina zilei o făcu să se oprească. Ar fi vrut s-o ascundă în căruță pe vecie? Preferă să uite că doar cu puțin timp în urmă îi fusese teamă să iasă afară. Evitând să-l privească în ochi, se dădu jos.

-'neața.

-Am să fac eu cafeaua. Lui Ross nu-i plăcu detașarea ei rece. Se purta de parcă făcuse asta în fiecare dimineță, firesc, normal. Ross se uită în jur. La aproape toate căruțele oamenii erau ocupați cu treburile de dimineță, vorbind încet, intim, pregătindu-se de plecare. Ochii lui se întoarseră la ea în momentul în care Lydia pune cafea în ibric. Aparent, da, totul părea normal. Dar, la dracu', ei nu formau un cuplu. Se simți la fel de stângaci și novice ca și Luke Langston și, în mod irațional, dădu vina pe detașarea ei pentru felul în care se simțea.

-E momentul să mă bărbieresc. Lydia îi privi fața. Avea obrazul acoperit de țepi negri care crescuseră peste noapte. Privind mustața lui neagră, se întrebă ce ar simți dacă i-ar atinge-o. Bărbații pe care-i cunoscuse purtau barbă doar pentru că le era lene să se bărbierescă. Când părul de pe față începea să-i irite, îl rădeau, cum dădea Dumnezeu. Mustața lui Ross era îngrijită, tunsă și curată. Deși era deasă, firele păreau mătăsoase.

-Dacă-mi arăți unde e făina, am să fac pâinișoare. În timp ce Ross se bărbierea, Lydia se ocupa de micul dejun compus din costiță friptă și biscuiți. Făcu chiar și un sos din picăturile scurse de la costiță. Cafeaua ei era mult mai bună decât cea pe care o făcea el. Fără voia lui, se gândi că era mai bună chiar și decât aceea făcută de Victoria, care nu era niciodată destul de tare, după gustul lui. Victoria fusese o băutoare de ceai. Nu-i mulțumi Lydiei și nici n-o lăudă pentru micul dejun. Mâncară într-o tăcere încordată. Ross își goli farfuria și când Lydia i-o umplu din nou, fără să-l întrebe, mâncă și această porție.

-Ce zi e azi? întrebă Lydia, în timp ce spăla vasele și le pune la loc.

-Zi? Joi.

-Ma spunea că nu se merge duminica și că aceea e ziua pentru spălatul rufelor. Nu cred că pot aștepta până atunci ca să spăl scutecele lui Lee.

Găsiseră hăinuțe de copil și scutece împachetate într-unul din cuferele din căruță. Victoria știa că va naște pe drum. Anabeth luase scutecele murdare în fiecare seară și le spălase, dar coșul în care le pune pe cele ude căpătase miros. Hemoragia ei se oprise, dar trebuia să spele pansamentele. Curățenia fusese o problemă dificilă în casa Russell, dar mama ei o învățase să fie curată. Când o găsiseră Langstonii, era murdară și ea fusese prima care regretase asta.

-O să încălzim niște apă după cină.Dacă atârnăm rufele afară peste noapte,se vor usca.Lydia dădu din cap.

Tocmai punea cutia cu vase în căruță,când auziră țipătul de foame al lui Lee.

-La țanc,spuse ea,râzând.

-Eu am să sting focul și apoi mă ocup de cai.Ross se îndepărtă,supărat pe sine că se simțea atât de bine în ziua aceea și pentru că observase frumusețea feței ei în lumina răsăritului de soare.Lydia îl schimbă pe Lee și se rezemă relaxată și mulțumită de marginea căruței,în timp ce-l alăpta.Tabăra era în plină activitate acum.Majoritatea luaseră micul dejun.Femeile strângeau lucrurile și îi admonestau pe copii că nu-și îndeplinesc îndatoririle.Bărbații înhămau caii.Văzduhul răsuna de plesnetul bicelor cu care îndemnau caii.

Ochii Lydiei se închiseră leneș.Era într-o lume mică,sigură și confortabilă, departe de cealaltă,mai mare și mai înfricoșătoare.Aici era necunoscută.Nimeni nu va face vreo legătură între ea și Russell.Nimeni nu știa de cadavrul acela cu țeasta sfărâmată.Poate nici n-a fost găsit.Și chiar dacă a fost,nimeni n-ar căuta-o aici.Era în siguranță,la adăpost.Se putea odihni.Ross vorbea cu caii în timp ce-i înhăma la căruță.Lydiei îi plăcea timbrul jos,adânc al vocii lui,în contrast cu clinchetul plăcut al hamurilor.Aerul era greu de fumul focurilor și de mirosul cailor și hamurilor de piele,dar nu era deloc o combinație dezagreabilă.Nici lui Lee nu-i displăcea.Sugea avid,dar cadența apăsărilor pe sânul ei era liniștitoare contribuind și mai mult la acea atmosferă de pace.Ochii ei se deschiseră toropiți,apoi brusc se făcură mari.Domnul Coleman stătea lângă cai,strângând hamurile,și se uita la ea.Privirea lui trecea pe sub capră și ajungea în spatele căruței,acolo unde ea îl hrănea pe Lee.Se uita drept la ea pe sub borul larg al pălăriei.Mâinile lui înmănușate se opriseră din mișcare,strângând cureaua de piele.În clipa în care îl surprinse privind-o,Ross se însufleți,luându-și privirile de la ea,tot atât de brutal ca și mișcarea cu care trase de cureaua de piele pe care o fixa.Un val de senzații se ridică la suprafață din adâncurile feminității ei,se împrăstie prin sâni și făcu să i se oprească respirația.Nu mai simțise niciodată așa ceva și fu șocată tot atât de mult ca și la vederea lui Ross,care o privea cu atâta intensitate.Își întoarse ușor spatele până când Lee termină,și nu se mai uită spre partea din față a căruței.Tocmai îl înfășase pe Lee când auzi vorbindu-se că sunt gata de plecare.Ma îi spusese că mergeau cam douăsprezece până la cincisprezece mile pe zi,dar că fuseseră mult încetiniți de ploile de primăvară, care făcuseră ca drumurile și câmpurile pe care le străbăteau să fie pline de noroi,bălți și greu accesibile.Râurile erau umflate și revărsate,iar traversarea lor devenea periculoasă.Din cauza războiului,podurile care rămăseseră erau într-o stare jalnică și nu rezistau la greutatea căruțelor.

Ross mâna căruța azi și își făcu intrarea în convoi cu oarecare stângăcie.Căruțele porniră încet,dar curând accelerară la o viteză pe care voiau s-o păstreze până la pauza de prânz.Lydia strânse salteaua rezemând-o de marginea căruței pentru a avea mai mult loc.Făcu curat,strângând și unele din cămășile domnului Coleman,hotărând pe care o va spăla în seara aceea,împreună cu lucrurile lui

Lee. După un timp, se plictisi. Lee dormea adânc în lada lui. Făcuse tot ceea ce putea face în căruță și îi era groază de încă o zi în care n-avea nimic de făcut, decât să stea întinsă în căruță. Gândul de a lua puțin aer și a privi peisajul o tenta. Timid, scoase capul prin deschiderea din față și îl bătu pe Ross pe umăr. Trupul lui se încordă de parcă l-ar fi împușcat, înainte de a întoarce capul. Lydia își retrase iute mâna.

-Ce-i? întrebă el. Tonul lui tăios o descurajă. Ce crede el? Că n-o să se plictisească niciodată de interiorul căruței? L-ar deranja dacă ar sta și ea lângă el afară, unde puteau s-o vadă toți, unde obișnuia să stea scumpa lui Victoria cu umbrela ei dantelată?

-Aș vrea să stau și eu puțin afară, spuse ea, îndrăzneț. Fără un cuvânt, Ross se trase într-o parte și îi făcu loc alături pe capra lată. Legănatul căruței îi dădu de furcă, dar se ținu de coviltir cu o mână în timp ce pune un picior pe capră și reuși să iasă. O clipă se clătină nesigură. Pământul părea foarte departe, jos. Nu-și dăduse seama ce înaltă era capra. Înfrângându-și teama, puse și celălalt picior pe capră. Din nefericire, în acel moment roata din față întâlni o piatră și căruța trecu peste ea cu o zdruncinătură bruscă. Lydia își pierdu echilibrul precar și, bătând aerul, mâna ei veni în contact cu pălăria domnului Coleman, care fu trântită pe capră cu o clipă înainte ca fundul ei să se așeze pe ea.

În mișcarea ei, își luase un anumit elan care o făcu să se izbească de domnul Coleman. Brațul lui fu prins între sânii ei plini care lunecară de-a lungul lui, de la umăr până la încheietura mâinii. Încercă să se redreseze punându-și o mână pe capră, dar aceasta alunecă între picioarele lui. Când, în cele din urmă, căderea se opri, Lydia se trezi pe genunchii lui, cu brațul între coapsele lui și obrazul lipit de șold. O clipă se sprijini de el, respirând adânc, încercând să alunge amețeala, să arate că nu s-a întâmplat nimic. În cele din urmă, reuși să-și revină și se îndepărtă de el. Dar pălăria se mai afla încă sub ea. Înjurăturile printre dinți izbucniră în clipa în care ea se sprijini de coapsa lui pentru a scoate de sub ea pălăria boțită.

-Îmi pare rău, se scuză ea, cu sufletul la gură, îngrozită de propria ei neîndemânare. N-am mai călătorit într-o căruță atât de mare niciodată.

Ross îi aruncă o privire sticloasă, strălucitoare, feroasă. Gura lui era ca o linie subțire, dură, sub mustața lăsată peste ea.

-Altă dată să fii mai atentă. Lydia observă că buzele lui abia se mișcau, și avea vocea schimbată. Îl durea ceva? Era ofensat? Cu mișcări scurte, aduse pălăria la forma ei originală și i-o întinse timidă. Păcat că-și acoperea părul acela negru ale cărui şuvițe străluceau în lumina soarelui. Dar, în clipa în care Ross o puse pe cap trăgând-o pe ochi, găsi că pălăria îi venea bine.

Hainele lui erau haine de lucru obișnuite, dar îi cădeau bine. Pantalonii negri erau strânși pe picioarele lui lungi. Purta întotdeauna cizmele negre cu carâmbi până la genunchi, cu care îl văzuse prima oară. Avea o cămașă groasă de bumbac albastru, dar vesta de piele neagră pusă pe ea îi împrumuta o anumită moliciune. În jurul gâtului avea legată o basma. De teamă că Ross ar putea observa privirea ei cercetătoare, Lydia își lăsă ochii în jos, pe mâinile care țineau

frâiele cailor. Marginile mănușilor de piele neagră erau întoarse, dezgolindu-i încheieturile acoperite cu păr întunecat. Ținea frâiele aparent cu neglijență și nu făcea decât mișcări ușoare, pentru a mânia caii. Măinile acelea păreau foarte puternice, dar capabile să fie și mângâietoare. Cum se purtase oare cu soția lui? Gândul acesta îi dădu amețeli, așa că își îndepărtă atenția de la el asupra peisajului. Erau circa zece căruțe în fața lor. Întoarse capul să se uite înapoi, ținându-se de sfiaturi să nu cadă. Nu putu vedea în urma căruței și n-avea curaj să se aplece în afară prea mult, ca să nu cadă.

-Unde suntem? întrebă ea. Ținutul era plin de vegetație. Flori sălbatice creșteau peste tot. Pământul care mărginea pajiștea pe care o traversau era ușor deluros și bine împădurit.

-La răsărit de Memphis. Ross își revenise, aproape. Înjură la adresa propriei lui susceptibilități, când o văzuse întâmplător mai devreme cu fiul lui la piept. Slavă Domnului că nu-și dezgolise complet bustul, cum o făcuse cu o seară înainte. Fusese doar descheiată până la brâu, oferindu-și sânii lui Lee, câte unul.

În ciuda aversiunii lui pentru ea, Ross fusese impresionat de expresia pașnică, fericită de pe fața ei, zâmbetul făcând să i se ridice colțurile gurii în sus. Era genul acela de expresie a chipului unei femei care place bărbaților.

Ross se foi pe capră. De ce naiba se gândea la asta? Nu se întâmplase niciodată ca o femeie să-l privească cu zâmbetul acela sublim. În tinerețea lui, sălbatică și haotică, nu cunoscuse decât femei ușoare. Vorbind la modul general, acestea erau femei interesate să facă bani, punându-l să se grăbească, să termine ca să poată trece la următorul client. Se ivise apoi Victoria. Nu se așteptase niciodată să fie o femeie pătimașă. Doamnele de condiția ei nu se dădeau niciodată în vânt după... și ar fi fost surprins dacă ea ar fi făcut-o. Fusese îndatoritoare și răbdătoare cu el, chiar afectuoasă. Nu spusese niciodată nu, dar nici nu fusese ea inițiatorea, niciodată. Nu va iubi niciodată o altă femeie. Asta era clar. Era însă plăcut să aibă pe cineva care să-i zâmbească cu o expresie apropiată de cea pe care o văzuse pe fața Lydiei... Doamne! Se gândise la ea ca Lydia. De ce naiba trebuise să cadă peste el? Mai simțea încă mâna ei alunecându-i între picioare. Brațul mai simțea încă contactul cu sânii ei. Își dresе glasul zgomotos ca și cum ar fi vrut să îndepărteze fizic gândul de la ea.

-S-ar putea să traversăm râul poimâine.

-Mississippi?, „Fata asta-i toantă?” se întrebă el.

-Bineînțeles că Mississippi, spuse el, cu reproș.

-Nu trebuie să te enervezi, replică Lydia. Răspunsul lui venise ca o palmă, scoțând în evidență ignoranța ei. Auzise de fluviul Mississippi, dar habar n-avea unde este. Urmase doar două clase primare, înainte ca ea și mama să se mute în casa lui Russell. Nu era ignorantă din cauza ei.

-Ai să faci insolație dacă nu-ți pui o pălărie, mormăi Ross, privind la vârful nasului ei care începuse deja să se înroșească.

-N-am pălărie, spuse ea, privindu-l în felul acela detașat, rece, al ei.

Ross aruncă hățurile pe spinarea cailor, vărsându-și nervii asupra lor. De ce-l enerva fata asta, nu-și putea imagina. Poate era în legătură cu disconfortul lui fizic. Tot timpul dimineții, trecură călăreți pe lângă ei.

Majoritatea erau bărbați. Ross îi prezenta Lydiei, morocănos.

-Ea e Lydia. Se ocupă de Lee. Bărbații își scoteau pălăriile politicoși și se prezentau. Ea îi privea rușinată, și, deși erau curioși, nu observă la ei disprețul la care se aștepta. Singurul care o enervă fu Scout. Acesta o privi pe îndelete, adresându-i un rânjet viclean lui Ross.

-Încântat de cunoștință, Lydia, spuse el. Avea favoriți lungi, blonzi și o mustață mare care era aproape albă. Lydia n-ar fi avut nici cea mai mică încredere în el.

Din fericire, stătea departe de convoi mai tot timpul zilei. Toți păreau mulțumiți de treaba pe care o făcea Scout. Făcuse un traseu astfel încât puteau folosi drumurile când era posibil sau puteau tăia de-a curmezișul terenurilor publice.

Promisese că dacă totul iese bine, vor face tabăra în preajma unui râu, în fiecare seară. Până atunci se ținuse de cuvânt. Bubba și Luke Langston se apropiară de ei în grabă, în momentul când soarele ajunsese aproape de zenit.

-Avem pasăre la cină, spuse Luke, bucuros.

Găsiseră doi cocoși sălbatici în pădure. Îi ridică în sus ținându-i de gât.

-Ma zice c-o să-i frigă și o să vă dea și vouă. Lydia se uită la Ross în clipa în care gura lui se deschise larg într-un zâmbet apreciativ față de exuberanța băiatului.

Zâmbetul lui era atrăgător și, privindu-l, simți o ciudată tremurătură în piept. Nu era senzația pe care i-o dădea curgerea laptelui. Asta o simțise mai demult. Era o senzație ciudată, ca și cum ceva îi răscolise măruntaiele și acum ele încercau să-și găsească iarăși locul. Dinții lui erau strălucitor de albi în contrast cu mustața și pielea bronzată a feței.

-Cred că aș putea accepta invitația, dacă mâni tu căruța după pauza de prânz, ca eu să pot plimba una dintre iepe.

-Aș fi încântat să-ți plimb unul din cai, Ross, spuse Bubba, emoționat. Ochii lui albaștri ieșiseră aproape din orbite, când o văzuse pe Lydia stând pe capră lângă Ross, acolo unde obișnuise să stea Victoria. Dar atenția îi fusese atrasă de corsajul rochiei. Știa că Ma l-ar jupui de viu dacă l-ar prinde căscând ochii la față și nu era sigur nici de ceea ce i-ar face Ross. Se pomeni strigând pentru a elibera o parte din energia acumulată în corp. Ross scutură din cap.

-Asta ar însemna să nu mai aibă cine mâna căruța.

-Aș putea s-o fac eu, spuse Luke. Era invidios pe Bubba că va plimba caii domnului Coleman. Ma spusese că Bubba era cel mai mare și că era normal să i se ofere lui să facă asta. Totuși, Luke nu voia să fie complet dat la o parte, ca și cum n-ar fi avut mai multă importanță în familie decât Samuel sau Micah, sau vreuna din fete. Ross se gândea la propunerile băieților, în timp ce aceștia așteptau cu sufletul la gură răspunsul.

-Cred că ideea e bună. Pot să fiu și cu ochii pe tine, îi spuse el lui Luke. Și așa vor fi plimbați doi cai în loc de unul. Luke scoase un strigăt de încântare, întorcându-

și calul și îndreptându-se spre căruța Langstonilor pentru a le duce vestea cea bună.

-Numai dacă-ți dă voie Ma, strigă Ross în urma lui. Pauza de prânz fu scurtă.

Lydia intră sub coviltir să-l alăpteze pe Lee care se trezise cu câteva minute mai devreme. Stătea în lada lui și se legăna. Ross îi sugerase amabil să nu încerce să se întoarcă înăuntrul căruței până nu se vor opri. Luke îi aduse o pălărie de pai cu boruri largi, când veni să-i ia locul lui Ross pe capră.

-Domnul Coleman i-a spus lui Ma că ți s-a înroșit nasul. Asta-i o pălărie veche de-a lui Bubba, dar te va feri de soare. Lydia o luă, privind-o fără s-o vadă, întorcând-o pe toate părțile. Nu-și dădea seama dacă era mai mișcată de generozitatea Langstonilor sau de interesul domnului Coleman.

Tot restul după-amiezei Lydia nu-l mai văzu pe Ross și Luke o învăță cum să se ducă în spatele căruței fără pericole. Acolo, își descheie rochia ei strâmtă, desfăcu salteaua și se întinse. Lee era lângă ea. Când se trezi, Luke tocmai oprea căruța în cercul făcut de celelalte. Îl hrăni repede pe Lee, apoi, punând lada lui pe mica platformă din spate, la umbră, se apucă să facă focul și să pregătească cina. Își aranjă îndelung părul, își spală fața, gâtul și brațele cu apă rece, înainte ca Ross, prăfuit și transpirat, să se întoarcă. Coleman se uită la oala cu fasole fierbând pe foc.

-Credeam că în seara asta mâncăm la Langstoni, spuse el pe un ton supărat și critic, pe care nu și-l putu reține. Domesticitatea scenei din fața lui – cina fierbinte și Lee dormind mulțumit, și osteneala ei de a fi frumoasă – îl înfuriară fără motiv.

-Ba da, dar pusesem fasolea asta la muiat și era păcat să n-o gătesc. I-am trimis vorbă lui Ma că le-o ducem lor ca o contribuție din partea noastră. Lui nu-i plăcu modul în care ea spusese „noi” și „noastră”, ca și cum ar fi format o pereche.

-Poți să duci fasolea din partea ta. În ce mă privește, contribuția mea va fi ajutorul dat lui Zeke să-și potcovească un cal după cină.

-Foarte bine, domnule Coleman, spuse ea, înțepată. Apa asta am încălzit-o pentru dumneata, dar cred că-am s-o folosesc pentru spălătul rufelor lui Lee.

Trecu pe lângă el, ferindu-și cu o mână poala rochiei, ca și cum ar fi vrut s-o ferească de contactul cu cizmele lui murdare. Lui Ross îi veni s-o prindă de păr și s-o răsucescă în loc, să-i spună că faptul că îngrijește de fiul lui nu înseamnă că între ei există ceva. Lydia însă era deja în căruță, înainte ca el să-și fi putut pregăti cuvintele. Și, în plus, nu era sigur ce i-ar face, dacă vreodată ar apuca-o de păr. Se întoarse furios, nemaivrând să se gândească la plăcerea de a se spăla cu apă fierbinte. Ocărând, se duse în spatele căruței unde era ferit de priviri și își scoase cămașa. Lydia, cu rufele murdare îngrămădite lângă ea, luă oala de pe foc înainte ca apa să fie prea fierbinte. Apoi frecă săpun pe fiecare rufă și le băgă în apă. Când sfârși, începu să le amestece cu un băț. Un suspin de iritare făcu să i se ridice umerii și apoi să coboare. Ross fusese din nou nesuferit, dar ar fi o prostie totuși să nu-i spele cămașa. Trase adânc aer în piept și dădu ocol căruței spre capătul celălalt. Ross avea pe el doar pantalonii și cizmele. Brațele și pieptul erau

albe de săpun.În cele câteva clipe până să fie văzută,Lydia îi urmări mâinile lunecând pe carnea lui udă,săpunită,pe umeri și sub brațe.Pieptul era acoperit de un păr negru,cârlionțat ce i se răsucea pe degete.Mușchii din partea de sus a brațelor se umflau ca niște noduri la fiecare mișcare.

Coastele ieșeau în relief făcându-le să semene cu scândura de spălat.Stomacul era plat și musculos.Când Ross o văzu,stând acolo și privind-l,rămase nemișcat.Spuma săpunului se scurgea de pe degetele lipsite brusc de orice animație.O clipă se uitară lung unul la altul,surprinși.

-Vreau să-ți spăl cămașa,spuse Lydia,în cele din urmă.Ca să nu mai discute și să prelungească prezența ei acolo,Ross luă cămașa și i-o dădu.

Cu ochii în altă parte,Lydia luă cămașa din mâna lui și dispăru repede în partea cealaltă a căruței.Ross se clăti și își turnă apă pe cap.Abia după ce se șterse,iși dădu seama că n-avea cămașă de schimb.Se duse în spatele căruței și sări înăuntru,aproape călcând peste Lee,care dormea în lada lui.Înjură când se lovi cu capul de oblon,apoi deveni agitat,negăsind nici o cămașă.Scoase capul printre flapsurile coviltirului rostind un „Ăăă...” cu care spera să-i atragă atenția Lydiei, care storcea rufele,spre el.Lydia întoarse capul,dându-și la o parte o șuviță de păr cu mâna udă.

-Nu-mi găsesc hainele,spuse el,direct.

-Ah,am făcut ordine azi-dimineață.Îți dau imediat o cămașă.Nervos,Ross aruncă o privire asupra taberei,sperând din suflet ca nimeni să nu observe fata urcându-se în căruță în timp ce el era fără cămașă.La naiba! Uite-o pe doamna Watkins,cum îi privește din partea cealaltă a poienii,cu gura strânsă ca un măr putred,semănând cu un inchiizitor ieșit la vânătoare de vrăjitoare.Fiica ei, Priscilla,stătea în spatele ei,cu o expresie vicleană,de cunoscătoare,pe fața ei obraznică.Ross mai văzuse expresia aceea pe fața ei și se simți al dracului de stânjenit.Lydia se strecură pe lângă el fără să țină seama de spectatoare.Mișcarea ei bruscă înfiora părul de pe pieptul și abdomenul lui.Ross se ascunse în căruță.Doamne,ce fată nerușinată! N-avea nici un pic de bun simț!

-Le-am pus aici,împăturite,spuse ea,în timp ce el cotrobăia printre lucrurile pe care le pusese unul peste altul,ca să fie mai mult loc.Ross își dădu brusc seama că interiorul căruței nu-i mai amintea,în mod dureros,de Victoria.Orice urmă a felului ei dezordonat de a fi dispăruse.Toate lucrurile erau aranjate pentru a oferi mai mult spațiu.Lydia îi dădu o cămașă curată împăturită cu grijă.Aproape că scosese un țipăt la vederea cicatricii.Era deasupra pieptului,în stânga și o porțiune din mușchi lipsea.Încercă să ascundă faptul c-o văzuse.

-Mulțumesc,spuse el,încordat,sperând că ea va coborî astfel încât toată lumea s-o vadă afară,și nu înăuntru cu el.

Ar fi trebuit să-și dea seama că era prea mult să-i ceară asta.

-Domnule Coleman,nu vrei să mă înveți să mân caii? întrebă ea,ridicând ochii spre el.Chiar și așa aplecat cum stătea,Lydia nu-i ajungea mai sus de piept.

-Să mâni caii? repetă el,vag.Se întreba dacă să-și tragă cămașa acum sau după plecarea ei.Mai bine acum.Felul în care ochii ei rătăceau curioși pe pieptul lui îl făcea să transpire,cu toate că abia se spălase.

-Nu cred,spuse el,băgându-și brațele în mânecile cămășii.

La ce se uita? La cicatrice sau la sfârcurile pieptului?

-De ce?

-Pentru că hățurile or să te tragă jos de pe capră,d'aia.Nu ești...destul de... puternică.Degetele lui se comportau de parcă nu se mai încheiase niciodată la cămașă.

-Soția dumitale...Victoria...mâna caii?Când ajunse la ultimul nasture,iși dădu seama că încheiase toți nasturii greșit.Înjură în surdină și aproape că îi smulse când îi desfăcu și începu să-i încheie iar.

-Da.

-Era puternică?

-Doamne ferește!Nu era deloc puternică! strigă el.Privi nervos peste umăr, apoi,coborând vocea,șuieră cu răutate:.

-Nu era puternică.

-Și totuși ai învățat-o.

-Da.

-Atunci,de ce nu mă înveți și pe mine?

-Pentru că nu-i treaba dumitale să-mi conduci caii.

-De ce?repetă ea.Înconștient,iși desfăcu pantalonii pentru a-și băga cămașa înăuntru.Bărbații pe care-i cunoscuse Lydia purtau bretele.Ochii ei erau ațintiți pe mâinile lui Ross,în timp ce acesta își încheia nasturii și apoi catarama centurii de piele,bătând-o ușor cu palma când termină.

-Pentru că trebuie să te ocupi de Lee,iată de ce.Lydia își ridică privirile parcurgând toată lungimea pieptului lui,fără să-și dea seama cât de provocatoare era acea mișcare lentă a pleoapelor ei.

-Dar el doarme foarte mult.Mi-a plăcut cât am stat pe capră azi.Nu văd de ce să nu fac ceva folositor în timp ce stau aici.Asta te-ar elibera ca să te poți ocupa de cai.Nu să mân caii tot timpul.Dacă Lee ar avea probleme,n-aș face-o,dar ar trebui să știi,totuși.Mai mult pentru a pune capăt conversației și a ieși la aer unde putea să respire din nou normal,spuse:

-Am să mă mai gândesc.Nu e ușor,să știi.Spunând asta,sări din căruță,lăsând-o cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

Zgomotul și zăpăceala generală de la căruța Langstonilor avură darul de a ascunde tensiunea dintre Ross și Lydia.Cei doi cocoși fură onorați cu un apetit sănătos din partea comesenilor care nu lăsară nici un oscior neros.Numai Bubba nu gustă deliciul.După ce mănă doar jumătate din porția lui,se făcu nevăzut în întuneric,aparent pentru a controla caii.După câteva minute,Luke îl găsi rezemat de un copac,cojindu-i absent scoarța.

-Ce-i cu tine,Bubba? Te doare stomacul?

-Pleacă,suspină Bubba.

A fi singur într-o familie atât de numeroasă era,un lucru rar și valoros.

-Știu ce te roade,spuse Luke,isteț.N-ai putut mânca pentru că te uitai la țâțele Lydiei.Bubba sări în picioare,gata de luptă corp la corp.

-Tacă-ți fleanca,gură spurcată! țipă el.Luke râse și se îndepărtă de el,prefăcându-se că boxează.

-Nu te puteai abține,nu? Am crezut că ți-ai săturat privirea după ce ai căscat atâta ochii la Priscilla Watkins.Țâțele ei sunt destul de mari.Am văzut cum și le scoate de fiecare dată când treci pe lângă căruța lor,adică cât poți de des.Ești cel mai afemeiat băiat din câți există.Bubba se aruncă asupra lui și reuși să-i plaseze un pumn în falcă.Luke căzu la pământ,dar nu se dădu bătut.Îl prinse pe Bubba de glezne,îl trânti și începu o bătălie în toată regula.Ross dădu peste ei câteva clipe mai târziu,când se rostogoleau,se îmbrânceau și se trânteau în praf.

-Ce se întâmplă aici? strigă el.Îl apucă pe cel de deasupra,care în clipa aceea era Luke,de gulerul cămășii și îl ridică în picioare,Bubba se ridică singur.Gâfâiau datorită efortului și sângerau pe nas,gură și din diverse zgârieturi.

-Asta-i tot ce-aveți voi de făcut? întrebă Ross.Știa cum decurge o luptă.Întâi cu pumnii,apoi cu pistoalele.Devenea un cerc vicios,care pe care.Dacă cineva l-ar fi strunit și pe el când era tânăr,poate că viața lui ar fi fost alta.Dar la vârsta lui Bubba,el era deja un pistolar recunoscut.

-Bubba,credeam c-ai să mă ajuți să potcovesc calul ăla.Bubba își pipăi buza umflată.

-Bineînțeles,Ross.

-Luke,du niște apă la căruța mea; Lydia are de clătit rufele.

Nu se putu împiedica să nu se mire cât de ușor îi venise numele ei pe buze.

-Dar mai întâi dă mâna cu fratele tău.Băieții se supuseră,ranchiunoși.Le era teamă la amândoi să-i explice lui Ma despre sângele și fețele lor umflate.Ar fi avut de furcă cu ea.

Lydia se simțea bine.Nu știuse până atunci că oamenii pot fi cordiali.„Vecinii” se opreau să facă cunoștință cu ea.Unii erau de-a dreptul curioși,alții erau prudenți,și știa că n-ar fi fost atât de ușor acceptată,dacă nu erau Langstonii.Pentru că Ma o proteja,toți ceilalți se simțiseră obligați s-o accepte.

Era de la sine înțeles că Ma prezida peste toată acea comunitate izolată,aproape la fel de mult ca și domnul Grayson.Instinctele ei materne se răsfrângeau asupra tuturor membrilor convoiului.Ea îi iubea și-i admonesta pe toți,indiferent dacă erau tineri sau bătrâni,cu aceeași libertate ca și pe copiii ei.

Lydia încercă să rețină nume și să atribuie corect copiii părinților lor.Era familia Sims,cu cele două fete timide,Rigsby,cu doi băieți și o fetiță.Lydia o cunoscuse pe femeia cu cei doi gemeni; aveau aproape un an.Unul începuse să facă primii pași,invariabil în direcția focului.Cunoscuse și alte nume: Cox,Norwood,Applinton,Greer,Lawson.Toți îl priviră pe Lee,care dormi mai tot timpul.

Doamna Greer îi oferi niște hăinuțe de copil.

-Fiului meu i-au rămas mici.N-are rost să stea nefolosite.Atâta amabilitate era ceva nou pentru Lydia,care văzuse viața ca pe un efort îndârjit de supraviețuire. Ceea ce avea cineva,păstra pentru el,cu egoism.Înainte de întoarcerea la căruța domnului Coleman,Ma îi dădu Lydiei una din cămășile lui Luke și o fustă veche a lui Anabeth.

-Nu sunt atât de atrăgătoare ca rochia,și departe de a fi elegante,dar te vei simți mai bine în ele,sper.Lydia îl duse pe Lee înapoi la căruță și fu surprinsă când îl văzu pe Luke întinzând o frânghie între trunchiurile a doi stejari tineri.O văzu și își lăsă capul în jos.

-Domnul Coleman mi-a spus să întind asta aici ca să ai pe ce agăța rufele.

-Mulțumesc,Luke,spuse ea,blând.Nu făcu nici un comentariu în legătură cu fața lui umflată,simțindu-i sensibilitatea.Când toate rufele fură atârdate pe frânghie, Lydia se urcă obosită în căruță.Peste tabără se așternuse tăcerea și întunericul.Îl hrăni pe Lee și îl așeză în lădița lui.Apoi își puse cămașa de noapte pe care i-o dăduse Ma,spunându-i că este a ei și poate s-o păstreze.O durea capul de greutatea părului pe care trebuise s-o suporte toată ziua.Își scutură capul,apoi începu să-l pieptăne.Și pieptenul era tot un dar de la Ma.

Nu voia să adoarmă,până când Ross nu se întorcea la căruță.Prezența lui afară îi dădea un sentiment de siguranță,cu toate că nu înțelegea de ce săptămâni întregi după ce fugise în pădure pentru a naște,dormise sub cerul liber,uneori într-un grajd.Dar atunci,gardianul ei fusese frica.O împiedicase să obosească sau să fie neatentă.Dar devenise neatentă și el o prinsese.,,Nu se va mai întâmpla asta niciodată”,șopti ea în întuneric.,,E mort”.Chiar în clipa când fu toropită de somn,îl auzi pe Ross afară.Mișcările lui erau ușor de urmărit pe când stingea focul și își întindea păturile.Mergând în genunchi spre coada căruței,desfăcu flapsurile.Ross stătea pe pătura lui,scoțându-și cizmele.

-Noapte bună,domnule Coleman.Capul lui se ridică brusc.Lydia era încadrată în pânza coviltirului,cu cămașa ei albă în lumina lunii.În jurul capului,părul ei apărea ca o jerbă de bucle și valuri.Vocea ei părea că vine din întuneric, mângâindu-i obrazul.

-Noapte bună,mârâi el,și se lăsă jos pe patul lui tare.

E încă nesuferit,se gândi ea,tristă,în timp ce se întindea pe salteaua acoperită cu cearceafuri moi.Ross era nerăbdător să traversese Mississippi.Mâine avea să-l vadă iar și va fi,poate,într-o dispoziție mai bună.

CAPITOLUL 6

Merseră forțând caii timp de două zile,încercând să ajungă la fluviu.Era un jalon pentru ei toți.Odată trecut și Tennessee lăsat în urmă,se vor simți cu adevărat pe drumul cel bun.Ross îl lăsă pe Bubba să-i ducă de hățuri caii,și mână căruța el însuși.Nu-i dădu niciodată hățurile Lydiei,dar îi arată cum să le țină și să le manevreze.Instrucțiunile lui erau date cu voce dură și rareori se uita la ea direct.Deși cămașa lui Luke și fusta veche lăsau mult de dorit în privința modei,Ross fusese mult mai liniștit văzând că nu mai poartă rochia aceea.

Lydia părea hotărâtă să nu facă nimic care să-l indispuină și îl provoca la vorbă. Deveni clar că fata nu prea știa multe lucruri, și Ross se întrebă iar, dacă nu cumva era debilă mintal. Răspunse totuși această posibilitate. Când îi spunea ceva, nu uita niciodată și ochii în ei întrebători se vedea dorința de a învăța.

-Ai luptat în război? Ross aprobă din cap.

-De partea sudiștilor.

-Ai vrut ca negrii să rămână sclavi? Ross o privi neîncrezător.

-Nu. Nu vreau să fie cineva sclav.

-Atunci, de ce ai luptat pentru sudiști?

-Pentru că acolo trăiam, spuse el, cu o nerăbdare crescândă.

Lydia părea să-i cunoască instinctiv punctele dureroase și le ataca cu o precizie remarcabilă. Patriotismul avea prea puțină legătură cu tabăra la care se aliase Ross. Războiul îi oferise, ca oricărui tânăr fără minte, o scuză bună pentru a prăda și ucide fără urmărire. Căutase să lupte cu orice preț și i se împlinise voia. Când un grup de luptători de hărțuială îl recrutaseră să meargă cu el, nobilimea nu li se alăturase. Lydia nu voia să fie considerată total ignorantă.

-Într-o zi am văzut o coloană de soldați trecând pe lângă ferma noastră. Toți erau îmbrăcați la fel. Unul ducea un steag.

-Soldați yankei. Noi nu mai aveam uniforme și steaguri spre sfârșit.

Ross avusese doar o singură uniformă, și aceea luată de la un soldat mort la Pea Ridge. Nu mersese niciodată în coloană, dar ataca taberele noaptea, pe neașteptate. De fiecare dată în alt loc, lăsând morți și distrugere în urma lor. Și nu-i pășase dacă va muri și el, pentru că în ceea ce îl privea, totul era un joc al hazardului. Era omul perfect pentru acest gen de luptă.

-N-am mai văzut alți soldați, dar îmi amintesc că am auzit împușcături și salve de tun uneori.

-Unde era ferma voastră? Lydia nu voia să-i spună prea multe, dar nici nu știa exact unde era ferma Russell.

-În Tennessee, în nord-est.

-N-a fost niciodată prădată de soldații vreuneia din părți? Lydia râse amar.

-Nu. Nu era nimic de furat. Ross călărise alături de bărbați care ar fi lăsat la o parte mâncarea dacă ar fi dat peste ea. Dar în fond, războiul se terminase cu șase ani în urmă. Nu putea fi decât o copilă.

-Câți ani ai? se surprinse el întrebând.

-Împlinesc douăzeci, curând. Dumneata câți ani ai?

-Mult mai mulți, spuse Ross, mohorât. Avea treizeci și doi, dacă-i numărai cronologic. Îi plăcea să creadă că viața lui începuse când îl găsisse John Sachs.

Winston Hill se apropie de căruța lor, pe un cal alb cu mers săltat.

-Bună ziua, domnișoară Lydia, domnule Coleman.

-Bună, domnule Hill.

-Salut, Hill, zise Ross.

-Se pare că dacă avem noroc, ajungem la Memphis la căderea nopții.

-E un zvon,spuse Ross,tăios.Pe Lydia o deranjă purtarea lipsită de amabilitate a lui Ross.Nu mai voia o nouă ceartă cu el în legătură cu Hill,dar nu voia nici să fie părtașă la lipsa lui de maniere.

-Credeți că vom avea necazuri cu traversarea,domnule Hill?

Lydia își dăduse capul pe spate pentru a-l vedea mai bine pe sub borul pălăriei.

-Depinde de inundațiile din amonte,spuse Hill,oprindu-se pentru a tuși în batistă.Odată trecuți,Moses și cu mine am dori să vă invităm pe amândoi să sărbătorim evenimentul la un pahar de sherry.Lydia se întrebă ce era „sherry”.Dacă gustul lui era la fel de bun ca și numele,atunci i-ar plăcea.Era pe punctul de a accepta invitația lui,când interveni Ross.

-Nu,mulțumesc.Lydia e ocupată seara cu Lee,iar eu trebuie să mă ocup de cai.

Ochii lui Hill trecură de la unul la altul,înainte de a răspunde elegant:

-Atunci,poate într-o seară,după ce vă terminați toate treburile.

Își atinse pălăria salutând-o pe Lydia și apoi se îndepărtă.

-Data viitoare când cineva mă invită la ceva,am să răspund eu însămi,mulțumesc,spuse Lydia,imediat ce omul fu destul de departe.

-Nu atâta timp cât dormi în căruța mea și mănânci mâncarea adusă de mine,mârâi el,din colțul gurii.N-am să te las să flirtezi cu el sau cu altcineva,atâta timp cât te ocupi de Lee.

-Dar nu flirtam! spuse ea,înfierbântată.Încercam doar să fiu politicoasă,un lucru care lipsește,din personalitatea dumitale.

-Aici nu-i vorba de maniere.Nu-mi place Hill.

-N-a spus decât lucruri frumoase despre dumneata și Victoria,dar de fiecare dată când vine,te umfli ca un broscoi.Ce ți-a făcut?Ross strânse din umeri și tăcu.Winston Hill reprezenta tot ceea ce ar fi vrut el să fie.Era genul de om cu care s-ar fi măritat Victoria.Își aminti seara când se întâlniseră.Avuseseră cunoștințe comune despre care discutaseră într-o limbă cultivată pe care el abia putea s-o înțeleagă.Se simțise ca un vierme.Deși nu voia să dea un nume emoției pe care i-o stârnea Hill,fusese gelos pe el din prima clipă când îl văzuse.Își purta originea lui aristocratică ca pe un scut,în față,să-l vadă toată lumea.Ross simțea că originea lui proprie era la fel de vizibilă,indiferent cât de mult încerca s-o ascundă.

-De ce tușește tot timpul? întrebă Lydia,ignorând tensiunea vizibilă pe maxilarul lui.

-Are tuberculoză.

-Tu...ce?

-Tuberculoză,aprindere la plămâni.A căpătat-o într-un lagăr de prizonieri yankei.Când a ajuns acasă,undevea în Carolina de Nord,la Raleigh,cred,plantația dispăruse.Nu mai rămăsese nimeni,în afară de bătrânul Moses.Chiar și casa fusese distrusă.S-a mutat la oraș,dar aerul de acolo nu era bun pentru plămâni lui.Acum e în căutarea unei clime mai calde și mai uscate.Winston se oprise la căruța din fața lor să mai schimbe o vorbă,Lydia se uită atentă la tânărul slab,ai cărui ochi,deși blânzi,erau prea bătrâni față de restul corpului.

-Îmi pare rău de el.Asta păru să-l irite de-a dreptul pe domnul Coleman.Nu mai vorbi cu ea până la pauza de prânz.Memphis-ul i se înfățișă prima oară printr-un vâl de pâclă,în timp ce stătea în căruță și privea peste umărul domnului Coleman,care manevra caii pentru a forma cercul taberei de noapte.Lydia nu mai văzuse un oraș atât de mare,Chiar și de la distanța aceea era un lucru mareț.S-ar fi uitat pe îndelete multă vreme,dar avea de făcut unele treburi urgente.

-Să facem focul imediat ce găsim niște lemne,spuse Ross,privind la norii încărcăți de ploaie ce treceau repede purtați de vânt.Reuși să facă un mic foc cu lemnele ude pe care le găsisese.Lydia prăji mai multă carne și făcu două rânduri de biscuiți,spunând:

-Asta ar putea să fie ultimul nostru foc,pentru câteva zile.Ploaia începuse să cadă mărunț.Toată lumea din tabără era indispusă.Vedeau fluviul Mississippi sub ei,de pe colina unde își făcuseră tabăra.Așteptaseră cu teamă și curiozitate traversarea fluviului,dar acum părea amenințător și periculos.Era umflat de ploile recente.Țărmlul dinspre Arkansas de-abia se vedea,din cauza ploii mohorâte care îl acoperea.Cei care trăiseră pe malurile sau în apropierea râului Tennessee toată viața,erau reduși la tăcere de lățimea fluviului Mississippi.

În ciuda lățimii lui considerabile,acum,că se aflau aici și puteau să-l vadă,erau gata să-l traverseze.Și se părea că vor avea de așteptat câteva zile,poate chiar săptămâni.

-Câțiva dintre noi vom merge mâine dimineață să vedem ce-i cu bacul,îi spuse Ross,în timp ce băgau tot ce puteau în căruță,la adăpost.

-Ce crezi c-o să se întâmple?Ross blestemă.

-Cred că va trebui s-așteptăm să treacă ploaia.Cei ce locuiesc pe malurile fluviului sunt superstițioși.Nu cred că bacul va risca traversarea până nu iese soarele.Lydia era sensibilă la stările lui de spirit și evita să-l provoace.Când Ross urcă în căruță să-și mai ia o pătură,îi vorbi blând,din celălalt capăt al căruței,al cărei interior era uscat și cald.

-Chiar e nevoie să dormi afară,domnule Coleman?Ross se uită la ea cu o uimire nedisimulată.Tocmai îl alăpta pe Lee,dar din dimineața în care o văzuse făcând aceasta,Lydia începuse să-și acopere umărul,sânul și capul copilului cu o păturică.Ross era bucuros că fata simțise un anumit grad de reținere,dar mintea lui nu voia să uite felul cum stătea capul lui Lee pe acel glob de carne albă, lucioasă.

-Ce-ar zice lumea dacă am dormi amândoi aici? întrebă el,răstit.

-Ar zice,probabil,că ți-a venit mintea la cap,în urma ploii,i-o întoarse ea.

Vremea asta nu era bună nici pentru temperamentul ei.Dar și bărbatul era încăpățânat.Ce credea el,că încerca să-l ademenească în căruță? Culcatul cu un bărbat era ultimul lucru pe care îl dorea.

-Nu pot să dorm aici cu...cu...tine,spuse el,întorcându-se spre coborâre.Ne vedem mâine dimineață.Se ghemui sub căruță înfășurat într-o pânză

tare,impermeabilă.Era ud și înfrigurat,dar era aproape o ușurare,după fierbințeala care-l stăpânise în ultimele zile.

Ross era certăreț și prost dispus,când se întoarse la prânz la căruță.Ploaia curgea întruna.Împreună cu domnul Norwood,domnul Sims și domnul Grayson se duseseră călare până la malul fluviului și vorbiseră cu unul care manevra bacul. Așa cum prevăzuse Ross,omul nici nu voia să audă de traversarea fluviului umflat,pe ploaia și vântul acelea.Transportarea celor douăzeci de căruțe plus caii,femeile și copiii de-a curmezișul aceluia curent rapid era de neconceput.

-A zis că va trebui să așteptăm până se oprește ploaia,spuse Ross,cu o grimasă,dând pe gât cafeaua rece pe care i-o păstrase Lydia.

-Ți-e foame?Ross dădu din umeri.Fața îi era acoperită de țepi negri.Pe bună dreptate,nu se răsese în dimineața aceea.

-Cred că aş mânca ceva.

Lydia îi dădu un șervet împăturit în care găsi un sandviș cu slănină.

-Ma îi trimite pe cei doi băieți la oraș mai târziu,cu speranța de a găsi ceva mâncare.Crezi că Lee ar avea nevoie de ceva? întrebă Ross.

Lydia scutură din cap,gândindu-se la o mulțime de lucruri de care ea avea nevoie.Ca,de exemplu,o cămașă.Dacă ar fi avut una,ar fi putut s-o căpтуșească cu pânză moale,astfel încât atunci când sânii pierdeau lapte,să nu fie obligată să se ascundă de domnul Coleman sau altcineva,care ar fi putut vedea cele două pete umede de pe piept.

-Doamnele din convoi i-au împrumutat diverse lucruri lui Lee.N-o să aibă nevoie de altele,până nu crește.

Lui Ross i-ar fi plăcut să se ducă în oraș,dar nu îndrăznea să riște.Fusesse o imprudență din partea lui să se ducă chiar și până la omul cu bacul.Își ținuse fața nebărbierită întoarsă într-o parte.Trecuseră trei ani,dar...

Orele după-amiezei trecură greu și interminabile.Lee dormi,deși Lydia îi cânta,îl gâdila pe burtă și făcea tot ce putea ca să-l țină treaz.Era plictisită să stea singură în căruță fără alți copii sau un soț cu care să vorbească.Alte femei foloseau ziua asta ca să se odihnească,să cârpească sau să discute cu familiile lor despre noua viață din Texas sau de mai departe,spre vest.Ross plecase să vadă caii,lăsând-o singură.Luke și Bubba o strigară din spatele căruței exact înainte de căderea întunericului.Lydia merse în patru labe să ridice pânza și să se uite afară.Când îi văzu pe cei doi,izbucni în râs.Borurile pălăriilor lor erau trase în jos și apa curgea de pe ele pe hainele lor de ploaie,dar fețele le erau la fel de vesele ca întotdeauna.Își închipuia că le făcuse plăcere să vadă un oraș ca Memphis și îi vor spune o mulțime de povești zile de-a rândul.

-Am cheltuit toți banii pe care ni i-a dat Ross.Piersici,pere,okra gătită cu ceapă și roșii,și cârnafumat,spuse Bubba,luând alimentele respective din sacul legat de șaua sa și înmânându-i-le.

-Mirosul cârnatului ăstuia ne-a făcut să salivăm,spuse Luke.

-Ai cumpărat și pentru voi?

Bubba se uită la Luke cu o privire care spunea că l-ar ucide cu plăcere.

-Nu.Lydia fu îngrozită de ceea ce-l făcuse pe băiat să mărturisească.Langstonii nu-și puteau permite un cârnat.Ea și mama ajutaseră la o măcelărie lucrând toată ziua pentru o bucată de slănină și un cârnat.

Nu cunoștea deloc valoarea banului și nu știa cât costă un cârnat sau altceva.

-Păi...meriți o răsplată că mi l-ai adus.,domnului Coleman,vreau să zic.

Băgând mâna în lada cu vase,scoase un cuțit de bucătărie și ținând cârnatul între braț și corp,tăie o felie pentru fiecare băiat.

-Luați.Poftă bună.Luke întinse mâna după felia lui,imediat,băgând-o fără rușine în gură.Bubba luă felia aproape morocănos.

-Mulțumesc mult,domnișoară Lydia.Era mulțumit să vadă că Lydia nu mai purta rochia aceea strâmtă,deși cămașa lui Luke îi reliefa bine pieptul.

Misterele trupului femeiesc îl vrăjeau și îi preocupau mintea.Se gândise la Priscilla Watkins toată ziua.O văzuse stând în ploaie ieri dimineață.Rochia stătea lipită de trupul ei,reliefându-i formele.Când fata îl văzuse,se întorsese spre el, aparent fără să-și dea seama că rochia îi stătea lipită de sâni,scoțând în evidență sfârcurile îndrăznețe.Se chinuise toată noaptea cu gândul la senzația de a atinge un sân de femeie.Acum,căldura și moliciunea Lydiei stârniră reacții stânjenitoare și rușinoase în corpul lui.

-Trebuie să ne ducem la căruță,altfel Ma o să trimită potera după noi.Lydia zâmbi.

-Sigur.Băieții se îndepărtară în întunericul care se lăsa.Lydia mănă împreună cu Ross când acesta se întoarse la căruță.Arăta la fel de ud ca și băieții,Portionaseră mâncarea ca să le ajungă câteva zile.Chiar și mâncată rece,cu biscuiții rămași, Lydiei i se păru delicioasă.Înainte de a fi găsită de Langstoni,nu mâncase niciodată o mâncare atât de gustoasă,care părea ceva normal pentru toți ceilalți. Lydiei îi era groază de momentul când Ross va ieși din nou afară.Dar nu atât de mult cât îi era lui Ross.Pământul era îmbibat cu apă și nu-i surâdea deloc încă o noapte de chinuri în ploaie.În căruță era plăcut,cu lumina blândă a felinarului,cu noul miros al lui Lee,cu...Lydia.Prezența ei feminină făcea interiorul căruței foarte atrăgător.Trase de timp,prelungindu-și șederea acolo,reparând o chingă care ar mai fi ținut încă vreo două zile.Îi luă mult timp să facă asta,dar avu grijă ca umbrele aruncate de lampă pe coviltir să se vadă bine separate una de alta pentru un privitor din afară.Când nu mai avu nici o scuză pentru a rămâne,își adună campamentul lui ud și se apropie de ieșirea din căruță.

-Nu uita să stingi lampa.Nu se uită în direcția în care stătea ea,ținându-l pe Lee la piept.Copilul terminase de supt cu câteva minute mai înainte,dar Lydia nu voise să-l pună în patul lui.Îi plăcea dulcea lui greutate pe corpul ei,să simtă bătăile rapide ale inimii lui aproape de a ei.

-Noapte bună,domnule Coleman.Cu un sentiment de vinovăție,Lydia privi în urma lui.Avea tot dreptul s-o dea afară în ploaie și să stea el în căruță.Dar ea îi

sugerase odată că ar fi mai rezonabil ca el să rămână înăuntru. Ross reacționase violent. Putea fi și ea la fel de încăpățânată ca el. N-o să-l mai invite să stea.

Nu dormea de mult când, zgomotul unui tunet o făcu să sară în sus. Tunase ultima oară când Clancey se vârase în așternutul ei, punându-i mâna în gât ca să nu țipe și să nu se zbată.

Fruntea și buza ei superioară erau acoperite cu broboane de sudoare.

Visase că mâna lui Clancey o strângea de gât, simțise durerea, momentul culminant al pierderii puterii. Tunetul reverberă din nou prin aer, însoțit de un vânt tăios. Ploaia bătea pe pânza tare a coviltirului. Părea zgomotul a o mie de tobe. Lydia se cutremură, înfricoșată de natură și de oroarea reziduală a coșmarului ei. Se uită la Lee. Dormea adânc. Se gândi la domnul Coleman care era afară, în ploaie și, înainte de a mai judeca, începu să meargă în patru labe spre capătul căruței. În momentul în care Lydia se trezise din somn, Ross ajunsese la concluzia că fusese un mare prost cedând căldura și confortul căruței unei vagaboande care putea să-și ia tălpășița oricând. Era ud până la piele, tremurând la fiecare pală de vânt și ploaie care ajungea până la el sub căruță. Fata să se ducă la dracu' și s-o ia și pe doamna Watkins și pe toți ceilalți cu ea, din partea lui. O să se urce în căruță. Se sculă și tocmai căuta flapsul, când Lydia apărură în deschizătură. Surprinzându-se unul pe altul, rămaseră nemișcați, privindu-se ca două statui, uitând de ploaia care cădea asupra lui Ross. Fu nevoie de un nou trăsnet, care făcu o dungă albăstrie pe cer, pentru a-i aduce la realitate.

Lydia se aplecă și îl prinse de mână, trăgându-l în căruță. Ross căzu în genunchi, tremurând convulsiv, formând o baltă în jurul lui. Fără să-i pese că își udă poalele cămășii de noapte, Lydia îngenunche lângă el și începu să-i desfacă nasturii cămășii.

-Ai să răcești al dracului, spuse ea, dojenitor, trăgându-i cămașa udă de pe umeri în jos de-a lungul brațelor. Scoate-ți pantalonii ăia. Minteă lui Ross era prea amortită pentru a obiecta și se supuse orbește. Lydia aruncă îmbrăcămintea pe scara căruței. Nu puteau să se ude mai tare. Aprinse lampa, dar numai atât cât să arunce o lumină gălbuie. Se uită peste umăr și îl văzu desfăcându-și centura.

-Dă-mi tot ce ai pe tine. Am să le pun afară. Rămase cu spatele la el, dar îl auzea dezbrăcându-se. Pantalonii trebuie să fi cântărit 5 kilograme cu apa pe care o conțineau, dar reuși să-i ia cu mâna întinsă în spate, să-i aducă în față și să-i pună afară, împreună cu ciorapii și cu lenjeria de corp. Când se uită înapoi, Ross era înfășurat într-o pătură.

-Tremuri. Ești încă ud? Căută în coșul unde ținea prosoapele și se apropie de el cu două.

-Uscă-ți părul. Ross își puse prosopul pe cap și începu să frece viguros. Lydia puse celălalt prosop pe pieptul lui și începu să-l miște cu mâna. Mișcările lui Ross se opriră o secundă, dar porniră iar când ea începu să-l bată repede pe umeri, pe piept și mai jos, pe abdomen. Lydia fu surprinsă de tăria corpului său. Pielea bronzată era bine întinsă peste tendoane, mușchi și oase. Existau și

cicatrici,semne,răspândite peste tot,iar cea de sub umărul stâng arăta de parcă o bucată de carne fusese smulsă de o mână uriașă.Se întrebă cât trebuie să fi suferit din cauza ei și ardea de dorința de a pune degetul pe ea,s-o mângâie.

Ciudată i se părea și pădurea de păr aspru care-i acoperea pieptul.Semăna cu un nor negru,umed și cârlionțat.Dar cu cât mâinile ei lunecau mai jos,părul devenea mai fin și mai mătășos,suprafața păroasă îngustându-se spre buric.

Ross inspiră brusc printre buzele strânse când Lydia îi atinse buricul și strânse din dinți când îi simți mâinile urcând înapoi de-a curmezișul coastelor.Își înfășură prosopul în jurul gâtului și îi prinse încheieturile în pumni ridicând-o și trăgând-o spre el.Avusese intenția doar să oprească mișcarea mâinilor ei.Nu-și dăduse seama că gestul lui neașteptat o surprinsese și că trupul ei era atât de ușor și,mai ales,că acea mică smucitură o va arunca direct pe genunchii lui,cu sânii apăsați pe pieptul lui și cu genunchii...Doamne sfinte! Îi simțea oare? Goi și tare!Preț de o clipă,se priviră adânc în ochi,gâfâind amândoi,cu inimile pulsând la fel de violent ca și tunetul de afară.

La dracu' cu ochii ăștia ai ei.Căută adâncimile lor de nestemate.Miliardele de fațete îl amețiră prea tare pentru a le număra.Și de ce gura ei trebuia să arate atât de îmbietoare,ca un fruct rar și prețios din care zeii își storc nectarul? Vârful limbii îl durea de dorința de a pătrunde înăuntru și a gusta...și a gusta iarăși.Oare trupul ei n-avea nici un os? Era toată atât de moale și maleabilă,fără nici un unghi ascuțit care să iasă în afară și să împungă...Voia s-o sărute,să tulbure perfecțiunea gurii ei cu buzele lui.Simțea o nevoie imperioasă de a mla cea căldură incredibil de primitoare peste dorința lui dură.Simțea că moare dacă nu se va supune nevoii furtunoase,bolnave,de eliberare,din trupul său.

Dar ar regreta veșnic dacă ar face asta.Voința lui rămase neclintită.

Treptat,strânsoarea lui slăbi și o îndepărtă de el.Lydia se dădu repede înapoi,imediat ce fu eliberată.Scânteile care țâșneau din colțurile ochilor lui verzi o înfricoșau.Când stătu din nou pe propriii ei genunchi,la o distanță nepericuloasă de el,șopti:

-Te simți mai bine?Asta depindea complet de punctul de vedere al celui vizat.

-Oarecum.

-Dinții nu-ți mai clănțâne.

-Am început să mă încălzesc.Se încălzise al dracului.Ardea,de fapt.Ardea atât de tare,încât nu înțelegea cum de nu i se aprinde părul de pe corp.

-Îmi pare rău că n-avem nimic fierbinte de băut.

-Și mie.Poate la micul dejun voi face focul.Nici unul,nici celălalt nu credea asta,dar era o scuză pentru a spune ceva,un lucru asupra căruia amândoi să fie de acord.Acum,că starea de urgență se terminase,trebuiau să se împace cu ideea de a împărți interiorul căruței.

-Mai bine să pun ceva pe mine.

-Oh,spuse ea,ridicând o mână pentru a-și potoli pulsul neregulat de la gât.

De ce-i bătea așa inima și de ce avea respirația atât de neregulată,nu putea să înțeleagă.Dar de fiecare dată când se uita la hățișul de păr ce dispărea sub pătura strânsă în jurul șoldurilor lui,începea să tremure toată.

-Da,bineînțeles.Îi întoarse spatele și se prefăcu că aranjează cuverturile.

După un minut,Ross spuse:

-Acum e-n regulă.

Stătea pe dușumea în pantaloni,trăgându-și ciorapii.Nu-și pusese altă cămașă.

Chiar în momentul în care Lydia privea,pielea de pe brațul și pieptul lui se făcuse ca pielea de găină.

-Domnule Coleman,spuse ea,făcându-i loc pe saltea,intră aici sub cuvertură, altfel ai să faci o pneumonie.

-Nu.Am să mă înfășor aici.

-Nu.Locul ăsta e deja cald.De asta-i fusese și lui teamă.

-Și,în fond,e patul duminale,sfârși ea.Bine cel puțin că fata își adusesese aminte de asta.

-Nu,nu-ți face griji...

-Te rog,nu fi încăpățânat...

-Dar nu sunt încăpățânat.

-Ba da.Dacă n-aș fi fost eu în patul duminale,n-ar fi trebuit să dormi afară.Nu mă face să mă simt și mai vinovată.Lydia văzu buzele lui subțiindu-se cu încăpățânare și lansă un nou atac.

-Dacă te îmbolnăvești,asta ar putea să întârzie ajungerea în Texas.

-N-am să mă îmbolnăvesc.

-Ai putea chiar să și mori.Ce s-ar întâmpla cu Lee?

-N-am să mor.

-De unde știi?

-Pentru Dumnezeu,ajunge! explodă Ross.Se îndoii de mijloc și se îndreptă spre saltea,pe care căzu mai obosit decât ar fi vrut să se vadă,trăgând cuvertura caldă peste trupul lui înfrigurat.

-Poftim.Ești satisfăcută?

-Da,spuse Lydia,zâmbind.Șterse podeaua căruței cu prosoapele ude apoi le aruncă afară unde erau și hainele,Dumnezeu știe câtă muncă va fi să stoarcă apa din ele,dar nu le putea lăsa în căruță.Stingând întâi lampa,se târî spre capătul opus,se înfășură într-o pătură și se rezemă de marginea căruței.

La dracu! Ross știa ce trebuie să facă,dar cum ar putea? Cum ar putea el să invite fata,care se culcase cu Dumnezeu știe câți bărbați,care reprezenta tot ceea ce ura el și de care încercase toată viața să se ferească,sub acele pături cu el? Cum să-i ceară să se culce lângă el acolo unde stătuse Victoria,decentă și protocolară chiar și în pat,îmbrăcată în cămași de noapte caste,cu fundițe de satin și danteluțe?Nu se putea.N-o voia pe fată.Pe naiba! Latura lui mai necioplită își bătea joc de el.Bine.Să spunem că o dorea.O dorea foarte mult.Era ceva fiziologic.Dar el era un om,nu un animal.Dragostea Victoriei îl scăpase de

acea urâtenie din sufletul lui.Nu-și putea controla corpul,dar își putea controla reacțiile.

-Domnișoară...ăăă...Lydia,veni vocea lui din întuneric.

-Da?Vocea ei era mică de teamă.Ce avea de gând să facă? Noaptea este momentul când bărbații le fac ceva femeilor.Își amintea plânsul mamei ei când era cu Otis Clancey în pat.Își amintea cum o deflorase pe ea Clancey,pe propria ei saltea.

-Nu poți sta acolo toată noaptea.Dacă vrei,poți să te culci la capătul celălalt al saltelei.

-Nu.Mi-e bine aici.

-Nu fi ridicolă.Ross se ridică în coate pentru a se adresa siluetei ascunsă în întuneric.

-Mai e mult până la ziuă.E frig și umezeală.Nu poți sta acolo toată noaptea,ai să te îmbolnăvești până dimineață.

-Sunt robustă.N-am să pătesc nimic.Ultimul lucru de care aveau nevoie nervii lui încordați era această încăpățânare a fetei și o nouă discuție cu ea.În ultimul timp ea ieșise învingătoare întotdeauna.Temperamentul lui se aprinse.

-La dracu! ți-am spus să vii aici.Întinse mâna,o prinse de partea de sus a brațului și o trase spre el.Ochii Lydiei se umplură de lacrimi.Nu crezuse că domnul Coleman va face ceea ce făcuse Clancey,dar se înșelase.Era bărbat.Se luptă până când își dădu seama că se lupta în gol.Domnul Coleman aruncase pătura peste ea și se întorsese cu spatele.Nici măcar n-o atingea.Lydia rămase trează mult timp,lăsându-și trupul să se relaxeze treptat.Când respirația domnului Coleman deveni regulată și adâncă,începu să sperie că nu-i va face nici un rău și se cuibări mai bine sub cuvertură.Ploua încă puternic,dar tunetul se îndepărtase și nu mai erau fulgere pe cer.Deși nu se atingeau,căldura emanată de trupul lui Ross era plăcută.Adormi.Când se trezi,lui Ross îi trebui un minut pentru a se orienta.Ochii lui se deschiseră pe obloanele căruței.Prin spațiul dintre oblon și coviltir,văzu că se luminase de ziuă și încă ploua puternic.În căruța era uscat,cald și el se simțea odihnit și foarte bine într-o privință...

Se răsuci repede.Lydia era culcată lângă el.Era trează,întoarsă cu spatele, ținându-l pe Lee pe un braț.Cămașa de noapte era desfăcută și deschisă.Lee sugea lacom.Lydia întoarse ușor capul.

-Îmi pare rău că te-am trezit.Dormeai atât de adânc...

-Nu m-ai trezit.Sunt obișnuit să mă scol devreme.Ross încercă să-și ia ochii de la ea,de la fiul lui care se hrănea atât de mulțumit la sânul ei,dar nu putea.Nu se gândea la faptul că era culcat cu ea în același pat și că amândoi erau oarecum goi.Nu se gândea la Victoria.Se gândea doar la cât era ea de drăguță când zâmbea,așa toropită ca acum.

-N-are nici un rost să te scoli devreme azi,spuse ea,cu voce scăzută.Plouă la fel de tare ca și noaptea trecută.

-Așa se pare,spuse Ross,absent.Se miră cum de se gândise vreodată că părul ei era lipsit de farmec.Îl apucă brusc dorința de a-l mângâia și numai printr-un act

de voință rezistă. Se sprijini într-un cot, pentru a se uita mai bine la fiul lui, peste umărul ei.

-A început să se îngrașe, spuse el. Lydia râse, un râs domol, gutural care trecu ca un val peste toate părțile erogene ale corpului său.

-E și normal. Nu face decât să doarmă și să mănânce. Continuară amândoi să-l privească în timp ce Lee, neștiind că el reprezintă legătura unificatoare dintre doi străini, sugea fericit. Era lacom și o picătură de lapte ca o perlă scăpă de pe buzele lui, se rostogoli pe bărbie și de acolo pe pieptul Lydiei. Ross nu plănuiise asta – ar fi fost îngrozit chiar și la simplul gând, dar lucrul fu înfăptuit înainte de a-și da măcar seama că făcuse o mișcare. Întinse mâna pe deasupra Lydiei, ridică picătura de lapte de pe sânul ei pe vârful degetului, duse degetul la gură și îl linse cu vârful limbii. Dându-și seama prea târziu de ceea ce făcuse, rămase ca paralizat, de propriul său gest reflex. Lydia întoarse capul pe pernă, pentru a-l privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Privirea ei se opri asupra mustății, apoi asupra gurii de dedesubt și la degetul care rămăsese între buze, un vinovat prins asupra faptei.

-N-am vrut să fac asta, spuse Ross, cu o voce hârâită, ca zgomotul unui fierăstrău pe un lemn tare. Lydia continuă să-l privească cu ochi muți, întrebători, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ceva care o depășea. De ce nu arunca păturile de pe el și nu pleca, Ross nu putea pricepe. Tot ceea ce știa era că n-avea putere să-și miște corpul sau să-și mute privirea de la ea. În cele din urmă, Lydia se întoarse spre copil.

-A adormit iar, murmură ea încet, ca și cum nimic deosebit nu se întâmplase. Ross se lăsă din nou pe saltea, cu un braț aruncat peste ochi. Cu urechile urmări fiecare din mișcările ei, cum îl ridică pe Lee de la piept, își adăpostește sânul în cămașa de noapte și își încheie nasturii, cum pune copilul alături și se întinde ca să mai doarmă. Nu reușea deloc să treacă peste ceea ce făcuse. Și nici nu se putea scula. Și îi mai simțea încă gustul. Cu esența ei dăinuind încă pe buze, adormi din nou. Inconștient, își coborî brațul căutând căldura de sub pătură, în clipa în care se întoarse pe o parte. Fără să știe, obrazul lui prinse dedesubt câteva fire din părul roșcat care, la rândul lor, I se încâlciră în mustață. Corpul lui căută instinctiv sursa de căldură, încolăcindu-se în jurul acestei versiuni, a omenirii, mai mică, mai rotundă, mai moale decât el. Și se simți bine. Continuară să doarmă toți trei. Așa îi găsi domnul Grayson, o oră mai târziu.

CAPITOLUL 7

Ross Coleman avea instinctele rapide ale șarpelui cu clopoței. Anii de luptător de guerillă și condiția lui de fugar, îi dezvoltaseră un al șaselea simț în legătură cu orice prezență străină. În dimineața aceea însă, instinctul îl trădă complet. Dormea încă adânc când șeful caravanei își dresă vocea zgomotos.

Ross deschise ochii și văzu capul lui Grayson băgat prin coviltir, în căruță. Acesta se uita la podea, rotindu-și nervos borul pălăriei între degete. Reacția lui fu

rapidă. Sări din așternut, bătându-și palma de coapsa dreaptă, căutând ceva ce nu se afla acolo, balansându-se pe tălpi într-o atitudine de atac.

Ochii lui Grayson se făcură la fel de mari ca și gura, de mirare. Nu văzuse niciodată un om să se miște atât de repede. Ridică amândouă mâinile, ca un om care se predă.

-Îmi...Îmi pare rău...Eu am...am bătut, se bâlbâi el. Lydia se târî spre marginea căruței, trăgându-l după ea și pe Lee, speriat și plângăcios. Ochii ei erau măriți de nedumerire, părul stătea într-o neorânduială totală în jurul capului.

-În atribuțiile dumitale intră și intratul într-o căruță neinvitat? îl întrebă Ross pe Grayson, care era total uimit.

-Nu...

-În afară de cazul în care e vorba de excluderea cuiva.

Vocea plină de satisfacție era a doamnei Watkins, ai cărei ochi rotunzi, acuzatori, erau la nivelul podelei căruței. Acum urcă scările pentru a se uita la Lydia și Ross, scandalizată.

Ross se strădui să-și relaxeze mușchii și să-și domolească bătăile inimii.

-Excludere? Ce vrea să zică? îl întrebă pe Grayson care-i evita privirea.

-Regret, Ross, dar doamna Watkins a format un comitet de oameni care au votat ca tu și cu fata să părăsiți convoiul, de vreme ce...aveți de gând să...conviețuiți.

-Să, conviețuim! urlă Ross. Am dormit în căruță în noaptea asta pentru că eram ud learcă.

-Înțeleg...începu Grayson, dar Leona îl întrerupse.

-Ați dormit în același pat! țipă ea, îndreptând un deget osos spre el.

Apoi, întorcându-se pentru a fi auzită de grupul strâns afară, spuse: i-am văzut.

Erau în același pat. El e pe jumătate dezbrăcat. Dumnezeu o să mă orbească, probabil, pentru păcatul la care am fost martoră. Lydia nu mai putu suporta. Văzând zecile de ochi holbându-se curioși prin deschiderea de la coada căruței, sări de pe saltea și, strângându-l la piept pe Lee care plângea, spuse gâfâind:

-N-ai văzut nimic decât doi oameni dormind în același pat!

La vederea Lydiei, îmbrăcată doar în cămașă de noapte, cu părul liber, fluturând seducător pe umeri, Leona Watkins se încordă ca un arc. Lydia n-o luă în seamă.

-M-am simțit prost că folosesc patul domnului Coleman. I-am spus să doarmă acolo pe saltea, pentru că îi era frig și tremura. Asta-i tot. Eu m-am întins alături pentru că n-aveam unde să dorm.

-Știu eu ce-am văzut, șuieră femeia, cu gâtul ei subțire, întins ca al unei găini, cu buzele subțiate, pioase, pline de salivă.

-Ce, Doamne iartă-mă, știi dumneata despre cum se culcă o femeie cu un bărbat, Leona Watkins? Ma își făcu loc în căruță, urmată de Zeke. Acesta își trăsese pantalonii peste indispensabilii pe care-i purta tot anul și care erau de un roșu spălăcit. Cu părul lui țepos ridicat în direcții diferite, era comic la vedere. Leona deveni și mai aprigă când îl văzu.

-N-ai decât un copil.Asta înseamnă că ai fost norocoasă singura dată când te-ai culcat cu bărbatu-tău.Fața Leonei păli,apoi fu brusc inundată de sânge.Buzele i se mișcau fără să scoată nici un sunet.

-Nu mai vreau s-ascult vorbele voastre murdare,spuse ea în cele din urmă, rotindu-se pe loc pentru a fi din nou cu fața la domnul Grayson.Ce ai de gând să faci dumneata,ca șef ales,în legătură cu această influență păcătoasă asupra copiilor din convoi?Grayson suspină obosit,scuturând din cap.Propriea lui soție,așa tolerantă cum era,fusese șocată de dimineață,în zori,când femeia Watkins venise la căruța lor cu vestea că domnul Coleman și „fata aceea netrebnică” dormeau împreună în căruță.Lui Grayson nu-i venise să creadă la început.Îl văzuse pe Ross suferind,când Victoria se afla în chinurile nașterii.

Văzuse durerea de pe fața lui când coborâseră sicriul din lemn de pin în mormânt.Ross fusese furios când Ma i-o adusese pe fată pentru a-l alăpta pe fiul lui.Grayson nu credea că Ross putea să întrețină relații carnale cu o femeie,așa curând,mai ales cu fata pe care,evident,o disprețuia atât de mult.

Ross era totuși bărbat.Bărbat tânăr.Cu mai mult spirit și,Grayson bănuia,cu un temperament mai focos decât alții.Iar fata nu arăta deloc rău,acum că era curată și îmbrăcată.Se uită la Lydia,apoi își coborî ochii stânjenit.Care bărbat,în situația lui Ross Coleman,n-ar fi făcut la fel? Sau măcar n-ar fi fost tentat? Fata,spre meritul său în detrimentul ei,părea făcută să inspire cele mai nerușinate fantezii.Ridică brav ochii la Coleman,dar dădu înapoi în fața urii care își pusese amprenta pe fiecare trăsătură a feței lui.Ochii verzi ai bărbatului scânteiau.

-Îmi pare rău,Ross,spuse Grayson,desfăcând larg brațele cu un gest implorator.În ce mă privește,mie nu-mi pasă.Dar există copiii,de care trebuie să ținem cont...Ridică din umeri stânjenit,în timp ce vocea i se pierdea treptat.

-Lasă,replică Ross,n-am să rămân dacă sunt nedorit.Acum vă rog să coborâți...

-Ia stați așa o clipă,spuse Ma.Ați împins lucrurile prea departe.

Se întoarse spre Ross.

-E nevoie de dumneata în acest convoi.Cine altul se mai pricepe așa de bine la cai? întrebă ea,adresându-se lui Grayson.Și cine e mai bun ochitor? Cine aduce mereu carne proaspătă,hai? Vrei să renunți la un om pentru că n-a vrut să stea în ploaie? După mine,ar fi fost prost să nu se adăpostească.

-Vă rog,domnule Grayson...o întrerupse Leona.

-Liniște,femeie! răbufni Zeke.Era prima oară că îl auzeau pe acest om pașnic admonestând pe cineva.Surpriza,în primul rând,o reduse pe doamna Watkins la tăcere.

-Acum,în privința ăstora doi,care ziceți c-au făcut ceva rușinos,fiți oameni cu cap.Fata a născut acum nici două săptămâni.Credeți că se poate culca cu cineva? Ochii Lydiei aruncau fulgere când toate privirile se îndreptară asupra ei.Se uită la Ross.Stătea stoic și semeț ca un indian,aparent netulburat de ceea ce se vorbea.Se întoarse spre Leona și puse toată răceala de care era capabilă în privirea ei.Femeia fu prima care își plecă ochii,dar nu era complet învinsă.

-Pentru cele ca ea,asta n-ar avea nici o importanță! exclamă ea.

-Durerea-i durere pentru orice femeie,spuse Ma.Își încrucișă brațele pe pieptul ei masiv și respiră adânc.

-Există o singură rezolvare,practic,a problemei.Domnul Coleman și Lydia s-ar putea căsători.Izbučni o zarvă de nedescris.Ross mârâi:

-Nici de-al dracu' nu mă-nsor cu ea.Lydia șuieră.

-Nu mă mărit cu nimeni.Grayson spuse:

-Ma,ai mers prea departe.Zeke chicotea de plăcere.Doamna Watkins intonă:

-Doamne,Doamne,sfânta lui nevestă nici nu s-a răcit bine în mormânt.

De fapt,o disprețuise pe Victoria Coleman,din cauza frumuseții și nobleței ei,dar era acum gata să pledeze cauza soției nedreptățite.

-Domnule Grayson,dacă s-ar căsători,totul ar fi în regulă? întrebă Ma, respingând protestul general în legătură cu sugestia ei.Hall Grayson blestemă ziua în care acceptase numirea ca șef al convoiului.Nu se pricepea la nimic,în afară de agricultură.Părerea lui despre momentul însămânțării era valoroasă,dar ce știa el despre cine cu cine trebuie să se căsătorească?

-Cred că da,spuse el.

-Tu ce zici,bârfitoare josnică și rea? i se adresă Ma Leonei Watkins.

Femeia scuipe furioasă.Pielea ei părea gata să plesnească din cauza furiei.

-Cred c-ar fi o rușine.Ca să nu mai vorbim de ceea ce vom vedea și vom auzi din căruța asta.

-Dacă te interesează atât de mult să vezi și să auzi ce fac alții în pat,de ce nu încerci să faci și tu așa ceva în patul tău?

-Vai!Leona își acoperi pieptul,de parcă Ma ar fi lovit-o.După o privire,aruncată lui Grayson și în care își puse toată dezamăgirea ei în el,coborî din căruță.

-Femeia Langston a propus ca ăștia doi să se căsătorească,îi anunță ea pe ceilalți.Mă spăl pe mâini de toată afacerea asta și cred că ar trebui să ne rugăm cu toții ca noi,în calitate de buni creștini,să fim protejați împotriva relelor ce se vor abate asupra noastră.

-Domnule Grayson,acum vă rog să ne scuzați,spuse Ma,ignorând vociferările confuze de afară.Vreau să vorbesc cu Lydia și Ross.Și tu,Zeke,dă-te jos din căruță și vezi ca tinerii noștri să n-o devasteze pe a noastră.Devin turbulenți dacă sunt obligați să stea închiși prea mult.Zeke și Grayson plecară.Micuțul Lee plânsese tot timpul.Lydia se așeză pe unul din scăunele,se întoarse cu spatele la Ross și Ma și începu să-l alăpteze.Ross spumega când începu să vorbească.

-Ți-am spus că nu vreau să dorm în patul ăla nenorocit,dar nu și nu,că să mă culc.Vezi ce-a ieșit din asta?Lydia îi aruncă o privire furioasă peste umăr.

-Eu!Vorbeau în surdină,punctându-și furia cu fulgere în ochi și inflexiuni vocale.

-Da,am vrut să dormi în patul tău.Erai înfrigorat,ud și obosit.Dar cine m-a tras de mână ca să mă culc și eu acolo? Răspunde-mi.Se întoarse spre copil,aplecându-se ușor.Ross izbi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

-Îmi stai ca un ghimpe în coaste de când te-am văzut prima oară.

-Parcă tu ce ești? O adevărată plăcere să stea cineva pe lângă tine,cu temperamentul tău afurisit,privirea aia rea și cuvintele tale insultătoare.O adevărată plăcere,domnule Coleman.

-Trebuia să mă trezești azi-dimineață când ai început să-l alăptezi pe Lee.M-aș fi sculat,și toată povestea asta blestemată era evitată.Lydia se uită din nou la el,șocată.

-Erai treaz! Nu-i vina mea dacă te-ai lenevit și ai adormit iar.

-Nu m-am lenevit,spuse el,scrâșnind.

-Nu? Ei bine,m-ai speriat de moarte când te-ai trezit.Ai sărit în sus ca o panteră când l-ai auzit pe domnul Grayson,Erai atât de aproape încât ne-ai ridicat și pe noi.Practic,mi-ai smuls părul din cap.

-Păi să știi că aș avea mare chef s-o fac.Ca printr-un pieptene.

Dacă n-ar fi o junglă încâlcită...Râsul lui Ma îl întrerupse.Se uitară amândoi la ea,uimiți,cum își șterge ochii de lacrimi.

-Deja vă certați ca doi oameni căsătoriți.Ross începu să-și încheie nasturii cămașii.În timpul uneia din replicile doamnei Watkins,își pusese o cămașă,dar n-o mai încheiase.

-Îmi placi,Ma,ca și toată familia ta.Ai fost drăguță cu mine,și cu Victoria,înainte de a muri,dar de data asta,te rog să nu te amesteci în treburile mele.

-Bine,spuse ea,surprinzător,dar întâi am să spun ceea ce am de spus și nimeni nu coboară din căruța asta până atunci.Se plantă bine pe picioare,la intrare,și Ross se gândi că n-ar putea-o da la o parte nici cu dinamită.Azi nu puteau merge prea mult,în orice caz,cu ploaia asta,așa că nu era nici o grabă să pornească devreme.Se lăsă pe celălalt scăunel și își luă capul în mâini.

Când Lydia se uită la el peste umăr,fu surprinsă de această atitudine.Era exact așa cum îl văzuse prima oară,ca și cum ar fi dus tot greul lumii pe umeri.

-Acum,ascultă-mă,spuse Ma,vrei s-o lași pe vrăjitoarea aia rea de Leona Watkins să te alunge?

-Nu,răspunse Ross,mohorât.Ea n-are nimic de-a face cu hotărârea mea.Ar fi trebuit să plec după moartea Victoriei.Pot s-ajung în Texas singur,și,probabil, mult mai repede.

-Cu Lee?

-Mă descurc.

-Și,probabil,c-ai să ucizi copilul cu ocazia asta.Exceptând cazul în care n-o iei și pe Lydia cu tine.Și,în acest caz,ai putea tot atât de bine să rămâi în convoi și să profiți de protecția grupului.

-Asta ar însemna să mă însor cu ea.Nu pot s-o fac.

-De ce?

-De ce?Ross se ridică în picioare și începu să umble,deși mai mult pe loc.

-Pentru că e o târfă,d-aia.

-Sunt sătulă până-n gât să te tot aud spunând asta,Ross Coleman,spuse Lydia,

desprinzându-se furioasă de lângă culcușul în care îl pusese pe Lee sătul și adormit,și oprindu-se în fața lui Ross cu pumnii strâns înfiți în șolduri.Nu știi nimic despre mine.

-Așa e.Nici măcar numele în întregime.

-Și nici n-am de gând să ți-l spun.Dar nu sunt o dezmățată,spuse ea,cu ferocitatea unei leoaice.Nici eu nu știu mai multe despre dumneata.

-Nu-i același lucru.

-Nu? De unde știu eu că n-ai un trecut pătat pe care încerci să-l ascunzi? Poate că n-ai ce căuta printre oamenii aceștia mai mult decât crezi că am eu,indiferent cine ți-a fost soția.Dacă pielea bronzată a lui Ross putea păli,o făcu atunci.Ochii lui trecură de la ea la Ma,ca și cum femeile erau dușmani gata de atac.Întregul lui trup se contractă.În loc să se trădeze,se agăță de al doilea argument.

-Am avut o soție,i se adresă el lui Ma.Victoria Gentry a fost soția mea,singura mea soție.Am iubit-o.A murit de nici două săptămâni.

Cum poți măcar să te gândești c-am să-i trădez memoria,luându-mi o altă femeie?

-N-ai să iei nimic.Mai bine mă omor,șuieră Lydia.

-Uite,vezi? sări Ma,în mijlocul discuției.O problemă s-a rezolvat.Ross,tu nu vrei o altă femeie,iar Lydia nu vrea un alt bărbat.Puteți munci și locui împreună de dragul conveniențelor.Ea va avea grijă de Lee,tu poți s-o hrănești.Mi se pare cea mai simplă soluție a problemei.Căsătoria ar fi doar pentru a-i liniști pe acei așa-ziși creștini,cu frica de Dumnezeu,spuse ea,dând din cap spre mulțimea de afară.Știm că e doar de formă.Așa cum văd eu lucrurile,totul va continua ca și până acum.Ross își mușcă colțul mustății,aruncând priviri depreciative când la Ma,când la Lydia.Își smulse pălăria din cui și și-o puse pe cap.

-Trebuie să mă ocup de cai,spuse el,coborând din căruță.

-N-am să mă mărit cu el,zise Lydia,calmă.Știa câtă nefericire zace în căsătorie.Mama ei trăise ani de servitute și degradare,până când,în cele din urmă,murise în rușine și umilință.Lydia nu voia așa ceva.

-N-am să mă mărit cu nimeni.

-A fost chiar așa de rău?

-Ce?

-Păi cu copilul ăla al tău.A fost atât de rău,încât ai o părere proastă despre toți bărbații?Lydia se uită la Ma câteva clipe în tăcere,înainte de a-și muta privirea spre exteriorul căruței.Ross ar fi trebuit să-și ia pelerina.Începuse să plouă Iar.

-Da,spuse ea într-o șoaptă,a fost rău.Se cutremură de repulsie la amintirile care îi asaltau mintea,amintiri pe care jurase să nu le mai dezgroape niciodată.

Ma suspină.

-Am știut eu că trebuie să fi fost ceva de genul ăsta.Dar nu e așa mereu, Lydia.Domnul Coleman e...

-Bărbat.Un bărbat care mă vrea la fel de puțin cât îl vreau și eu.

-Depinde,spuse Ma,ca pentru sine.Dar aveți nevoie unul de altul.Ai putea să suporti despărțirea de Lee,acum?Ochii Lydiei se umplură de lacrimi când se uită

la pătuțul improvizat. Peste câteva săptămâni va trebui să găsească o altă ladă, altfel va ieși cu piciorușele prin scânduri. Dar o să mai fie oare cu el peste câteva săptămâni? Domnul Coleman era un tată blând și iubitor, dar va observa el lucrurile mărunte care trebuie făcute? Nu avea instinctele materne pe care le avea ea. Ma observă că argumentele ei erau convingătoare, așa că insistă:

-Ce-ai să faci dacă te alungă? Nu cred că te vor lăsa să mai stai nici măcar cu noi, avându-i în vedere pe cei doi băieți ai mei...

Cuvintele o loviră pe Lydia în mândria ei, așa cum, de fapt, intenționase și Ma. Capul ei se ridică, trufaș:

-Pot să am grijă și singură de mine.

-N-aș zice că te descurci foarte bine. Băieții mei te-au găsit aproape moartă de oboseală și cu hemoragie. Hainele de pe tine erau ferfeniță. N-aveai un ban, n-aveai mâncare. În vremurile astea, e greu pentru o femeie să se descurce singură, spuse Ma, privind-o în ochi. Mai ales dacă fuge de cineva.

Ochii Lydiei exprimară, brusc, prudență, dezvăluindu-i teama. Ma observă și își dădu seama că ghicise corect.

-Nimeni n-ar căuta o nevastă tânără cu un sugar, nu?

Se întoarse spre a pleca, dar se opri să mai puncteze un lucru. Fata stătea pe scăunel, privind în gol, pierdută în gânduri.

-Ai putea s-ajungi mult mai rău. Bănuiesc că domnul Coleman are un temperament afurisit, rău, dar știe să și-l controleze. Nu cred că ți-ar face vreun rău, cum îți făcea celălalt. Mai gândește-te, termină Ma și ieși.

Multe din cele spuse de Ma erau adevărate, aprecie Lydia. Măritându-se cu Coleman, putea rămâne cu Lee. Iubea copilul și acesta începea s-o iubească sau măcar s-o recunoască. Tot ceea ce avea de făcut era să-i vorbească și căpșorul lui tremurător se întorcea spre vocea ei. Domnul Coleman nu era un om rău, nu ca acela cu care trăise doisprezece ani. Era puțin cam iute și mândru, dar Ma avea dreptate. Se putea înfuria pe ea, dar n-ar lovi-o niciodată. Avusese destule ocazii și, dacă n-a făcut-o până acum, nici n-avea s-o facă.

Fața lui era drăguță. Când zâmbea, Lydia se simțea cuprinsă de un val de căldură. Stătuse lângă ea toată noaptea, dar nu-i fusese frică de el. Trupul lui nu-i crea repulsie. Era atrăgător și se simțea protejată de mărimea și puterea lui evidentă. Fizic, îl putea tolera în preajma ei. Dacă ar fi doamna Coleman, ar avea lucruri pe care nu le mai avusese. Ar avea un titlu, o poziție în societate, un loc al ei. Titlu! aducea după sine un anumit respect pe care nu prea avea șanse să-l obțină altundeva, mai ales ca femeie singură, fără familie sau situație.

Dorea un cămin. Poate cu perdele la ferestre, cu mai multe camere luminoase și aerisite. Un cămin. Cum ar putea ea, o femeie fără bărbat, fără bani, fără nici un mijloc de existență să aibă toate astea? Dar n-avea de gând să cerșească. Dacă el era decis să nu se însoare, fie. Nu va fi ea aceea care să-i ceară acest lucru.

Ross ținea găleata cu ovăz sub botul iepei,dorindu-și ca ea să nu facă atâtea fașoane și să termine de mâncat mai repede.Ce încurcătura dracului.Dar,în fond, așa fusese toată viața lui.Singurul lucru bun din viața lui fusese Victoria.Zei fusese,probabil,adormiți în ziua când o cunoscuse.Și,când s-au trezit și au văzut că era fericit,au omorât-o.

-Rahat! exclamă el.Cum naiba să facă cu fata? Sau,mai exact,ce-o să facă fără ea?Tot ceea ce spusese Ma era adevărat.Nu-i era teamă s-o pornească singur, părăsind căruța și toate celelalte.În fond,trăise din ceea ce avea în sac,de la cincisprezece ani.Poate paisprezece.Nu-și mai amintea.Cum rămânea cu Lee,însă? Avea nevoie de Lydia care să vadă de copil.

Se muștră pentru faptul că se gândise la ea pe nume și luă găleata de ovăz de la gura iepei.Dacă era atât de înceată,înseamnă că nu-i era foame.O bătu ușor pe gât și se duse în partea cealaltă a țarcului improvizat,unde era armăsarul.

Luând o perie,începu să țesale coama deasă a lui Lucky.Câștigase calul la poker și de acolo și numele.Vance Gentry nu știusese asta.Îl lăudase pe Ross că strânsese bani pentru a cumpăra animalul.Ceea ce nu știa socrul său n-avea cum să-l deranjeze.Trebuie că va fi distrus aflând de moartea Victoriei.Îi trimisese o scrisoare punând-o la o cutie de poștă rurală.Se întrebă cum va reacționa Gentry aflând că are un nepot.Nu știusese că Victoria e însărcinată.Se îndoia că ar dori vreodată să vadă copilul,de vreme ce nu făcuse nici un secret din părerea lui că Victoria făcuse o mezalianță.Ross nu se va mai întoarce în Tennessee.N-avea pe nimeni acolo acum,că Victoria murise.Și nici de Vance Gentry n-o să mai audă,probabil,niciodată.Lăsând la o parte considerațiile de ordin emoțional,și luând doar partea practică a lucrurilor,ar fi în avantajul lui să se însoare cu Lydia.Avea nevoie de o femeie care să-i gătească și să-i facă curat.Și ar fi greu de găsit cineva în Texas care să se mute la el înainte de a-și construi măcar o colibă.Să-l lase pe Lee în oraș,la străini,nu era posibil.Nu voia să se separe de fiul său nici măcar temporar.Nu,avea nevoie de o femeie.Lydia era la îndemână.Ar fi putut s-o nimerească și mai rău.Lydia nu arăta rău deloc.Era prezentabilă,chiar dacă nuanța părului ei era extravagantă și atrăgea atenția tuturor bărbaților care o vedeau.Avea limba ascuțită ca un brici și un mod dificil de a fi,uneori.Important era însă că-l iubea pe Lee.Ăsta era un argument important în favoarea căsătoriei.Nu era una pe care o angajezi ca să aibă grijă de copil.Era ca și copilul ei.Din punct de vedere emoțional...dar nu exista nici un punct de vedere emoțional pentru că emoțiile nu-și aveau rostul în această decizie.Trebuia să fie una absolut practică.

Îi părea rău de ceea ce se întâmplase mai devreme.Fusese o dimineață rece.Era adormit și nu i se putea găsi nici o vină pentru că se cuibărise lângă Lydia...cu ea...În felul acela.O iubise pe Victoria și nu va iubi niciodată o altă femeie.

Și cum e cu iubitul sau iubiții Lydiei? Deși o dorise în seara precedentă,când o apucase de mâini și o trăsese la el,nu simțise nici o pornire senzuală la ea.Ceea ce văzuse în ochii aceia de culoarea coniacului fusese teamă.Simpla teamă.Teama care împietrește un animal prins într-o lumină bruscă,

puternică, noaptea. Ross voia să-i atribuie tot ceea ce era mai rău, dar acum nu mai era sigur că avusese vreun bărbat. Poate unul. Iar acela o făcuse să sufere. Trase o înjurătură. Sau îl luase de prost? Poate expresia aceea de teamă era doar un joc pentru a-l seduce. Era oare o târfă rafinată care cunoștea toate șiretlicurile meseriei? Râsesse oare în sinea ei pentru că știa că o dorește? Număra oare nopțile până în clipa în care el avea să cedeze? Ei bine, n-o s-o facă. Dumnezeu e martor. N-o să cedeze niciodată necesității fiziologice pe care ea o răscolea în el. Niciodată. O să cumpere o femeie, dacă avea nevoie de una, dar nu va întina niciodată amintirea Victoriei luând fata aia. Se putea însura cu ea, rămânând în același timp detașat. Știa că poate. N-o să-și permită nici o apropiere de ea.

Lydia era singură când Ross urcă în căruță. Avea brațele ridicate deasupra capului, încercând să-și răsucescă părul într-un coc. Gura îi era plină de ace, când se întoarse spre el. Lui Ross îi păru imediat rău că făcuse acel comentariu despre părul ei mai devreme. Dar regreta pentru că fusese nedelicat sau pentru că ea pusese totul la inimă și acum își împănă cu ace acel vălmășag de bucle care începuse să-i placă. Era prea periculos să se gândească.

În grabă, Lydia înfipse acele pe care le mai avea în acel coc de pe ceafă și se întoarse cu fața la el, lunecându-și palmele în jos, pe marginea fusteii.

-M-am mai gândit... începu el.

Ochii lui se plimbară de la un lucru la altul, de teamă să nu se oprească asupra ei.

-Poate ar trebui să ne mai gândim...

-Poate. La dracu! O să înceapă acum cu răspunsurile alea ale ei rostite moale, care nu trădau nimic din ceea ce gândea.

-Ei bine?

-M-am gândit și eu.

-Dumnezeule! Și? Lydia respiră adânc.

-Și nu știu cum ai putea să te descurci cu Lee, altfel.

-La asta m-am gândit și eu. Ross își simți mușchii relaxându-se.

-Dar vreau să fie clar că dacă unuia dintre noi nu-i mai convine, e liber.

Lydiei nu-i plăcu asta. Unul din motivele pentru care o făcea era acela al siguranței și al sentimentului de permanență. Dar, mă rog, dacă asta era una din condițiile puse de el, va trebui să fie de acord și apoi să aibă grijă să nu facă ceva care să-l determine pe el să o alunge.

-Bine, dar pun și eu o condiție. Mititica are curaj. El îi oferea ocazia de a-și îmbunătăți soarta, iar ea îi punea condiții.

-S-auzim, spuse el, aplecându-și capul pe o parte, arogant, enervând-o.

-Să nu mă bați sau să-mi faci vreun rău, spuse ea, cu ochii scânteietori.

-Dar ce crezi că sunt eu? Un sălbatic? Nu sunt în stare să fac rău unei femei, spuse el, vexat la culme.

-Atunci ne-am înțeles, nu? spuse ea. Ross blestemă punându-și din nou pălăria, trecându-și apăsător degetele pe pânza tare a coviltirului. Încă mai înjura,

când se întoarse spre ieșire.

-Mă duc să le spun lui Ma și lui Grayson.Începutul nu era prea promițător.

Căsătoria fusese fixată pentru ora trei în chiar ziua aceea,afară,dacă vremea era bună,în căruța lui Coleman,dacă nu.Ma avu grijă ca toată lumea să fie invitată.

Vru să lase impresia unei ocazii fericite,care să fie sărbătorită de toți,clădind o întreagă poveste sentimentală,cum că Dumnezeu îi trimisese lui Coleman o soție care să aibă grijă de el și de Lee,după ce sărmana Victoria fusese răpită de lângă el.Cine zice că nu mai există miracole? Reuși chiar să smulgă lacrimi din ochii unor suflete mai romantice.Grayson se oferă să se ducă la oraș să facă rost de un certificat de căsătorie și să aducă un preot baptist.Cu o oră înainte de ora fixată,Ma apără lângă căruța,cu câteva pachete pe care i le dădu Lydiei.

-Pentru tine,spuse Ma,mândră de ea însăși.

Lydia privi pachetele,nedumerită.Își amintea de cadourile primite de la mama și tatăl ei,dar foarte vag,și nu-și mai dădea seama ce era adevărat și ce era fantezie.

-Pentru mine? întrebă ea,cu glas pierit.

-Nu mai văd pe nimeni pe aici care să fie mireasă peste o oră.Ai face mai bine să deschizi pachetele.Cu ezitări la început,apoi mai repede,pe măsură ce descoperea comoară după comoară,trecu în revistă conținutul fiecărui pachet.Existau două rochii,două fuste și două veste,trei perechi de pantalonași, două cămăși,o cămașă de noapte,două jupoane,plus o pereche de pantofi negri și trei perechi de ciorapi de bumbac.

-Ți le-a cumpărat domnul Coleman,de fapt,ne-a trimis pe mine și pe Anabeth după ele.Bărbații devin nervoși ca o pisică cu coadă lungă într-o cameră cu balansoar,când e vorba să cumpere lucruri femeiești,sporovăia Ma,prefăcându-se că nu vede lacrimile din ochii fetei.M-am gândit că rochia asta galbenă ar fi exact ce trebuie pentru căsătorie.

La timpul stabilit,Lydia ieși pe mica platformă din spate a căruței.Se trase înapoi,rușinată,din fața mulțimii adunate.Toți ochii erau îndreptați asupra ei,iar cei care fuseseră acuzatorii ei în dimineața aceea,acum zâmbeau jenați.

-Hai,Lydia,spuse Ma,blând,trăgând-o de braț.Să terminăm cu asta,înainte de a începe ploaia.Lydia coborî scările,încântată de foșnetul rochiei noi.Lenjeria îi mângâia pielea delicat.Partea de jos a rochiei i se învăluia în jurul picioarelor.

Slavă Domnului că partea de sus se potrivea și pieptul ei nu mai ieșea în relief atât de mult ca atunci când îmbrăcase rochia lui Anabeth,deși era cam strâmtă.Ghetele erau comode și încheiate cu șireturi până deasupra gleznelor.Pielea lor scârțâia ușor la fiecare pas.Pentru o femeie mai rafinată,veșmintele ei ar fi fost bune pentru o zi de lucru.Lydia însă,era mândră ca o prințesă.Îl căută pe Lee din ochi,peur a vedea dacă totul e în regulă.Era în brațe la Anabeth,cu capul acoperit cu o păturică.Copiii Langston erau strânși în jurul tatălui lor,ciudat de serioși.Lydia își imagină că fuseseră amenințați cu bătaia,dacă nu sunt cumiți.Ochii ei lunecară asupra mulțimii.Când nu mai avu

la ce se uita,ochii ei se opriră asupra lui Ross.Stătea mohorât și rigid.Inima ei avu un tremur ciudat,când îl văzu.Era atât de atrăgător...Purta tot pantalonii lui de fiecare zi,dar își pusese o cămașă albă și o cravată-șnur.Cămașa contrasta cu părul lui negru,mustața și fața bronzată.Ochii erau singurul lucru colorat la el,de un verde intens care strălucea sub sprâncenele dese,negre.

Un omuleț vioi cu ochelari și nas ascuțit,care trebuie să fi fost predicatorul,stătea lângă Ross.O privea cu un zâmbet cald.

-Dar iată și mireasa.Putem începe,ia-o de mână,tinere,îi spuse el lui Ross.

Lydia privea,ca hipnotizată,mâna neagră a lui Ross,cuprinzând-o pe a ei și punându-le pe amândouă pe scoarța de piele neagră a unei Biblii care apăruse miraculos de undeva.Mâna lui era caldă,fierbinte,de fapt.Bătăturile din palma lui se simțeau aspre pe dosul mâinii ei,dar asta făcea ca totul să pară mai real.Se uită la mâna lui,ca și cum i-ar fi fost teamă că dacă și-ar muta privirea,mâna lui ar dispărea.Nu urmări decât parțial ceea ce se spunea,dar se pare că dădu răspunsurile corecte,peu ce,după un timp uluitor de scurt,predicatorul spuse:

-În clipa asta vă declar soț și soție.Ceea ce-a unit Dumnezeu,să nu fie desfăcut de om.Sărută mireasa,acum.S-o sărute! Cuvântul răsună în creierul ei,amplificându-se atât de tare,încât crezu că o să-i plesnească țeasta.Nimeni nu-i spusese că era prevăzut și asta.Nu avu însă timp s-o întrebe pe Ma,dacă trebuie să dea curs acestui îndemn,peu ce Ross își pusese blând mâna pe umărul ei și acum o întorcea cu fața la el.Îi văzu fața aplecându-se asupra ei.Părea enormă,și acoperi tot ce era dincolo de ea.Se apropia din ce în ce mai mult.Închise ochii strâns,peu ce a scăpa de coșmarul repetat al feței bărbatului aplecat asupra ei,înăbușind-o cu gura lui,sufocând-o sub greutatea lui enormă.

Apoi simți atingerea caldă a buzelor lui Ross pe ale ei.Întârzia doar o clipă, apoi se retraseră și totul se terminase.Leona Watkins,privind pe sub coviltirul căruței pentru că nu voia să fie văzută la această batjocură de căsătorie,era dezamăgită.Ipocriții se comportau,de parcă nu stătuseră carne pe carne mai înainte!Ma era dezamăgită.Sperase într-un sărut mai lung,unul mai puțin formal.Bubba Langston nu-și putea stăpâni mărul lui Adam,care se zbătea spasmodic în timp ce pantalonii i se umflau sub pântec.Începu să se roage,ca nimeni să nu observe.Doar amenințarea lui Ma că îl va biciui dacă nu se poartă frumos,îl reținea pe Luke Langston să nu chicotească.

Anabeth privea cu ochii plini de lacrimi romantice.

Lydia se întreba cum putuse mustața domnului Coleman să-i gâdile nu numai buzele,dar și gâtul,și de acolo în jos până în adâncul trupului.Locul dintre pulpele ei devenise ciudat de fierbinte și umflat,și umed la atingerea buzelor lui pe ale ei.Era oarecum dezamăgită că sărutul nu durase mai mult.

Ross se jura că n-o să se mai supună nici unei încercări.Se convinsese pe sine însuși că o putea săruta fără emoție,de dragul ceremoniei și al ochilor curioși.Ei bine,acum știa.N-o putea săruta fără emoție,de dragul nimănui.

-Ce păcat că ploaia a început atât de curând după aceea.

-De ce? Lydia suspină. Sperase că va fi mai ușor să vorbească unul cu altul, acum, că erau căsătoriți. Dar de când se întorseseră în... da, în... căruța lor, domnul Coleman se purta cu ea îngrozitor. Regreta deja că se însurase cu ea? Da' ce, îl împinsese cineva cu pușca de la spate?

-Am avut impresia că unii ar fi vrut să vină în vizită, asta-i tot.

Ross râse batjocoritor.

-Sunt doar curioși. Au venit la nuntă din același motiv pentru care se duc la circ. Dorise să creadă că toți cei adunați în jurul ei, după ce se terminase ceremonia, erau bucuroși că ea era acum doamna Coleman, că o acceptaseră ca pe una dintre ei. Se uită la buchetul de flori pe care-l pusese într-un borcan și atinse petalele delicate. I le dăduse domnul Hill, când îi sărutase mâna, după ceremonie.

-Felicitări, doamnă Coleman. Vă urez mulți ani de fericire.

-Mulțumesc, domnule Hill. Ce flori frumoase! spuse ea.

Acum domnul Coleman părea hotărât să strice toate lucrurile frumoase pe care ea le înmagazinase, pentru a se delecta cu ele mai târziu.

-Nu cred că au venit doar să se holbeze. Ross dădu din umeri.

-Crezi ce vrei. Îl controlă pe Lee, pentru ultima oară, și se culcă.

Ross își făcuse un pat, în partea cealaltă a căruței, cât mai departe de ea cu putință. „Nu sunt otrăvitoare”, ar fi vrut ea să-i spună, dar își ținu gura. Era prea copleșită de evenimente, de noul ei nume, noile ei haine, pentru a se certa cu el.

-Mulțumesc pentru hainele cele noi.

-Cu plăcere, spuse el, aspru. Nu suportam să te văd în haine de împrumut.

Stinse lampa și Lydia îl auzi dezbrăcându-se și apoi băgându-se în așternutul lui. Ploaia devenise zgomotoasă, acum, că se așternuse liniștea. Dimineață, zgomotul ei fusese liniștitor, îndemnându-i să mai doarmă. Acum sunetul era trist. Lydia se simțea mai singură ca oricând și știa că dacă Ross ar fi voit să se culce lângă ea, n-ar fi zis nimic să-l îndepărteze. În întuneric, se întoarse într-o parte și căută mogâldeța întunecată a trupului său în partea cealaltă a căruței.

-Noapte bună... Ross. „De ce a ales ea tocmai clipa asta să-mi spună pe nume pentru prima oară? Și de ce sună atât de melodios în gura ei?” se întreba Ross. Pe deasupra tumultului produs de sângele care-i alerga prin vene pentru a se concentra acolo jos, sub pântec, se auzi răspunzând:

-Noapte bună, Lydia.

CAPITOLUL 8

Bărbatul ocupă un scaun la o masă liberă din cârciuma plină de fum și întinse, absent, hârtiile galbene făcute sul, pe suprafața mesei. Însoțitorul lui se așază pe scaunul opus, după ce mai întâi aruncase o privire spre ceilalți clienți. Era o deformație profesională.

-Whisky?

-Da, răspunse primul, absent, în timp ce continua să răsfoiască niște afișe.

Nu-l observase pe Howard Major, făcând semn barmanului pentru o sticlă și două pahare, când intraseră. Abia după ce Major îi turnă un pahar și îl împinse

spre el, ridică privirea. Expresia feței lui era răvășită ca aceea a unui om trezit dintr-un vis urât. Apucă paharul și dădu conținutul arzător pe gât. În mod obișnuit, cumpătat în materie de băutură, bărbatul întinse mâna, ceea ce nu-i era felul, și luând sticla, își turnă încă un pahar. După ce whisky-ul se prelinse în jos pe gât, înțepător, până în stomac, ridică ochii plini de ură spre cel care-l invitase.

-Nenorocitul ăla s-a însurat cu fiică-mea. Pumnul lui izbi masa cu zgomot. Unghiile erau bine întreținute, dar era o mână tipic bărbătească, și felul în care degetele stăteau strânse puternic reflecta personalitatea lui. Era genul de om obișnuit să facă cum vrea el, să-și exercite controlul asupra lui însuși și asupra altora, care rareori se dădea bătut și care se răzbună întotdeauna.

-Doamne! Când mă gândesc că doarme cu ea în pat!

Izbi cu pumnul în masă și mai tare, făcând afișele să sară cât colo și whisky-ul să se clatine în pahar.

-N-am vrut să-ți arăt astea, spuse Major, plin de simpatie. Mi s-a părut imediat că-l recunosc în fotografia făcută la nuntă, dar am vrut să fiu absolut sigur, comparând atent fotografia aia cu afișele astea. Nu e nici o îndoială. E același om, chiar și cu mustață. E urmărit de lege de mulți ani. Agenția Pinkerton a fost solicitată de multe ori să încerce să-l prindă.

-Ross Coleman e cu adevărat Sonny Clark, spuse Vance Gentry, cu amărăciune. Fiica mea e măritată cu un pistolar, un bandit, unul căutat pentru crimă, jaf... Doamne! Omul gemu, trecându-și mâinile peste fața lui roșie, deformând trăsăturile aristocratice de sub coama de păr alb.

-Ce-a făcut cu ea?

Fără să răspundă, Major îi mai turnă un pahar și îl dădu pe gât pe al său.

-Dacă i-a făcut vreun rău, îl omor, spuse el, printre buzele abia desfăcute. Am vrut de multe ori s-o fac, de câte ori o mângâia. Am știut că-i un nemernic, din prima clipă când l-am văzut. Se pricepea la cai, altfel nu l-aș fi angajat.

Dinții lui albi, drepti, se închiseră cu zgomot.

-De ce nu mi-am ascultat instinctul?

-Înainte de a face orice altceva, spuse detectivul de la Pinkerton, cu răceală profesională, trebuie să aflăm unde sunt.

-Poate a omorât-o și a fugit cu bijuteriile ei.

Omul începea să se monteze și Major nu voia să se întâmple asta. Singurul mod de a-l găsi pe Clark era să-și păstreze luciditatea. Omul era abil și scăpase de cei mai buni urmăritori. Detectivul Major avea de gând să-l prindă și nu voia ca un om cu mintea înfierbântată, ca Gentry, să-l împiedice.

-Nu cred că s-a descotorosit de fiica dumitale. Nu-i stilul lui. Sonny e sălbatic, și afurisit, și josnic, și a omorât destui, dar numai când era la ananghie, încolțit, încercând să scape. N-a ucis niciodată fără rost. În plus, spuneai c-o adora pe fiica dumitale.

-Am zis că părea s-o adore. Ne-a păcălit însă în toate celelalte privințe. Cum să cred că o iubea cu adevărat? Servitorii mi-au spus că erau plecați de câteva

săptămâni,când m-am întors acasă din Virginia.Nici un rând.Nimic.Asta e comportare de ginere?Cine știe unde a dus-o.

-Îi găsim noi.Platitudinile lui Major erau neconvingătoare.

-N-ai reușit să-l găsești nici înainte,nu? lătră Gentry.Cu afișele astea împrăștiate prin toată valea Mississippi,n-ai fost în stare să-l găsești pe Sonny Clark.

-Am încetat urmărirea pentru că l-am crezut mort.De aceea a trebuit să scot afișele astea dintr-un dosar mai vechi.A fost rănit într-un jaf asupra unei bănci.Am fost siguri că banda lui James l-a lăsat mort pe undeva.Aparent,asta e exact ceea ce s-a întâmplat,peu că,în toate acțiunile ulterioare ale lui Jesse și Frank,nu mai era cu ei.N-am mai auzit de el,până ai venit în biroul meu alaltăieri și mi-ai arătat fotografia aia a fiicei dumitale și a soțului ei,Ross Coleman.Cred că a stat ascuns pe undeva până s-a vindecat,și-a schimbat înfățișarea și a devenit cetățean onorabil.Paharele de pe masă zdrăngănită iar,de data asta pentru că un bețiv se împiedicase de ea.Fu cât pe-acți să cadă peste Major,înainte de a se redresa.

-Pardon,mormăi el,îndreptându-se spre masa următoare și prăbușindu-se pe un scaun.Whisky,zise el.

Gentry îl privi cu dezgust.Era murdar,hainele pătate de sânge încheat.Poate mersul lui nesigur nu se datora numai băuturii.Părul lui rar și scalpul erau acoperite cu cheaguri de sânge.Omul putea de nespălare.Gentry era pe punctul de a propune ca el și Major să se ducă în altă parte pentru a continua discuția,dar Major vorbea deja.

-Am dat cu nasu' prin împrejurimi.Bătrânul care trăia sus pe deal – Major privi în agendă – John Sachs,era mort de câteva săptămâni,când oamenii noștri au găsit,în sfârșit,drumul spre coliba lui.Nici o urmă de luptă.Murise de moarte naturală.Nici un semn în legătură cu direcția în care apucase Clark.S-a organizat un convoi de căruțe luna trecută,în ținutul McMinn.Gentry pufni cu dispreț.

-Îl cunoști mai puțin decât crezi,Major.Ross...Sonny e un tip dinamic,activ.Se mișcă în permanență.Călărește mai bine decât oricine pe lumea asta.

-Am auzit asta de multe ori,spuse Major,sec.

-Nu s-ar lipi de ceva care se mișcă atât de încet,cum o face un convoi de căruțe.

-Dar asta ar putea să-l și protejeze.Călătorind cu soția ca orice alt imigrant,n-ar atrage atenția asupra lui.Gentry clătina deja din cap,încăpățânat.

-Îmi cunosc omul mai bine decât dumneata.Dacă are buzunarul plin de bijuterii și,crede-mă,valoarea lor se ridică la o sumă considerabilă,s-a îndreptat spre frontieră,New Orleans,New York,poate St.Louis,locuri unde ar putea să le vândă rapid.

-Poate ai dreptate,dar n-avem nici un indiciu.

-Eu tocmai pentru asta te plătesc,Major,spuse Gentry,pe un ton acru.Eu plec spre New Orleans.Cunosc orașul.

-Foarte bine.Em am să mă duc la St.Louis.Vom lua legătura prin telegrame trimise pe adresa biroului meu din Knoxville.Am să lipesc afișe cu noua lui înfățișare.

-Nu,spuse Gentry,tăios,făcându-l pe omul de la masa alăturată să se uite la ei mai atent,cu ochi vicleni.Nu vreau să știe nimeni că fiica mea e căsătorită cu un criminal notoriu și că ne-a păcălit pe amândoi și ne-a jefuit de lucruri prețioase.

-Asta va îngreuna considerabil sarcina noastră,dacă nu putem apela la poliția locală.

-Dar poate,de asemenea,salva viața Victoriei.Nu l-am văzut niciodată ridicând mâna la ea,altfel n-ar mai fi azi în viață.Dar nici nu l-am văzut într-o situație disperată.Nu vreau să intre în alertă,în panică.

-Aici s-ar putea să ai dreptate.Martorii au încercat să descrie iuțea lui fulgerătoare în mânăuirea pistolului.E de nedescris.Găsirea lui Sonny Clark e ultima mea misiune în cadrul agenției,înainte de pensionare.Nu vreau să am morți pe conștiință.

-În afară de asta.Hotărârea din vocea lui Gentry făcu să-i înghețe sângele în vene și îi dădu fiori pe șira spinării veteranului Major.Fu tentat să-i amintească că nu trebuie să ia legea în propriile lui mâini.Voia să-l prindă pe Clark viu și spera că în momentul când o vor găsi pe Victoria Gentry și pe soțul ei,ura tatălui ei se va fi domolit.

-Hai să ne apucăm de treabă,spuse el,ridicându-se și aruncând câteva monezi pe masă.Își traseră amândoi pălăriile pe cap și părăsiră cârciuma care se pregătea de primirea clienților de seară.Barmanul era ocupat cu spălatul paharelor,în dosul barului.Un tânăr trăgea cu mătura pe podea fără prea mult zel,uitându-se la oamenii care treceau pe strada aceea din Knoxville.

Bărbatul rănit la cap se clătină pe picioare până își redobânde echilibrul.Voit împleticindu-se,merse până la masa pe care cei doi o părăsiseră.Când ajunse acolo,mâna lui acoperi monezile și le strânse în palmă.Era o sumă mult mai mare decât cea datorată ca plată pentru propria lui băutură.Ochii lui cețoși încercară să se focalizeze pe afișele vechi cu indivizi urmăriți de lege,care rămăseseră pe masă.Nu știa să citească,dar știa ce reprezentau ele.Și auzise povestea cu zestrea furată.Nescăpând niciodată o ocazie de a obține ceva fără să-l coste,înghesui afișele sub cămașa lui pătată de sânge și merse împleticit spre ușă.Nu-l văzuse nimeni luând banii,nimeni nu-i dădea vreo atenție.Până aici totul era bine.

-Hei,domnu'...

-Ce-i...Ce-i?Bătăios,se întoarse spre barman.

-Ai face bine să vezi ce ai la cap.Omul se relaxă și zâmbi arătându-și dinții galbeni,stricați.

-Bineînțeles.

-Cum ai făcut de te-ai ales cu chestia aia la cap?

Omul zâmbi iar,cu expresia aceea vicleană,abilă a cerșetorului.

-Am avut o ciocnire cu o femeie.Mi-a dat în cap cu o piatră.Barmanul râse amuzat.

-Dacă eram eu,nu scăpa cu una cu două din mâinile mele.

Zâmbetul se transformă într-un rictus răutăcios.

-Las' c-o aranjez eu.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl va face,o va găsi pe căteaua aia și-i va da ceea ce merită.Mai făcu un pas spre ușă,apoi se opri.Cei doi domni mai spusese că ceva care reveni în mintea lui amețită,îmbibată cu alcool.

-Ia zi,ai auzit ceva de un convoi de căruțe care pleacă din ținutul McMinn?

-Nu,spuse barmanul,ștergând un pahar cu o bucată de muselină,dar nu m-ar surprinde.Am avut o inundație afurisită primăvara trecută.Oamenii au încercat să salveze ceea ce aveau prin casele lor,după război și după inundații.Mulți din ei pleacă.Omul de la ușă își frecă falca nebărbierită,gânditor.Un convoi cu familii în căutare de pământuri noi ar fi un ascunziș bun.

-Cred c-am să mă duc până acolo s-arunc o privire.

Ieși pe ușă,chicotind,întrebându-se când va descoperi barmanul că fusese jefuit.

Femeii îi plăcea modul cum părul îi cădea bărbatului pe frunte.Ținea capul aplecat,curățindu-și arma.Pușca,deja unsă și lucioasă,era sprijinită de marginea căruței.Acum se ocupa de pistol.Lydia habar n-avea de arme,dar acesta,în mod deosebit,o speria.Țeava lui de oțel era subțire și lungă,rece și mortală.Ross o apropie de față și se uită pe țeavă,suflând ușor în ea.Apoi începu s-o frece cu o cârpă moale.Prima lor zi de căsătorie trecuse fără incidente.Vremea era încă închisă,dar nu mai ploua atât de des și puternic.Era totuși umedă și rece,și Lydia își petrecuse mai toată ziua în căruță.Ross se sculase devreme,înainte de ivirea zorilor și scotocise prin cufere și lăzi.Părea adâncit în ceea ce făcea și Lydia se prefăcuse că doarme,neîndrăznind să-l întrebe ce caută.Când se sculă și începu să se miște prin căruță,observă că tot ceea ce aparținuse Victoriei dispăruse.Nu știa ce făcuse Ross cu lucrurile Victoriei,dar nu mai rămăsese nici unul.

Lydia îl privi cum își dă părul de pe frunte cu degetele răsfirate.Părul lui era mereu curat și lucios,chiar și când era lipit de creștet din cauza pălăriei,i-ar fi plăcut să simtă șuvițele negre între degetele ei,dacă ar fi avut vreodată ocazia să le atingă,ceea ce nu-și imagina că s-ar putea întâmpla,chiar dacă el i-ar da voie.Se îndoia însă că i-ar da voie.O trata politicos,dar nu conversa niciodată cu ea și,în mod sigur,n-ar fi atins-o.

-Spune-mi ceva despre locul acela din Texas,spuse ea,timid,făcându-l să-și ia ochii lui verzi de la pistol și să-i întâlnească pe ai ei în lumina unicei lămpi.

Lydia îl ținea pe Lee,legănându-l ușor,deși terminase alăptatul de seară,și era deja adormit.Își omorau timpul până la ora culcării.

-Încă nu știu mare lucru despre el,spuse Ross,revenind asupra pistolului.Îi spuse aceeași poveste cu John Sachs pe care i-o spusese și lui Bubba.

-A trimis după acte și când au sosit prin poștă,exista și o descriere a locului.

Entuziasmul față de propria lui proprietate depăși reținerea pe care o avea și cuvintele începură să curgă singure:

-Sună frumos.Terenuri acoperite cu pășuni; apă din belșug,o ramură a râului Sabine îi străbate un colț.Raportul spune că are două zone împădurite cu stejar,ulmi,pecan,plop canadian lângă râu,pini,sânger...

-Îmi plac pădurile de sânger primăvara când înfloresc, interveni Lydia, emoționată. Ross se pomeni zâmbind la ea, dar în clipa în care își dădu seama, lăsă capul în jos.

-Primul lucru pe care va trebui să-l fac este un adăpost pentru cai și un șopron pentru noi. Cuvântul ieșise natural de pe buzele lui. Noi. Îi aruncă o privire furișă, dar Lydia îl mângâia pe Lee pe cap și privea părul lui negru buclat revenind la forma inițială, după ce fusese deranjat. Capul lui Lee se odihnea pe sânul ei. O clipă, Ross își imaginează capul lui propriu rezemat de locul acela, mâna ei mângâindu-i părul în același fel și cu aceeași expresie drăgăstoasă pe față. Se mișcă stânjenit pe scăunel.

-Apoi, înainte de venirea iernii, va trebui să fac o cabană. Una simplă, spuse el, cu mai multă forță decât era necesar, ca și cum ar fi vrut s-o avertizeze să nu se aștepte la nimic deosebit din partea lui. Lydia se uită la el cu un reproș mut.

-O să fie grozavă, oricum ar fi. Ross frecă țeava pistolului mai energic.

-La primăvară sper ca toate ielele să fete. Aia o să fie începutul.

Și, cine știe, poate vând ceva lemn din pădure, să mai câștig un ban, sau îl folosesc pe Lucky ca armăsar de prăsilă.

-Sunt sigură că vei reuși. Ross ar fi vrut ca ea să nu fie atât de necugetat de optimistă. Era contagios. Își simțea inima bătând mai repede în fața perspectivelor nelimitate ale propriului său pământ cu păduri dese, sol fertil și o herghelie de cai de rasă. Și nu va mai trebui să stea cu frica în sân tot timpul. Nu fusese niciodată în Texas. Nu va exista pericolul să-l recunoască cineva.

Pierdut în amintiri, potrivea țeava la loc, roti butoiașul cu șase gloanțe și învârti pistolul pe degetul arătător cu mare abilitate, înainte de a-l îndrepta asupra unei ținte imaginare. Lydia se uita la el fascinată. Când își dădu seama ce făcuse din obișnuință, Ross își întoarse capul să vadă dacă ea observase. Ochii ei cafenii întunecați erau larg deschiși de uimire. Ross băgă pistolul în toc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Lydia își umezi buzele, nervoasă.

-Cam... La ce distanță e pământul tău de Jefferson?

-Cam la o zi cu căruța. Jumătate de zi călare. Cât se poate de aproape, după cum se vede pe hartă. Lydia îi auzise pe ceilalți prea adeseori vorbind despre el, pentru a-și da seama că Jefferson era al doilea oraș ca mărime din Texas. Era un port interior din colțul nord-estic al statului, legat de Red River via Cypress Creek și Caddo Lake. Red River se varsă în Mississippi, la Louisiana. Jefferson era un centru comercial cu vapoare cu zbatouri, aducând mărfuri din est și de la New Orleans, în schimbul bumbacului pe care îl duceau în piețele din acel oraș. Pentru nou-veniții în trecere, era un loc de popas unde puteau cumpăra căruțe și obiecte casnice, înainte de a-și continua călătoria spre vest.

-N-o să avem probleme cu vânzarea căruței. Am auzit că există liste de așteptare. Oamenii stau cantonați în jurul orașului așteptând construirea de noi căruțe. Am să cumpăr un pat înainte de a porni mai departe. Lydia îl ascultase, dar mintea ei era în altă parte.

-N-ai vrea să-ți tund puțin părul?Capul lui se ridică brusc,de parcă fusese acționat de un arc.Lydia își învinse prudența.

-Părul.Îți tot cade în ochi.Vrei să ți-l tund?Ross nu găsi că este o idee bună.La dracu'.Știa că nu e o idee bună.Și totuși,nu se putea desprinde de ea.

-Ai mâinile ocupate,mormăi el,arătând din cap spre Lee.Lydia râse.

-Îl răsfăț prea mult.Trebuia să-l fi pus în patul lui demult.

Se întoarse să facă ceea ce spusese,acoperind copilul cu o pătură ușoară pentru a-l feri de aerul umed.Era îmbrăcată cu una dintre bluzele scurte și fustele pe care i le cumpăraseră el cu o zi înainte.Nu voia să se spună că Ross Coleman nu are grijă de soție,după cum nu voia nici să se spună că doarme afară,când avea o soție tânără care doarme înăuntru.Era un adevărat iad și nu știa cum o să supraviețuiască cu nopți nedormite,ca aceea pe care tocmai o petrecuse.Dar mândria nu-l lăsa.După un anumit timp,când nu vor mai exista suspiciuni,va începe iar să doarmă afară.Mulți bărbați făceau asta,lăsând interiorul căruței nevastei și copiilor.Lydiei îi plăceau hainele ei noi.Le tot cercetase de vreo zece ori în cursul zilei.Ross nu-și dădea seama dacă ea era una din acele femei obișnuite să aibă haine elegante,dar trecuse prin vremuri grele,sau una care nu avusese niciodată haine așa frumoase.Și,apropo de asta,nu știa mai nimic despre ea.Dar nici ea nu știa nimic despre el,întocmai ca și ceilalți.

Tot ceea ce știa despre ea era că trăise cu un bărbat,se sărutase cu el,fuseseră intimi.Și cu cât se gândea mai mult cu atât era mai înnebunit.Cine fusese bărbatul și unde era el acum? De câte ori se uita la ea,și-l imagina pe acel bărbat întins deasupra ei,sărutând-o pe gură,pe sâni,îngropându-și mâinile în părul ei,încrustându-și adânc trupul într-al ei.Ceea ce îl deranja cel mai mult era că imaginea începea să capete înfățișarea lui.

-Ai vreo foarfecă?Ross dădu din cap,conștient că sare din lac în puț și că se condamnă la o nouă noapte de insomnie.Ar fi vrut mult s-o urască.Dar la fel de mult voia să se culce cu ea.Își reluă locul pe scăunel,după ce-i dădu foarfeca.Lydia îi înfășură prosopul în jurul gâtului și îi spuse să-l țină așa cu o mână.Apoi se îndepărtă de el,lăsându-și capul când pe un umăr,când pe celălalt,studiindu-l.Când îi ridică prima șuviță,Ross o prinse de încheietură cu mâna cealaltă.

-Să nu mă ciopârțești.Sper că te pricepi la asta.

-Bineînțeles,spuse ea,cu râsul ei ațățător strălucindu-i în ochi ca o rază de soare.Cine crezi că mă tunde pe mine?

Fața lui se goli de sânge,căpătând o culoare bolnavă.Lydia izbucni în râs.

-Te-am speriat,nu?

Își eliberă mâna și făcu prima mișcare cu foarfeca.

-Sper că n-am să te mutilez prea rău,spuse ea,trecând la spatele lui pentru a începe de acolo.Părul lui încolăcit pe degete îi dădu o senzație plăcută, așa cum se așteptase.Era gros și des,și totuși mătăsos.Se jucă cu el,mai mult decât tăie,încercând să-și prelungească plăcerea.Continuară să vorbească despre Lee,despre diferitele familii din convoi și râseră de ultima boroboată a lui Luke

Langston.Șuvițele negre căzură întâi pe umerii lui și de acolo pe podeaua căruței,în timp ce ea manevra foarfeca curajos,în jurul capului lui.Trebuie să facă un efort pentru a-și menține vocea neschimbată,când sânii ei se lipeau de spatelul lui,sau lunecau de-a lungul brațului în momentele în care ea se apleca înainte sau se mișca de la un loc la altul.Una din șuvițe îi căzu pe ureche.Lydia se aplecă de mijloc și suflă ușor.Brațul lui Ross zvâcni în sus,cât pe-aci s-o trântescă la podea.

-Ce faci acolo?Respirația ei caldă pe pielea lui stârnise în el un val de dorință,ca o salvă de artilerie.Mâna cu care ținea prosopul în jurul gâtului se strânse, sugrumându-l.Cealaltă mână,așezată pe coapsă,se strânse ca un ghem.Lydia era uimită.

-Ce-ai zis? Ce fac?

-Nu,nimic,mormăi el.Dar grăbește-te să terminăm cu asta.Lydiei îi pieri toată dispoziția.Ce bine se împăcau,începuse chiar să spere că o place.Trecu în fața lui,sperând să repare ceea ce făcuse rău,dar el deveni mai rece și mai țeapăn.

Ross crezuse că în timpul tunsorii era necesar ca ea să-și treacă degetele prin părul lui.Crezuse chiar că va fi obligată să-și pună palma pe obrazul lui pentru a-i întoarce capul.Și mai crezuse că acesta va fi un lucru plăcut,indiferent cât de mult nu dorea el acest lucru,și că el va sta cuminte și va savura gestul.

Dar când îi simțise răsuflarea,grea și caldă,parfumată,furișându-i-se pe după ureche,fuse izbit ca de un fulger care,intrând prin cap,îi străbătuse trupul până în centrul bărbăției lui,aprinzându-l.

Ca și cum asta nu era de ajuns,acum stătea între genunchii lui desfăcuți,peu ce ea să fie mai aproape,să nu trebuiască să se întindă prea mult.Sânii ei erau direct în raza lui vizuală și arătau îmbietor ca piersicile coapte,așteptând să fie culese.Doamne! Oare nu-și dădea seama? Pelicula subțire de sudoare de pe fața lui nu-i spunea oare că încet-încet îl scoate din minți? De fiecare dată când se mișca,era amețit de mirosul ei,de grația suplă a membrelor ei,de foșnetul fustei pe trupul ei care îl duceau cu gândul la mistere ce trebuiau descoperite.

-Sunt aproape gata,spuse ea,când el începu să se foiască pe scaun.

Genunchii ei se apropiaseră primejdios de locul lui vulnerabil.

„Ah,Doamne,nu!” Lydia se aplecă mai mult pentru a tăia din părul de pe creștet.Ridicându-și brațele mai sus,i se ridicară și sânii.Dacă s-ar fi înclinat înainte cât de cât,ar fi putut-o atinge cu nasul și bărbia,și cu gura,ar fi putut să-și îngroape fața în voluptatea emanând de la ea,s-o inspire odată cu aerul.Buzele lui,cu mușcăături jucăușe,i-ar fi găsit sfârșitul.

Detestă aceste gânduri.Își răscoli memoria,încercând să-și amintească un moment în care Victoria să-l fi tentat atât de mult,sau un moment în care să se fi simțit liber să-și pună mâna pe sânii ei,doar pentru plăcerea de a-i ține.Nu găsi.Existase oare? Nu.Victoria nu fusese genul acela de femeie care să atragă un bărbat în mod deliberat,reducându-l la un animal.De fiecare dată când făcuse dragoste cu ea,fuse reverențios,plin de adorație,intrase în trupul ei ca într-o

biserică,un pic rușinat de ceea ce era el,cu sentimentul nimicniciei,un penitent care cere îndurare,copleșit că un astfel de templu era profanat de prezența lui.

În ceea ce simțea acum nu exista nimic de natură spirituală.Era devorat de o carnalitate pură.Lydia era o femeie care inspira asta,probabil ca profesionistă,în ciuda dezmințirilor ei.Încearca să pună în aplicare trucurile meseriei asupra lui,părând și comportându-se ca o inocentă,ca o mireasă virgină.Ei bine,cu el n-o să-i meargă!

-Și mustața ar trebui puțin tunsă.

-Cum? întrebă el prostește,complet dezorientat acum.Nu vedea nimic în fața lui,decât o formă feminină,nu auzea nimic decât bătaia propriei lui inimi.

-Mustața.Să nu te miști!Aplecată asupra lui,tăie cu grijă câteva fire mai lungi,mișcându-și gura pentru a-i arăta cum s-o țină pe a lui.

Dacă s-ar fi uitat la gura ei mobilă,comică,poate că ar fi râs.El însă își coborâse ochii urmărind arcuirea gâtului.Pielea se plia lucioasă la bază,înainte de a se pierde în pielea mai mătăsoasă a pieptului care dispărea sub corsaj.Mirosea a magnolie sau a iasomie?Fiecare senzor din trupul lui se declanșă ca un foc de artificii,când Lydia îi atinse ușor mustața,îndepărtând firele tăiate cu vârful degetului.Degetul ei alunecă peste gura lui întâi într-o direcție,apoi în cealaltă.

Alegerea depindea de el.Putea fie s-o oprească,fie să explodeze.

Ross îi îndepărtă mâna și spuse răgușit:

-Gata.Ajunge.

-Dar a mai rămas...

-Destul,ți-am spus! strigă el,luându-și prosopul din jurul gâtului și aruncându-l pe podea,în momentul în care se ridică în picioare.Mătură părul ăsta.

Lydia,luată prin surprindere la început de brutalitatea lui,fu apoi cuprinsă de furie,îl apucă de mână și-i trânti foarfeca în palmă cu zgomot.

-Mătură-l tu.E părul tău.Și nu știi să spui mulțumesc?

Cu asta se răsuci pe călcâie și după ce-și scoase bluza și fusta și le împături cu grijă,se strecură în pat,arătându-i spatele în timp ce trăgea cuvertura peste ea.

Ross rămase cu ochii la ea,mut de furie,apoi se întoarse și căută mătura.

Soarele străluci din zori până în noapte ziua următoare.Și în ziua aceea,trecură fluviul Mississippi.Toți erau extrem de emoționați,în timp ce căruțele coborau în șir indian denivelările de pe malul norios al fluviului.Domnul Grayson îl obligă pe fiecare să plătească taxa pentru căruță,scumpită,ca toate celelalte lucruri de după război.Existau două bacuri ce transportau caii,căruțele și familiile respective,toate în același timp.Lydia fu la fel de emoționată ca și toți ceilalți.Până văzu fluviul.Dacă ar fi fost un ocean,n-ar fi putut să pară mai mare,mai nesfârșit,mai amenințător.Ținându-l pe Lee la pieptul ei protector,cu inima bătându-i puternic,privea la primele căruțe dirijate spre bacuri și roțile lor fixate cu parâme.Privea la apa murdară clipocind la pupa bacurilor.

Amintirile neplăcute din copilăria ei îi asaltară mintea. Gustul sălcii al apei care-i inunda gura și gâtul era real. O împiedica să respire. Exact ca și în ziua aceea. Fusese unul din rarele drumuri în oraș. Pentru prima oară, bătrânul Russell acceptase s-o ia pe ea și pe mama ei cu el. Toată săptămâna nu se gândise decât la asta. Trebuiau să traverseze un braț al râului Tennessee pe un bac cu prăjini. Stătuse aplecată peste balustradă, privind dansul undelor în lumina soarelui. Clancey venise în spatele ei și o împinsese destul de ușor, pentru a părea un accident, dar destul de tare pentru a cădea în apă.

Revenise la suprafață, scuipând apă și țipând. Apa părea s-o tragă de bluză și de fustă, singurele pe care le avea. Cu ochii plini de apă, îi văzuse pe Ottis și Clancey râzând amuzați, bătându-se cu palmele pe pulpe, hohotind cu gura până la urechi de spaima ei. Mama se apucase cu amândouă mâinile de cap țipând la ei s-o scoată pe Lydia din apă. Se agățase de marginea bacului, dar Clancey îi dăduse mâna la o parte cu cizma lui. Timp de un minut, se luptase să rămână la suprafață, fără s-o ajute cineva. Când mama încercase, Clancey o trăsese înapoi. În cele din urmă, o apucase de păr și o trăsese sus.

-Ți-a plăcut baia? întrebă el, răutăcios.

Avea cam unsprezece ani când se întâmplase asta, dar își mai amintea groaza pe care o simțise când apa o înghițise, acoperindu-i nările, gura, lăsând-o fără aer.

Acum privea ca în transă, la apele opace ale fluviului, întrebându-se cum va reuși să facă efortul de a se urca pe bac. Încă mai tremura, când Ross, ocupat până atunci cu fixarea căruțelor, se apropie de ea.

-Acum e rândul nostru. Tu stai cu Lee acolo, lângă motor. Langstonii vin odată cu noi.

-Ross, îl strigă ea, când acesta îi întoarse spatele și se îndepărtă.

-Ce-i? spuse el, privind înapoi, puțin impacientat.

-Ăăă...tu unde o să stai?

-Lângă cai. Lydia dădu din cap palidă și neliniștită.

-Da, normal. Ross o privi intens o clipă, apoi își relua îndeletnicirea de a asigura cele două căruțe de pe bac, cât mai repede posibil. Lydia păși pe puntea ușor instabilă, merse repede spre cușca motorului și se lipi de pereții care vibrau, ținându-l strâns pe Lee. Veni și Ma acolo, deși copiii stăteau cât mai aproape de balustradă. Era o aventură de care aveau să-și amintească toată viața și, după câteva sfaturi, Ma îi lăsase să se bucure în voie. Bacul era cam la o treime de mal, când Marynell strigă:

-Vino încoace, Lydia, uite. Arăta cu degetul în apă la ceva dus de curent, distrând copiii cu traiectoria lui săltăreață.

-Nu, trebuie să stau cu Lee.

-Du-te, spuse Ma, luându-i copilul din brațe, înainte ca ea să obiecteze. Nici tu nu ești cu mult mai răsărită ca ei. Distrează-te.

Ca să nu pară lașă, Lydia se apropie de marginea platformei. Încercă cu disperare să-l găsească cu privirea pe Ross, dar acesta părea să fi dispărut. Deși arboră un zâmbet, de dragul copiilor, lada de mere din valurile de la pupa bacului nu

contribui deloc la liniștea ei. Tot ceea ce văzu de fapt erau adâncurile nesfârșite, vârtejurile, apa înspumată care spăla bordurile bacului. Începu să tremure. Simțea apa aceea întunecată deasupra capului ei din nou, plămâni arzându-i. Cuprinsă toată de panică, așa cum se așteptase, se întoarse și căută o scăpare. Fugi, fără să se gândească la copiii Langston pe care îi dădea la o parte din calea ei, către căruță. Cu nările fremătând, ochii larg deschiși, plămâni lucrând ca niște foale, se agăță de roata căruței, se târî spre spatele ei, se cocoță pe ușița închisă și căzu în interiorul căruței, gâfâind. Ma văzuse totul și începu să strige la copiii care se luaseră după Lydia ca niște pui de găină zburătăciți, să rămână pe loc.

-Du-te și caută-l pe domnul Coleman, Atlanta. Spune-i să lase caii în grija lui Luke. Bubba ținea calul din fruntea celor înhămați la căruța lui Ross, așa cum și tatăl lui făcea cu al lor. Nu trecu nici un minut și Ross veni alergând pe scândurile nefasonate ale bacului. Din obișnuință, ținea o mână pe tocul pistolului, legat de pulpă.

-Ce s-a întâmplat?

-Lydia e în căruță.

-Lee?

-E bine. Vezi ce-i cu soția dumitale, domnule Coleman.

Ma îl privi în ochi câteva clipe, semnificativ, înainte ca Ross să se avânte spre căruță. Când își aruncă piciorul lui lung peste oblon și privi înăuntru, o văzu ghemuită într-un colț, cu capul ascuns sub brațele ridicate. Avea un plâns isteric.

-Lydia, strigă el, ce naiba... Scoțându-și pălăria și aruncând-o jos, își trase capul în sus și, sărind în căruță, merse și se ghemui jos în fața ei. Își întinse mâinile vrând să o mângâie, dar și le retrase după o clipă de ezitare.

-Lydia, spuse el, mai blând. Plânsul era amar, din suflet, din iad.

-Ai speriat pe toată lumea. Ce-i cu tine? Ca pe mai toți bărbații, lacrimile fără o explicație logică îl depășeau. Și, ca majoritatea bărbaților, se enervă când nu primi nici o explicație.

-Lydia, pentru Dumnezeu, spune-mi ce-i cu tine. Ți-e rău? Ai dureri?

Se lovide la cap? Încercă să-i dea mâinile la o parte, dar brațele ei erau rigide de parcă era moartă. Disperat, o apucă de umeri și începu s-o zgâlțâie până când ea lăsă brațele jos. Amețită, se uită la el cu ochii dezorientați și îl prinse cu degetele de gheață de pieptii cămășii.

-Nu mă împinge... În... apă... Te rog, nu... Ross se uita la ea stupefiat. Văzuse oameni gata să moară, privind la țeava pistolului, cu câteva secunde doar înainte ca arma să le zboare creierii, dar nu văzuse niciodată atâta groază pe fața lor. Pupilele ochilor erau atât de dilatate, încât cafeniul lor se reducea doar la un inel. Buzele erau albe. Fața părea complet golită de sânge.

-Lydia, Lydia... Vocea lui era un susur mângâietor și nu știu niciodată cum reușise să ridice mâinile pentru a-i cuprinde fața.

-Ce vrei să spui?

-Fluviul... spuse ea, delirând, strângând mai tare mâna pe cămașa lui.

-Dar nu te împinge nimeni în apă.N-ai nici o teamă.Lydia înghiți în sec.Ross văzu nodul format în încercarea ei de a-și înghiți frica,îi văzu limba umezind buzele.Pieptul ei se ridica și cobora agitat cu fiecare respirație hârâită.

-Ross?Numele lui sunase ca o întrebare.Privirea ei se adânci în ochii lui încercând să-i identifice.

-Da.Trupul ei se relaxă ușurat și capul îi căzu pe pieptul lui.Cum palmele lui rămăseseră lipite de fața ei,Ross o strânse la piept.Rămăseră nemișcați până când respirația ei redeveni normală.

-De ce te-ar împinge cineva în apă? întrebă el într-un târziu,cu o șoaptă aspră.Lydia își ridică ochii spre ai lui,dar nu spuse nimic,îl privea doar,în felul acela al ei care era pe cât de enervant,pe atât de captivant.

-Totul merge bine...Cu degetul mare îi mângâie ușor obrazul ștergând urmele lacrimilor.

-Ma...Îi văzu ochii din nou umplându-se de lacrimi,dar de data asta nu de groază.Ochii ei de chihlimbar se spălau de coșmarul pe care tocmai îl retrăise.

-Ma n-ar permite nimănui...Degetele lui trecură peste buzele ei.Erau umede datorită recentei umeziri cu limba.

-...să-ți faci vreun rău.

În clipa aceea știi că o va săruta și că nu putea rezista acestui impuls.

Decizia fusese luată demult.Momentul fusese programat,predestinat,și ar fi însemnat să se împotrivescă soartei,dacă ar fi rezistat impulsului.Așa că se supuse și lăsă ca zeii să-i dicteze capului să coboare încet spre gura care aștepta.La început,abia de îi atinse buzele.Degetele ei se strânseseră mai tare pe pieptul lui.Ross se abținu până nu mai putu rezista.Și atunci,dându-i capul pe spate pentru a-i potrivi mai bine poziția,își frecă buzele de ale ei,măturându-le cu mustața,apăsând tot mai tare până i le desfăcu.

Inima lui bătea nebunește,dar nu se grăbi.Ezită,respirând parfumul gurii ei,anticipând plăcerea de dincolo de acest intrând moale.

Îi atinse buza superioară cu vârful limbii,ușor,atât de ușor încât nu fu sigur că o atinsese,până nu auzi plescăitul slab al aerului care scăpă printre buzele ei,atingându-le pe ale lui ca un fulg.Valul produs de un alt bac produse o ușoară clătinare.Își pierde echilibrul.Ross căzu în genunchi și când ea căzu pe spate pe o grămadă de pături,corpul lui o urmă.Ochii fierbinți de smarald rătăceau pe fața ei,pe păr,pe gât în jos,pe piept,și înapoi la gura ei,de care se apropiase destul de mult.Lydia stătea întinsă fără o mișcare,fără un sunet,ca o sacrificată.

O mână,cu degetele răsfirate,trecu prin părul ei și se lipi de cap.Cealaltă mână îi cuprinse bărbia.Ross se lăsă în jos,astfel încât pieptul lui atinse panta lină a sânilor ei nemișcați.Când gura lui ajunsese din nou deasupra gurii ei,instinctul intră în acțiune.Ross știa să sărute încă de la treisprezece ani,învățat de o prietenă a mamei lui,dintr-un bordel.Femeia îl dusesese într-o cameră,în după-amiaza unei zile plicticoase,și îl excitase la culme,în timp ce îl învăța arta de a săruta.Îi arătase gradul exact de sucțiune pe care trebuie să-l aplice pentru a face două guri să se lipească una de alta,cum să-și învârtească limba,ca și cum ar

aduna mierea de pe fagure,și cum să împungă și să pareze cu ea într-un ritm veșnic schimbător.Băiatul fusese un elev strălucit.Avea un talent deosebit pentru asta și,înainte de sfârșitul după-amiezei,își perfecționase arta.Târfa învățase și ea câte ceva de la el.Ross aplică acum acea învățătură completată cu anii de practică,în acest sărut pe care îl așteptase și de care se temuse mai mult decât orice pe lume.Nu fusese însă pregătit pentru extraordinara senzație pe care o simți.Realitatea depășea cu mult imaginația lui.Lydia avea o gură minunată.Era un abis dulce și umed pe care îl exploră temeinic.Gustă din plin totul pentru că tânjise atât de mult după ea.Atinse cerul gurii,cercetă marginea lunecoasă a buzelor,împunse jucăuș vârful limbii ei cu a lui.Și aplică acea nesfârșit de dulce sucțiune care părea că ar fi vrut s-o soarbă în întregime,dacă ar fi putut.

Nu-și dădu seama de sunetele joase de dorință care îi ieșeau rostogolindu-se din adâncurile ființei lui,până în clipa când bacul se izbi de docul de pe partea cealaltă a fluviului,în Arkansas.Mârâitul animalic îi ajunse la urechi și preț de o clipă se întrebă de unde vine.Când își dădu seama de sursa lui,se ridică.Ochii ei erau la fel de mari și de cercetători,ca și înainte de sărut.Dar erau mai puțin speriați.Gura îi era roșie și umedă,lucind de sărutul lui.Pielea din jurul buzelor se înroșise de la mustața lui.Ross fusese total pierdut în sărutul lui.Uitase de toate,cine era el,cine era ea...cine era Victoria.

Se ridică în picioare și își luă pălăria.Îndesându-și-o pe cap și fără a îndrăzni să se uite înapoi la Lydia,se strecură prin porțița de la spatele căruței și sări pe puntea bacului,exact când Ma se apropia grăbită.

-Ei?

-Nu-i nimic.E bine,spuse el,înainte de a se îndepărta.Ma zâmbi larg.

În seara aceea,tabăra sărbători un eveniment.Străbătuseră o etapă și toată lumea era bucuroasă.Viorile fură scoase din cutii și începură să cânte.Alții cântau din gură.Sticle de whisky treceau din mână în mână.Puțini refuzară să bea.Copiii avură voie să se culce mai târziu ca de obicei.Lunga călătorie va începe mâine din nou,dar acum trebuia sărbătorită ziua aceasta memorabilă.

Și pentru Lydia fusese o zi memorabilă.Sărutul lui Ross îi arătase că nu toate săruturile sunt neplăcute,că unele intimități între un bărbat și o femeie pot fi minunate.Avea să-și amintească de ziua asta și din alt motiv: sânii ei nu mai aveau lapte.

CAPITOLUL 9

La început,Lydia crezuse că Lee era plângăcios din cauza zarvei neobișnuite din tabără.Abia mai târziu,când îl alăpta,înainte de a-l culca,își dădu seama că băiatul era flămând.Nu primea îndeajuns lapte.Stoarse laptele din sâni,atât cât putu,și în cele din urmă,copilul adormi la pieptul ei.Prea obosită și bulversată de ceea ce se întâmplase pe bac,adormi cu el alături,fără să mai aibă putere să-l pună în culcușul lui sau să se dezbrace.Se mișcă prin somn,când Ross veni mai târziu.În acea stare de semiconștiență,observă doar că mirosea a whisky.În

dimineata urmatoare,Ross se plânse de dureri de cap,când Lee scoase un scâncet de foame.

-Dă-i să mănânce,peu Dumnezeu,spuse el,în timp ce-și trăgea cizmele.

Lydia știa că nu mai are lapte,dar își desfăcu totuși cămașa și îi oferi lui Lee sânul.Temându-se de ceea ce ar face Ross dacă ar afla că i-a secat laptele,se rățoi la el,ca să se apere.

-Nu te-ar durea capul dacă nu te îmbătai aseară.

Clipind din ochi de durere,Ross se îndreptă clătinându-se spre ieșirea din spate.

-Nu m-am îmbătat.Dar poți fi convinsă c-am încercat,mormăi el,ieșind.

Câteva minute mai târziu,Lee scâncea de zor cu fața roșie ca sfecla,dând din mâini și din picioare,frustrat și flămând.Lydia nu știa ce să facă.N-avea nici o experiență în materie de copii,în afară de Lee.Ce face o mamă când nu mai are lapte? Folosește lapte de vacă? Da,dar cum să facă rost de lapte fără să afle Ross?Așezată pe podea cu Lee la pieptul ei,începu să-l legene,cântându-i puținele cântece pe care le știa.Un timp fu liniștit,dar apoi,instinctul îl făcu să caute sânul,amintindu-i că-i era foame,și plânsetul lui începu iar.

-Ce-i cu el în dimineata asta? întrebă Ross,urcând în căruța,după ce se bărbierise.

-Nu știu,minți Lydia.Poate-l doare stomacul.Sau poate e din cauză că l-am scos ieri la aer.

Ochii lor se întâlneau scurt,amândoi amintindu-și de sărut,apoi însă,fiecare se uită în altă direcție,vinovat.

-Nu te preocupa de micul dejun,spuse Ross.Mie nu mi-e foame.Am să beau doar o cafea.Tu ai grijă de Lee.Problema lui Lee nu se putea rezolva în timp.Și,într-adevăr,pe măsură ce timpul trecea,plânsul lui se agrava.

În timp ce Bubba mâna căruța,Lydia stătea în interior cu copilul încercând să-l liniștească,cum se pricepea mai bine,știind că nimic din ceea ce i-ar putea face nu va elimina problema.În pauza de prânz,apăru Ma.

-Micuțul ăsta a plâns toată dimineata.Ce are?

Ross aranja hamurile pe cal.Lydia vorbi în șoaptă cu lacrimi în ochi:

-Ma,trebuie să mă ajuți.Nu mai am lapte.E flămând.Ma rămase cu ochii la ea,fără replică.

-Ești sigură? Când ai observat?

-Aseară.Nu s-a săturat înainte de culcare.Azi n-a mâncat nimic.Ce-i de făcut?

Ma văzu privirea îngrijorată a Lydiei îndreptată spre locul unde erau caii și unde Ross vorbea cu domnul Cox.Fata avea dreptate să fie îngrijorată,dar Ma nu voia s-o sperie mai tare decât era deja.

-Am să iau lapte de la vaca lui Norwood și o să i-l dau chiar de-ar fi să i-l pompăm pe gât.Nu-ți mai face grijă,altfel are să se observe.Stai liniștită,vorbește-i blând.Ar putea observa că ești necăjită și asta nu ți-ar fi de nici un folos.

-N-o să-i spui...

-Nu.Nu acum,spuse Ma,îndepărtându-se.

Se întoarse exact când toată lumea reîncepea activitatea.

-Eu rămân aici cu Lydia și Lee în după-amiaza asta,să vedem ce putem să-i facem.

-Mulțumesc Ma,spuse Ross,peste umăr – îl schimbase pe Bubba.E bolnav?

Îngrijorarea săpase o cută adâncă între sprâncenele lui negre și Ma zâmbi blând, văzând vulnerabilitatea omului care încerca din greu să fie rece și indiferent,

-Nu,are toane.O să se simtă bine foarte curând.

Fu nevoie de oarecare efort,dar Lydia reuși în cele din urmă,ținându-l pe Lee la piept ca și cum l-ar alăpta,să-l facă să ia sânul improvizat pe care Ma încercase să i-l dea încă de a doua zi după naștere.Era făcut din pielea unei mânuși întinsă peste gura unei sticle.După multe respingeri,încercări și tuse,Lee păru să se acomodeze cu sânul fals și începu să sugă flămând până își umplu stomacul și adormi liniștit.Ma și Lydia făcură un program.Ma urma să aducă lapte în fiecare dimineață,când Ross se ducea să se ocupe de cai.Dacă Lee se trezea și începea să se agite înainte de asta,n-avea decât.O nouă sticlă va fi adusă la prânz și alte două,seara.Ma le va aduce pe ascuns.În prima dimineață,în timp ce se bărbiera și Lydia îi pregătea micul dejun,ignorând plânsul lui Lee,Ross întrebă:

-Ce-i cu tine,de-l lași pe Lee să plângă atât?

Lydia își dădu părul de pe frunte și își îndreptă trupul aplecat asupra focului.De pe furculița lungă pe care o ținea și pe care o agita în fața lui picura untura.

-Nu-i nimic și te rog să nu mai vorbești cu mine pe tonul ăsta.Ai aerul că mă acuzi de ceva.Propriea ei conștiință vinovată și căldura focului îi așternură pe față o culoare roșie,sănătoasă.Ross și-ar fi dorit mult ca ea să nu arate atât de sănătoasă.Corpul lui răspundea vitalității ei,cu forța de creștere a unui boboc.

-E bine ca un copil să plângă din când în când,fără să dea buzna cineva să-l ia în brațe,continuă ea.Ca să nu iasă un răsfățat.Cel puțin asta o sfătuiseră Ma să-i spună lui Ross,în caz că acesta observă neobișnuita lui comportare.

Ross își șterse fața de săpun.Avea dreptate,desigur,dar el știa ce înseamnă să fii neglijat,să ai o julitură la cot și să n-ai o mamă care să aibă grijă de tine,fiind prea ocupată cu altcineva.

-Ai grijă să nu-l lași să plângă prea mult,să vezi ce-i cu el.

-Crezi că l-aș lăsa să plângă dacă n-aș ști că n-are nimic?

Ross aruncă prosopul jos și își puse pălăria.

-Tu trebuie să ai grijă de Lee,înainte de orice.Sau ai uitat că asta a fost condiția care m-a obligat să mă însor cu tine?Spunând asta,se îndepărtă în direcția țarcului de cai.

-Ticălosule! șuieră Lydia în urma lui.

-Ceea ce s-ar putea să și fie,completă Ma din spatele ei.

Lydia se răsuci pe călcâie,surprinsă că cineva auzise epitetul.

-Și foarte sensibil,în același timp.Dar orice ar fi,omul ăsta se poartă din ce în ce mai ciudat.Ca în ziua când am traversat fluviul...N-am văzut un om mai speriat când a crezut că ți s-a întâmplat ceva.Și când a coborât din căruță,arăta de parcă fusese izbit cu toporul drept în frunte.

Ma privi silueta bătoasă a lui Ross, care tocmai se pierdea printre copaci.

-Te face să te întrebi ce-o fi cu el, continuă ea, gânditoare. În sfârșit, hai să-i dăm de mâncare lu' ăla mic.

Programul fu bine îndeplinit în ziua aceea, cu Ross ocupat tot timpul. Sticla de noapte era însă aceea cu bucluc. Lydia se întorcea cu spatele și își desfăcea rochia ca și cum l-ar fi alăptat, apoi scotea sticla cu lapte de unde o ascunsese mai devreme. Până acum, slavă Domnului, Ross nu observase. Dar Lydia îi mărturisise lui Ma o nouă teamă.

-Familia Norwood ce știe?

-Le-am spus că al meu e cam slab și i-ar trebui ceva lapte.

-Le plătești, nu?

-Am ceva mărunțiș pus deoparte, nu-ți face probleme. O să mi-i dai înapoi când o afla domnul Coleman. Lydia se înfioră.

-Încă nu.

-Omu' o să afle mai curând sau mai târziu, Lydia. Nu te poți preface la infinit.

-Da, dar mai târziu, Ma. Astfel trecu o săptămână fără ca Ross să afle.

După una din acele zile de călătorie foarte obositoare, convoiul se opri lângă un râu limpede și rece. Ross vorbea cu Scout la o cafea, când Ma veni la căruța lor, cu sticla de lapte ascunsă în buzunarul șortului.

-Hai să căutăm un loc răcoros lângă râu.

Lydia acceptă imediat propunerea. Arkansas-ul de est este o regiune frumoasă.

Pajiști pline cu flori de câmp și păduri dese. Vânatul nu era nici o problemă. Rareori se întâmpla ca Ross sau altcineva să se întoarcă de la vânătoare cu traista goală. Cina era departe de a fi monotonă. Când ajungeau într-un oraș cumpărau cartofi, uneori oua proaspete și alte provizii.

Lydia și Ma găsiră un stejar imens și se lăsară jos pe covorul verde de sub el. Lydia îl puse pe Lee lângă ea și îi oferii sticla. Copilul se adaptase la laptele de vacă uimitor de bine și se împlinea cu fiecare zi ce trecea.

Ma se lansă într-una din poveștile ei obsedante, nemulțumirea ei față de faptul că Bubba se ținea după una din fetele Watkins. Lydia asculta, dar mintea ei rătăcea în altă parte. De aceea ridică privirea cu o indiferență leneșă, când observă mișcare în spatele lui Ma. Când văzu că era Ross, deveni deodată rigidă. Acesta se uita la fiul său, cu ochii lui verzi ascuțiți ca niște ace, de furie, țintuind-o pe Lydia de pământ. Ma, văzând reacția bruscă a Lydiei, se întoarse și evaluează situația rapid, ridicându-se în picioare.

-Ce dracu' e asta? spuse Ross, arătând spre sticlă.

-Ce-ai vrea să fie? O sticlă cu lapte de vacă, spuse Ma. Lydia, dă băiatul la mine.

Am să-l duc la râu să-și termine cina în liniște. Mi-e teamă că dacă mai stă aici, o să facă indigestie. Brațele și mâinile Lydiei tremurau atât de convulsiv, încât abia putu să-l ridice pe Lee și să-l pună în brațele întinse ale lui Ma. Tot timpul, ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui Ross, cu teamă. Sprâncenele lui, supărate aproape că îi acopereau ochii. Buzele lui se subțiaseră dispărând sub mustață și toți mușchii din corpul lui erau încordați la maximum.

-De ce suges Lee din sticlă?Sub privirea arzătoare,Lydia își plecă ochii în poală,unde degetele ei golite de sânge răsuceau o bucată de rochie.

-Nu mai am lapte,îngână ea.Înjurătura lui grosolană o făcu să tresară.

-De când? se auzi vocea lui ca un lătrat.

-Din ziua în care am trecut apa.Ma zice...

-De acum o săptămână?Răcnetul lui sperie păsările din copac.

-Da.

-A doua zi după ce ne-am căsătorit,spuse el, cu un râs urât, adresat lui însuși.

Lydia ridică ochii la el și își umezi buzele nervoasă.

-Puțin după aceea.Ross izbi cu palma în trunchiul copacului și privi în sus printre ramuri,ca și cum ar fi vrut să implore cerul să-i spună ce păcat atât de mare comisese pentru a merita o astfel de pedeapsă.

-Și deci,m-am ales cu tine pe cap,o nevestă nedorită și nici măcar nu ești bună pentru treaba pentru care te-am luat de nevestă.

Aceasta o făcu pe Lydia să sară în picioare.

-Nu te-ai gândit niciodată că eu sunt cea care m-am ales cu tine pe cap?

-Nu-i același lucru.

-Cât se poate de adevărat.E cu mult mai rău.

-Vezi? Ce bărbat s-ar însura cu una care vorbește ca o vagaboandă?

-Am învățat de la tine!

Ross o învătă un nou cuvânt,explicit,înainte de a o întreba:

-De ce...înțelegi...laptele tău...

Când se uită la sânii ei,începu să ezite.Își luă o alură impozantă și spuse răgușit:

-O femeie trebuie să fie în stare să-și hrănească copilul cât e nevoie.Tu ce ai?

-Nimic.

-În mod sigur e ceva cu tine,altminteri ai mai avea lapte.

-Ma zice că traversarea fluviului mi l-a secat.Am fost prea emoționată și tulburată.Am...Vocea ei se pierdu,amândoi aducându-și aminte de minutele tumultuoase din căruță.Supărat că îi amintise de ceea ce încercase să uite toată săptămâna,Ross îi întoarse spatele ca să n-o mai vadă.Nu voia să mai vadă ochii ei mari și elocvenți, pentru că își amintea prea bine cum îl priviseră înainte și după sărut.Nu voia să-i vadă părul ridicat în jurul capului,ca un halou înflăcărat, pentru că știa ce înseamnă să-și cufunde degetele în el.Nu voia să-i vadă gura pentru că îi simțea încă gustul,nu voia să-i vadă corsajul plesnind pe sâni, pentru că-și amintea cât de moale și feminină era când fusese sub el.

La dracu! Nu voia să-și amintească nimic din toate astea și,totuși,nu putea uita nimic.Amintirea ei îl urmărise toată săptămâna,adormit sau treaz,neiertând nici un detaliu.Lydia profită de tăcerea lui.

-Ma zice că nu-i ceva neobișnuit.Dacă femeia se sperie,așa cum mi s-a întâmplat mie pe bac,se poate întâmpla și asta.Dar Lee n-are nimic de suferit.A învățat să sugă din biberon,adăugă ea repede.Laptele de vacă nu i-a făcut rău la stomac sau altceva.Crește zilnic.Ross se întoarse furios.

-Dar faptul că sunt însurat cu tine rămâne,și asta nu-mi place.Am fost însurat.

Am avut o nevastă cu un temperament liniștit și vorbă blândă, care era o doamnă și își purta părul ca doamnele, care n-ar... Aici se întrerupse. Voise să spună că Victoria nu l-ar fi lăsat s-o sărute cu patima necontrolată cu care o sărutase pe ea, dar nu putuse continua. Nu voia să admită nici măcar că își amintea de sărutul acela. Dacă intenționase s-o atingă în punctul ei cel mai sensibil, s-o jignească, reușise. Lydia și-ar fi dorit să fie bătută cu centura, cum o făcea Clancey, pentru că durerea era doar fizică și trecea. Dar Ross îi provocase cel mai rău fel de durere. Îi reamintise cine este și ceea ce va fi întotdeauna, indiferent câte haine frumoase va avea și al cui nume îl va purta. În esență, rămânea tot un gunoi. Ca și pe un animal rănit, durerea o întărita. Ochii ei străluceau de o lumină sălbatică, reflectând apusul auriu al soarelui. Își dădu coama ei de păr pe spate cu un zvâcnet al capului.

-Dacă-i vorba pe-așa, eu ce să mai zic? Sunt sătulă de țâfnele dumitale și de modul cum jignești lumea, fără nici un motiv. Mă bate gândul că nici dumneata nu ești mai bun decât mine și asta te deranjează, domnule Coleman.

Cu un mârâit gros, Ross se apropie de ea. Primul impuls al Lydiei fu acela de a se da înapoi din fața ochilor lui ucigași, dar era pe drept prea furioasă pentru a asculta de bunul simț.

-Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău decât să-mi petrec restul zilelor cu dumneata, ca soție, strigă ea, un... un... mârlan libidinos.

Ross rămase ca trăsnet, cu gura deschisă, ca și cum tendoanele care îi țineau falca ar fi fost tăiate.

-Bună seara, doamnă Coleman, domnule Coleman. Vocea tăgănată a lui Winston Hill pluti pe deasupra aerului exploziv de deasupra Lydiei și a soțului ei. Salutul fusese rostit pe un ton plăcut, dar ochii lui îi priviră atenți în clipa când se întoarseră spre el. Păreau doi cocoși care își ascut ghearele, gata să sară unul la altul. Femeia încerca să-și recapete calmul și să-și ascundă stânjeneala, frecându-și palmele de rochie. Ross Coleman își mușca colțul mustății cu dinții inferiori.

-Hill, salută el, încordat, apoi dădu din cap spre Moses. Lydia răspunse cu o clătinare a capului.

-E o regiune frumoasă, nu?

-Da, domnule Hill, spuse Lydia, pe nerăsuflăte.

Fusese gata să-i tragă lui Ross o palmă peste fața aia tuciurie. Ce se întâmpla dacă nu venea domnul Hill? Auzise oare modul insultător în care soțul ei strigase la ea? Fusese cât pe-acți să moară de umilință și spera că arsura din obraji ei nu era vizibilă.

-Florile sălbatice sunt atât de frumoase... spuse ea într-o încercare de a salva aparențele.

-Tocmai le-am cules de pe malul râului. Vreți să le primiți, domnișoară Lydia? Moses îi oferi buchetul.

-Mirosul lor va parfuma interiorul căruței. Lydia riscă o privire spre Ross. Fața lui era dură, implacabilă, ca de granit.

-Mulțumesc,Moses,spuse ea,moale,luând buchetul de flori și mirosindu-le instinctiv.Miroseau puternic și Lydiei îi veni să strănute.

Domnul Hill și Moses râseră.Ross își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul,aparent lezat.

-Moses admiră felul cum vă purtați cu caii,domnule Coleman,spuse Winston.

Nu era atât de înalt ca Ross,dar avea o ținută demnă care îl făcea să pară mai înalt.

-Moses s-a ocupat întotdeauna de treburile casei.Eu am călărit,desigur,dar n-am mânat niciodată un atelaj de șase cai.N-ai vrea să-i dai câteva indicații lui Moses cum să-i mâne? De când am pornit-o la drum,o tot ia unul hăis și altul cea.

Ross își drese glasul,încurcat.

-Ba da.

-V-aș fi foarte îndatorat,domnule Coleman.Nu cred că există un profesor mai bun,spuse Moses,respectuos.

-Să văd ce pot face.

-Foarte bine,spuse Winston,zâmbindu-i lui Ross și apoi adresându-i-se Lydiei: Ați văzut râul? E răcoare și plăcut acolo.Aș fi încântat să vă însoțesc.Cu permisiunea domnului Coleman,desigur.

-Păi...tocmai voiam s-o invit eu personal să mergem acolo.

Lydia își întoarse capul brusc pentru a se uita la soțul ei.Ross vorbise cu naturalețea unui om care își duce deseori nevasta la plimbare,seara.

Când brațul lui îi cuprinse mijlocul,protector,atrăgând-o spre el,se simți gata să cadă.

-Atunci,vă spunem noapte bună,spuse Winston,cu eleganță,atingându-și pălăria în direcția Lydiei.

-'nă seara,spuse și Moses,însoțindu-și stăpânul spre căruța lor.Brațul lui Ross se desprinsese imediat de mijlocul ei și Lydia se simți foarte dezamăgită.Preț de o clipă,plimbarea pe malul râului cu el păruse o idee bună.Ross se plimbase și cu Victoria în asfințit,nu? se gândi ea,supărată.Nu vor exista plimbări de plăcere.Acum,că domnul Hill și Moses plecaseră,vor începe să se certe din nou.Nu credea că mai are energia s-o facă,totuși ridică privirea spre fața lui cu o expresie provocatoare,pe pentru orice eventualitate.

-Mârlan libidinos...spuse el abia șoptit.

-Ce?Încerca oare în mod deliberat s-o facă să nu mai înțeleagă nimic? Nu era furios.Într-un colț al mustății se înfîripa un zâmbet.

-Unde naiba ai auzit cuvintele astea și cum de ai putut să le folosești?

Fusese o insultă deseori aruncată lui Ottis și Clancey de „vecinii” lor.Lydia găsisese că li se potrivește.Cu siguranță,trebuie să fi fost cea mai gravă insultă.

-Am spus ceva urât? întrebă ea timid,cu ochii mari.Ross își dădu capul pe spate și râse.Era prima oară că-l vedea râzând în felul acela și,după ce-l privi minunându-se îndelung,râse și ea.

-Urât? spuse Ross,în cele din urmă,ștergându-și lacrimile cu dosul degetelor.

Da, e urât. Dacă aş fi în locul tău şi aş dori să fiu tratată ca o doamnă, n-aş rosti-o de faţă cu alţii. Începu să chicotească din nou şi când termină, se lipi de copac şi se lăsă să alunece în jos, până când ajunse să stea pe vine. Se uită la ea cu o expresie pe care ea n-o mai văzuse până atunci. Era aproape afectuoasă.

-La dracu', Lydia, ce mă fac eu cu tine? Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi înălţă capul dezorientat, scuturându-l cu uimire.

-Acum sunt furios la culme pe tine, gata să te strâng de gât, pentru ca, în clipa următoare, să mă faci să râd cum n-am mai râs de mult. Se uită în pământ timp îndelungat, în timp ce ea, privindu-i capul, ar fi vrut să-i mângâie părul, să-i netezească ridurile de îngrijorare de pe frunte. Când o privi din nou, faţa lui era lipsită de orice expresie.

-Cred că n-avem de ales şi va trebui să rămânem împreună până ajungem la Jefferson.

-Aşa zic şi eu. Şi pe urmă? Îi era teamă să întrebe. Căsătoria cu un străin atât de năbădăios nu era un lucru ideal, dar măcar n-o bătea. Prefera să fie cu el decât singură, ca acum o lună. De fapt, începuse să-i simtă lipsa când nu-l vedea, oricare ar fi fost starea lui de spirit.

-Îmi pare rău de povestea cu laptele... meu. N-aveam cum să ştiu când ne-am căsătorit. Ochii lui găsiră sânii fără ezitare. Erau la fel de mari, plini, seducători, ca şi înainte.

-Da, n-aveai de unde să ştii, spuse el. Nu eram supărat pe tine, ci pe soartă.

Fuse furios pentru că soţia lui murise prematur şi nedrept.

Îşi pierduse cumpătul pentru că se căsătorise cu această fată, zicându-şi că e o târâtură şi jurându-şi că n-o voia. Şi mai era furios pentru că, în ciuda tuturor acestor argumente, o dorea foarte mult.

-De ce i-ai spus domnului Hill că mă duci pe malul râului? De ce m-ai cuprins de mijloc? Ultimele două cuvinte erau adresate pantofilor ei pentru că între timp îşi lăsase timidă capul în jos. „Pentru că n-aveam de gând să-l las să-ţi facă curte. Pentru că eram gelos foc chiar şi pentru intenţia de a te duce la plimbare.

Pentru că mi-a dat ocazia de a te atinge”.

-El şi Moses, probabil, că ne-au auzit certându-ne. N-am vrut să se ducă vestea că te maltratez.

-Oh! exclamă ea, plină de amărăciune.

-Hai înapoi la căruţă. Ma o să mai întârzie puţin. Spre surprinderea lor, Ross o apucă de braţ ca s-o conducă.

-Ia te uită ce privelişte demnă de milă.

Capul deschis la culoare al lui Bubba Langston spintecă suprafaţa apei când ieşi din ea, scuipând apă pe gură. La numai câţiva paşi de el, Priscilla Watkins stătea pe malul acoperit de iarbă, cu braţele trase înapoi ca să-i sprijine corpul, cu genunchii ridicaţi, fără să-i pese că o bună parte a juponului îi era vizibilă băiatului ce stătea în apa puţin adâncă.

-Ce faci aici? Mă spionezi? Și ce-i demn de milă? întrebă Bubba, mergând încet spre mal. Fusese tentat să-și scoată toate hainele când intrase în apă. Acum îi mulțumi cerului că-și păstrase pantalonii scurți.

-Nu spionam pe nimeni, replică ea, iritată. Am venit și eu aici ca să mă răcoresc. E atât de cald și înăbușitor să mergi în căruța aia toată ziua.

Priscilla își luă o expresie bosumflată, căreia nu-i rezista nici un bărbat, și își îndreptă trupul. Își ridică brațele sus, deasupra capului, și se întinse languros, făcând să i se lipească rochia strâmtă de sânii ei bine dezvoltăți.

Pleoapele coborâră peste ochii ei cenușii, în timp ce se uita la Bubba cu milă.

-Și ceea ce e demn de milă e pieptul tău, Bubba Langston. N-are nici un pic de păr. L-am văzut pe domnul Coleman odată, când se scălda. Are păr peste tot: sub braț, pe piept și în unele locuri pe care o fată tânără n-ar trebui să le vadă.

Căscă larg, prefăcându-se plictisită în timp ce, vicleană, privea mărul lui Adam al lui Bubba, care se mișca necontrolat.

-Știi ce mi-ar plăcea? întrebă ea, însuflețindu-se deodată. Cred că-mi scot ghetetele și ciorapii și am să-mi bag picioarele în apa asta rece. Fetele nu sunt așa norocoase ca băieții. Nu ne putem dezbrăca la piele și intra în apă oricând avem chef. Bubba privea tăcut, fascinat cum fata își desface ghetetele și le scoate.

Ridicându-și poalele, începu să-și tragă încet ciorapii în jos. Bubba simți că se umflă cu totul, când îi văzu mâinile alunecând în jos, trecând pe genunchi, atingând gambele, trăgând ciorapii după ele. Fata își scoase un ciorap și, când Bubba văzu piciorul ei alb, gol pe toată lungimea lui, simți că moare.

Închizând ochii și arborând o mină extaziată, își coborî piciorul în apa învolburată, lingându-și lasciv buzele cu vârful limbii.

-E aproape la fel de plăcut ca și alte lucruri pe care le știu, ce zici, Bubba?

Bubba nu era în stare să gândească clar și mintea lui nu înregistrează cuvintele.

-Are și păr pe el. Priscilla zâmbi rușinată.

-Nu-i adevărat.

-Ba da. Bubba era acum doar la câțiva centimetri de ea. Curentul apei făcea ca piciorul ei să se lovească de coapsa lui și de șlițul pantalonilor. Doamne! Simțea că moare.

-Vezi? Fata se aplecă pentru a-i privi pieptul mai de aproape.

-Ei bine, pot să afirm că văd câteva fire, ici și colo, spuse ea, ridicând ochii la fața lui îmbujorată și privindu-l pe sub gene, înainte de a adăuga cu un susur seducător: Poți să le simți cum cresc? Ce senzație îți dă?

Limba lui Bubba părea prea mare pentru gura lui și parcă nu se mai putea mișca. N-ar fi putut nici măcar să scuipe, chiar dacă viața lui ar fi atârnat de asta. Reuși totuși să îngâne:

-Pune mâna și ai să vezi. Ochii Priscillei luceau triumfători. Se uită peste umăr, prudentă.

-Dacă o fac, n-ai să spui nimănui, da? Nici măcar băgărețului ăluia de frate-tău?

-Jur, spuse el, cu sinceritatea unui sfânt care jură credință.

-Bine.Priscilla întinse mâna și exact în clipa când urma să-l atingă,și-o trase înapoi.

-Nu pot.Doamne! Fata asta o să-l termine!

-Ba poți,spuse el gâfâind.Hai,pune mâna.

-Ești o bestie că mă obligi să fac asta,Bubba Langston,spuse ea,cu un aer cast.

Bubba era prea tulburat pentru a observa că rolul de seducător îi este atribuit lui.Tot ceea ce îl interesa era senzația arzătoare pe care i-o dădea vârful degetelor ei pe pieptul lui.Era ca o flacăra albă care îl străbătu din creștet până în tălpi.Bărbăția lui pulsa sălbatic în pantaloni.Dacă apa nu i-ar fi ajuns până la brâu,fata ar fi văzut puterea formidabilă pe care o declanșase în el.Așa cum ținea piciorul,degetele rămăseseră înțepenite între picioarele lui.

-Oh,Bubba,suspina ea,închizând ochii și lăsând mâna să rățăcească pe pieptul lui,e atât de bine să atingi un bărbat...

-Sunt bărbat?

-Îhî.Suspina cu regret,iși luă mâna de pe el.

-N-ar fi trebuit să mă las convinsă să fac asta.M-am înfierbântat toată.

-Chiar?Fata dădu din cap,lăsând părul ei ca spicul să-i cadă pe umeri ca o cascadă.

-Am să mă dau cu puțină apă ca să mă răcoresc.Încet,ignorând ochii lui avizi,iși deschise cu nonșalanță primii doi nasturi ai rochiei și se aplecă asupra râului,lăsând înadins să i se vadă umflăturile sânilor sub corsaj.Apoi,luând apă în pumni,o turnă pe piept,lăsând-o să se scurgă în jos.

-Ooooooh! țipă ea ușor.N-am crezut că-i așa rece.

Continuă să-și toarne apă până când pieptul rochiei se udă și i se lipi de corp.

Când își îndreptă trupul,deschise gura prefăcându-se surprinsă de ochii dilatați care o priveau.Le urmări traiectoria spre pieptul ei.Țesătura de bumbac se mulase pe sâni ei,amețitor.Apa rece făcuse să i se întărească sfârcurile,exact cum dorise.

-Oh,nefericita de mine,spuse ea,cu un țipăt,acoperindu-i cu mâinile.Nu te uita așa la mine,Bubba.Strălucirea din ochii tăi mă face să leșin.

-Și tu te-ai uitat la mine,spuse el,răgușit.Priscilla își lăsă mâinile în jos,făcându-le să alunece cu încetineală peste globurile sânilor,atingând cu vârful degetelor sfârcurile rigide.

-Și ce dacă? E o cruzime din partea ta să profiți astfel de o fată,dar,ce-i drept e drept, așa este.Bubba se holba la sâni ei,fără să vadă frustrația care subția buzele Prisciliei.Băiatul era un nătâng,de asta era sigură.Dacă Scout n-ar fi plecat spre cel mai apropiat oraș,imediat ce convoiul se oprise,n-ar sta aici cu prostul ăsta care habar n-avea la ce folosește unealta aia din pantalonii lui.Ea însă știa și o dorea cu înverșunare.Trebuia să-i deschidă ochii.

-Și eu te-am atins,spuse ea,încet,făcând să-i tremure vocea,gata să plângă.Știu însă că n-ai să-mi reproșezi niciodată asta,nu-i așa,Bubba?

Degetele piciorului se îndreptară în jos,făcând ca podul labei să stea lipit de nasturii de la șlițul lui.Bubba își înfipse ochii lui albaștri într-ai ei.

-Ai zis,ce-i drept e drept.Priscilla își umezi buzele cu limba,în mod voit vizibil,bătu din gene,făcând să-i apară lacrimi în ochi.

-Ești,într-adevăr,o brută,dar dacă promiți să nu spui...

-Jur,repeta el,cu ochii lipiți de sfârcurile bătoase,atât de vizibile prin rochie.Stângace,mâinile lui ieșiră din apă.

-Am să-ți ud rochia mai tare.

-Nu contează! spuse ea cu un țipăt.Dacă era Scout în locul lui,ar fi fost demult îmbrățișați,făcând dragoste.Dar pe tâmpitul ăsta trebuia să-l învețe ea ce are de făcut.Mâinile lui Bubba o cuprinseseră ușor,apoi,văzându-i reacția,mai strâns.

Frecă,stoarse,frământă,nevenindu-i să creadă că există senzații atât de plăcute.Își adună destul curaj pentru a-i masa sfârcurile cu degetul mare.

-Ummm,Bubba,cred c-ai mai făcut asta și cu altele,spuse Priscilla.

Își desfăcuse picioarele,iar el,normal,se vârâse între ele.Călcâiele ei îi agățară dosul genunchilor,trăgându-l spre ea:

-Nu,niciodată.

-Hai,Bubba,mie poți să-mi spui.

-Niciodată,îți jur.Ești prima mea iubită.

-Mai tare,spuse ea,hârâit,frecă-i mai tare și vino mai aproape ca să...

-Bubba Langston!Numele căzu ca un ecou venit din cer drept în capul lui,azvârlindu-l în apă.Dacă Priscilla nu s-ar fi prins de iarba,ar fi căzut cu el.

-Da,Ma? spuse Bubba,lunecând pe pietrele din râu în timp ce se cățara pe mal.

-Pa are nevoie de ajutor la căruța.

-Da,mamă,spuse el,luându-și cămașa din tufișul unde o agățase după ce o spălase.Pantalonii lui uzi,fleșcăiți,pleșcăiau în timp ce alerga printre copaci.

Ma,impunătoare ca o fortăreață,chiar și cu Lee Coleman în brațe,se opri în fața fetei care-și trăgea grăbită ciorapii.Când Bubba nu-i mai putu auzi,Ma o apucă pe Priscilla de păr și o ridică în picioare.

-Eu încerc să fac din el un băiat decent și am de gând să veghez asupra lui,mă auzi,fetițo?

-Dă-mi drumul,spuse Priscilla,încercând să-și elibereze capul,dar în zadar.

Ma continuă s-o țină strâns.

-Ești o mică depravată.Mi-am dat seama de asta de când te-am văzut.Dacă nu-l lași în pace pe Bubba...

-Dar el...

-El de-abia acum a început să se simtă bărbat,iar tu ești exact momeala care să-i aducă o grămadă de belele.Să nu crezi c-am să stau cu mâinile în sân.

-Am să te spun mamei că-mi vorbești așa.

-Ba n-ai s-o faci,dacă nu vrei ca distracția ta cu Scout să ia sfârșit.

Priscilla încetă brusc să se mai zbată și Ma,știind că fata o va asculta,îi dădu drumul.

-Data viitoare când ai să mai simți mâncărimi sub coadă,flutur-o pe sub nasul altcuiva și lasă-i pe băieții mei în pace.După ce Ma i-l înapoie pe Lee Lydiei și se întoarse la căruța ei,Bubba era acolo.Nu-l certă,dar ochii ei spuneau exact ce

gândea ea despre distracția lui cu Priscilla Watkins. Bubba, înghițind cu noduri, cu fața îmbujorată până la rădăcina părului, spuse:

-Pot să te ajut la cină, Ma?

CAPITOLUL 10

-Da, în mod sigur îmi amintesc, spuse omul de la bac, trecând un baton de tutun de mestecat omului care se interesa de convoiul de căruțe. Cam acu' vreo două, trei săptămâni. Omul luă o porție generoasă și o băgă în gură. Rupând încă una, o puse în buzunarul cămășii pentru mai târziu. Omul cu bacul îi luă batonul de tutun din mână. Din cauza prețurilor, generozitatea lui se oprea aici.

-Zici că vreo două, trei săptămâni? repetă omul.

-Cam așa. Da, îmi amintesc, pentru că au trebuit să poposească acolo sus pe mal, până s-a oprit ploaia și au putut trece.

-Ai văzut vreo femeie care să semene cu fata de care ți-am zis?

Barcagiul trase un scuipat de tabac în apele învolburate ale fluviului.

-Cred că da. Avea o claie de păr... Și avea cu ea un sugar.

-Un sugar?

-Micuț ca o omidă, cam de vreo lună.

Celălalt rânji cu o satisfacție răutăcioasă, privind malul dinspre Arkansas.

-Ea trebuie să fi fost. Barcagiul chicoti.

-Nu-i o femeie pe care s-o uiți așa ușor. Dar ce treabă ai cu una ca asta care are și copil și tot? Celălalt trimise și el un scuipat în apele tulburi.

-Ea mi-a făcut chestia asta din cap. Barcagiul îl catalogase deja ca pe cel mai murdar, mai ordinar și mai dezgustător ticălos din câți văzuse până atunci, dar cicatricea care-i brăzda fruntea ieșind de sub păr și terminându-se în arcadă, era doar o parte din asta. Simțea că omul e murdar până în măduva oaselor.

-O să mi-o plătească, spuse el, referindu-se la fată. Barcagiul își scoase pălăria lui cu boruri largi și își șterse fruntea asudată cu mâneca.

-Dacă aș fi în locul tău, m-aș păzi de bărbatul cu care este aia...

-Un bărbat?! Barcagiul se dădu înapoi prudent din fața amenințării bruște a omului din fața lui. N-avea chef de necazuri cu nimeni, mai ales cu un renegat ca ăsta care părea gata să omoare pe cineva, numai că se uita la el și doar ca să se distreze.

-Da, bărbat-său, cred.

-Nu-i măritată, mârâi omul.

-Păi avea un sugar și era în căruța unui bărbat, așa că trebuie să fi fost nevastă-sa. Îmi aduc aminte că pe la jumătatea traversării, s-a speriat și, țipând, a fugit înapoi în căruță. Toată lumea s-a speriat, până și caii. Ța a fugit după ea și au rămas acolo până am ajuns la mal.

Ochii negri, lucioși și amenințători, cercetau malul opus. Barcagiul scuipă din nou, bucuros că nu era el cel urmărit. Dar n-o să-i fie deloc ușor să smulgă femeia de lângă namila aia mustăcioasă și cu ochii scânteietori.

-Părea că e dat dracu'.Îi jucau ochii în cap...știi ce vreau să zic,de nu-i scăpa nimic.Scotea Coltul ca un fulger când doamna lui părea în pericol.Genul ăla de om mohorât și tăcut.Nu prea vorbea,dar nici nu-i scăpa nimic.N-aș vrea să am de-a face cu el.Celălalt asculta atent,continuând să fixeze malul opus.

-Avea niște cai grozavi.Și se pricepea ce să le facă.Un sunet,o mișcare a mâinii,iar ei îl ascultau.Era măreț să vezi caii ăia ascultând de el.Când femeia a fugit în căruță,de parcă o urmăreau toți dracii,i-a lăsat în seama unui puști.N-am mai văzut pe cineva atât de speriat de apă.Rânjetul pe care celălalt i-l adresă era demonic.

-Speriată de apă,hî?Râsul lui hârâit îi dădu fiori pe șira spinării.

-Dar nu-i femeia lui,e a mea.

-O să fie greu să-l convingi pe ăla,spuse barcagiul,scuipând iar.Dacă ar fi vorba de mine,l-aș lăsa în plata Domnului,deși femeia face toți banii,și nu m-aș lega de el.

-Ei bine,eu nu-s tu,este?Barcagiul se făcu mic în fața expresiei maniace de pe fața străinului.

-Treci dincolo? întrebă el,nervos.

-Mâine.Trebuie să fac niște cumpărături,mai întâi,spuse omul,întorcându-se să plece.Ai idee încotro mergeau?

-Am auzit că în Texas.Omul dădu din cap,privi spre malul vestic,rânji și porni înapoi spre Memphis pe jos,fluierând vesel printre dinții lui înnegriți de tabac.

-Bună dimineța,doamnă Coleman.Winston Hill își atinse pălăria în direcția Lydiei care mâna caii,în momentul în care se apropie călare de căruță.Aprecie poziția corectă a corpului,silueta grațioasă,profilul drăguț.Cel mai mult însă aprecia faptul că ea nu-și dădu seama ce tablou încântător reprezenta.

-Bună dimineța,domnule Hill.

-Când o să începi să-mi spui Winston?

-Când o să începi să-mi spui Lydia?

-Crezi că soțul n-o să se supere?Lydia suspină,cu privirea ațintită drept înainte,în timp ce umerii i se ridicară și coborâră lent odată cu ieșirea aerului.Soțul ei nu aproba mai nimic din ce făcea ea.Încă un păcat imaginar sau real nu mai conta.În plus,era sătulă să-i tot facă pe plac.

-Dacă-ți dau eu voie,Ross n-are ce zice,spuse ea sfidător,adresându-i un zâmbet.Flirta prostește și inima lui Winston tresări în pieptul lui văzând zâmbetul luminos de pe fața ei.Băgând mâna în desaga șei,în timp ce ținea frâiele cu cealaltă,spuse:

-Ți-am adus ceva.

-Ceva pentru mine? întrebă Lydia,încântată.

-Te-ai uitat la cartea pe care o citeam în serile trecute,când te plimbai cu Lee prin tabără.Îți amintești? Te-ai oprit să mănânci din plăcinta cu mere făcută de Moses...

-Pentru că se purta de parcă ar fi fost jignit,dacă n-o făceam,îl întrerupse ea.

Winston râse.

-Chiar ar fi fost.Ross fusese furios când dăduse peste scena aceea liniștită,câteva minute mai târziu.O târâse pur și simplu pe Lydia de acolo,cu trupul încordat, plin de furie.Uneori ar fi dorit ca Ross să zbiere la ea,să facă orice,decât să fiarbă și să fumege tăcut,ca un ibric gata să-i sară capacul.Winston tocmai spunea:

-Te-am văzut uitându-te la cartea pe care o citeam.O scoase din desagă,se ridică în scărițe și se întinse pentru a o pune lângă ea,pe capră.

-Ți-o împrumut.Ține-o cât vrei.Lydia se înroși toată,stânjenită și recunoscătoare în același timp.

-Domnule...Hill...Winston,se bâlbâi ea,îmi place cartea dumitale.Mi-ar plăcea s-o...pot citi.Hill rămase tăcut o clipă privind fața întoarsă de la el.Ce greșală groaznică făcuse.Seara trecută,Lydia se uitase la carte cu atâta dorință,încât fusese convins că știe să citească,dar că n-o făcea din lipsă de timp sau cărți.Nu-i trecuse deloc prin minte că nu poate citi deloc.

-Iartă-mă,Lydia,n-am vrut să te jignesc.Am presupus că știi să citești.

-Am știut cândva,spuse ea încet,timid.Mama m-a învățat să citesc,apoi tata a murit și...Vocea ei se pierdu complet la amintirea acelor lucruri triste.

-În orice caz,nu m-a mai învățat după aceea,iar eu nu m-am mai întors la școală.Mai recunosc încă literele și pe unele le-aș putea citi.Nu știu: N-am mai văzut o carte...de mult.Ochii lui Winston se lumina brusc.Era pe punctul de a spune ceva,dar fu întrerupt de un acces de tuse.Tuși scuturându-se tot,în batista lui imaculată,înainte de a putea continua.

-Sunt convins că-ți amintești mai mult decât crezi.Te rog,ia cartea,citește ce poți și,dacă ai probleme,întreabă-mă.

-Nu pot.Te-aș necăji prea mult...

-Deloc.Mi-ar face plăcere.I-ar face plăcere să vorbească cu ea,indiferent motivul.Nu-i plăcea să fie îndrăgostit de soția altuia.

Sentimentele lui îi ofensau onoarea.Și dacă situația n-ar fi lipsită de perspectivă în privința asta,ar fi,desigur,în cealaltă privință.Până nu va afla dacă poate supraviețui într-o climă mai caldă și mai uscată,nu se putea gândi să oblige o femeie să fie părtașă la boala lui.Era bolnav,dar nu era încă mort.Era încă bărbat.Îi plăcea să se uite la Lydia,să asculte modul ei liniștit de a vorbi,să se bucure de farmecul ei suav.

-Lee n-o să mă prea lase să citesc.Și mai am și anumite îndatoriri față de soțul meu.Acum fu rândul lui Winston să roșească,presupunând greșit despre ce îndatoriri era vorba.

-Desigur,nici nu mi-am închipuit că n-ai fi ocupată cu...îndatoririle de soție...și de mamă.M-am gândit doar că dacă ai puțin timp,dacă faci o pauză,ai putea să citești...Lydia privi cartea cu jind.Își amintea de camera în care Papa stătea și citea.Era înțesată de cărți.Îi plăcea cum mirosea camera aceea,pipa lui Papa, cerneala,hârtia veche și copertile prăfuite.Nu se mai gândise demult la camera aceea și acum amintirile erau vii și dureroase.

-Nu pot să-ți spun, Winston, cât de mult apreciez grija și atenția ta. Poate o să am ocazia să citesc, dacă pot. Sper. Nu vreau să fiu o ignorantă tot restul vieții.

-Eu n-aș zice că ești ignorantă, Lydia, spuse el, blând.

Chiar atunci veni Ross galopând pe Lucky. Ca și stăpânul, calul părea dornic de mișcare și se împotrivi arogant când Ross îl aduse lângă calul lui Hill, care îi făcu respectuos loc armăsarului.

-'neța, Ross. Văd c-ai prins niște iepuri, spuse Winston cu un zâmbet prietenos.

-Winston tocmai se oprise să mă salute, spuse Lydia, nervoasă, trăgând de hățuri. Ne-a adus o carte să citim. Poate dacă ar ști că Hill adusese cartea pentru amândoi, ar lăsa-o s-o păstreze.

-Da, se alătură și Winston, am adus o ladă de cărți cu mine. Ar fi păcat să nu fie citite.

-Mulțumesc, Hill, spuse Ross.

-Mi-ar plăcea să merg la vânătoare cu dumneata, într-o dimineață. Trag destul de bine, spuse el cu o anumită perspicacitate. Mergeam cu tata la vânătoare destul de des. Înainte de război.

-Desigur, spuse Ross. Doamne! Voia să-l deteste, dar Hill nu făcea niciodată nimic pentru care să fie detestat. Se interesa chiar și de Lee. Ross nu putea urî pe cineva care-i admira fiul.

-De obicei, plec în clipa când convoiul se pune în mișcare.

-Anunță-mă când te duci data viitoare. Vreau să te însoțesc.

Și îți mulțumesc pentru ajutorul dat lui Moses în privința cailor. Știam că sunt cai buni, dar până nu i-ai arătat cum să-i înhame ca să nu mai tragă unul contra celuilalt, a avut o grămadă de necazuri.

-A fost un fleac, spuse Ross, dând din umeri. Se uită la Lydia și îi păru rău că insistase asupra poziției corpului pe capră, când o învățase să mâne caii. Acum își dădea seama că poziția asta îi scotea în evidență sânii, spre tulburarea simțurilor oricărui bărbat care ar fi călărit alături de ea.

-Lydia, am să pun iepurii aștia la spatele căruței, ca să-i prepar în pauza de prânz. Lydiei nu-i venea să creadă ce auzea. Prepararea vânatului era o sarcină pe care, de obicei, i-o dădea ei, deși știa că treaba asta îi făcea silă și că o detestă.

-Mulțumesc, Ross, spuse ea, încet, privindu-l solemn, îndelung, până când el își mută privirea și, trăgând de frâu, îl dirijă pe Lucky către coada căruței.

-Cu bine, Lydia, spuse Winston, atingându-și pălăria și plecând.

-Cu bine, Winston. Și mulțumesc pentru carte, replică ea, absentă, cu gândul încă la Ross și la comportarea lui ciudată. Exact când credea că începe să-l cunoască, făcuse ceva neașteptat care arăta că nu-l cunoaște deloc.

În decursul ultimelor două săptămâni, de când hotărâseră să rămână împreună până la destinație, Ross o învățase cu succes să mâne caii. La început, fusese îngrozită și neîndemânică, dar, urmând instrucțiunile lui severe, începuse să se obișnuiască. După prima zi, când Ross blestemase lipsa ei de aptitudini și inutilitatea efortului de a-i arăta, se dusese în cel mai apropiat oraș și cumpărase o pereche de mănuși de piele. Tabăra se pregătise de culcare și majoritatea

focurilor fuseseră lăsate să se stingă, la ora la care Ross se urcase în căruță. Lydia se culcase, dar nu dormea. Lăsase lampa aprinsă, cu fitilul coborât. Aruncându-i pachetul, Ross îi spuse:

-Ai să-ți faci mâinile praf dacă nu porți astea. Apoi se întorsese cu spatele să-și scoată cămașa și cizmele. Mâinile ei erau roșii și o usturau din cauza bășicilor și a rosăturilor, dar Lydia nu-și dăduse seama că Ross observase asta. Desfăcuse pachetul și când mănușile din piele moale, crem, îi căzuseră în poală, simțise lacrimi în ochi.

-Mulțumesc, Ross.

-Pentru puțin. Fără să se uite la ea, stinsese lampa și se strecurase în așternut.

-Asta înseamnă că oricât de rău m-am descurcat azi, ai să continui să mă înveți?

-E adevărat că azi a mers cam rău, dar ai să te descurci. Nu era mult, dar era un progres față de încruntările și blestemele lui obișnuite, adresate stângăciilor ei. În dimineața următoare, când Ross se urcă lângă ea, avea mănușile pe mâini. Îi plăcea, nu numai datorită senzației de bine, dar mai ales pentru că i le dăduse Ross. Și le alesese el însuși. Se împăcau din ce în ce mai bine. Uneori, seara, vorbeau și râdeau împreună ca un cuplu normal. Atunci intervenise ceva care produsese apariția acelei cute fioroase în jurul gurii și avea adâncitură dintre sprâncenele lui negre. Într-o seară, Scout îi avertizase pe toți în legătură cu o vale abruptă pe care urmau s-o traverseze în ziua următoare.

-E adâncă, dar uscată, spusese el grupului adunat în jurul lui.

N-o să aveți probleme dacă mergeți încet și cu grijă. Pământul e moale și n-o să derapați. Pe partea cealaltă, panta e lină, fără probleme. În ciuda acestui avertisment, unul dintre ei nu folosisese frâna suficient și cailor avuseseră prea mult frâu liber. Intraseră peste căruța din față în timpul coborârii, producând o situație potențial periculoasă și o tamponare care speriasese ambele atelaje. Ross fusese trimis să liniștească imediat cailor. În toial acestei operațiuni, tocmai când încerca să alinieze căruța pe partea opusă, Lydia se apropiase de buza văii. Uitându-se în jos, simțise c-o apucă amețeala, dar nu voise ca Ross sau alții s-o critice pentru că ține pe loc convoiul. Trăgând adânc aer în piept, plesnind din limbă și smucind din hățuri, biciuind cu ele spinarea cailor, forțase cailor din frunte să facă primii pași în jos. Era cam pe la jumătatea drumului, când simțise că roțile încep să alunece pe pământ. Trăsese frâna câte puțin, dar fără nici un rezultat. Trăgând de hățuri, nu făcuse decât să deruteze cailor care nu mai ascultaseră de comenzile ei de încetinire. Neliniștită, se uitase peste umăr să vadă dacă Lee era în culcușul lui, lângă ea. Această scurtă abatere a atenției fusese suficientă pentru ca întregul atelaj să alunece mai tare. Lydia trăsese puternic de hățuri.

-Nu, Lydia, strigase Ross. Venise călare pe Lucky spre căruță, simțind imediat pericolul. Cu coada ochiului, îl văzuse aruncând un picior peste cornul șei și sărind pe căruță. Apoi, cu un fluierat ascuțit, îl îndepărtase pe Lucky.

-Nu rupe hățurile. Trage treptat. Mușchii brațului, ai spatelui și ai umerilor o dureau de efortul făcut pentru a stăpâni cailor, dar nu reușise decât să-i scape și mai

mult de sub control,iar căruța începuse să ia viteză în coborârea ei către fundul bolovănos al văii.

-Stai,lasă-mă pe mine,spuse Ross,trecându-și un braț pe după spatele ei,peu a-i lua mâna sub a lui și acoperindu-i-o și pe cealaltă.Ușor,ușor.Vorbea atât pentru ea cât și pentru caili speriați.Obrazul lui era atât de aproape,încât îl atingea pe al ei; îi auzea cuvintele,îi simțea răsuflarea.Mâinile ei urmau instrucțiunile lui șoptite.

-Vezi? Lasă-le doar puțin frâu.Îi mai poți stăpâni încă.Ușor,ușor,nu smuci hățurile,doar un zvâcnet puternic.Așa,Lydia,așa.Bravo.Încă puțin.

Când ajunsese jos,fără alte incidente,Lydia își întorsese capul spre el cu un răs triumfător.

-Am reușit! Am reușit,nu-i așa,Ross?Pălăria,ei se atinsese de a lui și-i căzuse pe spate,iar masa de păr adunată sub ea i se revărsase pe umeri.Inima care bătea în pieptul ei apăsat de brațul lui se contracta repede și neregulat,de emoție.

Fața ei ridicată spre a lui era însuflețită și nerăbdătoare,și,probabil,cea mai drăguță din câte văzuse Ross vreodată.Era sigur cea mai atrăgătoare față,cu acea combinație rară de inocență pe care pistrii nou apăruiți o sporeau,și de o senzualitate provocatoare ce nu se dobândește ci e înnăscută.Gura ei zâmbitoare părea moale,umedă,tocmai bună de sărutat.Și,Doamne,ce bine își amintea dulceața ei topindu-i-se pe buze.În lumina soarelui,ochii ei aveau o culoare nedefinită,undeva între cafeniu și auriu.Ross văzu reflectându-se în ei un om hipnotizat.Un bărbat flămând de trupul și mângâierile ei.Un bărbat singur care dorea o femeie,nu orice femeie,ci pe aceasta.Un bărbat cerșind alinarea pe care vocea ei blândă și trupul ei voluptuos le promiteau.Se văzuse pe sine.Și aceasta îl speriasse de moarte.Îi dăduse drumul repede și spusese cu o voce gravă,neobișnuită pentru amândoi:

-Da,te-ai descurcat bine.Apoi luase hățurile și se mișcase pe capră pentru a se îndepărta de ea.

-Am să mân eu mai departe.Lydia nu-și dădea seama ce gândește.Preț de o clipă,crezuse că o va săruta din nou și simțise o emoție ca o floare gigantică deschizându-se în pieptul ei.Aștepta sărutul lui.Dorea să-i simtă din nou mustața pe buzele ei,gura lui deschizându-se pe gura ei,limba lui pătrunzând înăuntru.Simțea cum i se înnoadă măruntaiele de plăcere.

Dar nu se întâmplase asta.Din contră,fusese încruntat și furios tot timpul,până în dimineața asta,când de față cu domnul Hill se oferise să prepare el iepurii ca s-o scutească pe ea.Ross mână caili după pauza de prânz,dar nu păru dornic de conversație.Lydia făcu câteva încercări brave,dar el răspunse monosilabic și la obiect.Așa că pentru a-și omorî timpul,deschise cartea de la Winston și începu să frunzărească paginile cu margini aurite.Reuși să descifreze titlul.

-I-van-hoe,șilabisi ea.

-Ivanhoe,spuse Ross,corectând-o.Lydia își întoarse capul.

-Știi să citești?Ross dădu din umeri într-un fel care însemna că nu dă importanță faptului.Și avea dreptate.Nu voia ca ea să știe că de-abia după ce o cunoscuse pe

Victoria Gentry învățase să citească. Victoria fusese uimită constatând această deficiență și se apucase să-l învețe seara, după terminarea lucrului.

După aceea citise tot ce-i oferea biblioteca familiei Gentry și instrucția lui abordase și alte subiecte. Victoria îl învățase ceva geografie și istorie, cum să adune o coloană de cifre și cum să facă o scădere. Dacă n-ar fi iubit-o pe Victoria din alt motiv, ar fi iubit-o pentru că îl instruisese, fără a lua în derâdere ignoranța lui crasă.

-Ce înseamnă asta? îl întrebă Lydia.

-Care?

-Ivanhoe.

-E numele unui bărbat.

-Oh, spuse ea trecându-și degetele reverențios pe pielea netedă a copertii. Există vreo femeie în poveste?

-Două: Rowena și Rebecca.

-Ce se întâmplă cu ele? Ross privi în jos spre fața ei întrebătoare și îi răspunse în felul în care obișnuia să-i răspundă Victoria lui.

-Citește și ai să aflii. O provocare venită de la Ross nu era una pe care ea s-o refuze. Winston Hill n-ar fi convins-o mai ușor, cu toată blândețea lui. Lydia își ridică bărbia și spuse mândră:

-Bine. Dacă nu știi un cuvânt sau nu înțeleg ceva, mă ajuți? Ross dădu din cap.

Așa că tot restul zilei Ross ascultă cum se împleticește în citirea primelor două pagini. Când căruțele se adunară în cerc pentru noapte, erau amândoi oboșiți, dar Lydia radia toată de noua ei deprindere. Ma veni în vizită, dându-i să mănânce lui Lee din sticlă, în timp ce Lydia tăia cartofii și punea iepurii la fript.

-Ross are nevoie de niște caiete. Spunea că are un sac plin în căruță.

-Mă duc să le aduc, spuse Lydia, După ce le aduse, Ma îi spuse fiului ei:

- Du-te și ajută-l pe Pa și las-o pe Lydia să-i ducă caietele lui Ross.

Bubba fu dezamăgit că i se dăduse altă treabă. Îi plăcea să stea prin preajma lui Ross cât mai mult posibil. Dar nu îndrăznea să i se opună lui Ma, mai ales acum, după ce-l văzuse cu Priscilla.

-Bine, spuse ei, mohorât, luând-o spre căruța Langstonilor.

-Vreau să termin cu hrănitul lui Lee ca să te poți ocupa și tu de cina familiei tale, spuse Lydia, obiectând când, de fapt, inima începuse să-i bată mai repede la sugestia lui Ma. Ea și cu Ross petreceau atât de puține clipe împreună... Ross era ultimul care se retrăgea întotdeauna, uneori mult după ce ea adormise.

De cele mai multe ori, când se trezea ea dimineata pentru a-l hrăni pe Lee și a pregăti micul dejun, Ross era deja în picioare, ocupat cu caii. Începuse să creadă că Ross detesta să fie singur cu ea, mai ales în intimitatea chervanului.

-Anabeth pregătește cina în seara asta. Eu prefer să mă ocup de Lee decât să-mi frâng șalele la focul ăla de tabără. Du-te, spuse Ma.

Lydia își netezi părul și își scoase șorțul. Aceste gesturi vanitoase o făcură pe Ma să zâmbească discret, în timp ce privea în urma Lydiei care se îndrepta spre

țarcul de noapte.Oamenii din convoi o acceptau acum pe Lydia ca doamna Coleman și i se adresau politicos cu acest nume.

Ross era singur,toți ceilalți fiind deja plecați la căruțele lor.Îl găsi stând lângă una din iepele lui,periindu-i coama și vorbindu-i blând.Lydia fu izbită de înfățișarea lui atrăgătoare.Era cu capul gol și soarele după-amiezei târzii arunca lumini scânteietoare prin părul lui negru.Masculinitatea lui autentică se armoniza bine cu pădurea înconjurătoare.Lydia era atât de atentă la mâinile care netezeau burta iepei,încât nu văzu piatra din drumul ei.Se împiedică și căzu în genunchi,scăpând caielele și împrăștiindu-le pe solul bolovănos.Stânjenită și blestemându-și stângăcia,se repezi să le adune.Exact când întindea mâna să le adune,auzi un zornăit specific.În clipa aceea îngheță.Șarpele cu clopoței era încolăcit exact în jurul pietrei de care se împiedicase.

Țipătul ei vibră ascutit în aerul serii când făcu saltul înapoi.Așteptând durerea mușcăturii,întoarse capul pentru a-l mai privi o dată pe Ross.

La auzul țipătului ei,Ross se trânti la pământ scoțând pistolul din toc și rostogolindu-se de două ori.Apoi,aparent fără să țintească,trase.Lydia țipă din nou,văzând capul șarpelui despărțit de trup de glonțul tras cu atâta precizie.Corpul șarpelui se mai zbatu de câteva ori,înainte de a rămâne nemișcat la câțiva centimetri de piciorul ei.Nemișcată,cu ochii larg deschiși,se uita la Ross,care trăsesese cu același reflex natural care îl făcea pe șarpe să atace tot ceea ce mișcă.Și nu era sigură care din cele două lucruri o speriaseră mai mult.

Amuțită,nemișcată,uluită,îl privi cum se ridică domol de jos și se îndreaptă spre ea.Când îngenunche în fața ei,Lydia se trase înapoi.Omul ăsta era la fel de periculos ca și șarpele.

-Lydia,te-a mușcat?Întrebarea îi produse o durere de parcă i-ar fi fost smulsă din gât.Fața îi era contorsionată de nevoia de a ști.O altă inversare.Trecuse de la rolul de ucigaș la cel de protector,chiar sub privirile ei.Schimbarea era prea brutală pentru nervii ei încordați.

-Nu,nu,se bâlbâi ea,tremurând toată,puternic și necontrolat.Se întinse spre el și se cățăără în sus pe pieptul lui până când ajunse cu brațele la umeri,apoi începu să plângă,cu obrazul lipit de cămașa lui.Ross o cuprinsese deja și o ridicase în genunchi,lipind-o de el.Își îngropă obrazul în părul ei bogat,șoptindu-i cuvinte încurajatoare.Simțind furtuna din pieptul ei,o strânse mai tare în brațe,absorbind în propriul lui trup ultimele rămășițe ale groazei care mai dăinuiau în ea.

Lydia ridică capul cu ochii plini de lacrimi.

-Nu demult voiam să mor,dar când am văzut șarpele ăla cu clopoței,n-am mai vrut să mor și să-l las pe Lee.Și nici pe...tine,Ross.

-Lydia,gemu el ușor,înainte ca gura lui să se lipească de a ei,răsucind,frământând,eliberând toată acea tensiune acumulată în el de atâta timp.

Gurile lor se căutară sub impulsul momentului,cu o nevoie aprigă de confirmare că supraviețuiseră amândoi unui dezastru.Respirația le era grea,hârâită,limba lui pătrunse adânc în interiorul gurii ei.Mâinile ei,apăsate pe umerii lui,se deschiseră larg,cu degetele întinse,încordate,dar care se relaxară treptat pe

măsură ce se apropiau de gâtul lui. Sunete joase, animalice emanau din el în timp ce mâinile lui lunecară pe spatele ei zvelt, împinse de instinctul lui primar de a lua, a posedea, a se împerechea și a proteja, se curbară pe sub șolduri, ridicând-o spre bărbăția lui fierbinte care-și găsi culcușul în moliciunea cărnii ei. Trupul lui se frecă de al ei, de locul acela vulnerabil care-i adăpostea feminitatea.

Ross crezu că sunetul jos, ca un bubuit, din urechile lui era cauzat de bătăile proprii lui inimi. Lydia însă își dădu seama că era zgomotul făcut de cineva care aleargă, și își desprinse gura de gura lui. Membrii convoiului, auzind împușcătura, veneau în goană să vadă ce se întâmplase. Ma îl pusese brusc pe Lee în brațele lui Anabeth, poruncindu-i să aibă grijă de el și se afla acum în fruntea celor ce făceau roată în jurul cuplului în genunchi, îmbrățișat.

Toți se uitau la corpul înfricoșător al șarpelui, care spunea tot.

-Ați avut mare noroc, dacă mă întrebați pe mine.

-I se putea întâmpla oricui. Ne-am învățat cu toții pe aici, până adineauri.

-Bine că n-a fost vreunul din copii.

-Noroc că l-a împușcat Ross.

-Cum ai reușit, Ross?

-Cum de-ai nimerit atât de bine? Lydia privi în ochii verzi. În ei strălucea o rugămintă fierbinte, tăcută. Și ea înțelese. O ruga să nu le spună nimic despre abilitatea lui în mânărea armei. În clipa aceea, avu o nouă revelație în privința soțului ei, i se dezvăluise ceva ce o mai izbise și înainte, dar nu putuse spune exact ce era. Avea și el ceva de ascuns. Priceperea la cai nu era singurul lui talent, dar nu voia să se afle.

-Nu-mi...ăăă..nu mi-am scos pistolul după ce m-am întors de la vânătoare...

Pistolul era deja încărcat. Când Lydia a văzut șarpele și m-a strigat, am și tăbărât pe el. Spusese toate acestea fără a se uita la cei din jur, ci căutând mereu privirea Lydiei, rugând-o să nu le spună că minte, că retezase capul șarpelui de la mai bine de patruzeci de picioare depărtare.

-Gata, hai să terminăm cu asta. În ce mă privește, am avut destule aventuri pe ziua de azi, spuse Ma, venindu-le în ajutor. Fără să poată spune exact ce, Ma simțise că între cei doi se petrecea un lucru important. Putea, de asemenea, să-și dea seama și când cineva minte. Și domnul Coleman mințise.

-Doamnule Sims, mai ai vreun pic de coniac? Cred că i-ar face bine doamnei Coleman, în timp ce soțul ei se ocupă de caii ăia speriați. Rămâneți câțiva cu el și vedeți dacă mai sunt și alți șerpi prin apropiere. Neavând încotro, Ross se desprinse de Lydia. Neavând încotro, Lydia se lăsă dată în primire lui Ma și condusă înapoi în tabără.

CAPITOLUL 11

În dimineața următoare, Lydia se trezi cu nervi la stomac și cu palpitații. Dorea să-l vadă pe Ross, dar îi era teamă de acel moment. Din motive absurde, se prefăcuse că doarme, când Ross se întorsese la căruță, seara trecută. Nu găsisse destul curaj să-l privească în față. Nici acum nu știa dacă ar putea.

Ce s-a întâmplat ieri după incidentul cu șarpele? Nu mai simțise niciodată emoții atât de puternice, de parcă i se aprinsese inima. Senzații neștiute se iviseră în ea, ca niște pui mititei abia ieșiți din ouă. Programați perfect pentru a răspunde mângâierilor, sărutului, aduseseră cu ei o licoare magică ce se revărsase în trupul ei încet, ca o miere fierbinte, aurie. Ar fi dorit ca sărutul acela să dureze o veșnicie, până... Și cum se terminase îmbrățișarea asta? Categorie nu așa ca acelea cu Clancey. Erau două lucruri complet diferite, deși încă nu-și dădea seama clar ce le deosebea. Știa doar că legătura ei cu Ross va fi cu totul altceva. Amintirea vieții pe care o dusesse cu Clancey era acum și mai dureroasă. Deși el era mort, rana sufletească pe care i-o produsese supraviețuirea în inima ei. Ross o sărutase ieri. Abia atunci își dăduse seama de amploarea răului pe care i-l făcuse Clancey. Dacă va ajunge să facă cu Ross... acel lucru... ar fi vrut să fie fără prihană. Ar fi dorit ca el să fie primul care să-i cunoască trupul cu adevărat, să-i ofere întreaga ei puritate. Dar asta nu se mai putea.

Regretul acesta o chinuia până la durere fizică. Dacă pe ea o afecta atât de mult, ce trebuie să simtă Ross știind că fusese a altuia înainte?

La asta se gândea în timp ce-și netezea părul, privindu-se în bucațica aceea de oglindă, tristă, dorindu-și să fi fost mai drăguță. Exact atunci, coviltirul fu dat la o parte și Ross urcă în căruță. Speriată, se dădu înapoi din fața lui, din fața staturii lui voluminoase care umplea tot spațiul.

-Bună dimineată, spuse ea, pe nerăsuflăte. M-am sculat prea târziu?

Îi venea mai ușor să-i vorbească privind la nasturii cămășii decât în ochii lui.

-Nu. Eu m-am sculat mai devreme. Când își luă inima în dinți și ridică ochii spre ochii lui, constată că și el îi evită privirea.

-Ai dormit bine? Fără urmări...ă...vreau să zic, întâmplarea cu șarpele...

-Nu, spuse ea, umezindu-și buzele. Mă simt bine.

-Atunci e bine. Se întoarse să plece.

-Ross... Lydia făcu un pas spre el.

-Da? Ross se răsuci pe călcâie, gata să se ciocnească de ea.

-Mulțumesc. De data asta avusese curajul să-l privească în față.

-Pentru ce? Un anumit foc interior făcea ca în ochii lui să strălucească o lumină care îi încălzi tot corpul.

-Pentru că mi-ai salvat viața. Cuvintele sunară doar ca o adiere, rostite printre buzele înlemnite.

-Oh. Nu-și amintiră niciodată cât timp au stat așa, uitându-se unul la altul. Și nici n-ar fi putut spune ce s-ar fi întâmplat dacă Luke Langston n-ar fi băgat capul înăuntru, întrebând:

-E cineva acasă? Am adus laptele pentru ăl mic. Așa se scurse toată ziua. Vorbiră în propoziții scurte, de parcă le-ar fi fost teamă să nu spună prea mult. Dar adesea, vorbeau și de teama de a nu spune prea puțin. Se uitau unul la altul pe furiș, neputându-se privi în ochi și fură extrem de politicoși. Într-un mod ciudat, erau amândoi fericiți. Dar și extrem de nefericiți. Era ca mersul pe frânghie. Echilibrul ăsta precar nu putea dura mult. Unul va cădea într-o parte sau

alta. Ca de obicei, după ce făcură tabăra în seara aceea, Ross se duse în dosul căruței pentru a se spăla, în timp ce Lydia prepara cina. Începuse să-i placă imaginea aceea a lui, dezbrăcat până la brâu, săpunindu-se și spălându-se, și începuse să găsească tot felul de pretexte pentru a veni lângă el și a-i vorbi, în timp ce se spăla. Încă sub imperiul sărutului din ziua precedentă, vederea lui în această postură căpătă o semnificație nouă. Lydia simți un tremur în tot corpul, când își aminti cum fusese atrasă spre el de mâinile lui. Poate își închipuia că îmbrățișarea lui nu fusese neplăcută datorită faptului că, fizic, era mai atractiv decât Clancey. Oricum, trebuia să admită că o interesa modul cum arăta corpul lui. Se hotărî să-l întrebe ce crede despre mâncarea pe care o făcea: „Gustă și spune-mi dacă-i mai trebuie sare”. Era o întrebare firească, pusă de orice soție, nu? Luând o lingură de mâncare, dădu roată căruței.

Ross era aplecat asupra ligheanului. Șira spinării îi despărțea spatele în două jumătăți musculoase. Fibrele se umflau la fiecare mișcare a brațelor în timp ce lua apă în mâini și o turna pe corp. Brusc, se îndreptă de șale, cu capul ud, dat pe spate, cu mâinile pe ochi. Picături de apă se scurgeau pe piept și de acolo alunecau în jos prin hățișul de fire, până la acea linie subtilă de păr negru ce se pierdea undeva în pantalonii umflați de sexul lui.

Lydia înghiți în gol, cu inima bătând puternic. În acea clipă, nu dorea altceva decât să-l atingă. Peste tot. Pentru că era frumos.

Atunci însă o văzu pe Priscilla Watkins, pândind de după un copac din apropierea căruței. Avea ochii lucioși și tulburi sub pleoapele pe jumătate coborâte, o expresie de extaz pe față, în timp ce îl privea pe Ross.

Lydia fu cuprinsă de fierbințeli și de o dorință covârșitoare de a arunca lingura cu mâncare în fața lascivă a fetei. Cum îndrăznește Priscilla să stea acolo, să se holbeze și să-l dorească pe soțul ei? Când fata o văzu pe Lydia, buzele ei se desfăcură într-un zâmbet nerușinat, înainte de a se retrage la adăpostul pomilor.

În mod irațional, Lydia își vărsă furia pe Ross.

-Încă n-ai terminat? întrebă ea, nervoasă. Ross își lăsă mâinile în jos și se uită în direcția ei, realizând abia atunci că ea se afla acolo. Din părul ud, apa picura pe urechi și pe ceafă, făcând să-i fie și mai drag.

-Nu, replică el. Mi-ai făcut program?

-Grăbește-te. Cina e aproape gata. Cu un vârtej de fuste, Lydia se răsuci pe călcâie și se întoarse la foc, întrebându-se de ce era atât de furioasă.

-Și, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine, îi strigă ea peste umăr.

Atât îi trebui lui Ross. Nervii lui erau deja întinși la maximum. Lipsa satisfacției sexuale îl făcea să-și piardă repede cumpătul. Ross apărură ca o furtună, trăgându-și cămașa.

-Poate n-ai observat, dar rareori mă spăl cu cămașa pe mine, spuse el.

După ce băgă lingura din nou în mâncare, Lydia se răsuci cu fața la el.

-Nu, preferi mai degrabă să dai spectacole pe jumătate gol unora ca fata lui Watkins. Ross clătină din cap încercând să înțeleagă reproșul ei, și să-și

stăpânească impulsul de a-i zdrobi corpul sub corpul lui și a-i astupa gura cu un sărut devastator.

-Ce tot bați câmpii acolo? Nu dădeam nici un spectacol nimănui.Nu-i vina mea că mucoasa aia cu mintea înfierbântată îmi dă târcoale când mă spăl.

Fața Lydiei se înroși de furie.Mâinile ei delicate se strânseseră în doi pumni fragili.

-Vrei să spui că a mai făcut-o și altădată?Ross dădu din umeri cu un gest de pură indiferență.

-Bineînțeles.De multe ori.

-Ei bine,de-acum n-o să se mai uite.Acum ești bărbat însurat.Te vei spăla în căruță.Ross făcu un pas spre ea obligând-o să-și dea capul pe spate pentru a-l privi.

-Asta s-o crezi tu,mârâi el.Căsătoria nu-ți dă dreptul de proprietate asupra mea.Am să fac ce-am făcut întotdeauna,adică exact ce am chef,și nu te privește.

-Ba mă privește,șuieră ea.Sunt soția ta.

-Soția mea e moartă.În clipa în care cuvintele ieșiră de pe buzele lui,le și regretă.Lydia se dădu înapoi ca și cum ar fi lovit-o și Ross trebui să facă un efort pentru a nu se întinde după ea și a o trage înapoi.Rostise cuvintele acelea detestabile pentru că le spusese în sinea lui tot timpul.De când o sărutase cu o zi înainte, avusese conversații mintale cu Victoria,scuzându-se că dorea o altă femeie cu atâta intensitate.Stafiei care-l urmărea,îi argumentase dorința lui pentru femeia care îi purta acum numele.Era un simplu bărbat.Și avea și el slăbiciunile lui.Putea Victoria să-l condamne pentru că dorea,pentru că avea nevoie de o femeie?Se simțea vinovat,dar asta nu-l împiedica să dorească ceea ce,de fapt și prin lege,era al lui.Era într-o dilemă.Și cu toate că reușise să se rupă de trecutul lui criminal,dilemele morale erau un lucru nou pentru el și le ura de moarte.Trebuia să dea vina pe cineva pentru războiul care se purta în conștiința lui.Lydia era un țap ispășitor.Lacrimi de furie și indignare apărură în ochii ei.

-Ah,da,n-ai să mă lași să uit niciodată că pășesc pe urmele glorioase ale Victoriei,nu?

Bubba Langston simți aerul dintre ei scrâșnind de animozitate.Arătau ca două animale înnebunite de foame,trăgând de lanțurile lor invizibile,gata să se sfâșie unul pe altul.Știa că intră în cușca leilor,dar fusese trimis să-l aducă pe Ross.Invingându-și prudența,spuse puțin cam prea tare:

-Ă...Ross!Capul negru al bărbatului se răsuci brusc și Bubba fu secerat de o pereche de ochi verzi,ascuțiți,ca două lame.

-Ce-i?Bubba se făcu mic sub privirea lui Ross.

-M-au trimis după tine,spuse el,grăbit.E o căruță cu doamne... un fel de...

Luke,care se ținuse după el,scoase un râs sforăitor în dosul lui.Bubba se întoarse spre el și îi aruncă o privire amenințătoare.Râsul lui Luke fu redus la o mișcare din umeri și la câteva sunete înăbușite.

-S-a rupt ceva la ea.Domnul Grayson m-a trimis să te chem.Ross o privi pe Lydia lung și dur,înainte de a-și lua pălăria și a le spune băieților:

-Hai să-mi arăți.Lydia privi în urma lui.Neconsolată,îl luă pe Lee care fusese perfect fericit în culcușul lui și strânse la piept corpul lui cald,sperând să afle alinare de la el.Se așeză pe scăunel și rămase cu ochii la foc,tristă.Trecu o oră.Majoritatea oamenilor terminaseră deja cina și se pregăteau de culcare.Lydia observă că oamenii o evitau,aruncând priviri furișe în direcția ei.Nu-i era foame,dar mâncă totuși,hotărâtă să nu-l lase pe Ross să-i distrugă pofta de mâncare cu cuvintele lui neplăcute.Era flămândă de ar fi mâncat și rumeguș.Lee era somnoros și,după ce îl ținu treaz cât putu mai mult,îl culcă.

Tocmai ieșea din nou afară,când Ma,bătoasă și cu buzele strânse ca un șef indian pornit pe calea războiului,se apropie de ea cu pași mari.

-Ai face bine să ai grijă de soțul tău,spuse ea cu voce metalică,dându-i un brânci.
-Dar...

-Gura! Căruța aia cu târfe e jos acolo lângă râu.

-Târfe?

-Da,spuse Ma,aproape strigând,impacientată.Du-te acolo.Stau eu cu Lee.

Lydia era nedumerită în timp ce traversa tabăra.Toți se uitau la ea ca și cum ar fi știut ceva neplăcut,dar nu voiau să-i spună.Căruța de lângă râu nu arăta ca altele pe care le văzuse până atunci.Avea un aspect vesel,cu ghirlande de trandafiri,inimi și porumbei pictate pe margini.Roțile erau roșii cu inimi albe pictate pe butuc.Chiar și coviltirul părea frivol,cu lenjerie intimă agățată de cuie.Lydia nu mai văzuse niciodată obiecte de acest gen,atât de fine,de transparente,pline de dantele,și se întrebă la ce puteau folosi.

Ross stătea călare pe Lucky,cu un picior ridicat și agățat de cornul șeii.Se sprijinea lejer de șa,fuma un trabuc,avea pălăria dată pe ceafă și dinții străluciră albi sub mustața lui,când își dădu capul pe spate și râse.Toate astea o înfuriară.Atitudinea lui de siguranță de sine,plină de virilitate,îi amintea de Scout,și îngâmfarea acestuia o iritase întotdeauna.Pălăvrăgea cu cele cinci femei așezate languros pe capră sau călare pe caii înhămați,cu picioarele goale.Cea la care se uita acum își făcea vânt cu un evantai cu pene mari,purpurii.Rochia ei avea un decolteu scandalos dezvăluindu-i sânii rotunzi și albi.

Lydia se apropie de căruță,mergând țanțoș,ca un soldat de plumb,cu spatele drept,capul ridicat și aplecat într-un unghi disprețuitor.

Madama fu prima care o văzu.Evantaiul ei se opri și femeia privi admirativ fata ce se apropia semeț,cu atâta hotărâre,întipărită pe fața și în ținuta ei.Era o bună prețuitoare a trupului femeiesc și recunoștea imediat o femeie din care putea să scoată bani.Machiată,strânsă în corset,îmbrăcată în altceva decât bumbac,fata asta putea câștiga o avere.Avea o culoare fabuloasă.

Ross își dădu seama că ieșise din centrul atenției lor.Femeile se uitau la ceva peste umărul lui.Întoarse capul și o văzu pe Lydia venind.Aceasta se opri la câțiva pași de scărița calului și privi în sus la el.

-Luați cina în tabără,domnule Coleman?Ross trase din trabuc și suflă un nor de fum în aer deasupra capului său.Se uită la trabuc apoi răspunse încet:

-Doamnelor,aceasta este doamna Coleman.Lydia,Madam La Rue și...trupa ei.

Obrajii Lydiei se înroșiră în timp ce fetele chicoteau cu mâinile la gură. O auzi pe una dintre ele spunând:

-Ai mai văzut vreodată în viața ta un păr ca ăsta? Lydia aruncă o privire de gheață asupra fetelor și a madamei pieptoase care o mai studia încă cu ochii îngustați, speculativi. Pufnind disprețuitor pe nas, reveni cu privirea asupra lui Ross:

-Ei bine? Te-am întrebat ceva. Ross privi în jos la ea. Ar fi dorit nespuse să nu fie atât de frumoasă, cu ultimele raze de soare strecurându-se prin părul ei. De ce era trupul ei zvelt, îmbrăcat în rochia aceea simplă mai atrăgător decât mulțimea de cărnuri femeiești în satin și dantele, răspândite în jurul său? Arăta ca o leoaică îndărătnică și care trebuia neapărat îmblânzită. Ar fi avut mare chef să sară de pe cal, s-o înșface și să înceapă îmblânzirea atunci și acolo. Primul lucru ar fi fost să zdrobească cu un sărut buzele alea disprețuitoare.

-Nu, nu mănînc în tabără în seara asta. Aceste doamne, spuse el atingându-și pălăria în direcția lor și făcându-le să chicotească, s-au împotmolit în noroi. Le-am ajutat să iasă și m-au rugat să le însoțesc în oraș unde sunt așteptate de patronul lui Shady Rest Saloon.

-Așteptate de toți cei de la căile ferate cu bănuți zornăind în buzunare, completă una dintre femei, insinuant.

-Și mai au și altceva prin buzunarele alea, adăugă alta, făcându-le pe celelalte să izbucnească în râs, chiar și pe Ross. Lydia scrâșni din dinți strângându-și puternic pumnii.

-N-ai decât, spuse ea, întorcându-le spatele și pornind înapoi spre tabără prin iarba înaltă și florile sălbatice. Ross strivi trabucul sub picior și privi în urma ei. Dacă ar fi arătat că-i pasă, dacă l-ar fi rugat, nu s-ar fi dus în oraș. Dar ei nu-i păsa, cătuși de puțin, iar lui îi surâdea o escapadă. Nu-și dăduse seama până atunci ce mult îi lipsiseră băutura, jocurile de noroc, femeile. Da, femeile! În primul rând, pentru că Victoria nu-l lăsase s-o atingă luni de zile. Acum trăia cu o femeie pe care nu putea s-o suferă, care în mod deliberat încerca să-l seducă știind bine că el n-o voia. Nu era făcut pentru viața de familie, de om însurat. Să fie al dracului dacă va mai tolera chestia asta! Acum avea la dispoziție femei și chiar dacă mâine nu va mai fi în stare nici să umble de oboseală, tot se va culca cu toate. Se întoarse și lăsă privirea să-i lungească peste fiecare din fete, oprindu-se, în cele din urmă, asupra madamei.

-La dispoziția voastră, oricând doriți, doamnele mele.

-Văd că vă place cartea mea. Lydia își ridică privirea din cartea pe care o ținea aproape de lumina lămpii.

-Bună, Winston. Da, e fascinantă. Winston zâmbi tăcut, în întuneric.

-Pot să iau loc? întrebă el, politicoș, arătând spre celălalt scăunel. Lydia simți un nod în gât de recunoștință pentru domnul Hill care îi vorbea ca și cum nimic nu

s-ar fi întâmplat.La ora aceea toată lumea din convoi știa că Ross se duse la Owentown cu prostituatele și o tratau cu îngăduință ca pe o văduvă.

Dacă ar ști ei cât de puțin îi pasă,se gândea ea,mândră.De fapt se mințea pe sine.Își simțea inima grea ca o bilă de plumb,de când Ross o ridiculizase în fața acelor femei.

-Te rog ia loc,Winston,spuse ea cu un zâmbet forțat.Vrei o cafea?

-Da,mulțumesc.După ce primi cafeaua și luă o sorbitură,Winston spuse.

-Cred că n-ai probleme cu cititul,sau ești prea mândră ca să-mi ceri concursul?

Lydia zâmbi la reproșul lui blând.

-Îmi amintesc mai mult decât am crezut.Când am probleme cu vreun cuvânt,Ross...Se întrerupse brusc în clipa în care îi rosti numele.Rămase cu ochii ațintiți la foc întrebându-se dacă în momentul acela Ross nu se săruta cu vreuna din femeile alea,așa cum o făcuse cu ea doar cu o zi în urmă.

-Ross mă ajută.El citește bine,spuse ea,mândră.

-Ce bine pentru voi amândoi,spuse Winston,moale.Ar fi vrut să aibă tăria de a lupta cu omul care provocase acea expresie de disperare de pe fața ei.Dar chiar dacă ar face-o,nu era treaba lui.Totuși,ce dracu fusese în mintea omului ăștia de o insultase astfel în fața întregului convoi? Ar trebui biciuit.

-Lee doarme deja? întrebă el,schimbând subiectul.Lydia își luă privirea din adâncimile focului,schimbându-și expresia dintr-una de mare tristețe,într-una de vioiciune.

-E un înger.Adoarme imediat după ce termină sticla.Și doarme toată noaptea.Se scoală însă devreme.

-E un copil minunat.

-Da.Uneori uit că nu-i al meu.Nu voise să spună asta.Winston observă imediat durerea ei și se ridică.

-Mulțumesc pentru cafea,spuse el,punând ceașca nebăută pe oblonul din spate al căruței.Trebuie să mă întorc.Ca și Lee,trebuie să ne sculăm devreme mâine dimineață.,„Unde o să fie Ross mâine dimineață?” se întreba ea.

-Da,sigur.

-Vrei să te ajut să înăbuș focul?

-Nu,spuse ea repede.Am s-o fac eu imediat.Vreau să mai citesc puțin.

Winston îi luă mâna,i-o duse la buze și o sărută ușor.

-Noapte bună,frumoasă Lydia.Apoi dispăru în întuneric în timp ce Lydia rămase să-l aștepte pe Ross.

Era genul de local pe care el obișnuia să-l frecventeze,și știu încă înainte de a intra că se îndrepta spre dezastru.Și totuși intră,cu o nevoie imperioasă de a se pedepsi singur.,„Doamnele” îl călcau deja pe nervi când ajunseră în Owentown. Chicoteau și zâmbeau prostește,căutând să-l provoace cu atingeri ușoare, întâmplătoare,bine plasate care în loc să-i stârnească dorința,i-o înăbușiseră.

Continua să se gândească la Lydia și la felul curajos în care se menținuse pe poziție atât față de el cât și față de aceste femei care îi arătaseră clar că vor să-i seducă soțul. Le făcuse pe toate să pară demne de milă.

Luptând împotriva sentimentului de vinovăție și a nemulțumirii, Ross împinse ușile saloon-ului și intră în încăperea gălăgioasă. Aerul era îmbâcsit de fum și mirosea a bere stătută și corpuri nespălate. Tapetul roșu începuse demult să se cojească de pe pereții de scânduri, iar fata goală în poziție culcată, pictată deasupra barului, fără talent, avea amândoi ochii împușcați. Podeaua era lipicioasă datorită scuipăturilor celor ce mestecau tutun. Pianistul era o calamitate pentru oricine care avea cât de cât ureche muzicală iar băuturile erau botezate.

Clientela nu părea să observe toate aceste neajunsuri. Oamenii veniseră acolo să se distreze cât mai bine și sosirea câtorva noi târfe îi făcuse pe toți să se înfierbânte. Era exact acel gen de atmosferă sordidă, de care Ross avea nevoie pentru a se convinge că era nefericit în noua lui viață.

Luă o sticlă de whisky de la bar și își croi drum printr-o mare de corpuri urât mirositoare spre o masă unde se juca o partidă de popker. Din fericire, mizele nu erau mari, așa că intră și el la mâna următoare și câștigă. Juca deja de câțiva timp și băuse câteva pahare bune de whisky când observă omul care îl privea atent din celălalt colț al camerei. Omul era prea curios pentru a nu-l alarma pe Ross imediat. Toate instinctele lui, antrenate în decursul anilor, intrară în funcție. Chiar și după trei ani de viață onorabilă, întregul său corp era gata să reacționeze la cel mai mic pericol potențial. Când îl privi iarăși, omul se întorsese cu spatele, dar Ross se temu că fusese recunoscut. Își adună câștigul, lăsă sticla celorlalți ca recompensă pentru jocul lor cinstit, și se furișă spre ușa laterală a saloon-ului.

Ieși în aleea întunecată, prudent, ochii lui scotocind miile de locuri unde se putea ascunde un pericol. Îi cunoștea pe toți. La dracu! Omul pe care îl văzuse în interior stătea acum la colțul clădirii, aprinzându-și o țigară. Asta putea să nu însemne nimic, sau să însemne totul, dar Ross nu era dispus să riște. Îl lăsase pe Lucky în fața saloon-ului. Va trebui să-l cheme cu un fluierat, mai târziu. Pentru moment, era mai bine să stea ascuns. Se lipi de perete și, continuând să-l privească pe omul de la ușă, se furișă fără zgomot spre capătul clădirii. Căruța madamei era la ușa din spate. Lumina slabă din interior dezvăluia silueta femeii așezate pe oblonul din spatele căruței. Se apropie de ea cu pași de pisică.

-De ce nu ești înăuntru cu celelalte? întrebă el în șoaptă.

-Tu de ce nu ești? replică ea. Fuma un trabuc, fumul învăluind masa de păr negru ca tăciunele ridicat în vârful capului. Avea obraji și buzele rujate. Fața îi era albă de fardul prin care, dacă priveai atent, vedeai zbârciturile din jurul ochilor. Un braț era așezat pe abdomen, ținând strâns capotul de satin având brodat pe umăr un dragon oribil ce scotea foc pe nări și ai cărui ochi roșii, înnebuniți, coborau spre pieptul ei generos. Ross aruncă o privire peste umăr în direcția saloon-ului. Țipetele de plăcere, pianul asurzitor, urletele de furie și râsul se amestecau supărător.

-Prea multă lume. Madama aruncă jos trabucul.

-Așa am zis și eu.N-aveam nici un chef de așa ceva în seara asta.Ross se simțea singur.Se gândi la omul postat în fața intrării.Urmăritori,întotdeauna,pentru tot restul vieții,urmărit.Se gândi la Victoria care murise,lăsându-l să recadă în viața din care încercase să evadeze.Încercă să nu se gândească la Lee.Nici la Lydia.

Doamne,să nu se gândească la Lydia!

-Ai ceva de băut?

-Da.Femeia lăsă brațul în jos,permițând capotului să se desfacă pentru a dezvălui un trup care trebuie să fi fost cândva atrăgător,dar care acum era cam veștejit în unele locuri.Avea sâni magnifici,cu sfârcurile rujate,asortate cu gura.Ciuful de păr dintre pulpe era aspru,gros,negru.Pulpele erau solide,dar gleznele erau fine.

-Am băutură gărlă,și tot ceea ce poștești,domnule Coleman.

Era o curvă bătrână.Dar el ce era? Fiul unei curve.Și trebuie să cauți alinare acolo unde o găsești.Se urcă în căruță și lăsă coviltirul să se închidă în urma lui.

Era întuneric ca în iad când Ross coborî șovăielnic din căruță.Clipi în noaptea fără lună și făcu câțiva pași nesiguri,înainte de a se opri,dintr-un sentiment de inutilitate.Ducându-și degetele la gură,le plasă pe limbă și fluieră cu buzele moi,amorțite.Fluietul străpuse întunericul,tăind liniștea ca o trompetă.Se încordă,apoi însă se relaxă când calul dădu colțul clădirii.Nimic altceva nu se mai mișca.Saloon-ul trăsesese demult obloanele.După câteva încercări zadarnice, reuși să se urce pe cal și să-l îndrume în direcția taberei.Doamne,ce rău se simțea.Fiecare pas al lui Lucky îi răsuna în creier.Nu fu niciodată mai fericit decât în clipa când văzu lumina slabă a cercului de căruțe.

Se lăsă în jos,lunecând pe burta calului,luându-l de căpăstru și ducându-l în țarcul împrejmuț cu frânghie.

-Ești un prieten bun,murmură el,în timp ce lua șaua de pe el,cu oarecare stângăcie.Un adevărat prieten.După ce termină cu calul,Ross începu să bâjbâle printre căruțe încercând s-o găsească pe a lui.Asta îl făcu să ametească.Whisky-ul pe care îl băuse i se clătina în stomac și,înainte de a ști ce se întâmplă cu el,se și îndreptă în goană spre tufișuri unde vomită violent.Doamne,a existat o vreme când ceea ce băuse în seara asta era floare la ureche.Se îndreptă iar spre căruță ,regretând modul cum o tratase pe Madam...ă...Madam cum dracu i-o fi spunând.Crezuse că poate merge până la capăt,că nu contează pe ce trup de femeie își va vărsa necazul,dar se înșelase.Femeia fusese drăguță,lăudându-l cât era de isteț,de mucalit,de frumos și de puternic.Îi lăudase corpul chiar în timp ce golea sticla de whisky încercând să-și deștepte dorința pentru ea.O și sărutase.Comparată cu gura Lydiei,gura ei era grețos de sărată.Își îngropase fața în faldurile cărnii ei și aproape că-i venise să vomite de mirosul ei.Beat,îi frământase sânii,dar în loc de a-i simți tari și plini,îi simțise ca pe două globuri de carne moale și pufoasă pe care o găsi respingătoare.

Nici aspectul,nici gustul,nici mirosul nu semănau cu ale Lydiei.Nu,nu ale ei.Nu ale Lydiei.Ale Victoriei.Ale Victoriei.Repetă.Ale Victoriei.Îți amintești? Soția ta.Femeia pe care ai iubit-o.Femeia pe care încă o dorești...

Dar fața pe care o văzuse era a Lydiei,nu a Victoriei.Chiar pe când Madam îl mângâia răbdătoare,încercase,să și-o imagineze pe Victoria,dar n-o vedea decât pe Lydia,privind în sus la el,cu o expresie critică pe fața ei aurie și în ochii aceia de culoarea chihlimbarului.Când eforturile Madamei fură răsplătite și carnea lui se întări,pulsând în mâna ei,în geamătul lui fusese numele Lydiei,pe acesta îl repetase de câteva ori,chiar și în timp ce-și trăgea în sus pantalonii,făcând-o pe Madam să scoată un șir de blesteme la adresa lui.

Clătinându-se pe picioare,ajunse la spatele căruței și se vârî înăuntru,proptindu-se cu mâinile pe podea într-o încercare zadarnică de a o face să nu se încline.

Apoi,în patru labe,plasându-și atent palmele și genunchii,evitând orice mișcare bruscă sau grăbită,se târî spre acel loc care-i oferea alinarea după care tânjea,și se culcă.Suspina o dată,cu o plăcere imensă,apoi lăsă întunericul care-i anula orice gând să-l cuprindă.

Lydia se deșteptă cu o greutate plăcută pe piept.La început crezu că e Lee pe care,probabil,că îl păstrase la piept când adormise,așa cum mai făcuse și altădată,când copilul se deșteptase noaptea și voise să sugă.Dar Lee,nici după ce se mai îngrășase,nu era atât de greu.Învăluită în acea toropeală dintre somn și realitate,ridică mâna spre greutatea aceea dulce și dădu de un păr mătăsos.În timp ce degetele ei se afundau în masa aceea deasă,firele se încolăciră în jurul lor,mângâietoare.Suspina cu o senzație de bine și se mișcă ușor,dându-și seama că greutatea se extindea în jos până pe picioare.

Curiozitatea începu să învingă toropeala,dar încă nu era complet trează.

Nu voia să-și strice plăcerea asta rară.Ceva se mișcă pe pieptul ei,stârnindu-i simțurile.Sfârcul sânelui se întări producând în acel loc un fior misterios care se răspândi apoi în tot corpul.Era cea mai profundă plăcere pe care o simțise vreodată.Făcu o încercare de a-și îndoi genunchiul,dar în clipa aceea,un geamăt ușor,asemănător celui ce se ridică în propriul ei gât,vibră din greutatea de pe pieptul ei.Căscând,deschise ochii,apoi clipind rapid,rămase complet nemișcată,privind în jos de-a lungul trupului lung prăbușit peste ea.Capul lui era culcat pe unul din sâni,mâna lui mare îl acoperea pe celălalt.Sforăia ușor pe gură.

Umezeala respirației lui îi udase cămașa și pielea de dedesubt.Un picior lung,încălțat,era întins pe podea,celălalt era îndoit și aruncat peste pulpele ei.Genunchiul ei se odihnea sub pântecul lui.Lydia privi cum mâna ei se mișcă prin valurile de păr negru,din proprie inițiativă.Se uită și la mâna lui,închisă protector,aproape drăgăstos pe sânul ei.Simți un impuls de-a acoperi mâna aceea mare cu a ei,s-o țină acolo,în timp ce-i apăsa capul mai tare pe piept.

Poate atunci se va trezi și se va uita la ea și o va săruta așa cum o făcuse recent.Poate își va luneca din nou limba între buzele ei să-i simtă lungimea

dură,mătăsoasă în interiorul gurii,i-ar simți din nou gustul și corpul lui tare lipit de al ei,i-ar simți iar mustața frecându-i buzele.Atunci însă își aminti de modul cum o privise din înălțimea calului mai devreme,râzând de ea în fața prostituatelor.Petrecuse probabil noaptea în compania lor și se întorsese doar de câteva clipe.Nu mirosea a whisky și a ceva neplăcut de dulce? Apă de colonie ieftină?Mâna lui se mișcă și din gură îi ieși un murmur.Lydia privea,neîndrăznind nici să respire,pe când degetele lui căutau sfârscul întărit al sânelui,lăsând vârful să treacă peste el.Se opriră,apoi se mișcară din nou,ușor,lunecând pe carnea întărită.Își înalță capul pentru a-și apropia gura.

Buzele lui începură să caute.Lydia simți brusc o construcție în gât.Sângele îi vâjâia prin vene.Dacă nu-l oprește acum,nu va mai putea s-o facă.

Pumnul pe care i-l dădu în mijlocul spatelui și mișcarea cu care îi scutură umărul aveau în ele întreaga furie și disperare și rușinea pe care le simțise în seara aceea.

-Scoală de pe mine,namilă...beată!Trezit brusc din somnul lui alcoolic,Ross se întoarse pe spate,se lovi la un cot cu zgomot,își lovi capul de o ladă și se ridică în șezut blestemând.

-Pui de târfă! șuieră el,supărat.Se prinse cu mâinile de cap în timp ce o întreagă armată de unioniști mășșăluiau prin el.Durerea din cot radia în tot corpul ca niște săgeți.

-Fir-ar al dracu'! bombăni el,strângând din ochi,din cauza durerii care nu se mai oprea.

-Tacă-ți gura aia murdară,spuse Lydia,într-o șoaptă dură.Tocmai se lumina de ziuă și nu voia ca vecinii să-i audă înjurăturile.Ross clipi din ochii lui oboșiți,injectați de sânge,în direcția ei,încercând să suprapună cele patru imagini ale ei,pe care le vedea.Privirea lui era neagră ca și țepii ce-i acopereau obrazul.

-Așa știi tu să scoli pe cineva din somn? mârâi el.

-Altfel nu puteam să te dau jos de pe mine,spuse ea,înțepată,ridicându-se și controlând dacă Lee nu s-a trezit.Când m-am trezit,am crezut că sunt strivită sub un copac.Ross își frecă tâmplele,pe care le simțea pulsând.Dormise deasupra ei? Își amintea vag cum se urcase în căruță și își pusese capul pe cea mai moale pernă pe care o avusese vreodată.Nu mai dormise așa bine de luni de zile.Se uită la ea și își concentra privirea asupra sânelor ei.Simți cum i se încinge sângele și își mută privirea înainte ca ea să-și dea seama la ce se uită.Afurisitul ăla de whisky ieftin îl făcuse să doarmă ca un butuc.Se simțea prost.Mai rău,știa că arată ca un prost.

-Să nu te mai prind că-mi faci asta,Lydia,spuse el,îndreptând un deget spre ea și încercând să pară dur,deși încercarea de a-și compune o mimică îi produse atâta durere încât se întrebă dacă merită.

-Nici tu să nu te mai prăvălești pe mine în halul ăsta.Mai ales după ce-ai petrecut noaptea cu târfele.Dacă aveai chef să dormi în brațele cuiva de ce n-ai rămas cu ele?Vorbeau încă în șoaptă,dar începură să se certe zdravăn,răstindu-se unul la altul.Deși căzuse rău,Ross reuși să se ridice,detestând modul în care trebuia să-și

înconvoaie spatele pentru a putea sta în picioare,pe când ea stătea dreaptă ca un catarg,cu pumnii înfipti în șolduri și bărbia ridicată sfidător.

-De ce n-ai zis să nu mă duc?

-Pentru că nu-mi păsa dacă te duci sau nu.

-Nu? Atunci de ce ești furioasă?

-Mie nu-mi păsa,dar altora se pare că da.Pe mine nu mă interesau decât aparențele pe care tu ai insistat atât de mult ca eu să le păstrez.Se pare că regulile nu sunt valabile și pentru tine.

-Nu.Pentru că eu sunt bărbatul.Lydia scoase un sunet de dezgust,întorcându-i spatele.Plină de furie,își trase cămașa peste cap,stând cu spatele la el,doar în pantalonași.Ross,stăpânit de un demon care făcea să-i iasă ochii din orbite,privi admirativ cât de rotund și ademenitor era fundul ei,cât de zvelte și frumoase îi erau gambele.Cu mintea încă tulbure,fu cât pe-acți să întindă mâna să-i atingă pielea pentru a vedea dacă e la fel de moale pe cât părea,când ea spuse:

-Scoate-ți cămașa aia împuțită de mirosul târfelor tale.

-Nu erau târfele mele.Erau doar niște femei care aveau nevoie de ajutor.

Lydia își trase cămășuța pe corp apoi se întoarse.

În timp ce se chinuia cu nasturii,ridică privirea spre el.

-Ce drăguț din partea ta.Erai gata să mă dai afară chiar din căruța asta când credeai că sunt o târfă și am nevoie de ajutor.De unde atâta generozitate față de ele?Ochii lui,rămăseseră pironiți pe sânii ei urmărind cum încheie nasturii.Chiar și așa se revărsau peste marginea dantelată a corsajului.Putea vedea clar cercurile întunecate ale areolelor și sfârcurile.Era încă într-un fel de transă când ea se așeză pe pat să-și pună ciorapii,făcând să-i tresalte sânii la fiecare mișcare.Doar brusca întărire a bărbăției lui îl scoase din acea stare.

-Eu învăț repede.Le-am ajutat pentru că n-am vrut să rămân cu ele pe cap,cum am rămas cu tine.Capul Lydiei se ridică și ochii ei îl priviră aprig.

Ross fu primul care-și mută privirea,trăgând de nasturii cămășii și făcând-o ghem după ce o scoase.Căută una curată,blestemând ordinea pe care Lydia o făcuse în lada lui.După ce termină cu încălțatul ciorapilor,al ghetelor,Lydia se ridică și își căută juponul.

-Eu am fost cea care a rămas aici,aseară,să se confrunte cu oamenii decenti din acest convoi,nu tu.Ross se întoarse și rămase mut la vederea modului cum își strângea sânii unul într-altul și se uita peste ei pentru a-și încheia cordonul juponului.Își dresе vocea,regretând că nu-și poate domoli congestia de sub pântec la fel de ușor.

-Dacă vrei să pleci,oricând poțfești,nu eu voi fi cel care să te oprească.

Lydia îl înfruntă cu curaj,acum că-și încheiase juponul în jurul mijlocului ei zvelt.

-Nu vreau să mă fac de răs ca tine care te-ai îmbătat și te-ai culcat cu târfele.

Cu maxilarul încheștat,Ross rosti cuvintele printre dinții strânși.

-Ți-am spus că nu m-am culcat cu nici o curvă.Dacă voiam s-o fac,rămâneam acolo.Se lăsă o tăcere grea,densă,palpabilă; Lydia simțea că nu mai poate

respira. Ross dădu din cap scurt, ferm, triumfător, în semn că asta era cuvântul lui final. Ceea ce o făcu să ridice mâna, fu acea expresie de automulțumire care-i ridică un colț al mustății. Pumnul ei se roti în aer și îl izbi drept în obraz.

Ross rămase nemișcat în timp ce valul de durere se rostogoli peste cea deja existentă în capul lui. Clipi din ochi luptând împotriva întinericului care îl cuprindea. De asemenea, își strânse pumnii pe lângă corp pentru a n-o strânge de gât.

-Nu sunt o târfă, spuse ea, încet, articulând cu grijă fiecare cuvânt. N-am fost niciodată. Ți-am spus asta. Ross se luptă cu un nou val de greutate și spuse:

-Dar când ai zămislit copilul ăla al tău nu erai măritată, nu?

-Nu, spuse ea, clătinând din cap, luptând împotriva lacrimilor care păreau gata să-i umple ochii. Aceasta îl aduse pe Ross în miezul dilemei lui. Lucrurile trebuiau clarificate. Cu cine făcuse copilul? Cine o atinsese, o avusese? Întrebarea asta îl urmărea, îl înnebunea. Trebuia să știe. În ciuda intențiilor lui bune de a nu pune mâna pe ea, mâinile lui se ridicară prinzând-o de brațe. O ridică spre pieptul lui gol și își coborî fața până aproape de a ei.

-Cine a fost bărbatul? Cine a fost, Lydia. La dracu, răspunde-mi.

-Dar tu, cine ești, Ross Coleman? Totul în el se împietri de moarte, deși strânsoarea mâinilor lui pe brațele ei nu slăbi deloc.

-Ce vrei să spui? întrebă el, răgușit. Lydia fu gata să dea înapoi în fața acelei luciri reci, feroce, din ochii lui verzi, dar deja mersese prea departe.

-Duci o viață de om normal cu soție și copil, te ocupi de treburile zilnice ca un om obișnuit, dar nu ești. Ai ochii și reflexele unui animal de pradă, Ross Coleman. Nu ești deloc un om obișnuit, deși te prefaci a fi. Cine ești, de fapt?

Ross o eliberă treptat, împingând-o ușor înapoi, privind-o tot timpul în adâncul ochilor. Apoi îi întoarse spatele fără un cuvânt. Terminară amândoi cu îmbrăcatul într-o tăcere ostilă.

Lydia ieși în lumina trandafirică a dimineții și începu să zgândăre cărbunii din foc pentru a-i aprinde. Tocmai puneă cafea în ibric când îl auzi pe Ross dându-se jos din căruță și scoțând obiectele de bărbierit. Când se apropie de ea, câteva minute mai târziu și întinse mâna după ibricul de cafea, Lydia îl privi cu un mic suspin. Pielea lui căpătase o culoare verzuie. Obrajii erau adânciți iar ochii aveau cearcăne albastrii. Uităndu-și supărarea, Lydia îi atinse mâneca.

-Îmi pare rău că te-am lovit. Știu că nu te simți bine. De fapt, n-aveam nici un drept să mă supăr. Ești liber să...adică...vreau să spun că asta nu e o căsătorie adevărată, spuse ea, coborând ochii. Și...și vreau să știi că în ciuda scandalului pe care ți l-am făcut, nu m-a deranjat felul în care...ai dormit deasupra mea azi-noapte.

-Lydia...

-Domnișoară Lydia – numele ei fu rostit de Moses, de data asta. A, bună dimineața, Ross, spuse el, înconjurând căruța și văzându-i pe amândoi lângă foc. Winston m-a rugat să vă aduc această carte, domnișoară Lydia. Mi-a spus că a vrut să v-o aducă aseară când a venit să vă vadă, dar a uitat. Ochii Lydiei trecură

de la el la Ross. Văzu cum gura lui căpătă o expresie dură și ochii devin din nou reci. Își trase furios mânușile și plecă fără să-i adreseze nici un cuvânt. Îi aruncă doar un scurt salut mesagerului care sosise într-un moment atât de nepotrivit.

-Ross, strigă ea. Ross însă fie că n-o mai auzi, fie că nu vru să-i răspundă.

Mucurile de țigări din scrumieră erau la fel de vechi ca și cafeaua din ceașcă. Aerul din biroul strâmt era înăbușitor. Howard Majors își trecu o mână prin părul lui dat cu briantină și respiră adânc, desfăcându-și încă un buton al vestei. Era obosit. La fel și omul de lângă fereastră, Vance Gentry, dar el își manifesta oboseala plimbându-se prin cameră.

-Până în prezent, nici un rezultat, spuse el, trântind un pumn în masă, frustrat. Unde dracu au dispărut? Majors răsfoi rapoartele de la biroul lui.

-Dumnezeu știe, spuse el, obosit. Nu există nici o urmă a bijuteriilor, deși avem o mulțime de informatori care scotocesc casele de amanet.

Unul din rapoarte îi atrase atenția. La început i se păru neimportant.

-Iată un raport din Arkansas...Owentown, unde dracu o mai fi și asta. Un oraș cu cale ferată. Unul din agenții noștri lucrează sub acoperire acolo. A văzut un tip care i se părea cunoscut, jucând poker într-un saloon. Agentul crede că tipul l-a observat, așa că i-a întors spatele o clipă. Când s-a uitat din nou, omul dispăruse. A mai stat pe acolo un timp, dar jucătorul de poker nu s-a mai arătat.

Gentry scutura deja din cap vehement.

-Dacă încearcă să scape de bijuteriile alea, n-are ce căuta într-un orașel ca ăsta. Cine i le-ar putea cumpăra într-un loc ca ăla? Eu rămân la părerea mea că e în drum spre un oraș mare. Poate chiar dincolo de graniță.

Gentry începuse să devină mai curând o piedică decât un ajutor.

Dacă cuplul dispărut putea fi găsit, Agenția Pinkerton îi va găsi, dar n-avea nevoie de amestecul unui tată isteric. Majors se ridică în picioare și înconjură biroul.

-Duceți-vă acasă vreo săptămână sau două, domnule Gentry. Dacă se ivește ceva... vreo veste.

-I-am telegrafiat avocatului meu din Knoxville să verifice asta. S-a dus la fermă și nu i-a găsit decât pe servitori care nu mai știau nimic din ziua în care Clark a plecat cu Victoria, fără să spună unde se duc. Majors își aprinse un nou trabuc și se apucă să-i studieze vârful arzător, în timp ce îl întreba, într-o doară:

-Bijuteriile nu puteau fi luate de fiica dumitale? Din moment ce părăsea o viață cu care era obișnuită, poate s-a gândit că are nevoie de ele.

Gentry se întoarse furios spre detectiv.

-Scapi din vedere esențialul, domnule Majors. Victoria nu și-ar fi părăsit casa, pe mine, dacă acest bandit n-ar fi obligat-o. Îmi cunosc bine fiica. N-ar face-o.

Gentry își luă pălăria și haina de pe cuierul-pom și se îndreptă spre ușă.

-Cred c-ai pierdut destul timp. Exact când era lângă ușă, aceasta fu deschisă din partea opusă. Ajutorul lui Majors dădu buzna înăuntru.

-Scuzați-mă că vă întrerup, domnule Majors, dar tocmai am primit telegrama asta. S-ar putea să aibă o legătură cu cazul dumneavoastră și v-am adus-o.

-Mulțumesc, spuse Majors, luând telegrama. În timp ce asistentul ieșea, ochii lui Majors cercetară hârtia, apoi o puse pe birou și rămase câteva clipe cu privirea în gol, înainte de a se uita la Gentry.

-E din Baltimore. S-a găsit trupul unei femei tinere.

-Trupul? șuieră Gentry. Majors dădu din cap.

-A fost găsită moartă într-o cameră de hotel în care stătuse cu un bărbat câteva săptămâni. A fost înjunghiată. Majors, care credea că poate îndura orice, nu suportă să vadă chinul de pe fața lui Gentry. Da, începuse să se îmoaie. Era momentul să se pensioneze.

-Bărbatul a dispărut. Descrierea lor se potrivește. Desigur, o identificare precisă...

-Da, spuse Gentry, dregându-și vocea răgușită. Când plecăm la Baltimore?

CAPITOLUL 12

Lydia tocmai pune niște rufe la uscat pe frânghia întinsă de Ross între un colț al căruței și un copac, când Anabeth veni alergând spre ea, gâfâind de efort, cu ochii plini de emoție.

-Ghicește cine a sosit în tabără. Fără să aștepte răspuns, continuă:

-Un vânzător ambulant. Are în căruța lui mai multe lucruri decât poți să privești.

Desigur, Leona Watkins face un scandal monstru pe motiv că e duminică și că oamenii nu trebuie să facă cumpărături în ziua Domnului, dar domnul Grayson zice că astea nu sunt vremuri normale și oamenii nu s-au putut duce în oraș sâmbătă. Am văzut-o pe Priscilla cumpărând o acadea, cu proprii mei ochi, și ascunzând-o în buzunar. Ma zice să vii și tu acolo, că a văzut deja un material din care ți-ar putea face o rochie pe cinste pentru ziua de 4 Iulie.

Lydia se opri din treburi pentru a asculta sporovăiala fetei, atât de emoționată încât părea că nici nu mai are timp să respire. Ross care repara o bridă, se opri și el să asculte. Amândoi izbucniră în râs. Relațiile lor fuseseră atât de încordate începând din dimineața aceea de după povestea cu Owentown, încât râsul lor îi surprinsese pe amândoi. Când se uitară unul la altul, râsul încetă și fiecare întoarse capul, stânjenit.

-Ei bine, nu vii să vezi ce lucruri are? întrebă Anabeth, surprinsă, când Lydia, calmă, își reluă treaba.

-Mie nu-mi trebuie nimic, spuse ea, liniștită.

-Dar Ma zice că materialul ăla ți-ar veni ție mai bine decât oricui, pentru că e auriu și tu, cu părul acela și...adică, vreau să zic, trebuie să vii să vezi ce lucruri frumoase are.

-Am treabă, Anabeth, spuse Lydia, răbdătoare, aruncând o privire spre Ross. Acesta puse chinga la o parte și se urcă în căruță. Lydia n-avea nevoie și nici nu dorea nimic, dar ar fi fost drăguț dacă Ross s-ar fi oferit s-o conducă la căruța negustorului, doar să se uite. Știa însă că nu trebuie să se aștepte la nici un fel de amabilitate din partea lui. De-abia dacă îi vorbise de când aflase că Winston Hill

o vizitase în absența lui.În fiecare noapte se asigura că ea și Lee se culcaseră,apoi își așternea patul sub căruță.Nimeni din convoi nu observă.Mulți bărbați dormeau afară pentru că era mai răcoare.Lydia însă observase.Îi lipsea zgomotul respirației lui venind din partea cealaltă a căruței.Îi lipsea prezența lui.Dorea să-l mai vadă scoțându-și cămașa și cizmele.

-Pe tine nu te lasă Ma să cumperi ceva? întrebă Lydia,încercând să ignore nodul din gât.

-Pa ne-a dat la fiecare câte zece cenți.

-Atunci ai face bine să te duci să cumperi ce dorești înainte ca Priscilla Watkins să cumpere tot.Anabeth râse,apoi se întristă din nou.

-Cred că ai dreptate.Sigur nu vrei să vii?Fusesse atât de încântată că i se dăduse sarcina de a-i informa pe Ross și pe Lydia despre negustorul ambulant...Acum însă toată plăcerea pierise pentru că ei nu fuseseră entuziasmați deloc.Lydia scutură din cap.

-Vino să-mi arăți ce-ai cumpărat,după aceea.Anabeth plecă abia târându-și picioarele prin praf,dar apoi bucuria ei inițială o cuprinse iar și începu să alerge spre râu.

-Lydia...Lydia se uită pe deasupra frânghiei de rufe la Ross.

-Da?Luând-o de mână,Ross o trase printre rufele ude,îi deschise palma și îi puse câteva monezi.

-Du-te și cumpără-ți ceva.Lydia privi la bănușii strălucindu-i în palmă,apoi spre căruță.Știa că Ross își ține banii ascunși acolo undeva,dar nu știa unde și nici n-o interesa.Singurul motiv pentru care o interesa acum era acela că i-i dăduse Ross.

-Dar n-am nevoie de nimic.

-Nu-ți cumpăra ceva de care ai nevoie.Cumpără-ți ceva ce-ți dorești.

Plină de speranță,privi în sus,în ochii lui verzi în timp ce întreba:

-De ce?Întrebarea îl înfurie pe Ross.Ori de câte ori venea Hill cu vreunul din micile lui daruri,un fagure de miere din care picura o miere la fel de dulce ca și vorba lui,o carte de poezii care credea c-o să-i facă plăcere,o tartă cu piersici proaspăte,făcută de Moses,nu întreba niciodată de ce.Desigur,domnul acela cu maniere aristocratice îi ceruse întotdeauna permisiunea lui Ross înainte de a-i oferi daruri soției lui.La dracu,da! – soția lui.Lydia îi mulțumea întotdeauna timid,umil,plecându-și ochii.Dar lui,propriului ei soț? A,nu.Nu putea,pur și simplu,să accepte generozitatea lui cu unul din acele mulțumesc-uri dulci și cu zâmbetele radioase pe care le revărsa asupra lui Winston Hill.Ross n-ar fi recunoscut în viața lui că e gelos.Dar exact asta era ceea ce-l rodea ca un șarpe pe dinăuntru.Gelozia fu aceea care îl făcu să spună:

-Ca să nu zică lumea că sunt un soț rău și că n-o las pe soția mea – aici balmăji cuvintele – să-și cumpere zorzoane.Lydia fu ofensată de ironia lui.Trecu pe lângă el și luă pe Lee în brațe.Ar fi preferat să moară decât să cheltuiască vreun ban de la el pentru ea însăși,dar poate găsea ceva pentru copil.

-Lasă-l pe Lee aici.Am eu grijă de el.

-Nu.Se răsuci pe călcâie și agită pumnul în care ținea strâns banii.

-O să am eu grijă de el,continuă ea.Pentru asta sunt plătită,nu?
Apoi,fără să-i mai lase timp să răspundă,plecă.

Ziua independenței începu senină și caldă.În toată tabăra exista un aer de așteptare plină de speranță.Era zi de sărbătoare,un moment de respiro în șirul de zile obositoare de mers,o zi de făcut prăjituri,de râs,de muzică și veselie.Dacă cineva bombănea că era o sărbătoare unionistă,era imediat muștrat.Statele din sud își câștigaseră independența față de englezi,ca și cele din nord.După multe săptămâni de călătorie,imigranții foloseau orice ocazie de a face o pauză.

Ma o convinsese pe Lydia să cumpere o bucată bună din materialul acela auriu,suficientă pentru o rochie.Lydia nu se prea pricepea la croitorie dar cu ajutorul lui Ma și un model de rochie împrumutat de la doamna Rigsby,rochia fu croită.Ma cusu la ea aproape în fiecare seară,făcând-o pe Lydia să se simtă prost din cauza asta.Ma insistase că preferă să petreacă o seară liniștită în căruța domnului Coleman decât în hărmălaia din căruța ei.Așa că,în ciuda obiecțiilor Lydiei,rochia fu gata exact la momentul potrivit.Tabăra fusese așezată pe râul Ouachita.În urma unei primăveri ploioase,ținutul din împrejurimi era verde,în ciuda verii fierbinți.Femeile fură lăsate să folosească primele apa râului,așa că imediat ce corvezile dimineții luară sfârșit,dădură buzna pe malul lui înverzit,cu prosoape și săpunuri pentru una din puținele băi ca lumea pe care le făcuseră de la plecarea de acasă.Festivitățile începură la asfințit.Bărbații se întoarseră de la râu,fiindu-le permis să se scalde abia după-amiază,când femeile moțâiau în căruțe.Unii din bărbați erau de nerecunoscut,cu părul pieptănat lins,cu cravată șnur,cataramă lucioasă la centură,sau bretele.Femeile aveau și ele diverse adaosuri cochete la rochiile lor de stambă și se străduiseră să-și aranjeze cât mai bine părul.Ross se îmbăiase în râu și își pusese o pereche de pantaloni negri,cămașă albă și o vestă neagră de piele.În loc de cravată,avea la gât o bandana.Se pieptănase,renunțând la briantina folosită de majoritatea bărbaților.Cu ocazia asta,observase că îi crescuse iar părul.Va trebui s-o pună pe Lydia să...Își îndreptă trupul și se uită la peria de cap din mâna lui,ca și cum nu recunoștea fie mâna,fie omul căruia îi aparținea.Ce ușor îi venea în minte numele ei acum,și ce rar se gândea la Victoria! Ce natural i se păruse să-i ceară să-l tundă iar,o asemenea intimitate existând doar între o femeie și bărbatul cu care trăiește.La dracu!

-Lydia,ești gata? strigă el spre căruță.Lydia se privi în oglindă,umezindu-și buzele și ciupindu-și obrazii,după cum o învățase Ma.Se îmbrăcase cu ajutorul ei și al lui Anabeth,în timp ce Lee fusese lăsat în grija lui Marynell și a Atlantei.Își trecu palmele peste partea de jos a rochiei pentru a se convinge că e adevărată.Materialul auriu devenise cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată,chiar mai drăguță decât cea pe care i-o cumpăraseră Ross din Memphis.La gât era decoltată pentru a-i dezvălui baza gâtului și partea superioară a pieptului,Mânecele scurte erau bufante și îi acopereau doar partea

de sus a brațului, Corsajul se încheia strâns pe talie unde un cordon lat, legat cu fundă la spate, îl separa de fusta larg croită. Nu avea destule jupoane pentru a o face să stea înfoiată, dar flutura în jurul gleznelor, plină de farmec.

Ma hotărâse că trebuie să poarte părul „așa cum îl lăsase natura”, adică liber și cârlionțat, decorat cu trandafiri galbeni culeși de pe malul râului în dimineața aceea. Fusese, de asemenea, stropită cu colonie, din belșug.

-Lydia! Ross puse întreaga lui frustrație în această chemare.

-Vin, spuse ea, rușinoasă, ieșind pe oblonul din spatele căruței.

Dacă n-ar fi scrâșnit din dinți în acel moment, datorită agitației, ar fi rămas cu gura căscată când o văzu. Statura ei încă nu fusese niciodată atât de clar definită ca acum, în această rochie de bumbac moale. Pielea ei avea strălucirea caisei coapte datorită soarelui care o bronzase, în ciuda pălăriei de soare pe care o purtase tot timpul cât stătuse pe capră. Părul ei... Își aduse aminte că la început fusese șocat că nu-l poartă strâns legat. Acum nici nu-l șoca, nici nu-l ofensa.

Dimpotrivă, îi plăcea așa. Își șterse palmele frecându-le de pantaloni și întinse mâinile spre ea, ajutând-o să coboare scărița, un lucru pe care ea îl făcea singură de o sută de ori pe zi.

-Cred că s-au așezat deja la masă, spuse el, fără rost.

-Îmi pare rău că te-am întârziat. Trebuia să pleci înainte, că te ajungeam din urmă.

-Nu-i nimic. Zâmbetul ei brav se dezumflă, descurajat. Ross nu avea de gând să zică nimic despre cât de drăguță este, așa cum o asigurase Ma. Simțind că e gata să-i dea lacrimile, vru să se întoarcă la căruța lor, dar fură curând prinși în mijlocul celorlalți. Fiecare femeie contribuise la cină, aducând propria ei specialitate și imediat li se dădură farfuriile încărcate cu mâncare.

Chiar înainte de a termina cu mâncatul, cei ce aveau viori, incluzându-l pe Moses, își acordau strunele, atingându-le cu arcușul.

Imediat ce rămășițele cinei fură îndepărtate și farfuriile spălate, câteva cupluri mai puțin timide se aruncară în vârtejul melodiilor cântate la vioară și armonică. Ma, bătând din palme în ritmul muzicii și privind drăgăstos la Zeke, care-și cufunda din nou cana în butoiul cu bere pe care cineva îl cumpărase din cel mai apropiat oraș, spuse:

-Hai, dansați și voi. Stau eu cu Lee. Lydia se uită la Ross care ținea un trabuc lung, subțire între dinți. Nu dansase niciodată, dar i se părea amuzant.

-N-am știut niciodată să dansez, spuse Ross, bătând în retragere.

Ma, simțind impulsul de a-i trage un picior iute și bine țintit în fundul pantalonilor, nu se lăsă:

-Nu contează. Nici ăia nu sunt niscaiva experți, ia-ți doamna de braț și mișcă-te în ritmul muzicii.

-Nici eu nu știu să dansez, spuse Lydia, sperând că propria ei lipsă de experiență îl va încuraja să încerce. Ross își coborî privirea spre fața ei, spre corpul ei și înțelese că putea s-o cuprindă în brațe, așa frumoasă cum era, și în același timp să-și țină jurământul făcut sieși, acela de a nu se culca cu ea.

-Atunci nu-i nici o nevoie să te facem de râs,nu? spuse el și se îndepărtă în direcția butoiului cu bere.

-Poftim,spuse Ma,ofensată.Am văzut destui tâmpiți la viața mea,dar ăsta le-a pus capac la toți.Lydia,umilită,cu obrajii arzând de rușine,se uita în pământ,când vârfurile unei perechi de cizme bine lustruite intrară în raza ei vizuală.

-Îmi acorzi onoarea unui dans,Lydia?Ochii ei se ridicară și întâlniră privirea caldă,deschisă,admirativă a lui Winston Hill,care îi cerceta fața,nu cu ostilitatea sau intensitatea înfricoșătoare cu care o făcea Ross deseori ci cu o expresie nedefinită de plăcere pentru ceea ce vedea.Ma,din nou zâmbitoare,o îndemnă:

-Du-te,Lydia,Domnul te-a invitat la dans.

-Dar nu știu,murmură ea.Pe de altă parte,voia,dar știa că asta va stârni furia lui Ross.Winston râse și făcu un gest larg cu mâna arătând spre cuplurile entuziaste ce băteau pasul în ritmul muzicii,fără să le pese cum.

-Nu cred că vreunul din ei știe,spuse el,întinzându-i o mână.Hai să dansăm,Lydia.Vorbea cu atâta însuflețire,încât fără să se mai gândească la consecințe,își lăsă mâinile într-ale lui și se lăsă condusă în mijlocul dansatorilor.Hill își încolăci un braț pe după talia ei,și ridicându-i mâna cu mâna cealaltă,începu să se miște în cerc cum făceau și ceilalți.

La început,Lydia se simți ca și cum ar fi avut șase picioare,toate moi,incapabile să se miște în aceeași direcție.Dar Winston era răbdător și o instruia.Curând,se relaxă și începu să prindă ritmul.După ce dădură roată de patru ori,simțea că zboară și ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.Când Ross își văzu soția în brațele altui bărbat,acela fiind mai ales Winston Hill care era îmbrăcat la șapte ace,într-un costum alb și cu cizme de piele maron,degetele i se strânseseră automat pe cana de metal pe care tocmai o ducea la buze.Fără ca măcar să-și dea seama că ochii lui se îngustaseră amenințător,semănînd cu două fante verzi,le urmări mișcările ca un uliu,continuând în același timp conversația cu cei din jur.Dar Lydia,prinsă în vârtejul dansului,cu gura zâmbitoare,părul fluturând,rămânea în centrul atenției lui.De fiecare dată când trecea pe lângă el,ca un vârtej,nebăgându-l în seamă,râzând în brațele lui Hill,degetele lui Ross strângeau și mai tare cana.Dădu pe gât o nouă înghițitură de bere și lațul din măruntaiele lui se strânse și mai tare.

-Ei,hai,prostituțule,chicoti Priscilla,bâjbâind prin întuneric în zona mai îndepărtată a taberei,îți spun eu că nimeni nu te-a văzut când ai furat berea aia.

-Am încurcat-o dacă m-a văzut cineva,spuse Bubba,privind prudent peste umăr.

-Aș! Nimeni nu se uită la noi.Toți se gândesc cum să se distreze mai bine la petrecerea asta stupidă.Se rezemă de un copac,împingându-și sânii înainte,provocator.

-Eu m-am gândit la o mică petrecere,numai a noastră,Bubba,spuse ea tărăgănat, trăgându-l mai aproape.Dă-mi o gură de bere.Priscilla se gândise la dans toată săptămâna.Dar Scout o informase că n-avea chef să-și petreacă ziua de 4 Iulie cu

niște neciopliți plicticoși și plecase în oraș,lăsând-o singură.O să-i arate ea lui,nemernicul.Ce credea el,că era singurul bărbat de pe lume? Cătuși de puțin.

-Stai în fața mea,Bubba,să nu ne poată vedea nimeni.Îl așeză așa cum voia,apoi îi ridică mâna care ținea cana de bere și o duse la gură.Gustă,înghițind un pic,dar lăsa cea mai mare parte să i se prelingă pe bărbie și pe piept.

-Oh,Bubba,dă-mi o batistă,repede,Dacă mă miroase mama,e în stare de orice.

Fascinat la vederea râulețelor de bere dispărând în corsajul ei,Bubba scoase o batistă din buzunarul de la spate și i-o dădu.Stupefiat,o privi cum își descheie nasturii.

-Vai de mine,se lamenta ea,mi-a ajuns până la brâu,Trebuie să-mi deschei cămașa,dar să nu cumva să faci ceva de care să-ți fie rușine mai târziu,auzi,Bubba?Bubba dădu din cap,amuțit.Toate amenințările mamei lui îi ieșiră din minte cu aceeași ușurință cu care se desfăceau nasturii de la cămașa Priscillei.Privindu-l vicleană,fata trecu batista peste sânii ei dezgoliți,ridicându-i,mișcându-i,frecând sfârcurile până se întăriră,ștergând berea imaginară.

După ce se mai șterse pentru ultima oară cu batista,o îndepărtă,lăsând sânii complet goi.Bubba gemu.Era un sunet care pornea din măruntaiele lui,se ridica în gât și se revărsa în afară.

-Priscilla,ce frumoasă ești,șopti el.

-Sunt sigură că spui doar așa...gânguri ea,arcuindu-și spatele și ridicându-și sânii ca să-i arate mai bine.

-Nu,nu,Priscilla.Te iubesc,ți-am spus asta.

-Dacă m-ai iubi,m-ai săruta și...Bubba se uită la ea,incapabil să-și exprime admirația,apoi se lipi de ea și își apăsă gura pe gura ei.Priscilla își ajustă poziția arcuindu-se pentru a putea atinge cu sexul ei umflătura din pantalonii lui.Bubba scoase un strigăt ușor și se frecă de ea.Își puse mâinile pe sânii ei goi și îi mângâie delicat.

-Ah,Bubba,ce bine e.Își trecu limba pe buzele lui,dar băiatul se trase repede înapoi.Era șocat.Văzu ochii ei perversi și îi simți mâna trăgându-l înapoi spre sânii ei.Cu un geamăt de renunțare,Bubba o sărută din nou.

De data asta,gura lui era deschisă,de asemenea,și urmând exemplul ei,îi împinse limba adânc în interior.Îi strânse sfârcurile între degete,acționând doar din instinct.Și fără prea multă finețe.Priscilla n-avea nevoie de blândețe.Se zvârcolea între el și copac,gemând de plăcere.

-Hai să-ți arăt ceva,spuse ea,gâfâind,dându-l la o parte.Cu sângele clocotindu-i în vine,Bubba nu se mai putea opri.Încercă să-i găsească gura din nou,dar ea se feri,râzând ușor și îndepărtându-i mâinile când încercă să i le pună din nou pe sâni.

-Bubba Langston,fii cuminte,spuse ea cu o severitate batjocoritoare.Promite-mi că nu spui nimănui.Nici mama nu știe.

Priscilla își ridică poalele rochiei și juponul,apoi ridică un genunchi până la coapsa lui.

-Am cumpărat jartierele astea roșii de la negustorul ăla ambulant. Le vezi? Nu-s frumoase? Bubba nu se uită la jartierele țipătoare, ci la porțiunea de pulpă albă, netedă de deasupra lor.

-Da, le văd, spuse el, răgușit, atingând jartiera cu un deget, apoi urcând în sus pe coapsă.

-Să-ți fie rușine, Bubba, spuse ea, între două respirații grăbite, fără să-l oprească, totuși. Încurajat, își lunecă mâna mai sus și când îi atinse cu vârful degetelor părul cărlionțat, începu să gâfâie.

-Priscilla, n-ai nimic pe dedesubt..

-E așa de cald azi! Voiam să mă răcoresc. Ah, Bubba, nu, ah, Doamne, m-ai atins acolo?

-Lasă-mă, Priscilla, spuse el, rugător. Nu-ți fac nici un rău. Dacă te doare, mă opresc.

-Nu! Bubba schițase o mișcare de retragere, dar arcuirea trupului ei îl chemă înapoi.

-Știi, un bărbat devine violent, dacă o doamnă îl lasă să ajungă atât de departe și pe urmă... Ah, chiar acolo, Bubba, spuse ea, cutremurându-se. Așa.

-Priscilla, suspină el, apăsându-și gura pe gâtul ei.

-Vezi ce m-am udat din cauza ta?

-Mi s-a întărit atât de tare că mă doare, mormăi el, cu capul între sânii ei.

-Lasă-mă pe mine. Priscilla îi puse mâna sub pântec și îi cuprinse carnea prin pantaloni, cu degete experimentate. Apoi îl strânse.

-Ah, Doamne, gemu Bubba. Simțea că moare și că Ma, și toată lumea va afla cum a murit, dar nu-i păsa. Degetele lui se împlântară în fierbințeala trupului ei.

-Ah, Bubba, ah ce bine, suspină ea. Dar nu aici. Mai jos, pe malul râului, repede. Ametit, își retrase mâna și se dădu înapoi. Priscilla lăsă piciorul în jos și își încheie corsajul. Apoi, uitându-se la el cu promisiuni de vis, îl luă de mână și se întoarse spre râu. Se opriră brusc amândoi când îl văzură pe Luke, așezat pe un trunchi de copac din apropiere. Aparent indiferent față de ei, curăța o cracă cu briceagul.

-Bună, ciripi el. Ce seară plăcută, nu?

-Spion afurisit, țipă Priscilla. De cât timp ești aici?

-Cam de când chestia aia din pantalonii lui Bubba a început să crească. De când ai început să cultivi castraveți în pantaloni, Bubba? N-am mai văzut unu' atât de mare pân' acum.

-Te omor, spuse Bubba, și se aruncă asupra lui. Luke sări în picioare și o luă la fugă printre copaci, chiuind ca un indian. Bubba se luă după el.

-Lua-v-ar dracu' de proști, bombăni Priscilla, în timp ce își aranja îmbrăcămintea. Continuă să-i ocărăscă până ajunse la căruță unde se trânti pe pat plângând de frustrare și de viața ei nefericită.

Ross se întoarse cu spatele la dansatori și introduse cana în butoiul cu bere. Era furios la culme și verde de gelozie. Era mai mult decât puțin băut. Starea de beție era un lucru pe care, în general, îl putea controla, dar acum nu voia. Dădea berea pe gât, regretând că nu e whisky ca să se îmbete mai repede.

Ce-i păsa lui că Lydia se gudură pe lângă un molău ca Hill? N-are decât s-o aibă. Îndată ce vor ajunge în Texas și se vor stabili, va da divorț. Totul era încă haotic în ținuturile astea, acum după război. Un divorț nu va fi atât de greu de obținut. Se legăna înainte și înapoi pe vârful picioarelor, în mod reflex, din ce în ce mai furios, în timp ce încerca să fie atent la poveștile domnului Appleton. Toți ceilalți păreau că-i sorb fiecare cuvânt. Ross nu putea însă face altceva decât să încerce să nu se uite la Lydia care îi zâmbea lui Hill. La el nu se uitase niciodată astfel. Își spunea că gura ei senzuală și felul voluptuos în care trupul ei se legăna în ritmul muzicii erau pline de repulsie.

Își bătea joc de el în mod deliberat. Asta făcea. Dansul cu prietenul ei din lumea bună era modul ei de a sublinia defectele lui. Ei bine, la dracu, n-avea de gând să stea așa și să fie bătaia de joc a unei mucoase cu care fusese obligat să se însoare. Are s-o ia de acolo, chiar de-ar fi s-o târască de părul ăla despletit...

-Hei, Coleman, fii atent...

-Un' te duci, Ross?

-Ross, nu mai bei?

-Unde ți-e soția... Ross era surd la tot ceea ce îl înconjură. Simțea acea tensiune binecunoscută, adâncindu-se. Violența din el se ridică umplându-i porii, căutând să iasă. N-o mai simțise atât de puternică, de la acea ultimă lovitură la care participase cu Jesse și Frank. Pumnii lui se strânseseră involuntar; automat, căută pistolul cu încărcătura lui mortală. Nu era la locul lui, dar porni totuși prin mulțime, hotărât s-o găsească pe necredincioasa lui soție și pe iubitul ei.

-Ross, le-am spus fetelor să-l ducă pe Lee înapoi la căruța noastră și să-l culce, astfel încât tu și cu Lydia să puteți sta cât doriți, spuse Ma, când trecu pe lângă ea. Ross se uită la ea fără s-o vadă.

-Lasă-l în căruța noastră până dimineată. Nu-i nevoie să-l...

-Unde e? șuieră el. Ma îl tot privea de vreo oră și își dădea seama că turba de gelozie. Avu înțelepciunea de a nu zâmbi. În schimb, își lăsă privirea să rătăcească pe deasupra celor ce dansau.

-Cine, Lydia?

-Da, Lydia. Ross îi scuipă numele ca și cum menținerea lui pe limbă prea mult ar fi fost neplăcută.

-Exact nu știu. Dansa cu domnul Hill, ultima oară când am văzut-o. Ross trecu printr-un grup vesel și porni împleticit în direcția căruțelor care, în majoritate erau în întineric și pustii. Dacă s-a dus la căruță... dacă-i găsește împreună... Nu voia să știe... Trebuia să știe... unde este...

Lydia nu se distrase niciodată atât de bine. Winston o trata de parcă n-ar fi crescut într-un mediu dubios, locuind într-o baracă, forțată să se supună abuzurilor sexuale ale fratelui ei vitreg. Winston o trata ca pe o doamnă, lăudându-o pentru felul cum arăta și cum dansa, aducându-i câni de puncti, râzând cu ea, împărtășind exuberanța ei. Când începu să tușească, Lydia se arătă îngrijorată. Hill spuse că n-are nimic și ea îl crezu, până când trebui să se oprească și să iasă din cercul dansatorilor. Fusese cuprins de un acces de tuse, cum Lydia nu mai văzuse până atunci.

-Winston, întrebă ea, punându-i o mână pe umăr, în timp ce el era aplecat de mijloc cu trupul scuturat de convulsii, sufocat, pot să te ajut?

-Nu, scuză-mă, nu-i nimic. Dar nu era așa. În colțurile gurii avea pete de sânge și fața îi era ca și ceara veche.

-Vrei să-l chem pe Moses? Hill scutură din cap, ducând din nou batista la gură.

-Lasă-l să se distreze. Când tușea se opri, păru că se sufocă. Următoarea criză fu mai rea decât precedenta și Lydia se alarmă cu adevărat.

-Winston, spune-mi ce să fac.

-Doctoria, spuse el, cu voce gătuită. Ochii ei îl căutară pe Ross, dar acesta stătea în grupul de bărbați adunați în jurul butoiului de bere și ar fi trebuit să-și croiască drum printre dansatori pentru a ajunge la el. Nu voia să-l lase pe Winston -singur atâta timp. Îl apucă de mâneca hainei.

-Unde e? Doctoria, unde e?

-Căruță...articulă el.

-Haide, spuse ea, hotărâtă să-l ajute ea, mai curând decât să caute pe altcineva. Putea să se sufocă până să găsească pe cineva și știa că Winston ar fi stânenit dacă ar face prea multă vâlvă din cauza lui. Cuprinzându-l cu brațul pe după mijloc și punându-și cealaltă mână pe pieptul lui, îl conduse în întunericul din zona unde erau căruțele.

-Unde e căruța ta? întrebă ea. Slăbit, Winston i-o arătă și apoi porniră spre ea, mergând cu dificultate.

-Îmi pare rău, Lydia, repetă el.

-Taci, acum. Nu mai vorbi, altfel te-apucă tusea iar.

-Mi-e silă de mine...

-Nu-i vina ta. Ajunși în spatele căruței lui, Lydia îl întrebă:

-Poți să urci? Winston dădu din cap și printr-un act de voință se săltă sus, respirând hârâit și oprindu-se să tușească. În fine, ajunseră în interior și în timp ce Lydia stătea clipind în întuneric, Winston se târî spre culcușul lui. Căzu greu pe pături și se rostogoli pe spate, cuprins de un puternic acces de tuse.

Lydia, după ce ochii i se obișnuiseră cu întunericul, căută o lampă și un chibrit și aprinse fitilul, lăsând flacăra mică.

-Unde e doctoria? întrebă ea, blând, în timp ce el se lupta să respire cu plămâni epuizați. Winston arătă spre un mic cufăr de lemn. Lydia îl trase spre ea și, ridicând capacul, descoperi mai multe sticlute negre cu tincturi într-o cutie de lemn de tek căptușită cu catifea. O mână tremurândă îi indică pe cea care trebuia.

Lydia puse cufărul la o parte și destupă sticla. Ridicându-i capul cu o mână, puse gâtul sticluței pe buzele lui. Winston bău o cantitate zdravănă, apoi se lăsă pe spate, slăbit.

-Mulțumesc, Lydia.

-Te simți mai bine? întrebă ea. Sprâncenele ei erau strânse de îngrijorare și gura închisă exprima neliniștea. Șuvițe de păr îi încadrau fața ca niște raze de lumină. Pielea îi era îmbrobonată de sudoare din cauza efortului. Apa de colonie cu care se parfumase umplea interiorul căruței goale, de burlac.

Lydia habar n-avea cât de frumoasă îi părea omului acela bolnav care ar fi dat totul în clipa aceea ca să fie puternic și întreg.

-Mă simt mai bine, spuse el, trist, sperând că privirea cu care îl învăluia era mai curând de afecțiune decât de milă.

-Lasă-mă să-ți scot asta. Îi desfăcu cravata de mătase din jurul gâtului și fără să se jeneze, îi descheie vesta și cămașa. Prinzând-o de mâini, Winston o opri.

-Moses poate face asta când vine. Du-te înapoi la dans. Mă simt bine.

-Vrei să-l chem acum? Winston își clătină capul așezat pe perna fină de mătase.

-Când o să observe că nu dansez, va veni singur. Mulțumesc, Lydia, spuse el, strângând-o mai tare de mâini.

-Pentru nimic. Instinctiv, matern, degetele ei îi neteziră părul umed de pe frunte. În același timp, Winston îi ridică cealaltă mână spre buze și i-o sărută ușor.

Ross dădu buzna prin deschiderea din spate ca un vandal pus pe jaf, dând brusc la o parte pânza tare care o acoperea. Lydia, surprinsă de acest zgomot, întoarse repede capul, dar nu înainte ca Ross să fi văzut ceea ce i se părea minții lui înnebunite de gelozie, o scenă duioasă de amor. Lydia se feri din fața lui, Ross își scosese vesta și bandana. Nasturii cămășii erau descheiați dezvăluind mușchii încordați și covorul de păr negru. Fața lui era înfricoșătoare. Părul lui căzut în dezordine pe fruntea umedă era la fel de sălbatic ca și expresia lui feroce. Sub mustața întinsă, gura lui strânsă căpătase o expresie dură. Stătea cu picioarele depărtate, cu mușchii pulpelor contractați, umflați sub pantalonii negri, strâmți.

Chiar și cel mai brav suflet ar fi tremurat în fața acelei prezențe fizice

magnifice. Fața lui aprigă prevestea dezastru pentru oricine i-ar fi fost dușman.

-Ross? scânci Lydia.

-Ce scenă înduioșătoare, mârâi el. Winston se strădui să se ridice.

-Dă-mi voie să...

-E bolnav. Te-am căutat... se sufoca... era...

-Ești nevasta mea, mârâi Ross, făcând doi pași mari până la ea.

O prinse cu degetele de partea de sus a brațului și o ridică brusc în picioare.

-N-a fost dorința mea, dar cât timp suntem împreună, blestemată, poartă-te ca atare.

-Ross, te rog, ascultă-mă, interveni Winston, cu voce slabă, regretând că-i produsese Lydiei necazuri pentru amabilitatea ei. Aparențele sunt înșelătoare. Nu s-a întâmplat nimic...

-Încă, replică Ross. Pentru că am venit la timp.

-Nu! strigă Lydia, încercând să-și elibereze brațul cu o smucitură.

-Hai! O ridică și o propulsă prin deschizătura căruței.

-E bolnav, insistă ea, înfigându-și călcâiele în țărână și încercând să-și elibereze brațul. Trebuie să...

-Ai să capeți ceea ce cauți. Dar de la mine, soțul tău, rânji el. Lydia se împiedică de el și se agăță de centura lui ca să nu cadă. Sclipirea de furie din ochii lui o îngrozea. Dinții începură să-i clănțane și oasele păreau că i s-au muiat.

-C...ce vrei să spui? Ajunseseră la căruța lor. Ross o ridică în sus și urcă cu ea treptele până la oblonul din spate. Trebuie să se înconvoaie de mijloc peste ea, ca să poată intra.

-Lee...

-E la Ma, spuse el râzând, făcând-o să simtă un fior rece pe șira spinării. Până mâine dimineată. Fără nici o ceremonie, o trânti pe saltea, în timp ce ea se strădui să-și acopere picioarele cu poalele rochiei. Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet urât.

-Nu te mai osteni să faci pe sfânta, Lydia. Dacă am avut unele îndoieli până acum, în seara asta mi-ai arătat cine ești.

-Nu, șopti ea, ridicându-se, ferindu-se de el, retrăgându-se într-un colț.

Văzuse expresia asta și altădată. Pe fața lui Clancey. Era implacabilă. Însemna că nici un fel de rugăminți nu-l puteau opri pe bărbat să ia ceea ce dorea. Ochii lui Ross străluceau de mult prea multă băutură, furie și dorință.

-Nu, Ross, te rog, scânci ea, acoperindu-și pieptul cu brațele. Ross își scoase cămașa, dezgolindu-și pieptul și abdomenul. Lydia urmări jocul mușchilor și tendoanelor; cicatricea arăta ca un ochi roșu, furios, care clipea la ea. Își desfăcu catarama și scoase centura lată din găici. Lydia se ghemui în apărare, gândindu-se că voia întâi s-o bată. Ross însă lăsă centura să-i cadă la picioare și începu să-și descheie încet pantalonii. Lydia ridică doi ochi spre el; tăcuți, ei cereau să nu facă asta, să nu-i facă rău, să n-o folosească cu aceeași lipsă de sentimente cum o făcuse Clancey.

-Te rog, Ross.

-Simțea nevoia de bărbat? întrebă, el cu glas catifelat, lăsându-se în jos. Ei bine, asta o să capeți. Ross se mișcă atât de repede încât Lydia nici nu-și dădu seama când ajunse din colțul unde era, direct sub el, trasă de mâini care se mișcau cu o viteză și îndemânare neobișnuite. Cuprinsă de panică, înnebunită de nevoia de a scăpa, se luptă cu el, împingându-l puternic, dând din mâini și din picioare, cu degetele strânse ca niște gheare.

-Nu, nu, repetă ea, luptându-se cu forța lui covârșitoare care o ținea culcată.

-Ba da. Câți bărbați au fost înaintea mea, hai? De ce să n-o faci și cu mine?

Petalele de trandafiri din păr fură strivite sub capul ei care se bălăbănea într-o parte și alta. Părul i se răsuci în jurul feței, gâtului, umerilor.

-Nu, Ross, Ross. Doamne, nu-l lăsa să-mi facă asta, strigă ea, disperată.

-Dumnezeu n-o să te ajute. Dumnezeu nu ascultă. Nu te aude niciodată când ai nevoie de El. Îi prinse ambele mâini în mâna lui de fier și i le ridică deasupra

capului. Lacomă, degetele lui se ocupară de nasturii corsajului, descheindu-i până la ultimul. Odată rochia desfăcută, trase de funda cămășii, apoi desfăcu nasturii minuscule. Respirația lui deveni grea, șuierătoare, când sânii dezgoliți se înfățișară privirii lui devastatoare. Lydia gemu, închise ochii strâns și întoarse capul într-o parte. Dacă i-ar fi cerut asta, poate ar fi consimțit. Ar fi acceptat asta în schimbul amabilității lui în viitor. Dacă ar fi tratat-o cu blândețe, poate i-ar fi cedat fără ca el să i-o ceară. Dar el voia să-i facă rău, s-o violeze, s-o rănească, exact ca și Clancey. Chiar mai rău. Ross avea puterea de a-i face rău într-un fel în care Clancey n-o avusese. Ținea la Ross și faptul că el o putea trata cu atât de puțină considerație, o rănea până în adâncul sufletului. Nici cu un cal nu s-ar fi purtat așa. Ross nu se atinse de sânii ei. Un dram de minte în creierul lui îmbibat de alcool îl avertiză că dacă ar fi mângâiat-o, ar fi putut deveni tandru. Asta nu trebuia să se întâmple. Trebuia s-o pedepsească și asta avea de gând să facă.

Îi ridică poalele până la brâu și apucă cordonul pantalonășilor. Trăgând puternic, rupse închizătoarea și îi împinse pantalonășii în jos pe pulpe. Lydia gemu disperată și încercă să-și încrucișeze picioarele. Brutal, Ross îi sfâșie veșmântul până jos și îi desfăcu pulpele cu genunchiul, apoi, descheindu-și pantalonii pentru a-și elibera bărbăția trezită, se postă deasupra ei.

Dacă ar fi fost Clancey, Lydia l-ar fi privit sfidător, arătându-i cât de mult îl urăște. Dar pe Ross nu-l ura și în loc să-l ațintească cu acea privire disprețuitoare a ochilor ei aurii, întunecați, rămase cu capul întors în clipa în care fu pătrunsă. Nu se așteptase la durerea aceea vie pe care o simți. Corpul ei se arcui în sus, din gură îi ieși un strigăt ascuțit. Ross se afundă adânc în ea, căutând s-o pătrundă încă și mai mult. Când fu complet înăuntru, apăsând-o cu toată greutatea, rămase nemișcat. Trăgând adânc aer în piept de câteva ori, mintea începu să i se limpezească. Și atunci, fu conștient, pentru prima oară de când o văzuse în căruța lui Hill, de ceea ce făcea. Furia care îi întunecase mințile se risipi ca o ceață roșie, și fu cuprins de regret. Un regret imens. Dar și plăcere. Una atât de mare cum nu mai simțise niciodată. Și asta nu voia, deși îl umplea în întregime: mintea, inima, pântecul și bărbăția lui strânsă ca într-o mânășă. Trebuia să verifice, să vadă dacă era încă conștient. Poate era doar o închipuire a lui, produsul erotic al beției alcoolice. Se mișcă ușor, nedorind să se trezească din vis, dacă asta era. Dar nu, era realitate. Se lăsă peste ea, și senzațiile acelea se succedau în valuri, în ritmul mișcărilor lui.

-Nu, șopti el, nu poate fi atât de bine. Vocea lui dezmințea cuvintele. Era vocea unui om care simțea cea mai mare plăcere fizică pe care o simțise vreodată, Nu era bine. Nu trebuia să se lase cuprins de plăcere. Se retrase, intenționând să se îndepărteze de ea, dar corpul lui nu-l asculta și se cufundă din nou în adâncurile dulci.

-Fir-ar să fie, n-ar trebui să fie atât de plăcut cu tine, suspină el, cuprins de jale, cu fața lipită de gâtul ei. Renunțând la intențiile inițiale, mâna lui se strecură între corpurile lor. Îi găsi sânii tari și elastici și îi pipăi cu sensibilitatea cercetătoare a unui orb. Îi cuprinse în palmă, să le simtă țaria, mângâie pielea netedă, cercetă

sfârcurile cu vârful degetelor,înfiorat de finețea lor când se ridicară rigizi,împungându-l în palmă.Fără să-și dea seama,capul lui luă locul mâinii și buzele lui atinseră sâni; gura mustăcioasă lunecă pe pielea ei,mângâietoare,până când buzele găsiră sfârcul ca o pietricică roșie și atunci se strânseră în jurul lui ușor,în timp ce limba îl cerceta cu atingeri fugare.Apoi îl supse delicat, absorbindu-l complet în gură,gustându-l,gustându-l pe el,gustând femeia.Își înălță capul și privi în ochii de culoarea coniacului,larg deschiși și nedumeriți.Își văzu propriile lui degete,albite de strânsoarea cu care îi ținea încheieturile,și o eliberă imediat.Mâinile lui se ridicară spre părul ei și degetele se răsfirară,apăsate,în jurul capului.Dându-i capul pe spate,își lipi gura de gura ei cu aceeași ardoare ca și aceea cu care o pătrunsese.Sărutul deveni din ce în ce mai pătimaș,până când buzele lui ajunseră să le strivească pe ale ei,limba lui să se împletească cu a ei,făcându-l să-și piardă complet controlul în acea izbucnire de flacăra ce porni de sub pântecul lui și se răspândi în adâncul trupului ei.Sunetele joase,sacadate ale satisfacției lui supreme se modelară formând numele ei.Zăcu deasupra ei mult timp după ce criza care-i cutremurase trupul se sfârșise,suspendat într-o stare de sublim.Nu-și aminti niciodată când se daduse jos de pe ea,o strânse la piept și căzuse în uitare de sine.

CAPITOLUL 13

-Bună,spuse târfa,obosită.Numele meu e Pearl.

Doamne! Țsta era ultimul ei client din seara aceea și cățeaua aia de Madam La Rue i-o plătea pentru că se luase în gură cu ea în dimineața aceea,trimițându-i-l pe netrebnicul ăsta.Fusese o zi îngrozitoare,ziua de 4 Iulie.Străzile din Owentown viermuiau de lucrătorii de la căile ferate veniți să petreacă.Erau oameni din topor,agresivi și excitați ca o cireadă de bivoli și avea impresia că toți tăbărâseră pe ea.Era obosită și avea dureri,iar acum,trebuia să-l mai servească și pe ăsta,cel mai rău dintre toți.

-Ești și tu tot la calea ferată? întrebă ea cu un efort obositor de a face conversație.

Clancey Russel mârâi batjocoritor,în timp ce femeia închidea ușa în urma lui.

-Am mai multă minte decât să mă spetesc pentru alții.Și mai am și altceva,spuse el,mângâindu-se sugestiv.Făcând apel la întregul ei profesionalism,Pearl zâmbi,în ciuda repulsiei pe care o simțea.Era murdar și puțea de-ți lua nasul.

-Să vedem întâi banii,se gudură ea.

Trebuia să se asigure că gunoiul ăsta are bani,înainte de a-l lăsa s-o atingă.

Clancey băgă mâna în buzunar după banii pe care îi luase de pe o masă de pocker când jucătorii se apucaseră la ceartă între ei.Fusese de ajuns pentru a plăti o masă bună și o sticlă de whisky.Ambele îl făceau să se simtă cu stomacul plin și mai cald,ceea ce nu se mai întâmplase demult.Aruncă taxa pe măsuța veche de toaletă acoperită cu un șal croșetat îngălbenit.

-Ei,ai văzut banii,spuse el,arogant,acum arată-mi și tu ce ai.

Deși gura ei luă o expresie plină de interes,Pearl se cutremură de repulsie.

Bărbatul își dădu bretelele jos și începu să-și descheie cămașa,Când o scoase,Pearl văzu petele de sudoare uscată de pe maioul lui.Pentru a trage de timp,arăță spre bucata de hârtie împăturită care-i căzuse din cămașă și se afla la piciorul patului.

-Ce-i aia?

-O hârtie pe care am găsit-o.Un afiș cu un criminal.Nu știi niciodată când îți poate fi de folos.Hai,fetițo,scoate-ți chestia aia.

Pearl se ridică în genunchi pe pat și își scoase halatul vechi,prăpădit pe care i-l dăduse o curvă veterană.Nici chiar șirul de pene pe care le cususe pe margine nu-i schimbaseră aspectul prea mult.Rămase goală.Ochii lui Clancey o privireă pofticioși și gura lui se răsuci cu o expresie de cruzime.Pearl era cunoscută ca o bună profesionistă,dându-i bărbatului ceea ce dorea cât timp acesta nu-i făcea nici un rău.De data asta însă,inima ei își accelerează bătăile când văzu ferocitatea din ochii lui lipsiți de culoare,în timp ce o cântărea.Clancey își desfăcu pantalonii,scoțând la Iveală un sex agresiv,umflat care părea hidos chiar și pentru ochii lui Pearl.

-Dacă hârtia aia e așa de importantă,dă-mi-o s-o văd și eu,spuse ea,întinzând mâna s-o ia.Orice lucru care putea să-l oprească pe acest animal de a se urca pe ea era binevenit.

-Pe dracu,spuse Clancey,aruncându-se asupra ei.Ce vrei să...

-Ia te uită,seamănă cu...ă...cum dracu spunea că-l cheamă? Omul ăla din convoiul de căruțe.Clancey strânse mâinile pe sânii ei și îi ciupi sfârcurile puternic.

-Ah,mă doare! Încetează! Nu înțelegi ce vreau să-ți spun! L-am văzut pe ăsta acum câteva zile.Clancey se ridică și se uită întâi la ea,apoi la afiș.

-E un gunoi.Nu putuse citi ce scria pe el.Nici măcar nu știa de ce îl luase în seara aceea de pe masa din saloon-ul din Knoxville.Știa doar că cei doi bărbați bine îmbrăcați spuneau că îl crezuseră mort,dar se părea că acum se dă drept altcineva.Și că furase niște bijuterii.Asta spuseseră oare?

-Valorează cinci mii de dolari,spuse Pearl,simțind că-i pierde toată oboseala,cuprinsă de emoție.Ăsta ar putea fi biletul ei de plecare din Owentown și de la Madam La Rue.

-Cinci mii de dolari?Clancey se ridică în picioare și îi smulse afișul din mână.

-Zici că l-ai văzut pe tip de curând?Pearl nu era prea deșteaptă,dar era abilă.Doi ani la Madam La Rue nu fuseseră pierduți degeaba.Avea să păstreze pentru ea ceea ce știa despre omul de pe afiș.Dacă era un premiu de cinci mii de dolari pe capul lui,ar fi o proastă să-l lase pe netrebnicul ăsta să-i încaseze în locul ei.

Clipi din ochi seducător și își lunecă mâna în jos sub pântecul lui.

-Prostii,am spus și eu așa,ca să mă amuz.Credeam că vrei să discutăm despre mine,nu despre un afiș vechi.Clancey își lansă pumnul spre falca ei.Se auzi un zgomot de oase lovite și femeia căzu cu corpul pe pernă,amețită,cuprinsă de durere.

-O să-ți muști limba,târâtură,dacă nu-mi spui unde l-ai văzut pe insu' ăsta din poză.Înțelegi?O palmui puternic pe ambii obraji și cu degetele lui butucănoase de la cealaltă mână o ciupi de pulpe.

-Ai înțeles?Cu ochii încetoșați și cu urechile țiuind,Pearl dădu din cap.

-Bine,vreau s-aud.Mâna dintre pulpele ei lunecă în sus,amenințătoare.Pearl scânci.

-Vorbește,spuse el,strângând carnea albă între degete.

-Am...am rămas în pană și el...cred că era el...ne-a ajutat și ne-a condus până în oraș.Acum e mai bătrân,nu mai are părul lung și are mustață.S-ar putea să nici nu fie el.Pearl nu se îndoia nici o clipă însă.Cine putea uita ochii ăia? Și felul lui de a se uita la cineva,ca și cum ar fi vrut să-i memoreze pentru tot restul vieții,fie că-l tratase bine Sau rău.

-Își zicea Clark?

-Nu,nu...Îi spunea...nu-mi amintesc.

Clancey își înnodă degetele în părul pubian și trase puternic.

-Asta te ajută?Femeii îi dădură lacrimile și scoase un țipăt,dar Clancey o palmui din nou.Nimeni nu-i putea auzi strigătele de ajutor.În barul de dedesubt era un vacarm de nedescris.Se auzeau râsete,zdrăngănitul pianului,țipete stridente de veselie.Nimeni n-o putea ajuta.

-Co...Coleman.Zicea că-l cheamă Coleman.Pe Dumnezeu! ăsta el ăsta era numele pe care cei doi domni din Knoxville îl rostiseră.Era în același convoi în care se ascundea Lydia.Va împușca doi iepuri odată.Nu așa zicea Pa?

Clancey chicoti sinistru pentru sine în timp ce Pearl făcea eforturi disperate de a-l arunca de pe ea.Femeia zicea că-l văzuse cu vreo două zile în urmă,deci era aproape.Mâine dimineață la prima oră,va porni în urma convoiului.Nu,mai bine în seara asta.Putea merge mult mai repede decât convoiul.Dar înainte de asta,mai avea ceva de făcut.

-Pearl? Așa te cheamă,nu? murmură el,punându-i o mână pe sân și masându-l.E un nume drăguț,Pearl.Și tu ești drăguță.Și i-ai făcut un serviciu bătrânului Clancey,să știi.Pearl își șterse lacrimile.

Poate dacă-l lăsa în pace,putea să-l anunțe pe șerif înaintea lui,despre locul unde se ascundea domnul Coleman.

-Mulțumesc,șopti ea.

-Am să te răsplătesc,Pearl.Da,scumpo.Clancey Russel răsplătește întotdeauna pe cineva după cum merită.Mâinile lui murdare coborâră pe pântec,lunecară între pulpe,mângâind-o brutal.Pearl scrâșni din dinți și făcu un efort să zâmbească cu buzele ei umflate.Dar zâmbetul îi pieri când în clipa următoare Clancey se înfipse în ea ca un par,desfăcând-o brutal în timp ce unghiile lui se afundară în carnea moale a sânilor.

-Mă doare,gemu ea.

-Și-ți place,cățea,spuse el,gâfâind,cu fruntea îmbrobonată de sudoare.Îți place.

Una din mâinile lui îi cuprinse gâtul,apăsându-i beregata.Cu fiecare mișcare a șoldurilor o apăsa mai tare,până când ochii ei ieșiră din orbite și gura i se

deschise larg.Clancey,pierdut în satisfacerea poftelor lui,nici măcar nu observă,până nu-și revărsă sămânța în ea,că femeia nu mai făcea nici o mișcare. Nimeni nu simți lipsa lui Pearl până în după-amiaza următoare.Madam La Rue nu-și mai amintea care fusese ultimul client al ei și nici măcar cum arăta.I se părea că întreaga populație masculină din Arkansas se perindase prin salonul ei în noaptea precedentă.Cum să-și mai amintească? îl întrebase ea pe șerif.Nu putea nici măcar să-i facă o descriere.Un bărbat transpirat,împuțit care vrea o femeie e la fel ca oricare altul.Madam însă știa că nu era așa.Îl dorise pe bărbatul ăla cu vreo săptămână în urmă.Cel înalt,cu părul negru și ochi verzi.Apreciase,după modul cum se mișca și se purta,că trebuie să fie altfel decât ceilalți.Din nefericire pentru ea,nu era decât un prostănac prea îndrăgostit de nevastă-sa,ca să se culce cu o curvă.Se înfuriase teribil când o părăsise în seara aceea.Apoi însă își amintise de fata aceea cu părul ei unic,ochii neobișnuiți și mersul mândru.Poate că,în fond,omul era îndreptățit s-o iubească.

Pe Lydia o dureau toți mușchii.Încercă să se întoarcă într-o poziție mai comodă,dar nu găsi nici una.În căruță era întuneric,era luminată doar de ivirea zorilor.Totul era tăcut.După petrecerea din seara trecută,toți dormeau mai mult decât de obicei.Bărbatul care zăcea lângă ea nu făcea nici o mișcare.Brațul aruncat peste pântecul ei era greu ca plumbul.Respirația lui era ușoară și regulată,abia mișcându-i părul prins sub obrazul lui.Cadența rară a respirației era reconfortantă,o dovadă că nu petrecuse noaptea singură,și că cineva puternic fusese acolo,protector.O lacrimă stingheră i se rostogoli dintr-un ochi,pe păr.Nu era deloc neplăcut să se trezească alături de el.Dar acum o disprețuia.Alte lacrimi o urmară pe prima.Poate că Ross avea dreptate în privința ei.Poate că era o curvă înnăscută.Clancey îi văzuse slăbiciunea ca pe o boală,dezvoltându-se în trupul ei pe măsură ce se maturiza,și reacționase corespunzător.Ross îi atinsese tot trupul.Cele petrecute noaptea trecută îi dăduseră dreptate,pentru că exact când ar fi trebuit să se lupte mai aprig,nu fusese în stare.Îi plăcuse prea mult ceea ce îi făcea el.

Încercă să-și îndepărteze capul de al lui,dar părul n-o lăsa,așa că trebuia fie să rămână cu ochii la coviltirul de deasupra,fie să-l trezească.Ceva se întâmplase azi-noapte,când Ross începuse să se miște deasupra ei.Ceva ciudat, îngrozitor,rușinos și minunat.Când limba lui își exersase aceeași măiestrie ca... Închise ochii și își mușcă buza inferioară.Când îi eliberase mâinile,în loc să se lupte cu el,i le pusese pe umeri și gustase plăcerea pielii lui goale sub palmele ei.Degetele ei se încordaseră pe mușchii întinși pentru a-l trage mai adânc în ea.Pulpele ei îi încolăciseră strâns mijlocul.Fusese decepționată când se dăduse jos de pe ea și adormise.Amintirea lucrului pe care crezuse ea-l va disprețui,îi încălzea acum trupul.Ross o va detesta și o va disprețui de acum pentru ceea ce era.Nu-și putu reține un suspin zgomotos și Ross se mișcă în somn.Se trezi puțin câte puțin,mișcându-și picioarele și întinzându-se.Brațul aruncat peste mijlocul

ei se contractă,apoi se relaxă.Trase adânc aer în piept,apoi îl expiră cu un suspin lung,tremurător.Lydia știu clipa în care el deschise ochii.Îi simțea privirea pe chipul ei întors.Ross rămase nemișcat un moment interminabil,în timp ce inima ei bătea năvalnic.În cele din urmă,își luă brațul de pe ea și se ridică în șezut,dar rămase cu ochii pe ea.Lydia fu cuprinsă de o nevoie bruscă de a-l atinge,o nevoie atât de puternică încât trebui să facă un efort pentru a nu întinde mâna să netezească cutele dintre sprâncenele lui,să-i dea părul de pe frunte,să-i îndepărteze cuta din jurul gurii.După cele întâmplante noaptea trecută,Ross n-ar fi acceptat.Rămase imobilă,îndreptându-și ochii asupra lui,fără nici cea mai mică exteriorizare a tumultului din sufletul ei.Văzu cum ochii lui se plimbă pe sânii ei,rămași goi pentru că nu avusese inițiativa de a-și încheia nasturii.Nici n-ar fi putut.Brațele lui o ținuseră prizonieră toată noaptea.Rușinată,își acoperi pieptul cu brațele.Din gâtul lui ieși un sunet care ar fi putut să fie un blestem.Își mută privirea,dar ochii lui întâlniră poalele mototolite,ridicate până la brâu,și pantalonașii făcuți grămadă mai jos de picioarele ei.Stângaci,cu mișcări dezordonate,Ross îi aranjă rochia.Mâinile ei zăceau nemișcate,pe abdomen,și când ochii lui se opriră asupra lor,văzând roșeața din jurul încheieturilor,făcu o grimasă.Deși era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată,reveni cu privirea la fața ei.Nu exista nici un semn de suferință pe ea,în afară de acea expresie vagă de îngrijorare din ochi.

-Ți-am făcut vreun rău?...

„Întrebare stupidă,Coleman”,își spuse el.,„Uită-te la ea,omule.E toată plină de vânătăi”.Ross refăcu întrebarea.

-Te doare ceva?Lydia scutură din cap că nu,fără să clipească sau să-l scutească de acea privire acuzatoare.Ross rămase câteva clipe nehotărât,apoi,fără un cuvânt,își puse cureaua,își luă cămașa de pe jos și coborî din căruță.Lydia se răsuci într-o parte,își îngropă fața în mâini și plânse.Trecu mult timp până când reuși să se scoale și să se apuce de treburile zilnice.Se spală bine,puțin alarmată de urmele de sânge de pe pulpe.Se frecă bine ca pentru a îndepărta impuritățile din ea și a deveni acceptabilă.Își perie părul fără milă,pe spate și îl prinse strâns cu ace să stea lipit de cap,ca și cum ar fi fost un simbol al putreziciunii ei,care trebuia ascuns.Când adună destul curaj pentru a ieși,Ross stătea chircit în fața focului,sorbind din cafeaua pe care și-o preparase singur.Se bărbierise,dar arăta obosit.Lydia își împreună mâinile strâns.

-Mă duc să-l iau pe Lee și apoi mă apuc de micul dejun.Cum el nu spunea nimic,stând cu ochii pironiți în foc,făcu câțiva pași în direcția căruței Langstonilor.

-Lydia.Numele ei,rostit tăios,o opri din mers,făcând-o să se întoarcă.Ross stătea cu fața la ea,dar Lydiei îi fu imposibil să se uite în foc-ul verde al ochilor lui.

-În ce privește noaptea trecută...începu el.

Lydia dădu din cap negând chiar înainte ca el să fi rostit acuzația.

-Nimic nu s-a întâmplat între domnul Hill și mine.Jur.I-a fost rău.Tusea nu se mai oprea.Tusea cu sânge.L-am ajutat să ajungă la căruță și i-am dat doctoria.

Asta-i tot.Ross aruncă zațul cafelei jos,înjură și își băgă mâinile în buzunare.

-Nu asta voiam să spun.

Se lăsă o altă tăcere încordată în timpul căreia nu se putură uita unul la altul.

-Nu cred că treaba asta o să meargă,spuse el,cu un calm de gheață care îi dădu fiori.Imediat ce ajungem în Texas,am să găesc o modalitate să divorțăm.

Lydia își ținea capul aplecat,așa că Ross nu-i putea vedea trăsăturile descompuse.

-Nu cred că e greu,continuă el.

-Da,spuse ea,cu voce răgușită.Cred că nu e greu.

-Peste tot e haos.Trupele federale ocupă...

-Da.

-Am să mă îngrijesc eu.

-Bine.

-La dracu,Lydia,vrei să te uiți la mine?ordonă el pe un ton mai ridicat decât avusese loc conversația până atunci.Exasperarea era vizibilă în toată ființa lui,când Lydia își ridică fața voit impasibilă,spre el.Nu voia să plângă.Nu.Se uita la el direct fără să lase nimic din durerea și disperarea ei să se exteriorizeze.

-Zi ceva,porunci el,furios.Cum se aștepta el să răspundă când tocmai o informase că urma să fie abandonată într-un loc necunoscut,acum când se obișnuise să trăiască cu el? Ce voia să-i răspundă? Că va fi fericită să-l abandoneze pe Lee? Că va fi fericită să fie din nou singură,fără familie,fără nimeni care să aibă grijă de ea,într-un loc străin,fără nici un mijloc de existență? A,el credea,bineînțeles,că se poate întreține singură.Curvăsărind.Ochii i se umplură de lacrimi,dar nu vru să-i dea acestui bărbat arogant plăcerea de a vedea acest lucru.Putea să-și poarte singură de grijă.O mai făcuse și înainte.

Bărbia i se ridică ușor.

-Mă duc să-l iau pe Lee,spuse ea,în loc de răspuns,și se îndepărtă în grabă.

Când se întoarse la căruța lor,Ross stătea lângă Lucky care avea șaua pe el și tocmai lega o desagă plină.O privi peste umăr.

-Am să lipsesc o zi sau două.Scout și cu mine o luăm înainte să cercetăm terenul.Dacă ai nevoie de ceva,vorbește cu Bubba.

Lydia simți că îi cade inima la picioare.

-Bine,Ross.Ross termină cu legatul chingii și veni spre ea,cu pintenii de la cizme zângănind melodios la fiecare pas.Sunetul acela vesel era total nepotrivit.Îl bătu pe Lee pe spate și se aplecă să-l sărute pe tâmplă.

-La revedere,fiule.Lydia îi simți respirația caldă pe umăr și pe gât.Era atât de aproape și mirosea atât de plăcut a cal,a piele,a săpun de ras și a bărbat.

Când Ross ridică capul,ochii lui îi întâlneau pe ai ei și se opriră îndelung.Lydia ar fi vrut să audă măcar un cuvânt drăguț din partea lui,un mic gest care să-i arate că n-o disprețuia.Dar el nu spuse nimic.Întorcând capul,își puse pălăria și sări ușor în șa.Plesni din limbă și magnificul armăsar porni.

-Ross,îl strigă ea repede,făcând doi pași grăbiți spre el.Ross trase de frâu și privi în jos spre ea.

-Ai grijă,șopti ea.De sub borul pălăriei,văzu ochii lui deschizându-se apreciabil, înainte de a da din cap și a o porni din nou.

Ziua era călduroasă și toți erau fericiți că nu încercaseră să meargă prea departe, mai ales Lydia,care mânase propria ei căruță.Făcură tabăra devreme.Ma le spuse lui Bubba și Luke să adune lemne.

-Grăbiți-vă că trebuie să pregătesc cina.Lydia mănâncă la noi.Pare cam obosită și vreau s-o trimit la culcare devreme.Băieții erau la o distanță bună de tabără,când Bubba îl opri pe Luke și șopti:

-Am o propunere.Luke își scoase pălăria,își șterse transpirația de pe frunte și îl privi bănuitor.

-S-auzim.

-Ce-ai zice dacă te-aș lăsa să te ocupi de caii lui Ross în seara asta,să-i perii,să-i hrănești,tot.Ideea era atrăgătoare.Luke era gelos pe prietenia dintre fratele lui și bărbatul mai în vârstă pe care îl idolatrizau amândoi.Dar generozitatea asta trebuie că ascundea ceva.

-Și ce-mi ceri?

-Termină tu cu treaba asta cu lemnele și uită unde m-ai văzut ultima oară când o să întrebe Ma.Ochii lui Luke se îngustară în timp ce reflecta bănuitor la propunerea fratelui său.Bubba își periasse părul și își pusese o cămașă curată.

-Așa cum am uitat și despre noaptea trecută? Te întâlnești iar cu Priscilla? Asta e?

-Nu-i treaba ta.Facem târgul sau nu?Luke râse de îngrijorarea fratelui său.

-Ia-o încet,nu mă grăbi.Dă-mi voie să mă gândesc puțin,spuse el,frecându-și bărbia.Pumnii lui Bubba atârnavu strânși pe lângă corp,dar el rămase calm.Nu i-ar folosi la nimic să se enerveze.Asta l-ar face pe Luke și mai îndărătnic.

-Ce-ai zice dacă eu aș face treaba și mi-aș ține gura iar tu mi-ai da briceagul ăla pe care l-ai cumpărat de la negustorul ambulant?

-Ai vrea tu,dar să ști că nu-i cinstit.E absolut nou.Luke dădu din umeri.

-Înseamnă că nu ți s-au încins călcâiele chiar atât de tare după fata aia,spuse el,întorcându-i spatele și pornind mai departe,nepăsător.

-Stai! strigă Bubba,fugind după el.N-am zis nu.Am zis doar că ești un mare ticălos.Ochii lui Luke jucau,răutăcioși.

-Om de afaceri,spuse el,atingându-și tâmpla cu degetul arătător.Și o să-mi dai briceagul ăla acum.Mulțumesc.Bubba îi dădu briceagul cu fața răvășită de supărare.Priscilla îi spusese să nu întârzie,altfel i-ar fi arătat el cârnulul ăsta de frate al său cine e mai isteț.Ridică mâna și îl împinse cu arătătorul în față.

-Ține minte,deci.Nu m-ai văzut.

-Distracție plăcută,spuse Luke,melodios.Ă...Bubba,și încă ceva: o să-mi povestești și mie,totul,nu?

-Asta nu se face.

-Atunci s-ar putea să-mi amintesc că te-am văzut prin pădure cu Pris...

-Bine,o să-ți povestesc.Acum am plecat.

Bubba porni în direcția locului de întâlnire,lăsându-l pe Luke în urma lui,râzând.

Priscilla era ofensată.Avusese de gând să întârzie și să-l facă pe Bubba să fiarbă,întrebându-se dacă vine sau nu la întâlnire.Dar se întâmplă exact invers.Când veni alergând,cerându-și scuze,Priscilla își înălță capul furioasă.

-Ei bine,să știi că mama ar putea da peste noi în orice clipă.Ai făcut atâta zgomot,de parcă erai un cerb,spuse ea,cu destulă asprime.Bubba era dezolat.

-Îmi pare rău c-am întârziat,dar a trebuit să fac un târg cu Luke.

-Mucosul ăla...

-De data asta n-o să ne deranjeze,jur.Priscilla fiersese de mânie toată ziua.Scout plecase iar fără ca măcar să-și ia rămas bun.Trupul ei era înfierbântat încă de aseară,și chiar dacă cel care o va potoli trebuia să fie un prostănac ca Bubba Langston,nu mai putea răbda,îi puse mâna pe piept și spuse:

-Iartă-mă că am fost aspră cu tine,dar asta numai din cauză că doresc atât de mult să mă săruți.Doamne,dar ce tare îți bate inima!

-Da...Priscilla purta rochia ei cea mai frumoasă,dar care îi rămăsese mică.Mama ei voise s-o dea de multe ori,dar Priscilla insistase s-o păstreze.Îi plăcea pentru că avea un decolteu care se potrivea bine pe sânii ei.

Cu pleoapele pe jumătate lăsate,îi apucă mâna și o puse pe pieptul ei,apăsând-o cu palma.

-Mângâie-mă,șopti ea.Bubba se deșteptase,își dăduse seama că Priscilla poate duce de nas un bărbat.Toată ziua,corpul lui fusese frământat de gândul la ea și de modul cum se pregătise pentru el,în noaptea precedentă.În dimineața aceea,când se apropiase de el în timp ce Ma se uita în altă parte și îi propusese întâlnirea,se hotărâse să n-o mai lase în apele ei.Ross Coleman n-ar permite unei femei să facă așa.Dacă voia o femeie,o lua.Bubba voia să facă totul ca Ross.

Acum,spre surprinderea Priscillei,o întinse pe iarba moale și îi desfăcu repede nasturii rochiei,trase jos cămașa și își trecu mâinile pe sânii ei,rânjind de plăcere când sfârcurile roșii se ridicară bătoase.Se întinse lângă ea,sacrificând o mână pentru a-și desface pantalonii.Apoi o sărută vârându-și limba în gura ei,în timp ce-și freca bărbăția de fustele ei și îi frământa sânii.Priscilla se gândi că nu făcuse o alegere chiar atât de proastă,în fond.Noul stil agresiv al lui Bubba o încânta.Adăuga un element de pericol la toată povestea asta,era ca și cum putea înnebuni în orice clipă.Reușise să se degajeze de pantalonașii ei și acum avea carnea lui tare,pulsând,în mână,căutând s-o potrivească unde trebuia.Gura lui îi devasta sânii,sărutând,sugând,scotea sunete animalice.

-Nu,spuse el,când Priscilla vru să facă treaba în locul lui.Vreau s-o fac eu.

Se sprijini în mâini și se înfipse în ea,pătrunzând-o dur și adânc.Priscilla se arcui,reflex,și scoase un strigăt,dar imediat începu să se miște în ritm cu el.Bubba nu se gândi nici o clipă să prelungească plăcerea.După câteva

momente,explodează în ea,golindu-și întreaga patimă care clocotise în el luni de zile.

-Lua-te-ar naiba,Bubba,șuieră Priscilla,ai terminat prea repede.

Bubba n-o auzi,nu auzi nimic.Zăcea întins,greu,deasupra ei,gândindu-se că acesta era cel mai plăcut lucru din viață și că imediat ce-și va reveni,are s-o facă iar.Și iar.Abia aștepta să se laude în fața lui Luke.

Ross n-avea ochi pentru peisajul din jur în timp ce călărea alături de Scout.Omul era taciturn și insolent,și îi amintea lui Ross de el însuși cu câțiva ani în urmă.Nu-l agreea,dar acceptase să-l însoțească pentru a se putea gândi și a nu se mai uita la Lydia și a-și aminti de noaptea trecută,de cât de mult îi plăcuse și cât de mult o dorea iar.Dar numai de bunăvoie.Nu va mai face niciodată uz de violență.Viol! Doamne! Făcuse multe lucruri la viața lui de care să-i fie rușine,dar nu luase niciodată o femeie cu forța.Omorâse oameni – prea mulți.Fusese hoț fără să aibă remușcări.Distrusese proprietăți.

Mintise.Înșelase.Dar nu-și amintea să se fi simțit mai dezgustat de sine.

-Ai ceva împotriva dacă ne oprim aici? îl întrebă Scout.

-Nu,spuse Ross,oprind calul.

-În timp ce faci focul,eu mă duc după apă.Nu prea mă pricep la gătit.Dacă prepari mâncarea,spăl eu vasele.Ross dădu din cap,ridică desaga grea de pe cal și o puse jos.Metodic,se apucă să facă pregătirile pentru a înnopta acolo,un lucru pe care îl făcuse de mii de ori când era urmărit.Diviziunea muncii,treburile gospodărești,blestemele la adresa ghinionului,planurile pentru următoarea lovitură,bătăile între tovarășii de fărădelegi,erau amintiri curente.Și în toți acei ani cât fusese înhăit cu cei mai mari ticăloși,nu violase niciodată o femeie.

Fusese bolnav de gelozie când o văzuse cu Hill,deși bunul simț îi spunea că nu fusese nimic; chiar dacă Lydia ar fi vrut,codul de onoare al lui Hill nu i-ar fi permis niciodată să ia nevasta altuia.Înainte de a pleca,Ross se simțise dator să-l întrebe pe Moses de sănătatea stăpânului său și se oferise să preia unele din treburile lui ca el să poată avea grijă de Hill.Acesta,la rândul lui,îi trimisese mulțumiri din inimă.Dar față de Lydia nu putea să-și îndrepte eroarea.Era prea rușinat.N-avea tăria să-i ceară scuze.Indiferent ce ar fi fost ea înainte,acum era soția lui,virtual,mama fiului său.Spusesese nu și el nu ținuse deloc cont de asta.Trebuie s-o aibă și o luase ca un sălbatic.Deșteptarea lângă ea în dimineța asta fusese plăcută.Apoi însă își amintise de cele întâmplare în cursul nopții.Când văzuse vânătăile de pe brațul și încheieturile ei,când le încrucișase pe sânii lipsiți de apărare,când văzuse urmele violului uscate împreună cu sângele ei pe pulpe,se simțise un mizerabil.Nu se gândise nici o clipă că ar putea fi strâmtă ca o virgină,după ce avusese un copil.Era de mirare că nu-i cauzase o adevărată rană.Trase o înjurătură la adresa lui însuși în timp ce mesteca în tigaia cu fasole.Dar dacă-i făcuse o rană mai gravă? Poate chiar în clipele astea sângerează de moarte.

-Miroase bine,spuse Scout,aplecându-se deasupra focului și turnându-și o cană de cafea.

-E gata,poți să mănânci,spuse Ross rezemându-se de un copac,privind apusul soarelui.Când plecase,Lydia păruse tristă,dar nu bolnavă.Din fericire,n-o rănisese prea tare.Nu era deloc de mirare că nici măcar nu se uitase la el când îi vorbise.Încercase să găsească un singur semn de iertare în ochii ei.S-ar fi agățat de cel mai mic protest al ei că e prea devreme să pună problema divorțului,când erau căsătoriți doar de câteva săptămâni.Ea însă îl privise doar,cu ochii aceia ai ei care puteau străluci ca lumina focului sau deveni reci ca gheața,în funcție de ceea ce simțea.Disprețul pe care-l avea față de el era prea evident.

-Tu nu mănânci? întrebă Scout,între două înghițituri.Ross scutură din cap.

-Nu mi-e foame acum.Poate mai târziu.Și în fond,ce-i păsa lui dacă îl iartă sau nu?Era o târfă.În mod sigur mai fusese violată și altădată,De ce să-i pară lui rău?

„Pentru că-i era teamă de tine,nenorocitul.Ti-ai dat seama de asta,dar ai mers până la capăt.De ce nu s-a împotrivit mai energic?S-a luptat cât a putut.Te-ai uitat la ea? Dacă bate vântul mai tare,o dă jos.Ce șanse avea cu o brută ca tine?

Da,dar o căutase cu lumânarea.Să fie violată?Poate nu violată.Dar ți-a arătat că dorește asta frecându-se de tine,făcându-ți mici favoruri,și purtându-și părul de parcă tocmai scăpase din brațele unui bărbat.Și ce spui de acele dezgoliri ale ei? Accidentale.Oare?Da,așa cred.Te-ai gândit vreodată la Victoria în felul ăsta? Că dacă n-o vezi,n-o mângâi și nu te culci cu ea ai să explodezi?

Nu-mi amintesc.Ba-ți amintești.N-ai făcut-o.O iubeai,dar ea nu-ți consuma toate gândurile și asta e ceea ce te frământă.A fost de zece ori mai bine cu fata decât a fost vreodată cu soția ta.Sau cu orice femeie.Și asta nu poți uita.Ba am să uit.

Mă îndoiesc.Și acum,doar gândindu-te la ea,te-ai excitat.

Da,da,da! A fost al dracu' de bine și mai vreau.Fir-ar al dracu',ce-i de făcut?”

-E plăcut să fii departe de tâmpiții ăia câteva zile,spuse Scout.

-Da,răspunse Ross,laconic.E ora cinei.Lydia ar fi acum lângă foc,cu obrazii înroșiți de flăcări.El ar veni de după căruță,după ce s-a spălat,și s-ar uita unul la altul și apoi ea și-ar umezi buzele,așa cum făcea când era nervoasă.

-Puștoaica aia,Watkins,mă înnebunește.E ca o cățea în călduri,spuse Scout, rupând o bucată de tabac și oferindu-i una și lui Ross,care însă scutură din cap că nu.Știi ce-a făcut?

-Ce? întrebă Ross,fără ca măcar să știe despre ce discutau.

Doamne,cufundarea în corpul Lydiei fusese ca aflarea unui cămin pentru prima oară în viață.Intenționase s-o ia dur și repede,fără patimă,dar odată intrat în ea,își dăduse seama că nu poate.Era prea plăcut.Își pusese oare brațele pe umerii lui,sau asta e ceea ce vrea el să-și amintească?

Scout însă ila o poveste dulceagă:

-M-am culcat cu ea de câteva ori și acum a început să vorbească de căsătorie,de copii...spunea el,chicotind grosolan.Să-ți spun ceva: e strâmtă ca funda pălăriei bătrânului Dick.Te-ai vârat vreodată în oala aia cu miere? Nu,bineînțeles că nu.Când ai o bucățică așa rumenă ca aia cu care ești tu însurat și care te așteaptă

în fiecare seară...Ross se mișcă cu viteza fulgerului.Îl izbi pe Scout în piept cu călcâiele ambelor cizme făcându-l să se rostogolească pe spate.Fără a-i lăsa timp să-și revină,Ross îl întoarse,își puse genunchiul pe șalele lui și îl arcui pe spate cu antebrațul plasat sub bărbie.Scout auzi clinchetul mortal al pistolului plasat în ceafă.Cum dracu reușise omul să-l scoată din teacă,Scout nu putea pricepe.

-Mai ai și altceva de spus despre soția mea? întrebă Ross,pe un ton dulceag care îl sperie pe Scout mai tare decât iuțeala cu care se mișcase.

-N...nu,se bâlbâi el.N-am vrut să te ofensez...Jur că,nu...Auuu,gemu el când Ross își apăsă genunchiul mai tare și îi trase capul și mai pe spate.Jur pe Dumnezeu că n-am vrut să fiu nerescuțios.Treptat strânsoarea mortală se relaxă.Ross se ridică încet și puse pistolul înapoi în teacă.

-Cred c-am să mănînc acum,spuse el cu o voce la fel de rece și dură ca și țeava pistolului pe care Scout o mai simțea încă în ceafă.

Când își făcu curaj să se apropie,Scout îl văzu pe Ross punându-și netulburat fasole în farfurie.Nu-l socotise niciodată pe Coleman un om obișnuit.Acum era sigur.Omul ăsta avea o taină,iar el nu era deloc dispus să afle care era aceea.

Fața lui Ma era dură ca piatra când Bubba intră plutind,cu ochi visători,în lumina focului.Picioarele lui abia atingeau pământul.Era într-o stare de euforie.

-Unde ai fost,dacă-mi dai voie să te întreb? se auzi vocea lui Ma,tunînd,trecînd prin starea lui de beatitudine și aducîndu-l cu picioarele pe pământ.

-Ăăă...

-Am să vă biciuiesc pe amîndoi,spuse Ma,agitînd o nuiă de salcie amenințătoare,în fața lui Bubba.Te-am trimis după lemne și de atunci nu ți-am mai văzut nici pielea,nici părul.Unde-i istețu-ăla de frate-tu,să luați papara amîndoi odată?

-Luke nu s-a întors?Bubba făcea eforturi mari să se concentreze.Priscilla nu numai că-i secase trupul,dar se pare că-i golise și mintea.Când își dădu seama că Luke nu își ținuse fîgăduiala,se făcu aproape la fel de livid ca Ma.

-Nu,nu s-a întors.Ce-ați pus la cale amîndoi?

-Eu...noi...ne-am dus după lemne și Luke a spus că le aduce el.

-Ceea ce n-a făcut și a trebuit să-l trimit pe taică-tu,obosit de muncă,să aducă.Ei bine?

-Și spunea c-o să...aha,știu...sunt sigur că e la caii domnului Coleman.Spunea...

-Nu e.Am trimis-o pe Marynell să-l caute și Lydia e cea care se ocupă de cai,Atlanta zice că Luke nu-i nicăieri în tabără.Dacă îl acoperi pentru vreo boroboată...Ma agită din nou nuiăua spre el.Bubba spera din toată inima că Priscilla nu aude toate astea.Ar râde de el.Făcînd dragoste toată după-amiaza ca un bărbat și încasînd bice seara,ca un copil.

-Nu,Ma,jur...Luke...Vocea lui Bubba se pierdu când își dădu seama că Ma nu-l mai asculta.Lăsase brusc nuiăua din mînă.Mîna ei roșie,muncită,se ridică spre

gură,și pentru prima oară în viața lui,Bubba văzu obrazul mamei lui pâlind în clipa în care îl dădu la o parte și făcu câțiva pași înainte.

-Doamnă Langston,spuse Moses repede.L-am găsit în pădure.

Îl aducea pe Luke care părea surprinzător de tânăr și mic ghemuit în brațele lui.Avea legată în jurul gâtului o batistă,dar tăietura largă era vizibilă.Pieptii cămășii erau scorțoși,roșii,lipicioși de sângele care se închegase rapid în căldura verii.Bubba se prăbuși lângă roata căruței și începu să vomite.

CAPITOLUL 14

Lydia stătea cu ochii pironiți la groapa pătrată săpată în pământ,refuzând să creadă că ghemotocul înfășurat în pături de pe fundul ei era veselul Luke Langston.Familia îndoliată stătea tristă și tăcută în timp ce domnul Grayson oficia slujba de înmormântare.Era al doilea deces în rândurile lor de la începutul călătoriei.Nu exista sicriu.Nu avuseseră timp să facă sau să cumpere unul.

Lydia lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji fără să încerce să le șteargă.Din fericire,Lee care se afla în brațele ei,era cuminte.Putea el să simtă tragedia,durerea celor din jurul lui?Cum de putea Ma să se țină atât de bine? se întreba Lydia.Femeia arăta ca de obicei,cu părul ei rar dat pe spate,rochia de stambă înflorată și veșnicul șorț.Stătea dreaptă cu fața lipsită de orice expresie,ca o mască.Ținea mâinile împreunate pe abdomen.Rigiditatea albă a nodurilor de la degete era singurul semn care-i trăda durerea.Toată familia era adunată în jurul ei.Zeke era aplecat,părând mult mai bătrân decât cu o zi înainte.Anabeth încerca să imite atitudinea demnă a mamei ei,dar celelalte fete stăteau una lângă alta,plângând fără reținere.Micuțul Micah,neînțelegând nimic,stătea lângă mama lui,ținând-o strâns de rochie,urmărind solemn slujba.

Bubba.Bubba oferea spectacolul cel mai trist.Ochii lui erau adânciți în orbite și erau îndreptați în jos spre groapă.Era mai palid chiar decât trupul care fusese spălat cu grijă și învelit în lînțoliu.În timp ce fața lui Luke arăta liniștită,fața fratelui său era răvășită de durere și disperare.

-Erau atât de apropiați cei doi tineri...murmurau oamenii.

-O să-i simtă lipsa multă vreme.

Domnul Grayson termină de citit Psalmul 23 și închise Biblia cu scoarțe de piele uzate,apoi își drese glasul evitând să facă zgomot.

-Ma,dacă ești gata...Ma se aplecă și luă o mână de pământ ce fusese scos din groapă și îl împrăști peste mort.

-Copii,chemă ea.Unul câte unul,frații și surorile lui Luke veniră la marginea gropii pentru a presăra pământ.Când fu rândul lui,Bubba se uita în groapă cu ochii prea triști și o expresie prea imobilă pentru a plânge.Scoase un strigăt de durere,se întoarse și fugi trecând prin mulțimea adunată în jurul gropii.Ma se uită după el,urmărindu-l cum fuge spre căruță,cu o expresie la fel de împietrită ca și a lui.

-Zeke,spuse ea,apucându-l de braț.Zeke se mișcă mecanic,luă o mână de pământ și-l lăsă să cadă în groapă ca și cum n-avea nici o semnificație pentru el.

Familia asistă solemnă cum fiecare face același lucru,apoi porniră într-o procesiune tristă,înceată,spre tabără.Curând,numai Lydia și domnul Grayson rămaseră lângă ei.

-Rămânem pe loc cât doriți.Nu cred că cineva are chef să continue călătoria azi.Am să rog câțiva oameni să vină să termine treaba asta – arată spre mormântul desfăcut – după ce plecați.Ma dădu din cap.

Lydia îi îmbrățișă pe fiecare,apoi îl lăsă pe domnul Grayson s-o însoțească până la căruțe.Îi era dor de Ross.Dacă ar fi fost aici cu ea,ar fi suportat mai ușor moartea violentă a lui Luke.Ross l-ar fi putut ajuta și pe Bubba să depășească momentul de oroare,când își văzuse fratele ucis atât de barbar și fără rost.

Îi părea rău de tânărul Luke.Îi fusese simpatic datorită umorului său și a naturii lui neastâmpărate,a poftii lui de viață,și a minții lui agere.Îi venea să plângă pentru pierderea acestei vieți.Ar fi vrut ca Ross s-o țină în brațe,așa cum o făcuse și ea.Dar el era departe,iar ea trebuia să fie tare pentru Ma și Zeke.Nu va fi niciodată în stare să le răsplătească bunătatea de a o fi primit când nimeni n-ar fi făcut-o,dar va încerca să-i ajute în împrejurarea asta.

Ajungând în tabără,Lydia își dădu imediat seama că uciderea lui Luke va avea repercusiuni serioase care depășeau cadrul funeraliilor.În seara trecută,după ce Moses adusese cadavrul,fusese prea târziu pentru a trimite pe cineva să-l aducă pe șerif.Cel mai apropiat oraș era la douăzeci de mile,într-un ținut necunoscut.Și nimeni nu dorea să dea ochi cu trupele federale care încă ocupau Arkansas-ul.

Domnul Grayson trimisese un emisar dimineața,în zori.Acum se întorsese,anunțându-i pe cei care-l ascultau avid că șeriful nu fusese de găsit.Era tocmai în capătul celălalt al ținutului și se întorcea abia după câteva zile.Ajutorul lui refuzase să părăsească biroul.

-N-au auzit de o asemenea crimă prin părțile astea,– spuse domnul Sims,grav.A zis...ăă...că trebuie să fie unul din convoi.

-Doar n-o fi vrut să spună că unul dintre ai noștri l-a ucis? întrebă Grayson.Încurcat,Sims răsuca frâiele calului între degete.

-Asta a vrut să spună,i-am spus că nu sunt de acord,dar...

-Ei bine,să știți că eu m-am gândit,spuse Leona Watkins,cu voce ascuțită.

Când toți ochii se întoarseră spre ea,se înfășură în șalul ei,ridică umerii trufaș și așteptă să crească tensiunea.

-Am văzut pe cineva furișându-se în pădure ieri.Nu m-am mai gândit la asta până când băiatul Langston a fost găsit mort,dar acum găsesc că e de datoria mea creștinească să vă spun.Sotul ei,Jesse,se uita în jur,nervos.Lydia considerase totdeauna că îi e frică și de umbra lui,ca să nu mai vorbim de nevastă-sa.Acum arăta de parcă ar fi dorit cu disperare ca nevasta lui să nu fi deschis gura.Priscilla stătea în apropiere cu un aer de plictiseală,bosumflată.

-Leona,nu știi...

-Liniște,Jesse,îl întrerupse ea.Sotul ei se supuse.

-Oamenii ăștia trebuie să știe că adăpostesc un ucigaș.

Toți rămaseră în așteptare,inclusiv Lydia.

-Doamnă Watkins, doar nu credeți că cineva din acest convoi l-a ucis, spuse domnul Grayson. Leona își plimbă privirea ei rea de la unul la altul. Toți erau acolo așa cum îi voise ea, așteptând cu sufletul la gură.

-Cine l-a adus, el însuși plin de sânge?

-Moses? exclamă Lydia, pe un ton înalt. Îl acuzi pe Moses că l-a ucis pe Luke? Că ar putea omorî pe cineva?

-N-avem nevoie de intervenția cuiva care nu face parte dintre noi, spuse Leona, fără ca măcar să-i arunce o privire. În schimb, își fixă ochii duri, lipsiți de culoare, asupra negrului. Cei care fuseseră lângă el, se dădură înapoi pe vârful picioarelor, lăsând un spațiu în jurul lui și privindu-l suspicios. Era ca și cum nu-l mai văzuseră niciodată până atunci, deși călătoriseră cu el săptămâni de-a rândul.

-L-am văzut furișându-se în pădure ieri, când mă duceam la râu, spuse Leona Watkins, în șoaptă, dar tare, cu ochii strălucind răutăcios, plini de ură și prejudecată. Eu zic că el e ucigașul. Se auziră murmure de aprobare și inima Lydiei începu să bată năvalnic. Nu putea fi decât un vis îngrozitor din care se va trezi curând, cu brațul lui Ross, puternic și protector în jurul mijlocului ei.

-De ce ar ucide Moses pe cineva? întrebă unul din mulțime.

-E un fost sclav, raționă Leona cu voce tare, deschizând larg brațele. Acum c-a fost eliberat, a prins gustul de a omorî oameni. Au fost momente când am simțit ochii lui târându-se pe mine și pe fiica mea. O singură privire a ochilor lui răi și întunecați e de ajuns să-mi înghețe sângele.

-Ești ridicolă, strigă Lydia, dar nu fu auzită din cauza tumultului de voci.

Moses începuse să privească în jur, neliniștit. Fusesse protejat de familia Hill toată viața, dar știa destule despre călăreții nopții care terorizau negri eliberați, pentru a-i fi teamă. Văzuse gloate incitate să linșeze negri în baza unor suspiciuni, mult mai puțin incriminante ca aceea de a ucide un băiat alb.

-Eu zic să-l legăm și să-l judecăm noi singuri, strigă Leona. Nu se știe când o să vină șeriful ăla. Între timp o să fie uciși și alții. Aveți curaj să-l lăsați liber cu atâția copii în jur? întrebă ea pe doamna Norwood care stătea lângă ea.

-Stați! ordonă domnul Grayson, ridicând ambele mâini.

Toată lumea îl respecta destul pentru a se opri din înaintarea lor spre Moses și a ridica privirea spre el.

-Nu știu ce are de spus Moses. Ai fost în pădure ieri? îl întrebă el pe negru.

-Da, domnule. Am cules ierburi de leac pentru ceaiul domnului Hill. Sunt bune pentru boala lui de piept. Lydia îl vizitase pe Winston abia în dimineața aceea. Îl găsisse mai bine. Spera ca din patul lui să nu audă acuzațiile aduse prietenului său.

-L-ai văzut pe Luke Langston?

-Nu, domnule. Nu l-am văzut până când nu l-am găsit așa cum l-am adus.

-Minciuni, țipă doamna Watkins. Ai timp să-l crezi? Probabil că strângea buruieni otrăvitoare pentru a-l omorî pe domnul Hill. L-am văzut eu, credeți-mă, furișându-se de parcă tocmai voia să se arunce asupra unui nefericit. Jesse, adu frânghia.

Bărbatul plecă să îndeplinească ordinul și vreo câțiva se apropiară de negru.

În acel moment,câteva lucruri se petrecură simultan.Lydia,privind înnebunită în jur,îl puse pe Lee în brațele doamnei Greer și strigă la Grayson:

-Nu poți să-i lași să facă asta.Grayson fu uimit să vadă cum oamenii aceia care fuseseră atât de civilizați până atunci se comportau într-un mod atât de primitiv.Rămăsese cu ochii la ei,incapabil de a face ceva.Moses,văzând oamenii incitați apropiindu-se de el,intră în panică,se arse și o luă la fugă.

-Ne scapă,strigă cineva.

-Opriți-ll

-Nu,Moses.Nu! strigă Lydia și se luă după el știind că fuga lui echivala cu o recunoaștere a vinovăției în fața acestor oameni scoși din minți.

-Oprește-l,Jesse.Ia pușca,țipă Leona spre soțul ei.Acela fu momentul în care calul lui Ross,sărind peste oiștea căruței,ateriză în mijlocul lor ca o săgeată neagră.Abia atinseseră copitele calului pământul,că îl și văzură întorcându-se și postându-se implacabil între Lydia,Moses și ceilalți.Ross avea țeava puștii ațintită asupra mulțimii și pistolul îndreptat asupra lui Jesse Watkins care tocmai se pregătea să îndeplinească ordinul soției lui.Toată lumea îngheță pe loc,atât datorită surprizei cât și groazei,și toți cei care întâlneau ochii lui Ross în clipa aceea,simțiră gustul fricii,acru și neplăcut.

-N-aș face asta,dac-aș fi în locul tău.

Fură singurele cuvinte pe care le pronunță,într-o șoaptă șuierătoare,dar mâna lui Watkins lăsă arma ca și cum un mânuitor de păpuși i-ar fi tras-o înapoi.

-Nimeni nu face nici o mișcare până nu aflu despre ce e vorba.

-Asta aș vrea să știu și eu.Cuvintele fură rostite de Ma.Auzind zarva,Langstonii se întorseseră în tabără.Ma răsuflă ușurată că,indiferent care era problema,Bubba nu era implicat.Băiatul nu era în apele lui și schimbarea drastică din el era mai mult decât simpla jale.Membrii convoiului stăteau ca împietriți.Toți îl respectaseră pe Ross Coleman ca pe un om dârz,omul care-și vedea de treburile lui,care fusese devotat primei lui soții și care acum părea că se împacă cu ideea de a fi tată cu o nouă soție pe cap.Era îndatoritor când îi cereau ajutorul,dar nu dădea sfaturi neîntrebat.Nu invita pe nimeni la confidențe,dar râdea de-o glumă și mai lua câte o gură de whisky când nu-l vedeau femeile,ca oricare alt bărbat.

Nu era nimic rău cu el,poate nu era așa prietenos ca alții,mai atrăgător decât mulți,un pic cam încrezut,dar muncitor.Acum însă vedeau o latură pe care n-o văzuseră niciodată? Vocea lui ar fi oprit și o avalanșă cu puterea ei de convingere.Și ochii aceia,care văd tot,ca ai unui vultur,erau înfricoșători și hipnotizanți.Nimeni nu se mișcă de teamă că el ar fi interpretat greșit și ar trage.Toți îl văzuseră scoțând pistolul fulgerător,chiar când calul sărea printre căruțe.Erau aproape convinși că văzuseră.Ceea ce nu înțelegeau era cum putuse scoate în același timp și pușca de sub șa,cu mâna cealaltă.Nici un mușchi nu tresări pe fața lui când își aruncă un picior peste șa și sări la pământ,având încă cele două arme în mână gata să tragă.

-Lydia?

-Da.

-Vino aici.Lydia nu fusese niciodată în viața ei atât de bucuroasă să vadă pe cineva.Simți un imbold de a alerga spre el,de a-l cuprinde cu brațele pe după mijloc și a permite puterii lui să o pătrundă.Dar nu făcu așa.Îi aruncă lui Moses o privire liniștitoare și merse încet până ajunse lângă Ross.Ochii lui nu se îndepărtară de ceilalți când întrebă:

-Ce se întâmplă aici?Lydia înghiți în sec,nefiind sigură că nu se va bâlbâi,apoi începu să-i spună despre uciderea lui Luke și despre ceea ce urmasse în dimineața aceea.Auzind de moartea băiatului,Ross se cutremură și se uită spre Langstoni,care stăteau încă grupați.Dar nu făcu nici o mișcare.Când Lydia termină cu detaliile semnificative,Ross văzând că nu mai era nici un pericol ca violența să erupă,băgă pistolul înapoi în toc,apoi coborî și pușca.Trecând printre membrii convoiului,acum potoliți,cu pinteni zăngănind în liniștea din jur,ajunse în fața lui Grayson.

-Crezi că bătrânul Moses e capabil să ucidă pe cineva?

-Nu,răspunse el,rușinat,scuturând din cap.Ajutorul de șerif ne-a lăsat,mai mult sau mai puțin,pe noi să decidem.Eu nu știam ce-i de făcut.

-Eu știu ce voi face.Ma ascultase explicațiile Lydiei la fel de atentă ca și Ross.Acum se îndreptă spre Leona Watkins și fără cel mai mic avertisment,o palmui puternic peste față.

-Am îngropat trei copii și poate mi-e dat să mai îngrop și alții înainte de a închide ochii.Mă rog doar la Dumnezeu să nu mai fii de față pentru a contribui și mai mult la nefericirea familiei mele.Nu-i de ajuns că ești o cățea afurisită,mai ești și proastă pe deasupra,Leona Watkins.De ce mi-ar fi adus Moses copilul,dacă l-ar fi ucis el? întrebă ea,înălțându-și trupul.Ești lipsită de inimă și nu știi ce-i bucuria.Mi-e milă de tine.Leona se uită în jur și văzu numai ostilitate acolo unde înainte cu câteva minute văzuse aliați.Se răsuci în jur măturând aerul cu poalele rochiei și porni spre căruța ei.Când văzu că Jesse și Priscilla stau pe loc și nu o urmează,se întoarse spre ei:

-Ei?Supuși,cei doi o urmară imediat.Ma fu prima care se mișcă.Se întoarse adresându-li-se tuturor în același timp:

-Nu mă miră comportarea ei,dar voi ceilalți,îmi pare că sunteți datori niscaiva scuze.Lăsându-și ochii în jos vinovați,oamenii porniră rușinați spre căruțele lor.Unii aruncară priviri stânjenite spre Moses care stătea modest într-o tăcere demnă.Lydia îl luă pe Lee,apoi se duse să vorbească cu omul de culoare.

-Îmi pare rău,Moses.Ți-au făcut un lucru îngrozitor.Te simți bine?

-Da,domnișoară Lydia.Mulțumesc că ați fost alături de mine.

Lydia îi zâmbi și îi atinse brațul.

-N-am făcut mai mult decât ați făcut tu și Winston când eram eu cea prigonită.Apoi adăugă pe un ton încurajator:

-Dacă ai putea avea puțină grijă de Lee în după-amiaza asta,am să prepar cina,pentru tine și Winston.Gestul intenționa câștigarea încrederii și reuși.În ochii bătrânului apărură lacrimi.

-Mulțumesc.Te asigur că-ți vom fi foarte recunoscători.Ross privi în jos spre ea și Lydia simți acea privire pătrunzându-i până în suflet.

-Mă întorc imediat ce le transmit condoleanțele mele Langstonilor.

Lydia nu voia să-l lase nici măcar o clipă.Voia să se uite la el,să se asigure că se întorsese într-adevăr și că va citi în privirea lui că îi fusese dor de ea.Dar dacă mai rămânea lângă el o clipă,Ross ar fi putut să vadă furtuna din inima ei oglindită în ochi.Plecă repede de lângă el.Când veni la căruță,puțin mai târziu,oboseala era evidentă pe chipul lui.Îi mulțumi cu o mișcare a capului pentru cana de cafea pe care i-o înmână în timp ce se așeză pe un scăunel.

-Urâtă povestea asta cu Moses,tocmai la întoarcerea mea.

-Credeam că lipsești câteva zile.Tonul convențional din vocea ei era contrafăcut.De fapt,ardea de curiozitate să știe de ce se întorsese mai devreme.

-Așa intenționam,dar...Scutură din umeri evaziv.

-M-am hotărât azi-dimineață să mă întorc.Scout s-a dus mai departe.

De ce nu-i spunea direct? De ce nu putea să fie sincer și să-i spună că nu mai putuse sta departe de ea,că se zvârcolise în așternut azi-noapte până când recunoscuse că pierde timpul încercând să adoarmă? Că își făcuse bagajele,pusese șaua pe cal,îl trezise din somn pe Scout,surprins și somnoros,să-i spună că-și schimbase planul și apoi pornise ca din pușcă înapoi s-o revadă cât mai curând posibil?

-Ce bine că te-ai întors exact la timp,spuse ea,neștiind ce să facă cu mâinile.

Lee își făcea somnul de dimineață.Ea își terminase toate treburile.Singurul lucru pe care îl putea face cu mâinile era să îndepărteze printr-un masaj oboseala care-i încovoia umerii lui Ross,să șteargă cu degete mângâietoare cutele dintre sprâncenele lui.Dorea fierbinte să-l atingă,dar n-o făcu.Mâinile ei rămaseră strânse una într-alta.Ross clătină cana făcând un vârtej și vărsă zațul.

-Nu cred că cineva l-a ucis pe băiat cu sânge rece.De ce? întrebă el retoric.De ce dracu a făcut-o?

-Nu știu,Ross.Ce-o să facă domnul Grayson?

-Zice că trebuie să cercetăm prin jur să vedem dacă găsim vreo urmă a făptașului.

-Adică cine să cerceteze? întrebă ea,cu un tremur în glas.

-M-am oferit voluntar.

-Oh.Lydia se așeză pe scăunel în fața lui și își împreună strâns mâinile.Văzuse corpul lui Luke,tăietura care aproape îi retezase capul.Se cutremură.

-Ce crezi c-ai să găsești?

-Nimic,spuse el,scurt.Lydia privea fascinată și îngrozită,cum își verifică metodic pistolul și pușca.

-Puteau fi niște indieni,deși mă îndoiesc că au mai rămas triburi războinice atât de departe în est.În plus,asta n-a fost o ucidere nobilă,nici pentru mâncare,nici pentru alt scop.A fost doar așa,de plăcerea de a o face.Ucigașul poate fi orice renegat care a dat peste Luke.Sunt mii din ăștia mișunînd prin sud de la război încoace,războindu-se,răzbunîndu-se,revărsându-și ura pe oameni inocenți ca

Luke.Genul ăsta de ucigaș e îndemânat,obișnuit să omoare și apoi să dispară.La ora asta,trebuie să fie deja departe.

-De ce trebuie tu să pornești în urmărirea lui?

Mâinile lui ocupate se opriră și capul se ridică în sus.Anxietatea din vocea ei era adevărată.

-Tu de ce l-ai apărat pe Moses,riscând să fii împușcată?

În fața privirii lui întrebătoare,Lydia coborî ochii.

-E normal să te duci,șopti ea.,„Dar te rog,ai grijă să nu ți se întâmple ceva”,ar fi vrut ea să spună.Ești obosit,se vede clar,spuse ea,tare.

-Da.Am ținut-o tot într-o goană până am ajuns.,„Ca să te văd,să-ți miros părul care chiar și într-o zi cenușie ca asta e ca o rază de soare.Să văd dacă trupul tău e real sau doar o închipuire care mă urmărește.Să-ți aud vocea”.

Se ridică în picioare și băgă pistolul în toc.Lydia nu putu să nu observe îndemânarea exersată cu care o făcu,sau gestul automat cu care îl legă de pulpă cu un șnur de piele.Își trase pălăria pe cap până la sprâncene și apucă pușca.

-Să nu mă aștepți până la noapte,spuse el,în timp ce își punea mânușile.

Uitând să mai țină secretul emoțiilor ei,alergă spre el și își puse amândouă mâinile pe brațul a cărui mână ținea pușca de-a curmezișul abdomenului.

-Ross,ai grijă...Cui îi păsase vreodată de el? în toată viața asta afurisită a lui,cine își mai făcuse griji pentru el? Nici chiar Victoria nu se temuse vreodată că i se poate întâmpla ceva.Persoana care avea nevoie de protecție era ea,nu el.Cine îl mai privise vreodată cu atâta grijă în ochi,nu cu gândul dacă va supraviețui sau nu,ci pur și simplu,din grija pentru siguranța lui?

Îi reveni în minte noaptea pe care o petrecuse gândindu-se la ea,la drumul lung pe care îl făcuse fără să se cruțe nici pe el,nici pe Lucky,pentru a se întoarce la ea.Se gândi la dorința fierbinte din trupul lui de a se împlânta din nou în ea...și iadul prin care trecuse încercând să uite splendoarea trupului ei.

Acum se uita la el cu acei ochi care-i reaminteau de cel mai fin whisky.Părul ei se cerea îndepărtat cu mângâieri,de pe obraz.Gura ei era umedă și tentantă,și părea că așteaptă sărutul.Pe Dumnezeu,merita unul.

În văzul lui Dumnezeu,al Leonei Watkins și al tuturor celor care voiau

să-l vadă,mâna lui lunecă pe ceafa ei și îi înălță capul spre el.Gura lui o atinse pe a ei cu pasiune reținută.Sorbi ușor până îi simți buzele pliindu-se,apoi limba lui se strecură între ele și se adânci în golul dulce care o absorbi.

Lydia simți că leșină.Sărutul lui îi golea mintea de orice gând în afară de acela că era minunat să împartă această intimitate cu el.Își lăsă mâinile acolo unde erau,pe brațul lui,prinse între corpurile lor,dar se apropie de el mai mult astfel că degetele ei se afundară în mușchii abdominali.Limba lui făcu incursiuni repetate în adâncul gurii ei,într-un joc delirant.Lydia își auzi propriul ei suspin de dorință și desfătare.Simțea un impuls puternic de a-și desface genunchii și a-l atrage între pulpele ei,dar se mulțumi doar cu atingerea lor.

Ross era înnebunit de greutatea sânilor ei pe brațul lui.Îi venea să lase pușca,s-o ducă în căruță,s-o dezbrace,să-i mângâie formele,să uite de toate,să nu mai simtă decât propria lui cufundare în ea.Dar nu putea,așa că puse capăt suferinței.

Se retrase încet.Întâi,limba părăsi gura ei,dar întârzie jucăușă pe buze.Apoi își frecă mustața de gura ei.În cele din urmă,se îndepărtă și deschise ochii pentru a întâlni o privire la fel de toropită și confuză ca și a lui.

-Am să fiu atent,spuse el,răgușit,Își eliberă brațul din mâinile ei,dădu drumul buclelor de pe ceafa ei,înfășurate pe degetele lui,și plecă.

CAPITOLUL 15

Lipsi tot restul zilei și o bună parte din noapte.Lydia își petrecu majoritatea timpului cu Langstonii.Ma ținu copiii,care plâneau,pe lângă ea.Era pe cât de înduioșător pe atât de oribil.Lydia nu avusese pe umărul cui să plângă la moartea mamei sale.Langstonii puteau cel puțin,să se ajute unii pe alții să suporte durerea.Zeke găsi refugiul în muncă și își făcu de lucru în jurul căruței,venind deseori la Ma și punând o mână muncită pe umărul ei într-o compasiune tăcută.Întreaga familie jelea împreună cu ei.

Toți,în afară de Bubba,care stătea singur la o mică distanță de căruță,dar detașat de toată lumea.Lydia simțea că i se strânge inima de câte ori se uita la el.Băieții se luptaseră între ei,dar se iubiseră.Tristețea lui Bubba o speria.Era complet zdrobit de durere,atât de tare încât uitase să aibă grijă de caii lui Ross.

Treaba asta o făcu Lydia.Era un lucru obositor,dar simțea o mare satisfacție că putea s-o facă pentru Ross.Încercă să nu se mai gândească la sărutul lui.Pentru că atunci când o făcea,genunchii i se muiau,se înfierbânta și tremura toată.Dorea să-și mângâie sâni,să-i frece până când sfârcurile care păreau gata să iasă prin rochie,se vor relaxa.Locul dintre pulpele ei o durea de fiecare dată când își amintea de gura lui Ross mișcându-se pe gura ei și puterea irezistibilă pe care o simțise între pulpele lui.Se gândi la el,gol,fără cămașă,la felul cum părul de pe corpul lui creștea formând vârtejuri pe mușchii tari.Încercă să-și imagineze cum arăta restul și fața i se înroși de rușine.Dar era un gând care n-o părăsea,și din când în când în timpul zilei se lăsă furată de el.

Oricât încerca,nu-și putea scoate din minte senzația pe care i-o dăduse prezența lui în ea,simțindu-l gros,dur,pulsând fierbinte.Nu putea uita valul de senzații stârnite de fiecare pătrundere a lui în corpul ei.Ma avusese dreptate.Cu omul potrivit,era foarte plăcut.Moses veni la căruța ei la asfințit,întrebând timid dacă vorbise serios în legătură cu prepararea cinei pentru el și Winston,în timp ce el avea grijă de Lee.Îl asigură că da și îl trimise să-l plimbe pe Lee pe când ea făcea turta din făină de porumb care mergea cu tocana de iepure pusă la fiert încă de după-amiază.Când se duseră împreună la căruța lui Hill,fură surprinși să-l vadă pe acesta stând afară și bând sherry.Lydia refuză paharul oferit,dar laudă aparenta lui însănătoșire.

-Mă simt mult mai bine.Gustă din mâncare și o laudă îndelung.Când termină de mâncat și puse farfuria la o parte,spuse:

-Moses mi-a povestit cele întâmplate azi-dimineață.Nu sunt supărat pe nimeni.Știu cum se produc lucrurile astea,cum oamenii altminteri pașnici devin feroși.Vreau totuși să-ți mulțumesc din toată inima pentru că l-ai apărat pe Moses în lipsa mea.Lydia își lăsă ochii în jos,rușinată.

-Nu-i nevoie să-mi mulțumești.Amândoi sunteți prietenii mei.

-Un fost sclav și un bolnav de plămâni.Moses,ce zici,ce prieteni și-a găsit această drăguță doamnă.Lydia râse cu ei; dar ei nu știau că sunt printre puținii prieteni pe care-i avusese ea vreodată.Ross se întoarse târziu la căruță,clar Lydia era încă trează.Îi auzise pe cei doi bărbați venind și așteptă să-l audă pe Ross lângă căruță.Târându-se spre spatele ei,îl chemă în șoaptă:

-Ross.

-Îmi pare rău că te-am trezit.

-L-ai găsit pe ucigaș?Urmă o tăcere lungă întreruptă de un oftat.

-Nu.E exact cum m-am gândit.Nici urme de tabără,nici altceva.Nimic.

Începu să-și întindă păturile.

-Nu vrei să dormi înăuntru? întrebă ea,șovăitor.Cu coviltirul ridicat pe margini e la fel de răcoare ca afară.Nepriemind nici un răspuns,adăugă.

-Știu că ești obosit.

-Foarte.

-Ai să te odihnești mai bine înăuntru.Ross avea îndoieli serioase,dar se urcă totuși în căruță.În clipa când Lydia văzu că luase această hotărâre,se întoarse la așternutul ei,nevoind ca el să creadă că aștepta ceva,dar sperând,rugându-se...Privi prin întuneric cum își scoate cămașa și cizmele și se întinde în marginea cealaltă a căruței.

-Cum s-a simțit Lee,azi? Nu prea l-am văzut.Înăbușindu-și dezamăgirea că nu se culcase lângă ea,Lydia răspunse:

-Și-a prins degetele în părul meu de credeam că n-am să le mai scot niciodată fără să mă scalpez.Ross râse și în întuneric râsul lui sună plăcut și reconfortant.

-Era de așteptat.La dracu,nu asta voise să spună.Cuvintele rămaseră suspendate în noaptea tăcută,în timp ce el își ținea respirația,sperând că n-o ofensase.

Lydia,sensibilă în legătură cu înfățișarea ei neobișnuită,înțelese greșit remarca lui.

-Știu că părul meu este...altfel...ciufulit...Nu e ca...mătasea porumbului.,,

Nu ca al Victoriei”,se gândi ea.

-E foarte drăguț,spuse el,încet,îndoindu-și degetele,amintindu-și ce plăcută era senzația buclelor roșcate încolăcite pe degetele lui.

-Mulțumesc,șopti ea,simțind lacrimi în ochi.Până atunci îi spusese prea puține lucruri plăcute,așa că era bucuroasă.

-Pentru puțin.,„Ipocritu' naibii”,își spuse el.,„Stai aici rostind cuvinte politicoase când de fapt te gândești cât de plăcută a fost îmbrățișarea aceea și ce mult ai dori să mai ai o scuză ca beția,pe pentru a o repeta”.Supărat pe sine însuși,îi aruncă un „Noapte bună”,și îi întoarse spatele.Rămaseră astfel,mult timp în întuneric,

fiecare știind că celălalt nu doarme,dar nici unul nespunând nimic.Obosit cum era,ochii lui Ross păreau plini de nisip de fiecare dată când încerca să-i închidă pentru a dormi.În cele din urmă,auzi respirația ei ușoară,semn că adormise.

„N-are nici un rost”,se gândi el,întorcându-se din nou pe spate,sperând să uite de acea parte a corpului său care îl ținea treaz.Sexul lui era tare și agresiv față de el pentru acest refuz stupid pe care și-l impusese singur.În lungile ore ale nopții,Ross ajunse să creadă că și el era stupid.Deci Lydia avea un trecut.Și el avea.Ea nu era ceea ce fusese Victoria.Avea multe lucruri pe care Victoria nu le avusese.Erau căsătoriți legal.Cu instabilitatea asta guvernamentală de azi,s-ar putea să nu fie atât de ușor să divorțeze,era posibil să rămână căsătoriți mult timp.Ce-o să facă? Să ducă o viață de călugăr,sau să-și cumpere femeile cu ora? Își aduse aminte de noaptea din Owentown și înțelese că nu asta dorea.

O voia pe Lydia.Și poate după ce-o va avea,va scăpa de toate neplăcerile.În noaptea în care o avusese,fusese beat.Poate că imaginația lui îl făcea să creadă că fusese mai bine decât în realitate.„Pe cine crezi că păcălești? Nu erai atât de beat”.Dar era un argument bun acum când încerca să-și facă curaj să se apropie de ea,s-o trezească,s-o sărute...Nu.Ar crede că asta era tot ceea ce voia de la ea.Și oricât de mult tânjea corpul lui după asta,nu era singurul lucru pe care îl dorea.Ajunsese sa aibă nevoie de eficiența ei calmă,de mesele pe care i le prepara,de afecțiunea ei pentru Lee.Voia și aceste lucruri,în plus,îi plăcea și modul cum îl asculta când vorbea; făcea ca lucrurile pe care le spunea să pară importante.Dorea să fie puțin îngrijorată când pleca,așa cum se întâmplase azi.Nu-i dorea doar corpul ci și sufletul.Un lucru era clar.Așa nu se mai putea.Să umble tot timpul cu un arac în pantaloni și cu fundu-n două luntrii.Mai curând sau mai târziu,avea să facă ceva obscen ca în noaptea de 4 Iulie,și nu voia să mai vadă frica aceea pe fața ei,dacă asta depindea de el.

Mâine.Va începe s-o trateze ca pe o soție și atunci poate și ea va începe să se simtă ca o soție și un lucru duce la altul.Imediat ce se va scula,își va începe campania.Poate o va săruta,așa de bună-dimineța.Da.Mâine deci.

Adormi cu gustul aceluia sărut.Dimineța însă n-o mai găsi lângă el.

Se trezi imediat,complet odihnit,după numai câteva ore de somn.Nu se luminase încă.Cerul era cenușiu ca penele unui porumbel,fără nici o rază de soare.

Ross se ridică și privi imediat spre culcușul din marginea cealaltă a căruței.Clipi din cauza semiîntunericului,crezând că-l înșală vederea,peu că locul unde dormea Lydia părea gol.Se apropie și inima i se opri,apoi începu să bată mai repede.Atinse așternuturile pentru a se convinge că ceea ce mintea lui refuza să accepte,era adevărat.Lydia nu era acolo.Controlă în pătuțul lui Lee și găsi copilul dormind liniștit.Lydia nu l-ar fi lăsat niciodată singur.Nu de bunăvoie.Iar în zonă se afla un ucigaș.Ross se năpusti spre spatele căruței și dădu în lături flapsurile.Nimic.Tabăra nu se trezise.Focurile din seara trecută erau ca niște mormane de cenușă rece.Luă pistolul,controlă mașinal să vadă dacă era încărcat și și-l înfipse la brâu.Uitând de cizme,cămașă și pălărie,sări jos și ateriză fără

zgomot pe pământul umed. Se mai uită o dată în jur, dar nu văzu nici un fel de mișcare, nici măcar în căruța Langstonilor, unde ea s-ar fi putut duce.

Făcu câțiva pași grăbiți, dând la o parte lăstărișul și ierburile din calea lui, croindu-și drum prin pădurea deasă în direcția râului. Era singurul loc unde Lydia s-ar fi putut duce. Nu se auzea nimic în afară de propria lui respirație grăbită și de tumultul inimii, închipuindu-și-o pe Lydia în mâinile unuia care putuse ucide un adolescent. Sau poate fugise, așa cum crezuse el că se va întâmpla într-o zi? Se săturase oare de el și de Lee și se întorsese acolo de unde venise când o găsiseră Langstonii? Și unde era locul acela? De ce să plece pe furiș în mijlocul nopții? Nu, își spuse Ross, asta nu se putea. Dar gândul acesta îi aduse în minte cealaltă alternativă care era și mai rea. Începu să alerge. Ajunse la râu, cu sufletul la gură. Se rezemă cu o mână de trunchiul unui copac și începu să respire adânc. Ochii lui scotoceau ambele maluri. La început n-o văzu. Îi văzu doar rochia agățată de un arbust. Apoi o văzu și pe ea pe malul celălalt. Stătea întinsă pe o parte, cu spatele la el, cu genunchii îndoiți, aduși la piept.

Era rănită? Leșinată? Moartă? Doamne!

Scoțând pistolul și ținându-l ridicat, Ross intră repede în apă și trecu râul puțin adânc, zgomotos. Ajunse la malul celălalt cu apa curgând șiroaie din hainele lui.

-Lydia! strigă el.

Lydia se ridică surprinsă, întorcând repede capul spre el tocmai când ieșea din apă. Apa limpede se rostogolea pe pieptul și brațele lui, lipindu-i pantalonii de corp. Lydia traversase râul după ce se spălase și cămașa udă i se lipise de piept și de pulpe. Umezeala dimineții făcea ca părul să-i stea răvășit, în jurul feței și pe umeri. La vederea lui, ochii ei se umplură de lacrimi care începură să curgă ca niște boabe de cristal, în jos pe obraji. Buzele desfăcute de surpriză îi pronunțară numele. Ross rămase ca împietrit. Încercă să-și recapete răsuflarea dar aceasta părea să se accelereze, ca și bătăile inimii la vederea goliciunii ei, a pielii acoperite de rouă, a părului involburat și a atitudinii ei de așteptare. Lăsă pistolul să-i cadă din mână și se apropie de ea. Își lăsă un genunchi pe pământul moale, cu iarbă deasă, își trecu mâna pe obrazul ei și luă o lacrimă pe vârful degetului.

-Ce faci aici? Doamne, Lydia, m-ai speriat de moarte când m-am trezit și nu te-am văzut nicăieri.

-Îmi pare rău. Credeam că n-o să te trezești până mă întorc.

Nu-și dădea seama că vorbea la fel de agitat ca și el sau că mâna ei se oprise în părul lui cu degetele răsfirate printre șuvițele negre.

-N-am reușit să fac baie ieri pentru că totul era... Nu prea am dormit azi-noapte...

-De ce plângeai? Ross își pusese cealaltă mână pe ceafa ei ridicând părul greu și mângâind pielea netedă de dedesubt cu vârful degetelor.

Lacrimile începură să curgă din nou. Nu putea să-i explice de ce plângea pentru că nici ea nu știa exact.

-Cred că din cauza lui Luke. A fost atât de îngrozitor... Înainte de întoarcerea ta. Eram tristă și apoi m-am speriat când... Moses... și regretam că nu ești aici și am fost atât de fericită când te-am văzut...

-Hai,nu mai plânge,șopti el,lăsând capul în jos și începând să-i adune lacrimile cu mustața,cu buzele și cu limba.Sărutul veni cu toată disperarea și nevoia urgentă care clocotea în amândoi.Ross își apăsă buzele pe buzele ei și i le despărți.Apoi limba lui se furișă în gura oferită,cu atingeri delicate, luând,oferind; gâtul ei emitea sunete joase vibrante,de pisică în timp ce toarce. Mâinile lui lunecară în jos pe umerii ei,o cuprinsesă de subțiori și o ridicară.O ținu astfel lipită de pieptul lui udându-i cămașa și mai tare cu apa de pe el.Sfârcurile sânilor ei întărite se înfrățiră cu ale lui deja întărite de apa rece.Lydia tremura ușor și Ross speră să nu fie datorită fricii ci a unei dorințe la fel de puternice ca a lui.Își îngropa fața în curbura gâtului ei,iar ea lăsă capul pe spate oferindu-i-se.Generozitatea ei îi dădu curaj și începu să-și lunece gura pe pielea mătăsoasă a gâtului ei,cu sărutări ușoare.

Lydia nu înțelegea ce se întâmplă cu ea sau de unde venea acea senzație de imponderabilitate.Pe de o parte,simțea că zboară,pe de alta,întregul ei corp părea ancorat de al lui printr-un fel de moleșeală delicioasă din care spera să nu-și mai revină.Se simțea mai vie decât oricând,dar nu știa cum trebuie să răspundă la această nouă trezire a ființei ei.Reflex,brațele ei îi încolăciră gâtul și se lipi mai tare de el.

-Ah,Lydia,gemu el,pecetluindu-i gura cu un nou sărut înfocat care trăda patima lui reținută.Ross rămase totuși destul de lucid pentru a-și da seama că oricine s-ar duce să ia apă la ora aceea,îi putea vedea.O ridică în brațe și se îndreptă cu ea spre un grup de arbuști.Vița de vie se urcase până la ramurile de jos ale unui stejar înalt formând o perdea până la pământ.Cămașa ei udă stătea lipită de corp dezvăluind sâni privirilor lui avide; prin materialul subțire se vedeau aureolele întunecate și sfârcurile agresive,provocatoare.Ochii lui urmăriră șirul de nasturi lucioși în josul corpului,până la abdomen.Pânza se adâncea ademenitor în gropița buricului apoi se mula pe ridicătura ușoară a sexului ei conturând triunghiul de păr cărlionțat.Pulpele ei zvelte nu scăpară nici ele privirii lui rapace.Ochii ei erau larg deschiși și dilatați în timp ce îl privea cum își descheie pantalonii; sâni îi vibrau cu fiecare zvâcnire a inimii,care bătea la fel de repede ca și a lui.

-Nu vreau să te doară de data asta.

-Știu.Se simțea obligat să justifice actul,să se justifice în fața lui însuși.

-M-am însurat cu tine.Ești nevasta mea.

-Da,da.

Părul ei era împrăștiat pe iarba de sub cap și de fiecare parte a lui se aflau mâinile ei cu palma întoarsă în sus și degetele ușor încovoiate.Ross se aplecă înainte și își puse palmele peste ale ei.Mâinile lui mari le acoperiră complet.Văzând aceasta,zâmbi iar ea îi întoarse zâmbetul.

Cu mișcări lente,își frecă palmele de ale ei,mângâietor.Contactul îi înfioră pe amândoi.Palmele lui erau aspre și bătătorite,ale ei,moi și fragile.Își puse degetele peste degetele ei și le mișcă în sus și în jos,minunându-se cât erau de mici pe lângă ale lui; cu degetul mijlociu de la fiecare mână îl masă ușor mijlocul

palmelor. Lydia scoase un suspin brusc, pleoapele ei violete se zbătură iar buzele se desfăcură. Împletindu-și degetele strâns cu ale ei, Ross se lăsă în jos acoperind-o. Abdomenul lui se lipi de al ei, iar sânii ei absorbiră greutatea pieptului care îi apăsa. Corpul lui se cuibări fremătând între pulpele care îl așteptau desfăcute. Corpul lui se aplecă și rămase lipit de umărul ei, în timp ce cu gura îi atinge urechea.

-Ce bine e cu tine, Lydia, deși n-ar trebui.

-De ce? Tu nu mă vrei? întrebă ea., „Ezitatea din vocea ei se datora fricii de ceea ce va urma sau temerii că nu va merge până la capăt?” se întrebă el.

-Nu, răspunse el, nu voiam. Lydia ar fi vrut să știe de ce, dar el începu să-i sărute urechea și uită să-l mai întrebe. Mustața lui îi gădila lobul urechii, limba umedă lansa atacuri jucăușe, răsuflarea fierbinte îi pătrundea înăuntru.

-Ross...șopti ea, strângându-l de mâini. Ross îi strânse mâinile apoi i le eliberă. Prinzându-i fața cu o mână, o sărută din nou pe gură.

-N-am putut să uit ce bine a fost. Dumnezeu mi-e martor c-am încercat, spuse el, sărutând-o apăsător.

-Nici eu n-am putut, suspină ea, când gura lui începu să rătăcească pe obraji ei.

-Uită, te rog. Eram beat și n-aveam nici un drept să mă năpustesc asupra ta astfel. Iartă-mă.

-Să te iert? întrebă ea fără să înțeleagă. Ross îi atinse colțul buzelor cu limba, apoi își trecu mustața pe deasupra, mângâietor.

-Te-am violat. Lydia nu cunoștea bine sensul cuvântului și era pe punctul de a-i cere lămuriri când gura îi fu din nou astupată cu un sărut. De data aceasta, brațele ei îi încolăciră spinarea făcându-l să geamă de plăcere când simți vârful degetelor ei timide pe pielea lui. Gura lui înfometată coborî în jos pe trupul ei, grăbită, ca și cum Ross s-ar fi temut că trupul ei va dispărea și nu va mai rămâne nimic. O mână se plasă pe un sân, cuprinzându-l cu o plăcere deosebită când îl simți umplându-i palma. Chiar și prin cămașă îi simțea pielea caldă și bătăile neregulate ale inimii ei absorbite în palma lui.

Slobozind un blestem printre dinți, îi frecă sfârscul cu buricul degetului mare, apoi își desfăcu buzele pentru a putea atinge cu vârful limbii pielea ei răcoroasă. Spatele ei se arcui ridicându-se de pe iarbă, gura ei îi șopti numele pe un ton plângător. Brațele ei se strânseseră mai tare în jurul lui în timp ce trupul ei îi căuta virilitatea. Pulpele ei se desfăcură și Ross se instală ferm între ele, continuând să-i sărute cu atâta patimă de parcă voia să-o soarbă în întregime.

Mâna lui lunecă în jos, printre corpurile lor, pentru a ridica poalele cămășii. Când își retrase mâna, îi simți cu dosul degetelor părul moale, cârlionțat dintre pulpe. Lydia încetă să mai respire; Ross avu senzația că i se pune un nod în gât în timp ce capul îi răsuna ca un clopot. Ar fi vrut să continue mângâierea în locul acela, să-și treacă degetele peste cuibul acela cald, să exploreze ceea ce se afla dedesubt, dar jurase să-o trateze ca pe o soție iar soțiilor nu le place să fie mângâiate acolo. Nici o femeie decentă n-ar permite unui bărbat să-o atingă acolo

decât dacă acela era un medic bătrân și cunoscut. Victoria s-ar fi prefăcut că atingerea aceea accidentală nici n-avusese loc. Cu regret, Ross își retrase mâna. Când membrul lui începu să caute, bătând, îi simți pulpele încordate, încolăcindu-se strâns în jurul lui.

-Nu-ți fie teamă, șopti el, cu senzația că va muri dacă mai întârzie o clipă.

Încet, pulpele ei se relaxară, desfăcându-se larg și el o pătrunse cu o mișcare lentă, prelungă. Numele ei țâșni de pe buzele lui când se afundă complet în feminitatea ei umedă, mătăsoasă, care îl înconjură, îl prinse și îl reținu, dându-i un sentiment, de pace și bucurie atât de puternic încât îi venea să plângă și să strige, în același timp. Avea acum dovada că prima îmbrățișare nu fusese doar un produs al imaginației lui, că acea stare de euforie fusese reală. Era chiar mai bine decât își amintea, pentru că acum se mișca și ea odată cu el, iar mâinile ei lunecau delicat pe spatele lui; șoaptele ei timide îi mângâiau urechile, rostindu-i repetat numele. Lydia deschise brusc ochii când Ross se ridică de pe pieptul ei proptindu-se în mâini. Mâna ei mică se ridică pentru a atinge cicatricea de pe pieptul lui; Ross gemu și strânse din dinți, copleșit de plăcerea intensă care îl învăluia. Șoldurile lui începură să se miște, făcând pătrunderea încă și mai adâncă. Prins în căldura trupului ei, străduindu-se să-și păstreze controlul, să reziste cât mai mult, corpul lui se mișca lent, dar nu suficient.

Simți că se apropie orgasmul și i se supuse. Cuprinzând-o mai strâns, o ținu lipită de corpul lui devenit rigid în clipa în care focul topit izbucni din el inundând măruntaiele femeii. Când totul se termină, căzu greu peste ea. Parfumul zilei care se năștea, iarba plină de rouă, tufele de caprifoi și mirosul propriului său corp îi umpleau nările. Respiră adânc, inhalând mirosul ei, îngropându-și obrazul în părul ei, lăsându-și corpul să se relaxeze. Era o liniște deplină. Nimic nu se mișca în natura sălbatică înconjurătoare pe care o transformaseră într-un templu al iubirii, nimic în afară de murmurul râului care suna ca un cântec, un cântec de leagăn care îi cufunda într-o toropeală adâncă.

Ross era aproape adormit când simți degetele ei atingându-i părul.

-Ross, Lee trebuie să se scoale dintr-un moment într-altul.

Ross suspină, se ridică de pe ea și se întoarse cu spatele. Marginea pantalonilor căzu de pe șoldurile lui și Lydia văzu ușoara rotunjire a feselor, mănunchiul de păr negru de deasupra lor.

-Da, am stat prea mult aici, spuse el, scurt.

Lydia se ridică, își trase cămașa în jos pe pulpe și atinse cu mâna pielea netedă de pe spatele lui; era curată, cu excepția acelei cicatrice de sub omoplatul stâng.

-În ce mă privește, nu, spuse ea. Ross întoarse brusc capul străpungând-o cu ochii aceia de un verde viu ca și al ierbii pe care se iubiseră. Pielea ei înroșită păstra urmele îmbrățișării, ochii cafenii întunecați, erau lucioși și buzele erau umflate și umede datorită sărutărilor. Expresia de pe fața ei era neprefăcută, inocentă, generoasă. Ross își dădu seama în acel moment că nu-i mai păsa câtuși de puțin de trecutul ei sau de câți bărbați o avuseseră. Știa doar că nici o altă femeie nu-l

satisfăcuse atât de mult.Îi dăruise nu numai corpul,dar și spiritul ei bun care îl va face să se întoarcă la ea,iară și iară.

Întinse un deget și atinse un loc de deasupra unui sân de care se frecase barba lui nerasă.Ridică ochii spre ea și zâmbi vinovat.Ea îi răspunse cu un zâmbet,apoi cu o bucurie neprefăcută,izbucni în râs.Ross începu și el să râdă și,îmbrățișați,se prăbușiră în iarbă,sărutându-se mai pățimaș ca înainte.Brațele ei îi încolăciră gâtul iar degetele așezate pe ceafa lui se ridicară răsfirându-se în păr.Lydia împrumutase mirosul lui și Ross ar fi dorit să-l guste de pe pielea ei.

-Gata,Lydia,spuse el,ridicându-se și trăgând-o după el Dacă nu mă opresc acum,n-am să mai pot.Rușinoasă,Lydia întoarse privirea când el începu să-și încheie pantalonii peste virilitatea lui care se ridica din nou.

-Hai,spuse el,luând-o de mână după ce termină.Hai să ne întoarcem înainte ca Lee să trezească toată tabăra cu țipetele lui.

Își luă pistolul și o trase după el în râu.Trecură prin apa adâncă până la brâu și ieșiră pe malul celălalt.Udă,cămașa se lipise de trupul ei,dezvăluind tot ceea ce mâna lui atinsese mai devreme.În lumina dimineții,sânii ei păreau două globuri albe,tăiate de marginea dantelată a decolteului; sfârcurile se reliefau provocatoare prin țesătura subțire,umedă.Umbra întunecată a sexului apărea clar sub cămașa lipită de corp ca un al doilea strat de piele.

-Ar fi bine să te îmbraci,spuse el,mormăit.

După ce luă lucrurile curate pe care le adusese cu ea,Lydia se retrase pudică în dosul unor tufe și își scoase cămașa udă.Privi în jos de-a lungul corpului și fu surprinsă de constatarea că arăta exact ca înainte,în afară de semnele roșii pe care barba lui le lăsaseră pe sânii ei.Se simțea însă cu totul altfel.Corpul ei răsuna de viață din creștetul capului până în tălpi,dar în adâncurile ei exista o insatisfacție acidă pe care n-o putea defini,o vagă senzație de așteptare.

Nu era ceva neplăcut,ci mai curând ceva plin de savoare.

Își îmbracă lenjeria curată apoi rochia.Pantofii și ciorapii îi lăsase la căruță.Când ieși din dosul tufișului,Ross tocmai își înfîgea pistolul la brâu.Văzându-i privirea îngrijorată,o tachină spunându-i:

-Stai liniștită că nu-i nici un pericol să se descarce în lucrul acela valoros.

Lydia se înroși până la rădăcina părului ei castaniu roșcat,stânjenită.

-Ești gata? întrebă el.

-Da.Devenise brusc rușinată față de el și,în ciuda glumei de mai înainte,i se părea că și el era nervos de ceea ce se întâmplase.

Porniră spre tabără tăcuți.Când ieșiră din pădure,o văzură pe Ma venind spre căruța lor cu o găleată de lapte.

Observându-i,aceasta se opri brusc și îi privi cu o curiozitate nedisimulată.

Ross stătea stânjenit din cauza pistolului de la brâu,a picioarelor lui desculțe și a pieptului gol cu cicatricea aceea incriminantă.Lydia ținea cămașa udă pe care și-o scosese și care i se părea că are o sută de kilograme,când privirea lui Ma se opri asupra ei.

-Scuză-mă,bolborosi Ross,și se făcu nevăzut în căruță.

Ma se uită după el apoi își întoarse privirea cercetătoare asupra Lydiei.

-Am...am fost să înotăm,se bâlbâi ea,aruncând cămașa udă pe oblonul din spatele căruței,de parcă ar fi ars-o.

-Așa se pare,spuse Ma.

-Ross...mă...mă învață să înot.

-Nu mai spune.

Lydia se simți foarte stânjenită când dădu din cap pentru a-și întări minciuna.

-Nu trebuia să te deranjezi cu laptele pentru Lee în dimineața asta.Aveam de gând să-l aduc eu însămi.

-Fac asta de atâta timp și nu văd de ce am schimba rânduiala.

-Mă gândeam la Luke.Ma suspină adânc și puse căldarea jos.

-O să-mi lipsească veșnic.Până la moarte,am să mă gândesc la el.Dar el e mort,Lydia,și nimic nu-l poate învia.Din cine știe ce motiv,Bunul Dumnezeu a găsit că trebuie să mi-l ia și eu n-am să mă opun voinței Lui.

Lydia se gândea că s-ar lua de gât cu oricine în cer sau pe pământ,care ar încerca să i-l ia pe Lee sau pe Ross,dar nu spuse nimic.

-Viața merge mai departe.Am stabilit cu toții să lăsăm tristețea la mormântul lui Luke.Toți,în afară de Bubba.Băiatul e supărat rău.

-Am să-l rog pe Ross să vorbească cu el.

-Nu sunt sigură c-o să-l ajute,dar îți mulțumesc.S-a dus să se ocupe de cai.

În timp ce Ma privea gânditoare în direcția țarcului pentru cai,Lydia se întrebă dacă știa că Bubba își uitase de îndatorirea lui noaptea trecută.Ma își scutură îngrijorarea și îi zâmbi:

-Urcă-n căruță după bărbat-tu.Poate are nevoie să-l ajuți să-și scoată pantalonii ăia uzi,spuse ea,apoi se îndepărtă râzând încet,în direcția căruței.

Lydia îl găsi pe Ross îmbrăcat,aplecat asupra pătuțului în care era Lee.

-Mai doarme? întrebă ea.

-Tocmai se trezește.A crescut zdravăn.Cred că în curând va trebui să-i cumpăr un pat ca lumea,spuse el.

-Nu cred că e cazul până nu ne stabilim undeva.

Lydia suspină ușor când își dădu seama că dăduse glas celei mai fierbinți rugăciuni ale ei.Cu două zile în urmă,Ross spusese că vor rămâne împreună numai până când vor obține divorțul.

-Vrei să spui că dorești să rămânem căsătoriți? întrebă el,direct.

-Dacă vrei și tu,eu n-am nimic împotrivă.Ross sperase ca ea să-i spună că ține la el,sau altceva care să arate că gândul despărțirii era și pentru ea tot atât de neplăcut cât îi era și lui.

După cele întâmplate recent,nu putea face efortul de a arăta puțin entuziasm față de rămânerea lor împreună? Se enervă din nou.

-Ei bine,de acum încolo o să trăim ca doi oameni căsătoriți,spuse el,ferm,punându-i un deget sub bărbie și ridicându-i fața spre el.Un soț are anumite drepturi...Înțelegi ce vreau să-ți spun?

-Cred că da.Și ca să nu existe nici un dubiu,îi cuprinse mijlocul cu un braț și o atrase la pieptul lui.În același timp,îi zdrobi buzele cu un sărut apăsător.Când o eliberă,Lydia se dădu înapoi și își acoperi pieptul cu o mână tremurătoare.

-Ce-i? întrebă el,regretând imediat gestul lui brutal.

-Îmi bate inima repede.Ochii lui strălucitori se fixară pe sânii ei.

-Da? întrebă el,cu vocea voalată.Sărutul urmărise să-i arate că el era stăpânul,că doar din bunătate avea s-o păstreze pe lângă el cu condiția ca ea să-i fie parteneră de pat.Dar calmul lui fusese la fel de zdruncinat de sărut ca și al ei.Tot ceea ce putea simți acum era gura ei.Mirosul ei îl asalta.Era așa cum o simțise mai devreme sub el,maleabilă,feminină,acceptându-l în întregime.

-Lydia,murmură el,blând.Întinse din nou mâinile spre ea,dar în acel moment fu strigat de cineva.Blestemând și trecându-și frustrat o mână peste șlițul pantalonilor,își luă pălăria și coborî.La micul dejun îi spuse Lydiei că fusese rugat să meargă în fruntea convoiului pentru a-i călăuzi spre locul de popas pe care îl alesese împreună cu Scout.Lydia se gândi însă că mai mult ca sigur i se dăduse sarcina asta datorită îndemnării lui la mânuirea armei.Oamenii erau încă speriați de uciderea lui Luke.Era mândră că Ross fusese ales să-i apere,dar și îngrijorată că i s-ar putea întâmpla ceva.

-Crezi că ai să poți mâna căruța azi,întrebă el,din dosul unei iepe care se agita,nerăbdătoare să plece la drum.

-Da,răspunse Lydia,zâmbind de sus,de pe capră.Am rugat-o pe Anabeth să stea lângă mine.M-am gândit că dacă are cu cine vorbi,n-o să se mai gândească la Luke.Ross dădu din cap solemn.

-Am încercat să vorbesc cu Bubba când m-am dus la țarc azi-dimineață.

Subiectul Luke e închis.Se uită spre capul convoiului unde primele căruțe se puneau în mișcare.

-Trebuie să plec.

-Ne vedem diseară.Mesajul ei rostit cu atâta emfază era clar.Ross simți că îi crește inima.Ochii lui rătăciră fără grabă pe fața ei,apoi își atinse borul pălăriei și se pierdu într-un nor de praf.Îl văzu de mai multe ori până seara deoarece Ross inventă tot felul de scuze pentru a veni în preajma ei și a o privi.Oamenii începură să vorbească despre cât de conștiincios era domnul Coleman în activitatea lui de cercetaș: despre sentimentul de siguranță pe care îl aveau știind că experiența lui de soldat – pentru că unde ar fi putut căpăta acea îndemnare la mânuirea armelor,decât ca soldat? – era în slujba protecției lor.

Încrederea lor în Ross era mai mare decât și-ar fi putut imagina el.

În seara aceea Ross își termină repede treburile,întorcându-se la căruță într-un timp record.Se spală repede,dar temeinic,îngânând o melodie când se urcă în căruță pentru a-și lua rufe curate,observă că era măturată și lucrurile puse în ordine.Era ceva mai mult spațiu.Nu se vedea decât un singur pat așternut.Le combinase pe cele două într-unul singur și acum așternutul era mai gros și desfăcut.Pe bufetul din lemn de stejar era o vază cu flori sălbatice.

În timpul cinei, Lydia fu la fel de nervoasă ca și el și păru grăbită să strângă masa imediat. Lee fu hrănit și spălat cu buretele, ca să adoarmă mai ușor, și pus în pătutul lui. Întârzia la o ultimă ceașcă de cafea, așteptând să apună soarele ca apoi să se poată retrage decent în căruță. În acel moment veni domnul Grayson.

-Bună seara, doamnă Coleman.

-Bună seara, domnule Grayson. Grayson se uită minunându-se, la tânăra femeie care nu mai semăna aproape deloc cu creatura aceea murdară pe care Ma o adusese cu câteva săptămâni în urmă. Era o femeiușcă drăguță, chiar dacă părul ei era puțin cam prea liber și ochii un pic cam prea elocvenți. Culoarea ei era remarcabilă, ceva pe lângă care un bărbat nu putea trece nepăsător. La fel erau și formele ei. Trebui să facă un efort pentru a-și putea lua ochii de la ea și a i se adresa bărbatului.

-Ross, îmi vine foarte greu s-o fac, dar aș vrea să te rog să patrulezi în jurul taberei în noaptea asta.

-Să patrulez? repetă el, nemulțumit. Ar fi vrut să se ducă la culcare cu Lydia cât mai curând posibil. Grayson își drese glasul și își mută greutatea de pe un picior pe altul.

-Oamenii au trimis la mine o delegație spunând că s-ar simți mai în siguranță dacă cineva cu...abilitatea dumată ar sta de strajă. S-au oferit să facă ei de gardă, dar mă tem că s-ar împușca unii pe alții, din întâmplare. Toată lumea se teme de ucigașul lui Luke Langston care e încă liber. Te-ar deranja asta?

Îl deranja al dracului, dar cum putea să refuze?

-Bine. Dar numai în seara asta. Grayson tuși ușor.

-Ei se gândeau la mai multe seri. Vor să-ți plătească, se grăbi el să adauge.

Ross scăpă o înjurătură printre buzele strânse iar Grayson aruncă o nouă privire stânjenită spre Lydia.

-Cum naiba să stau treaz toată noaptea și apoi să merg în fruntea convoiului toată ziua?

-Nu toată noaptea. Ceilalți te vor schimba cu rândul după miezul nopții, astfel că o să te poți odihni câteva ore., „Dar nu voi avea timp și de nevastă” se gândi Ross.

-Te rog, Ross. Numai până ce ieșim din zona asta și lumea se mai liniștește.

Ross nu avu încotro și trebui să accepte. Ce scuză ar fi putut invoca pentru un refuz? În nici un caz pe cea reală. Zilele treceau. Convoiul înainta tot mai departe în sudul statului Arkansas. Toți începură să se relaxeze pe măsură ce distanța dintre ei și locul uciderii lui Luke creștea. Toți, în afară de Ross care părea din ce în ce mai insuportabil. Oamenii începură să se teamă de a da ochi cu el, pentru că invariabil întâlneau ochii aceia verzi, aprinși, care erau acum marcați de oboseală, exprimând încordare.

Spre sfârșitul zilei a șasea, Ross era lângă căruța lui. Îndată ce termină cu caii, se îndreptă spre căruță și dădu la o parte coviltirul din partea din spate. O surprinse pe Lydia spălându-se într-un lighean. Părul ei era prins precar cu ace pe vârful capului. Șuvițe rebele îi atârnavă pe gât și pe umerii încă uzi de

apă.Surprinsă,scăpă cârpa cu care se spăla,în castronul de porțelan.Brațele îi căzură inerte pe lângă corp.Cămașa ei descheiată abia dacă-i acoperea sfârcurile. Două emisfere de carne albă ca două jumătăți de lună,umpleau golul dintre marginile cămășii.Fără un cuvânt,Ross lăsă privirea să-i lungească de la baza gâtului,unde o arteră pulsa repede,în jos spre vâlceaua dintre sâni și apoi mai jos,până la buric.Se uită îndelung la el,tăcut,apoi sări jos din căruță și se duse cu pași mari spre căruța lui Grayson.

-Vreau să stăm de vorbă,mârâi el.

-Da,Ross,spuse Grayson,luându-l deoparte pentru ca doamna Grayson să nu audă vreun cuvânt nepotrivit pe care omul l-ar fi putut folosi.

Ross nu era un mare orator.Ceea ce voia să spună era asta: „Ascultă,Grayson,m-au apucat căldurile și vreau să mă tăvălesc puțin cu nevastă-mea,dacă tu și ceilalți din afurisitul ăsta de convoi n-aveți nimic împotriva”.Dar nu mai era un proscris și nu mai putea vorbi așa.Se strădui să-și păstreze controlul și spuse tăios:

-M-am săturat,înțelegi? Gata cu nopțile departe de...familie.N-am avut timp nici să mă p...săptămâna asta.Omului îi mai scapă câte un cuvânt urât.

-Sunt obosit.Banii pe care-i iau sunt buni,dar...Trase aer în piept,exasperat,când imaginea trupului proaspăt îmbăiat al Lydiei îi reveni în minte.

-Demisionez.

-E în regulă,Ross.Cred că toată lumea s-a convins că a fost un accident izolat și că nu mai există nici un pericol.Ross își forță corpul să se relaxeze.Crezuse că va avea de luptat.Acum,că nu era cazul,îi fu rușine de modul în care dăduse buzna peste Grayson.

-Bine,deci.Ne vedem mâine.Se duse de-a lungul râului,mai jos de locul de unde se lua apă,își scoase hainele și se aruncă în apă.

-Nu crezi că ăsta a fost? Un accident izolat?Erau în căruță,după ce terminaseră cina,strânseseră masa,îl culcaseră pe Lee și așteptau să treacă un interval de timp decent pentru a se urca în căruță.Își petreceau timpul așteptând să se culce ceilalți.Ross se uita cum Lydia își perie părul.

-Da,cred că a fost un renegat care acum trebuie să fie departe.Ți-am spus asta încă de la început.Punând jos peria,Lydia începu să-și desfacă ghețele.

-Ma și cu ceilalți par să fi acceptat moartea lui Luke.Nu știu cum te poți împăca cu pierderea unui copil.Se gândea la ce ar simți ea dacă s-ar întâmpla ceva cu Lee.De aceea se uită,amuțită și șocată,la Ross când acesta spuse,incisiv:

-Și tu te-ai împăcat cu pierderea copilului tău.Lydia lăsă capul în jos și își scoase ghețele.Acela nu fusese un copil.Fusese un produs neviabil al rușinii și abuzului.

-Nu e același lucru,mormăi ea.

-Nu? De ce?

-Așa.

-Lydia...Ross așteaptă până când ea ridică privirea spre el înainte de a continua; și când o făcu,vocea lui avea o obliga la un răspuns.

-Cine a fost bărbatul?...

CAPITOLUL 16

Desculță,se îndreptă spre locul unde se așezase Ross...Îngenunche în fața lui,îi puse mâinile pe pulpe,deasupra genunchilor și ridică privirea spre fața lui.Lacrimile făceau să-i strălucească ochii ca niște boabe de struguri în lumina scăzută a lămpii.

-Era un nimeni,Ross.Nimeni.Unul care nu merită nici să te gândești la el,spuse ea,aplecându-și capul pe un umăr,în timp ce se disculpa.

Părul ei îi mătura spatele și căzu într-o cascadă grea pe umărul opus.

-L-am urât.Era crud,îi făcea plăcere să-i chinuiască pe alții,pe mine.Plecând,nu l-am părăsit ci m-am eliberat.Pentru a-mi salva viața,sufletul.Crede-mă,Ross.

Acum plângea,dar numai cu ochii.Lacrimile îi curgeau râuri pe obraji,dar vocea nu îi tremura.Era plină de suferință.

-A fost singurul,Ross.Jur.Singurul care m-a avut.Mă luptam cu el de fiecare dată.Nu m-am supus niciodată de bunăvoie.Nu voiam un copil de la el.E bine că a murit.Degetele ei se strânseseră pe partea exterioară a pulpelor lui.

-Aș fi fost fericită să nu-l fi cunoscut niciodată.Aș fi vrut să fiu pură...pentru tine.

-Lydia...Lydia scutură din cap,nelăsându-l să termine.Acum că ajunsese aici,voia să-i spună tot ceea ce simțea.Poate altădată n-ar fi avut curajul.

-Ai crezut că sunt o decăzută când Langstonii m-au adus la tine.E adevărat.Așa trăisem,dar în sinea mea știam că nu sunt.Voiam să trăiesc printre oamenii decenti.Când te-ai căsătorit cu mine,m-am decis să nu mă mai gândesc la trecut,începeam o viață nouă și eram hotărâtă s-o îngrop pe cealaltă.Momentele în care am fost împreună n-au nici o legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat înainte.Am învățat de la tine că ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie nu e rușinos și oribil.Mâinile lui se așezară pe fața ei.Cu degetele mari,îi îndepărtă lacrimile.O mână lunecă de pe creștetul capului în jos,pe umăr și atingerea părului ei îi dădu o plăcere deosebită.

-Nimic din viața mea n-a fost atât de bun,de plăcut,ca timpul pe care l-am petrecut cu tine și cu Lee.Trecutul nu-l pot schimba,deși aș vrea să-l uit.Dar,te rog,nu te lega mereu de el.Vreau să fiu o mamă bună pentru Lee și o soție bună pentru tine.Sunt lipsită de experiență și stângace și am multe de învățat.Învățămă tu,Ross.Încerc din greu să uit de unde am venit.Nu poți să faci și tu același lucru?Cine era el,Sonny Clark,să-i judece pe toți? Nu se considerase el o victimă a originii lui și nu-și iertase el toate fărâdelegile,pe baza asta? Dacă se putea absolvi pe sine de orice vinovăție folosind originea lui sordidă drept scuză,cum putea el s-o condamne pe Lydia? Și ea fusese o victimă.Și oare îi mai păsa lui ce fusese ea,sau cu cine făcuse copilul?Cu capul ei pe genunchi,cu părul răspândit pe coapsa lui ca un vâl de mătase,nu putea spune că n-o iubește,numai datorită

unui principiu răsuflat.Ceea ce făcuse înainte de a o cunoaște el,era de mică importanță.Blând,îi ridică fața.Desfăcându-și mai mult genunchii,o atrase spre el.Îi puse degetul mare de la mână pe beregată iar celelalte degete le încolăci pe gât,atingându-i ceafa.Apoi spuse,în șoaptă:

-Ești frumoasă,Lydia.Lydia scutură din cap atât cât îi permiteau degetele lui.

-Nu sunt.

-Ba da.Lydia se văzu strălucind în ochii aceia adumbriți care-i scăldau fața într-o baie de smarald.

-Numai după ce te-am cunoscut pe tine.O trase mai aproape,se aplecă ușor și o sărută,delicat,doar cu mustața.Își luă mâna de pe gâtul ei și îi atinse sânii apoi o lăsă să lunece în jos.Buzele lui rătăceau pe fața ei atingând cu sărutări ușoare obrazii uzi de lacrimi,pleoapele,nasul,tâmpilele și apoi din nou gura.Mâinile lui lunecară de pe șolduri spre șale.O apăsă din ce în ce mai tare până când corpul ei se lipi complet de al lui.

-Toată săptămâna m-am gândit la asta,mărturisii el.Te-am dorit atât de mult...

chiar de la început.Și mă detestam pentru asta.Mi-am vărsat toată furia și frustrația asupra ta.Această recunoaștere îl costă scump.Lydia nici nu putea măcar aprecia cât de departe mersese Ross pentru a fi în stare să admită o astfel de slăbiciune la el.Nici unul dintre aceia care-l văzuseră pe tânărul și irascibilul pistolar îndreptând pistolul asupra cuiva pentru o vină reală sau imaginară,nu l-ar fi recunoscut în acest om care mângâia acum obrazii iubitei lui.

-Am crezut că mă urăști,șopti ea.Își clătină capul dintr-o parte într-alta,subjugată de plăcerea gurii lui lipită de a ei.Gura lui Ross.Era un gând copleșitor care făcea să-i tremure stomacul și să-i bată inima repede.

-Am încercat,dar n-am putut.Am încercat să te pedepsesc și pe tine,și pe mine.

Brusc,își pierdu calmul cedând naturii lui agresive.O sărută apăsător,posesiv, desfăcându-și mâinile pentru a-i ține trupul și mai strâns lipit la pieptul lui.Buzele ei se desfăcură când îi simți limba strecurându-se printre ele și mângâind marginea lor moale,umedă.Gemu și ridică brațele,punându-i-le în jurul gâtului.Se lăsară amândoi învăluți de plăcerea după care tânjiseră toată săptămâna.Când,în cele din urmă,Lydia se desprinse și își lipi obrazul de pieptul lui pentru a-și trage sufletul,murmură în șoaptă.

-N-am știut niciodată că un sărut poate fi atât de plăcut.Ross îi ridică bărbia și,zâmbind ca un cunoscător,spuse:

-Puțini oameni știu.Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

-De ce?Ross scutură din umeri.

-Pentru că nu știu cum,probabil.

-Mă bucur că tu știi.Ross râse,scoțând un sunet amplu,răsunător,vibrant.

-Da?Lydia dădu din cap viguros.

-Atunci să-l reluăm,murmură el,atrăgându-o din nou spre el pentru încă un sărut lung,pătimaș.Cu gura lipită de gura ei,o îndepărtă puțin și îi căută nasturii corsajului încheiat până la gât.Reacția ei îi dăduse curaj.În tinerețe fusese prea grăbit pentru a avea finețe.Când era urmărit,timpul nu-i permitea să umble cu

finețuri,și nici nu era nevoie,peuă că târfelor le făcea plăcere nerăbdarea lui.Dădăceala Victoriei îl făcuse nervos și stângaci.Îi fusese teamă să n-o ofenseze cu fiecare mișcare.Dar Lydia...După ce desfăcu toți nasturii,își coborî gura spre gâtul ei,mușcându-l ușor în timp ce îi împingea în jos rochia de pe umeri.

-Mirosul tău e întotdeauna atât de plăcut...Respirația lui îi atingea pielea făcând-o să simtă cârcei în stomac.Odată brațele eliberate din rochie, Lydia ridică mâinile spre capul lui și își îngropă degetele în părul lui negru,bogat, strângându-le în timp ce Ross continua s-o adulmece.Ridicând capul,se uită la ea.Fitulul lămpii fusese coborât pentru a elibera umbrele făcute pe pânza coviltirului,dar era suficientă pentru a arunca o lumină aurie pe pielea ei.

Marginea dantelată a cămășii coborâse mult sub nivelul sânilor; despărțitura întunecată dintre ei îl intriga cu pielea aceea pe care și-o Imagina catifelată la atingerea degetelor sau a limbii.Degetul lui arătător se plimbă pe marginea cămășii ei,dintr-o parte într-alta și înapoi,încet,urmărit de ochii lui,Când se uită în ochii ei aprinși,zâmbi topit de plăcere.Își desfăcu cămașa și o scoase; urmă centura și apoi pantalonii.Lydia stătea ca în transă,uitându-se doar în ochii lui,cu ochii ei cafeniu-închis,larg deschiși.

-Ți-e teamă de mine?Lydia scutură din cap.

-Nu.La început mi-a fost,dar acum nu.

-Să știi că și mie mi-a fost teamă de tine,spuse el,râzând ușor.

-Da?I se părea imposibil ca lui să-i fie teamă de ceva.

-Nu-ți dai seama ce greu îmi era să petrec noaptea cu tine aici,mai ales când îl alăptai pe Lee fără să te ating?

-Și acum mai vrei să mă mângâi?Ross strânse din ochi de parcă l-ar fi durut ceva.

-Foarte mult.Luându-i mâna, Lydia i-o puse pe sân și o apăsă.

-Așa?

-Da,așa,gemu el,punând și cealaltă mână lângă prima.

Masă globurile moi,tandru,ridicându-i,împingându-i unul într-altul și apoi lăsându-i să i se așeze grei în palmă.Cu vârful degetelor,îi atinse sfârcurile explorând și implorând până când ele deveniră tari,protuberante.

-Mi-ai desfăcut cămașa în prima noapte,șopti ea,amețită.Ochii lui nedumeriți se ridicară spre ochii ei.

-Eram beat,spuse el,răgușit.

-Ah,șopti ea,ascunzându-și fața,rușinată.Expresia de pe fața lui arăta că spusese ceva ce nu trebuia.

-Îmi pare rău.Nu mă pricep la lucrurile astea.Am crezut că ți-ar plăcea să...

-Mi-ar plăcea,dar...

La dracu,dacă soția lui era una dintre puținele femei de pe pământ care nu se ferea de mângâierile soțului ei,ar fi o prostie să i-o spună el.

Blestemă nasturii aceia mici în timp ce degetele lui se străduiau să-i desfăcă.După un moment de enervare, Lydia își puse blând mâinile peste mâinile

lui și i le îndepărtă. Mișcările ei erau încete și involuntar seducătoare pe când desfăcea nasturii unul câte unul. La început apăru doar o fâșie de piele, apoi curbele interioare ale sânilor, apoi mica adâncitură care îi delimita stomacul. Lydia se aplecă înainte, aproape atingându-i bărbia cu capul, și își scoase cămașa. Părul îi căzuse în față astfel că atunci când își îndreptă corpul, o acoperea provocator. Ross auzi un vâjâit în urechi pe care nu-l mai auzise de când avusese prima lui femeie, cu mulți ani în urmă. Atunci nu era decât un băiat, dar își amintea de uscăciunea gurii, de transpirația de pe palme și de pe buza superioară, de bătăile inimii. Așa era și acum.

Îi dădu părul la o parte și îi privi sânii. Erau plini, cu sfârcuri de culoarea coralului, frumoși, ridicați, rotunzi, materni, provocatori. Sânii unei madone și ai unei amante. Își aminti de prima noapte când o văzuse, când îi văzuse, sânii aceia încărcăți de lapte și gura avidă a fiului său sugând sfârcurile. Un val de sânge îi umplu bărbăția, făcând-o tare, aproape dureroasă. Își puse mâna pe trupul ei și o simți arzând de o mie de senzații care străbătându-i brațul i se opriră drept în inimă. Vrajit, mângâie carnea moale, încântat de felul cum i se așeza în palmă. Pielea lui părea neagră față de albeața ei imaculată.

Atinse ușor sfârcul iar acesta se rotunji tentant; areola întunecată din jurul lui se încreți provocator. Înjurând în șoptă, cuprinse sânul în mână și se aplecă asupra lui. Întâi, Lydia simți atingerea mătăsos-țepoasă a mustății, apoi sărutul umed. Își puse palmele pe obrajii lui și rămase nemișcată, cu capul lăsat pe spate. Limba lui se rostogoli peste bobul de carne trandafirie iară și iară, scaldându-l în roua gurii lui, apoi îl absorbi și îl supse ușor. Cu răsuflarea tăiată de această plăcere nouă, Lydia se apropie mai mult, aliniindu-și instinctiv corpul cu al lui. Brațele lui îi strânseră mijlocul și trupul ei se arcui pe spate. Gura lui o devora dulce, savurând fiecare părticică de carne la care visase atâta timp. Îi frecă sfârcurile cu limba, apoi i le uscă cu mustața. Gura lui fierbinte, pătimașă, prinse un sfârc și începu să-l sugă ritmic. Era un ritm al cărnii și amândoi îi urmau chemarea. Ross simți că dacă nu-și înfrânează dorința acum, o va lua din nou cu sălbăcie. O ridică în sus astfel încât capul ei să se cuibărească sub bărbie iar sânii să stea lipiți de pieptul lui.

-Lydia, Lydia, repeta el, în timp ce o legăna în brațe. Brusca, se opri căutând să-și domolească puțin patima. Nu voia să se termine repede de data asta. Voia s-o ia încet, să dureze mult. Lydia se dezlipi de el și își trecu mâna pe pieptul lui.

-Mă gâdilă, spuse ea, încrețindu-și nasul, în mod comic.

-Îmi pare rău. Am să-l rad.

-Nu! se repezi ea. Graba ei îl făcu să râdă, dar redeveni serios când ea spuse calm:

-Ai atâtea cicatrici... Atinse cicatricea în relief de deasupra pieptului stâng. Apoi vârful degetelor ei rătăciră pe corpul lui în căutarea altor cicatrici și semne pe piept și pe umeri.

-Da, am destule.

-Din război? Ross îi luă mâna și sărută dosul degetelor.

-Unele,da.Spusesese asta pe un ton care însemna că n-o să-i mai spună nimic altceva.Privise până atunci cum se legănau sânii ei la cea mai mică mișcare și cum șuvițele de păr care îi cădeau pe umeri cochetau cu sfârcurile sânilor.Lydia nu părea deloc rușinată de privirea lui,dar era aproape copilăroasă în curiozitatea ei despre el.

-Hai în pat,spuse el,cu voce răgușită.Ross se hotărâse deja să nu doarmă cu pantalonii pe el.Și în mod sigur n-avea chef să ia una din acele cămăși de noapte pe care Victoria îl obliga să le poarte în pat.O să doarmă așa cum l-a făcut Dumnezeu,și dacă Lydiei n-o să-i placă...Ei bine,va trebui să-i placă.Își scoase cizmele și ciorapii,apoi pantalonii,aruncându-i în partea cealaltă a căruței.

Lydia se întinse pe pat și rămase nemișcată.Ross stinse lampa,cufundând totul în întuneric.Urechile ei erau obișnuite să urmărească toate mișcările lui și știu că e gol încă înainte de a se lungi lângă ea.Era încântată și îngrozită în același timp.

Clancey se expusese obscen privirii ei desfăcându-și pantalonii,dar nu văzuse niciodată până atunci un bărbat complet gol.Desigur,Ross era frumos de la brâu în sus și nu-și putea imagina că restul ar putea fi urât.Totuși era încordată și speriată când el se culcă lângă ea.Nu opuse nici o rezistență când Ross o atrase spre el.Brațele lui o cuprinseseră strâns când îi găsi gura pe întuneric.Sub sărutul lui experimentat,Lydia simți că îi dispare frica.Piciorul ei gol îl atinse pe al lui și nu i se păru atât de neplăcut.Sânii ei erau lipiți de pieptul lui păros și atingerea asta îi făcea plăcere.Ross dezbrăcat era tot Ross.Înțelese că nu avea de ce să-i fie frică de el.Îl încolăci cu brațele și îi mângâie mușchii încordați ai spatelui.Își lăsă mâinile să lunece în jos,dincolo de talie și atinse ceea ce admirase în dimineața aceea lângă râu.Palmele ei trecură peste acea despărțitură din mijlocul șalelor și peste fese.

-Doamne,gemu el.Îi era recunoscător lămpii a cărei lumină îl ajuta să-i dezlege baiera juponului și a pantalonașilor.Mototolind materialul într-o mână,împinse totul în jos la picioarele patului.Ochii lui lunecară admirativi pe picioarele mici,pe gleznelor subțiri,pe gambe și apoi pe pulpele ei suple.Respirația i se opri brusc când îi văzu fuiorul acela de păr blond-închis.Triunghiul acela întunecat,rotunjirea ușoară a șoldurilor,coborâșul lent al pântecului și perfecțiunea sânilor erau de o feminitate răscolitoare.Frumusețea ei îl captivă și o privi îndelung,sorbind-o.Din vremea adolescenței,Lydia nu mai stătuse niciodată goală în fața nimănui,nici măcar a mamei ei.Ross era atât de absorbit încât fu alarmată.Arăta ea altfel decât celelalte femei? Era urâtă și nu știa? Avea ceva neplăcut?

-Ross? întrebă ea,nesigur,acoperindu-și feminitatea cu palma,protector.

Ross se smulse din transă și se întinse lângă ea,apăsându-și pielea lui aspră pe pielea ei catifelată,doar pentru plăcerea contactului.

-Doamne,suspina el,lăsându-și capul pe sânii ei.Stătu astfel câteva minute,fără să se miște,ținând-o doar în brațe,nevenindu-i să creadă că primise un astfel de dar.Faptul că o socotise la început necioplită și vulgară i se părea acum de neconceput.Era ca o floare frumoasă și rară...și era a lui.

Se ridică în mâini și își lăsa capul în jos ca s-o sărute. Lăsa doar puțin limba să intre între buzele ei, plimbându-o leneș pe deasupra lor. Lydia îi puse mâna pe cap, venind cu gura în întâmpinarea lui. Cuprinzându-i un sân în mână, se lăsa mai jos și îl aduse spre gura lui. Sărută carnea albă în cercuri din ce în ce mai mici, apropiindu-se de sfârc pe care îl mângâie cu mișcări circulare ale buzelor până când îl făcu să se ridice excitat. Atunci se retrase ușor și îl atinse cu limba. Lydia se cutremură, ridicându-se de pe pătură, apoi recăzu agitată. Adânc în trupul ei, între pulpe, simți acea neliniște cunoscută, acea sete de ceva nedefinit și necunoscut. Sub vraja acestei stări, ceea ce urma să se întâmple nu putea fi decât splendoare. Mâna lui ajunsese în dreptul taliei și o strânse ușor înainte ca palma să lunece pe rotunjimea șoldului și de acolo pe pulpe. Pielea era caldă, catifelată; mângâind, mâna lui era la rândul ei mângâiată. Degetele lui lunecară mai sus pe coapsă, se opriră o clipă apoi se afundară în hățișul de păr abundent. Nu auzi nici un protest, doar un geamăt ușor. Delicat, îi apăsă pulpele pentru a i le desface și își strecură mâna între ele. Carnea moale, caldă și umedă îi învâluie degetele.

-Lydia. Numele ei îi scăpă printre dinți în timp ce i se dezvăluiau misterele trupului ei.

-Ross! exclamă ea, cu un strigăt ascuțit. Imediat Ross își retrase mâna și i-o puse pe genunchi.

-Iartă-mă. M-am oprit. Am vrut doar să te mângâi.

-Trebuie să faci asta? întrebă ea, timorată.

-Nu, șopti el, liniștitor. N-am să te mai ating acolo dacă tu...

-Nu, spuse ea, isteric, am vrut să întreb numai dacă trebuie să te oprești.

Aerul expulzat în momentul blestemului scrâșnit îi atinse buzele înainte de sărutul lui. Mâna lui deveni mai îndrăzneată, dar la fel de delicată. Două dintre degete găsiră despărțitura cărnii și lunecară în umezeala ei, în timp ce degetul mare masa ușor mugurul magic trezit la viață.

Ross văzu așternându-se pe fața ei acea expresie de sublim pe care o mai văzuse o dată când îl alăpta pe Lee... Îl invidiase atunci pe Lee și dorise să fi fost provocată de el. Acum îi văzu sfârcurile ridicându-se tari, pântecul scuturat de convulsii, respirația accelerată și simți că explodează de dorința care se cerea urgent satisfăcută. Se întinse deasupra ei, acoperind-o, punându-și sexul în locul degetelor, și apăsă până când fu complet absorbit în ea. Rămase clipe în șir nemișcat, gâfâind cu capul lipit de gâtul ei, ținut strâns în interiorul trupului ei. Apoi, ridicându-se puțin, o privi în ochi.

-N-am mai simțit niciodată așa ceva, Ross. Așa trebuie să fie? șopti ea, trecându-și vârful degetelor peste mustața lui. Ross închise ochii și scutură din cap, nevoind încă să se miște, să se grăbească.

-Nu, în general nu-i atât de bine. În acel moment își pierdu controlul și începu să-și miște șoldurile. Folosi toate tehnicile de care auzise vreodată în bordeluri sau aiurea. Se retrase aproape complet din ea, apoi o pătrunse atât de adânc încât

păreau un simplu corp; o clipă mai târziu, începu să se miște iar, repede, încet, în ritmuri care o făcură să plutească, prinsă parcă într-un vârtej.

Pieptul lui îi freca sfârcurile sânilor, pântecul lui îi apăsa abdomenul, unduitor, mâinile lui puternice îi mângâiau pulpele; era pierdut în feminitatea ei, în dulceața trupului ei și ar fi vrut să rămână acolo pe vecie.

Fața ei exprima o plăcere supremă și aceasta îi intensifică și mai mult propria lui plăcere. Când veni tumultul, o simți cutremurată toată. Rămaseră strâns îmbrățișați pe când zeul binevoitor al iubirii îi azvârli în înaltul cerului și apoi îi readuse blând pe pământ. Lydia își lunecă degetele absentă, în sus și în jos pe spatele lui asudat, în timp ce zăceau epuizați, unul în brațele celuilalt. Ross își reveni în cele din urmă, se ridică și se întinse alături pe spate, trăgând aer adânc în piept.

Văzându-l că nu se mai mișcă, Lydia își puse mâna pe abdomenul lui, sub coaste și întrebă, ezitând:

-Ross, te simți bine? Ross acumulase destulă putere pentru a chicoti.

-Lydia, cum poți fi atât de inocentă și atât de experimentată, în același timp?

Se întoarse cu fața la ea și o privi cu drag. Pielea ei strălucea trandafirie, datorită satisfacției sexuale. Ochii ei erau umezi și toropiți când îi zâmbi, conștientă de sine. „Doamne, ce frumoasă e”, se gândi Ross. O lipi mai strâns de el, deși era cald, și spuse:

-Acum, hai să dormim. Lydia se cuibări la pieptul lui, căutând protecția oferită de corpul lui voluminos. Ross îi acoperi sânul cu mâna iar ea și-o puse pe a ei în adâncitura taliei lui. Adormiră amândoi zâmbind.

Ross se trezi cu letargia aceea caracteristică. Nu-și amintea să fi dormit mai bine vreodată. Înainte chiar de a deschide ochii își acoperi fața cu părul Lydiei și aspiră adânc parfumul ei. Apoi se ridică încet sperând să n-o trezească. Voia să vadă tot ceea ce întunericul îi ascunsese în timpul nopții.

Ochii lui rătăciră în voie peste corpul ei. Pielea ei era la fel de plăcută privirii ca și atingerii; gustul ei îi mai dăinuia încă pe buze. Pe obraji avea o ușoară fulguială de pistrui. Zâmbi, gândindu-se că aceasta o făcea să pară incredibil de tânără. Dar ochii întorși în sus, cu mișcarea lor, cu genele dese care stăteau acum ca un evantai deschis pe obraji ei, erau ochi de femeie, cu aspectele lor multiple, când plângători, când întunecați de patimă; dezvăluiau atât de multe, promiteau atât de mult încât simți din nou dorința trezindu-se în corpul lui, amintindu-și mai ales modul senzual cum îl priviseră.

Buzele ei stăteau ușor desfăcute. În clipa aceea nu dorea nimic mai mult decât să-și treacă limba peste ele, să le pătrundă. Avea cea mai dulce gură din lume. Și știa să sărute cu ea. Ce altceva mai știa? O cută i se săpa între sprâncene și mustața îi tresări de iritare. Ce naiba se tot gândea la asta? Părea atât de inocentă, dar...

Noaptea trecută, fanteziile sexuale ale unui bărbat se realizaseră. Lydia nu se prefăcuse. Ross auzise că unele femei pot simți acea mică moarte pe care o simțeau bărbații. Prostituatele o simulau crezând că asta se așteaptă de la ele. Se

îndoia că Victoria auzise vreodată de așa ceva. Dacă ar fi auzit, ar fi fost îngrozită. Victoria. Amintirea ei îl deranja cel mai mult. Îi era dor de ea. Încă o mai iubea. Dar cum putea s-o mai iubească încă și să-i placă trupul Lydiei cu atâta uitare de sine? E posibil să iubești o femeie și să fii obsedat de alta? Ross detestă această comparație la care îl obliga mintea. În timp ce trupul Victoriei fusese ca alabastrul rece, al Lydiei era de fildeș cald, cu infuzii de aur topit. Victoria fusese pudică, uneori până la enervare. Nu-l lăsase niciodată s-o vadă complet goală. Lydia stătea goală lângă el chiar acum. O goliciune superbă. Trecuse dincolo de lipsa de pudoare. Se oferise generoasă, permițându-i acces nelimitat, lăsându-l să facă tot ceea ce voia. Victoria ar fi leșinat dacă s-ar fi mișcat în ea așa cum o făcuse cu Lydia. Ar fi stat pasivă, acceptându-l, dar după aceea s-ar fi sculat și s-ar fi dus să se spele ca și cum ar fi murdărit-o.

Lydia se agățase de el, mulgându-l cu trupul ei, mișcându-se cu el, scoțând acele sunete baritonale din adâncul gâtului care păreau că vibrează prin corpul lui mângâindu-i bărbăția. După ce se terminase, își acoperise pântecul cu mâinile și se cuibărise ca pentru a păstra acea esență a lui care devenise parte din ea însăși. Gândul acesta îi stârni erecția. Înjură la adresa ei și a lui însuși. Pentru că, în timp ce adora natura ei senzuală, era și obsedat de ea. Cum se face că Lydia avea acele porniri, acel talent de a iubi care îl purtase într-un tărâm al sexualității pe care nici măcar el, cu toată experiența lui, nu-l cunoscuse?

Îi privi atent sânii. Chiar și în repaus, sfârcurile lor erau ușor ridicate. Abdomenul i se ridica și cobora lent cu fiecare respirație și îi venea să-și lipească gura de el, să-și afunde limba în buric. Voia să-i atingă din nou triumghiul acela de păr mătăsos cu vârful degetelor. Cine ești tu, Lydia... Nici măcar nu-i știa numele complet. Dar nici ea nu-l știa pe al lui. Privind-o cât e de frumoasă în lumina dimineții, înțelese că putea să-i uite trecutul, așa cum i-o ceruse ea. Numai dacă nu cumva îl mințea că uitase. Dacă va descoperi vreodată că-l mințise în legătură cu asta, n-o va ierta niciodată. N-o mai atinse de teamă că n-ar mai fi putut pleca. Își trase pantalonii și coborî din căruță. Câteva minute mai târziu, Lydia se trezi și îl căută. Locul de lângă ea era gol, dar îl auzi mișcându-se pe afară. Ridicându-se, controlă ce face Lee, care mai dormea încă, și începu să se spele în ligheanul de pe dulap. Își trecu cârpa udă, rece peste feminitatea ei.

Obrajii i se îmbujorară când își aminti felul în care o mângâiase Ross, și cum reacționase ea la asta. O să creadă ceva rău despre ea?

Ce se întâmplase cu ea? Preț de o clipă îngrozitoare, crezuse că moare, dar în același timp nu se simțise niciodată mai vie. Bucuria o învăluisese ca o cascadă. Plăcerea fusese atât de intensă încât nu crezuse că va rezista fizic. Avidă, se agățase de ea pentru a o reține. Își încolăcise membrele în jurul lui Ross, zbatându-se să-l atragă în trupul ei cât mai adânc posibil.

Acoperindu-și fața cu ambele mâini, respiră adânc, rugându-se în gând să nu fi făcut vreun lucru pe care femeile măritate nu-l fac.

Își ridică părul din jurul feței, dar îl lăsă liber pe spate. Nu-i spusese Ross că îi stă bine așa, că e frumoasă? După ce se îmbracă, coborî din căruță. Ross nu se vedea

și asta o bucură.Nu era pregătită să-l privească în ochi încă,după cele petrecute noaptea trecută.Apăru în spatele ei tocmai când turna o ceașcă de cafea.

-Bună,spuse el,blând.Lydia se întoarse încet și ridică obosită ochii pentru a-l privi.Respirația i se poticni în gât când îl văzu în lumina soarelui.Era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată; părul,spălat după ce se bărbierise,strălucea.Lumina care sclipea în ochii lui și zâmbetul lui tandru îi spuneau că totul era bine.N-o condamna pentru comportarea ei liberă din seara precedentă.Acum era sigură că făcuse doar ceea ce fac soțiile cu soții lor.Făcuse ceea ce Ross se așteptase ca ea să facă.Simți o mare ușurare.

-Bună dimineața,spuse ea,zâmbind.

-Pentru mine? întrebă el,arătând spre cafea.Fără un cuvânt,Lydia îi întinse ceașca și zâmbi.Fața ei radioasă concura strălucirea soarelui.Ross luă cafeaua,dar în același timp își puse cealaltă mână pe ceafa ei și o trase spre el sărutând-o.Încă o mai săruta când Ma Langston își făcu apariția câteva minute mai târziu aducând găleata cu lapte pentru Lee.Îl privi o clipă,mândră ca o mamă,apoi își drese glasul zgomotos.

-O altă pistă falsă,spuse Howard Majors,în timp ce își scotea pălăria și o punea în cuier în camera lui dintr-un hotel din Baltimore.

-Păreai aproape dezamăgit că fata de la morgă nu era fiica mea,Majors.Regret că te-am făcut să-ți pierzi timpul.

-Doamne,mormăi Majors pentru sine,cu dezgust,și făcu un lucru pe care rareori îl făcea în miezul zilei: își turnă un pahar de băutură.Vance Gentry începea să-l calce pe nervi.Aproape că simțea simpatie pentru tânăra pereche care fugise.Poate că Sonny Clark n-o răpise pe nevastă-sa sau n-o forțase să fure bijuteriile.Poate că Victoria plecase de bunăvoie de acasă ca să scape de acest tiran dezagreabil.Timp de o săptămână,cât le trebuise ca să ajungă în Baltimore,Gentry fusese insuportabil,dar Majors îl tolerase,înțelegător.În fond,omul crezuse că fata găsită moartă în camera aceea de hotel de lângă malul apei,era fiica lui.Majors se îndoise tot timpul,deși ambele descrieri fizice se potriveau.Crima nu era stilul lui Clark.Era iute la mânie și violent când era încolțit,fără teamă de nimic,dar nu fusese niciodată un ucigaș bestial,mai ales să înjunghie o femeie mult după ce ea murise.Asta nu se potrivea cu izbucnirile iuți de violență ale lui Clark.

Majors tolerase irascibilitatea lui Gentry din respect.Acum însă era sătul.

-N-a fost pierderea mea de timp,domnule Gentry,spuse el,cu mai multă diplomație decât credea că merită.

-Nu,doar o risipă de bani.

-Măcar acum știm că fiica dumitale ar putea fi în viață.

-Atunci unde e?

-Habar n-am.

-Habar n-ai!Gentry era atât de furios încât părul lui alb părea să i se ridice pe creștet când se întoarse spre detectiv.

-Atunci de ce dracu crezi că te plătesc eu? Te plătesc să-mi găsești fiica și pe banditul ăla de bărbat-său.Majors numără încet până la zece,amintindu-și că după rezolvarea acestui caz,se va retrage din activitate.

-Puteți să mă concediați oricând,domnule Gentry.Eu tot am să continui să-l caut pe Clark,acum când știu că trăiește.E căutat pentru cinci crime și jaf armat asupra băncilor din mai multe state.Lista fărădelegilor lui e lungă cât brațul meu.Și cu toate că n-a mai fost cu banda câțiva ani,s-ar putea să coopereze cu noi pentru a-și salva viața,ca să i găsim pe frații James.Deci,vreți să lucrez cu dumneavoastră sau vreți să continui singur?Gentry se legănă pe vârful picioarelor furios,dar supus.Furia lui nu era îndreptată atât contra detectivului de la Pinkenton cât a situației.Nu-i convenea să fie la mâna cuiva,dar știa că detectivul avea o rețea de informatori și comunicații de care el nu dispunea chiar dacă ar fi plătit.

-Nu văd de ce ne-am despărți acum.

-Foarte bine,dar atunci vă rog să fiți amabil și să nu mă mai insultați cu comentarii nedorite.Desigur că m-am bucurat când am văzut că acel cadavru nu era al fiicei dumneavoastră.Dădu pe gât un nou pahar și-i pasă sticla lui Gentry,exprimând fără cuvinte că dacă voia să bea,n-avea decât să-și toarne singur.Gentry acceptă dojana și,după ce își turnă în pahar,întrebă:

-Și acum ce facem?

-Ne întoarcem la biroul din Knoxville,cred.Pornim iar de la zero,punem afișe și vedem ce apare.Gentry înghiți whisky-ul dintr-odată.Nu-i simți arsura mai tare decât furia care îi rodea stomacul.Când va pune mâna pe Ross Coleman sau cum dracu îl mai cheamă,adio cu Agenția Pinkenton,guvernele mai multor state sau cu oricine altcineva care îl voia viu.Are să-l omoare pe nemernicul ăla.

Zilele treceau încet pentru Lydia și Ross pentru că abia așteptau să vină seara.Ross era mereu ocupat cu caii lui sau ai altora,cu vânătoarea sau cu vreo altă activitate care îl împiedica să mîne propria lui căruță.Dar asta nu era rău.În zilele în care stătea lângă ea,timpul trecea chinuitor.Fiecare frecare a brațului de trupul ei,fiecare atingere a mâinii ei pe a lui,fiecare privire,fiecare sărut furat îl făcea să dorească și mai mult sfârșitul zilei.Serile le aparțineau.Se duceau în vizite pe la alții,dar imediat ce era posibil se urcau în căruță și se cufundau în intimitatea ei.Deveniră mai puțin rușinați de emoțiile lor,mai liberi în manifestările lor afective.Lydia nu credea că ar putea fi mai fericită.Nu dădu nici un nume sentimentului pe care îl avea pentru Ross.Știa doar că nu va mai fi niciodată întreagă fără el.Nu-și comunica sentimentele verbal,dar tânjea mereu după acea intimitate cu el.Felul în care Ross o privea,felul în care o atingea,îi spuneau tot ceea ce voia să știe.

Ca de obicei, într-o după-amiază în timp ce se spăla pregătindu-se pentru Ross, era într-o stare de mulțumire confuză. Fasolea fierbea pe foc și turta de mălai era gata de pus la copt. Moses culesese mure și îi dăduse și ei în chip de desert. Când se auzi bătaia din afara căruței, termină de încheiat nasturii rochiei, își mai trecu o dată mâna peste păr și dădu la o parte flapsurile. Se retrase îngrozită în clipa în care dădu cu ochii de fața urâtă a fratelui ei vitreg, Clancey Russell.

CAPITOLUL 17

Lydia deschise gura să țipe, dar nu putu scoate nici un sunet, de groază. Asta îi dădu lui Clancey timpul necesar să se urce în căruță și să-i pună mâna la gură.

-Ei, hai, lasă, nu te măi agita. Doar n-ai de gând să faci tărăboi, doamnă Coleman? spuse el, băgându-i un cuțit sub nas. Pentru că în acest caz, oricine ar intra peste noi va primi unu d-ăsta drept în pipotă. Și ăla ar putea fi chiar bărbat-tu.

Ochii Lydiei se făcură mari peste marginea mâinii lui și Clancey spuse:

-Văd c-ai înțeles. Treptat își lăsă mâna în jos, deși nu băgă cuțitul la loc în teacă. Lydia era prea uluită pentru a se mișca. Clancey era personajul diabolic din coșmarurile ei, un strigoii ridicat din mormânt. Rana de pe cap lăsase o cicatrice hidoasă care îl făcea și mai respingător. Putea. Se întrebă cum putuse sta cu el zece ani și să-l mai și suporte... Înghiți fierea care-i umplea gura. Cum de mai trăia? Cum? Îl văzuse căzând și lovindu-se de piatră, auzise trosnetul craniului, văzuse sângele.

-Credeai c-am murit, nu? rânji el, ghicindu-i gândurile. Te-ai apărat destul de bine când te-am prins acolo lângă Knoxville. Te zbăteau ca o pisică sălbatică și m-ai zgâriat până mi-am pierdut echilibrul și am căzut. Îmi plac femeile cu temperament, după cum cred că-ți amintești.

Ochii lui de reptilă o priviră pofticioși făcând-o să tremure de groază și teamă.

-Da', sunt făcut foc pe tine, surioară, că m-ai făcut să cad cu capul de piatra aia și să mi-l sparg. M-a durut al dracu câteva săptămâni, de nici nu mai vedeam. Da' acum văz clar. Daaa, foarte clar. Ochii lui o învăluiră din nou.

-Și merită, așa împopoțonată cum ești.

-Soțul meu o să te găsească aici și o să te omoare, spuse ea, cu mult mai mult curaj decât simțea. În sinea ei însă tremura de teamă. Teamă că Russell se va răzbuna pentru că îl părăsise, lăsându-l aproape mort, și o teamă și mai mare că Ross va descoperi relațiile ei cu acest om. Gândul acesta o înnebunea.

-Soțul tău, hai? Știi că mai are o nevastă? Una bogată?

-Victoria? A murit.

-A murit? repetă el, prostește.

Clancey rămase o clipă descumpănit, apoi dădu din umeri arogant.

-Asta nu-mi schimbă cu nimic planurile.

-Dacă planul tău era să-mi spui că soțul meu e bigam, ți-ai pierdut timpul degeaba. Acum poți să pleci.

-Nu fi așa grăbită, spuse Clancey mios. Nu ne-am mai văzut demult.

Ochii lui rătăciră prin căruță și dădu din cap aprobator. Când văzu pătuțul în care dormea Lee, se îndreptă spre el și privi. Lydia, liberă să fugă din căruță, nu îndrăzni s-o facă. Nu-l putea lăsa pe Lee singur cu Clancey și nici nu voia să alerteze pe cineva că acesta era acolo, de teamă că va spune cine este.

-E copilul meu? întrebă el, arătând cu cuțitul spre copil.

-Nu! spuse ea, cu voce scăzută, dându-l la o parte și așezându-se în fața lui.

Copilul tău s-a născut mort. E copilul lui Ross. Victoria a murit la naștere.

Clancey se scărpină pe gâtul lui gros, ars de soare, cu lama cuțitului în timp ce-l privea pe Lee. Apoi râse înfricoșător.

-Ce mai poveste!

-E adevărat! strigă Lydia, simțind bănuielile lui. Copilul tău a murit când am născut în pădure. A fost îngropat.

Clancey scutură din umeri.

-Nu contează. Țasta-i un copil draguț, așa că îl prefer. Sigur, dacă nu-i al meu, nu prea-mi pasă dacă e bine îngrijit sau nu.

Inima Lydiei se opri, apoi începu să bată ca un clopot. Gâtul îi era uscat.

-Ce vrei? Clancey râse.

-Eh, acum ai început să te mai dai pe brazdă. Am știut întotdeauna că nu ești proastă. Totdeauna am zis asta. Lydia era înnebunită, îngrozită de ceea ce era în stare să facă Clancey și de faptul că Ross se putea întoarce și-l găsea acolo. Era timpul la care el se întorcea în tabără. Ceilalți stăteau deja în jurul focurilor, pregătind cina. Ar observa cineva lipsa ei? Ar căuta-o cineva? Se va întoarce Ross și o va găsi aici cu Clancey?

Nu! Doamne, te rog, nu.

-Ce vrei? repetă ea.

-Te-ai ascuns, surioară. E clar. Acu' ai putea să-l ajuți și pe frățiorul tău vitreg, nu?

Ochii lui sticloși o sfredeliră în clipa în care spuse încet:

-Dându-mi bijuteriile alea pe care soțul tău le-a furat de la bătrânu' nevastă-si.

Lydia îl privi fără să înțeleagă.

-Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas subțire. Care bijuterii? Nu există nici o bijuterie. Și Ross nu-i un hoț. Clancey se rezemă de o ladă și căută în sân afișul pe care îl purta cu el de aproape două luni, cel care o costase viața pe femeia din Owentown.

-Aruncă-ți ochii pe ăsta, spuse el, despăturind-o, netezind-o de crețurile care o deterioraseră. Bărbatul ăsta grozav în care te încrezi atât, nu-i deloc un sfânt.

Lydia privi afișul și îl compară cu fața soțului ei. Mai tânăr, cu părul mai lung, fără mustață, dar erau în mod cert ochii și trăsăturile lui Ross Coleman. Sonny Clark. Citi lista fărădelegilor pe care aparent le comisese și simți că-i fuge sângele din cap. Îi veni amețeala și se sprijini de marginea dulapului pentru a nu cădea. Nu era sigură, dar cifra cinci urmată de trei zerouri reprezenta o mare sumă de bani oferită drept recompensă persoanei care divulga ascunzătoarea lui Sonny Clark. Învinsă, ridică ochii spre Clancey.

-Vrei să-l denunți pentru bani? Clancey își scărpină părul lui murdar.

-Nu sunt un lacom.Cred că bijuteriile alea fac mai mult decât cinci miare și nu mai am de-a face nici cu legea,dacă înțelegi ce vreau să spun.Așa că dă-mi bijuteriile și m-am dus.Ne despărțim prieteni și îl las pe bărbat-tu și pe ăl mic în pace.Lydia își desfăcu larg brațele.

-Dar nu există nici o-bijuterie.Ți-am spus că habar n-am ce vrei să spui.

Clancey o înșfăcă și o trase spre el,apropiindu-i fața de fața lui.

-Eu îți zic că există,fetițo.L-am văzut pe socră-su vorbind cu un tip elegant care trebuie să fi fost omul legii.Îl caută pe bărbat-tu că și-a răpit nevasta și a umflat și bijuteriile.

-Ross n-ar...Clancey o-scutură zdravăn.

-Încetează odată.E un ucigaș,nu?Lydia încercă să raționeze.Nu putea.Ross un ucigaș? Felul în care mânua arma...Dar ucigaș? Jefuitor de bănci,de trenuri.Nu se poate.Și totuși,asta spunea afișul.

-Eu nu știu de nici un fel de bijuterii.Ross își iubea nevasta.Se duceau în Texas să-și facă o fermă de creștere a cailor.N-a răpit-o.

-Asta-i ce crede tat-su,ș-acum încearcă să dea de ei.Iar eu o să-l ajut,dacă nu cauți bijuteriile alea să mi le dai,spuse el,ciupind-o de braț.Nu'ncerci să-l duci pe bătrânu Clancey cu bijuteriile alea,nu?

-Nu,spuse ea.Clancey își dădu seama că spune adevărul și relaxă puțin strânsoarea mâinilor lui pe brațele ei.

-Dacă există bijuterii pe aici,eu nu știu de ele.

-E în interesul tău să le găsești.

-Ross a aruncat lucrurile Victoriei când s-a însurat cu mine.Cred că le-a ars sau le-a dat cuiva.Nu știu.Acum nu mai am cum să le găsesc,în plus,nu-l pot fura pe soțul meu! exclamă ea.

-Preferi să-l vezi sfârșind ca mucosu' ăla pe care a trebuit să-l omor? Era unu' din prietenii tăi,nu?Lydia încremeni,făcându-se albă.

-Luke? articula,ea.Tu l-ai omorât pe Luke?

-Așa se numea? N-am avut timp să facem cunoștință înainte ca el s-o zbughească spre tabără să le spună că urmăresc convoiul.Trebuia să-l opresc, nu?Și l-am oprit,spuse el,cu un chicot de om nebun.Lydia își acoperi gura,din nou plină de furie.Luke Langston murise din cauza ei.După ce o găsisese în pădure și se ocupase de îngrijirea ei,băiatul murise fără rost.

-N-aș vrea să mai fac iar o porcărie ca aia,zău,dar dacă micuțul ăla nu-i al meu,așa cum zici...Se întrerupse amenințător,trecându-și degetele peste lama cuțitului în timp ce îl privea pe Lee care se trezise și gângurea fericit mișcându-și mâinile și picioarele.

-Și dacă-l denunț pe bărbat-tu,atunci rămâi iar cu mine.Asta n-ar fi prea rău,spuse el,trecând vârful cuțitului peste sâni ei și apoi dând roată sfârcului,sadic.Cu un curaj rău plasat,Lydia îi dădu mâna la o parte.

-Am...am să caut bijuteriile,dar nu cred să găsesc ceva.Dacă nu reușesc,ne lași în pace,ne-am înțeles?

-Te dai dură,surioară,da' să știi că dacă nu le găsești,o să fac rost de bani din

altă parte,când o să le spun că știu unde s-ascunde Sonny Clark.Se aplecă spre ea și îi aruncă în față răsufierea lui fierbinte,grețoasă.

-Te calcă la fel de bine ca și mine,surioară?

-Nu-mi mai zice așa! Nu sunt sora ta.

-Ai dreptate,spuse el,scărpinându-și bărbia țepoasă.Mai curând o țiiitoare.

Lydia păli puternic iar Clancey scoase din nou acel răs respingător.

-Da nu mă gândesc la asta acum.Trebuie să-mi fac un viitor,spuse el băgând cuțitul în teacă și îndreptându-se spre coborâre.O să trec să te văd destul de des.Știi tu pentru ce.Se mai uită o dată spre Lee.

-E un băiețel drăguț.Ar fi păcat să i se întâmple ceva rău.Cu asta se făcu nevăzut. Lydia se prăbuși pe podeaua căruței,mușchii ei nemalezistând șocului puternic produs de apariția lui Clancey,întors din mormânt pentru a-i face viața un infern. Se târî până la saltea și acolo se ghemui cu genunchii la piept,așa cum făcea după ce Clancey o viola brutal.Acum,ca și atunci,plânse iar pentru că o violase tot atât de necruțător și de data asta.Violase noua viață pe care și-o făurise cu Ross.Îi mânjise sufletul chiar înainte de a ști ce e iubirea.O murdărise.Din cauza ticăloșiei lui se simțise un om de nimic până când Ross o ridicase din mocirlă redându-i demnitatea.Acum Clancey Russell voia să-i distrugă din nou viața.

-Lydia.Era Ross care o striga de afară.Își șterse grăbită lacrimile.Ross nu trebuia să știe.Dacă era posibil,trebuia să-l împiedice să afle.Ar disprețui-o.I-ar stârni repulsie să afle că încredințase grija copilului său unei femei care avusese relații intime cu unul ca Russell.Ca să nu mai vorbim de dezgustul pe care l-ar simți la gândul că acum era cu el.Va face totul ca el să nu afle.

Ross dădu pânza la o parte și privi înăuntru.

-Lydia,ce...O văzu întinsă pe pat și fu imediat îngrijorat.

-Ce-i cu tine?Sări în căruță și se lăsă în genunchi lângă ea strângându-i mâna în mâinile lui.Ce frumos era Ross,chiar și cu hainele prăfuite de drum,cu părul lipit de cap din cauza pălăriei care lăsase o dungă roșie de-a lungul frunții.Era frumos și îl iubea.Îl iubea.Se simți cuprinsă de emoție până în cele mai îndepărtate unghere ale corpului.Chiar dacă fusese un ucigaș,un bandit,indiferent ce ar fi făcut ori care i-ar fi fost numele adevărat,îl iubea.Nu trebuia să afle niciodată de Clancey.Niciodată.Ross îi văzu lacrimile mijind în ochi și simți un nod în gât.O teamă pe care nu și-o imaginase înainte puse stăpânire pe el.

-Lydia,ți-e rău?Lydia scutură din cap vehement și îi apăsă mâna pe obrazul ei.

-Nu mă simt prea bine,dar nu sunt bolnavă.Doar obosită,cred.

Ross fu vizibil ușurat și scoase un suspin,relaxându-și umerii.

-Oricine are nevoie de puțină odihnă din când în când,spuse el,atingându-i gâtul pe care pulsa o venă.Ești sigură că n-ai nimic?

-Da,spuse ea,ridicându-se.Acum mi-e bine.Am să-l hrănesc pe Lee și-apoi mă ocup de cină...

-Stai,spuse el răsând și punându-i mâinile pe umeri,înainte de a mă gândi la cină,vreau ceva la care m-am gândit toată ziua.

Prinzându-i bărbia între degetul mare și arătător,îi ridică gura spre gura lui.

La început o apăsă ușor, apoi își desfăcu buzele și puse stăpânire pe ele cu acea sucțiune dulce care îi era proprie. Lydia, simțindu-se murdărită de vizita lui Clancey, își eliberă gura și se retrase. Îl considera pe fratele ei vitreg o boală care o infectase timp de zece ani și nu voia să i-o transmită lui Ross. Înainte ca el să o poată opri, se dădu jos din căruță. Rămase în starea asta de spirit pentru tot restul serii. Ross nu înțelegea nimic. Era nervoasă, tresărind la cel mai mic sunet. De obicei, era vorbăreț. În seara asta nu putea scoate de la ea nici măcar o frază ca lumea. Fu nervoasă și cu Marynell și Atlanta care veniră după cină să stea cu Lee pentru ca ei amândoi să poată merge la plimbare. Ross se ridică de pe scăunel în așteptare. Ultima dată când se plimbaseră în asfințit, merseseră destul de departe de tabără pentru a face dragoste într-un câmp de trifoi.

În timp ce se tăvăleau în vegetația cu miros dulceag, sărutându-se nebunește, Ross îi desfăcuse cele de dedesubt. Lydia nu obiectase, dar fusese surprinsă când, încă îmbrăcată, el o trăsese deasupra lui.

-Ce faci? exclamase ea.

-Nu vezi? întrebă el, ca un diavol, punându-și mâinile pe fesele ei și apăsând-o în jos. Gemuse de plăcere când o pătrunsese, declanșând în ea senzații care îi răsunau în creier ca un clopot. Cu poalele rochiei căzute peste el, arăta extrem de tânăr. Dar ochii aprinși de dorință, când mânată de instinct, începu să se miște deasupra lui, nu mai aveau nimic feciorelnic. Mult timp după aceea, zăcuse întinsă deasupra lui ca o păpușă de cârpă. Ross zâmbi spre cer, inhalând mireasma fânului, a ei, a lui, a serii de vară, și își dăduse seama că nu cunoscuse niciodată asemenea pace, satisfacție și fericire, niciodată în viață. Brațele lui se închiseseră deasupra ei și o ținuse strâns. Acestei femei trebuia să-i mulțumească pentru fericirea lui. Acum, când fetele ofereau șansa de a ieși din nou la plimbare, Ross își simțise pulsul accelerându-se și corpul reacționând în modul cel mai profund.

Lydia îndepărtă atât oferta cât și dorința născută în el cu un răspuns sec:

-Nu vreau să aibă nimeni grijă de Lee, în afară de mine. Toți trei se uită la ea cu nedumerire.

-A fost toată ziua plângăreț. Cred că-l doare stomacul. În noaptea aceea se duse la culcare înainte ca Ross să urce în căruță. El își dădu seama că nu doarme, că doar se preface. Blestemă femeile în general și se întinse lângă ea. Ce dracu o apucase? Apoi îi păru rău. Probabil că era ciclul. Doamne, aproape că uitase că Victoria stătea în pat câteva zile din cauza asta, în timp ce Lydia condusesse căruța toată ziua, avusese grijă de Lee, gătitise la căldura focului. Se întoarse spre ea.

-Lydia. Lydia stătea cu fața întoarsă în partea opusă retrăind întâlnirea cu Clancey, încercând să suprimă teama care îi răscolea măruntaiele.

-Da. Nu era potrivită să-i fie soție. Fusese țitoarea lui Claricey. Nu de bunăvoie, dar totuși fusese. Lăsa să-i scape un suspin. Ross îl auzi și o întoarse cu fața la el, fără să-i pese de scurta ei împotrivire. Îi strânse capul la piept și o mângâie pe păr.

-Dormi, șopti el, atingându-i ușor tâmpla cu buzele. Nu-l mai deranja tandrețea pe care ea i-o inspira. Sursa ei era o parte din el însuși pe care n-o cunoscuse. Și

pentru că n-o putea controla,cedă.O mai iubea încă pe Victoria,și o va iubi mereu,dar ea era moartă,iar el trăia.Un om civilizată are nevoie de un tovarăș.

-Ai să te simți mai bine mâine.

Ross fu primul care adormi.Lydia rămase trează,iubitoare,ascultând bătăile liniștite ale inimii lui și întrebându-se cum avea să scape de Clancey de data asta.

-Lydia.Începu să se mai relaxeze oarecum după cea de a treia zi care trecu fără ca Russell să mai apară.Poate că nu fusese decât un joc ca s-o sperie,poate i s-a întâmplat ceva,poate...Totuși cercetă lucrurile din căruță.

-Încă nu mă simt prea bine,îi spusese ea lui Ross în dimineața de după apariția lui Clancey.Crezi că Bubba ar vrea să mâne caii azi în locul meu? Aș vrea să stau în spate cu Lee.Ross o privi cercetător,dar ea îi evită ochii.Era oare bolnavă și nu voia să-i spună? Nu făcuse dragoste cu ea,simțind că ei nu i-ar fi plăcut.Se gândea oare să-l părăsească? îi treceau prin minte o infinitate de probabilități, toate inacceptabile.

-Bine,răspunse el scurt și se îndepărtă.Lydia știa că întinde prea mult coarda,dar n-avea ce face.Lupta pentru viața ei, pentru a lui și a lui Lee.În ziua aceea cercetă toate lăzile,toate sertarele,toate locurile în care Ross sau Victoria ar fi putut ascunde bijuteriile.Nu credea că Ross știe ceva despre ele,deși avea bani ascunși în căruță.Găsi banii într-o zaharniță de porțelan învelită în ziare,dar nici urmă de bijuterii.Clancey se înșela.Dar dacă ea nu-i putea da ceea ce voia; ce se va întâmpla? Ce va face? Îl va preda pe Ross? Îi va face ceva lui Lee? Îi va spune lui Ross că fusese concubina lui?Răspunsul avea să-l afle curând.

În cea de a patra zi,în timp ce stătea aplecată asupra focului,ridică la un moment dat privirea și dădu cu ochii de el.De unde apăruse? Pur și simplu se materializase lângă ea.

-Le-ai găsit?

-Nu.Le-am căutat.N-am găsit nimic.

-Lasă povestea asta cu cocoșul roșu că nu ține.Eu îți spun că sunt acolo.

-Nu sunt,Clancey,repeta ea,privind în jur,nervoasă.Îi era teamă că-l observă cineva.Dar toți își vedeau de treburi ca în orice seară obișnuită.

-Ți-am spus că le-am căutat.

-Peste tot?

-Da,spuse ea,sincer.Clancey se scărpină între picioare.

-În cazul ăsta,va trebui să mă duc în primul oraș și să-l anunț pe șerif că în convoiul ăsta e un om căutat de autorități.O să fie o adevărată senzație,spuse el,făcând doi pași pentru a-și pune în aplicare intenția; ea însă îl opri.

-Nu! Așteaptă!Clancey se întoarse și o țintui cu privirea ochilor lui ca două mărgele.Lydia își frângea mâinile și își mușca buzele.

-Poate mai e vreun loc unde nu m-am uitat.Nu e ușor...

-Nici n-am zis c-o să fie ușor.Ți-am spus doar s-o faci,altminteri...

-Mai lasă-mă câteva zile,te rog.

Clancey ocoli focul și se apropie de ea cu pași de felină.

-Și mie,că sunt înțelegător,ce-mi dai,hî?Lydia se dădu înapoi.El o urmă.

-N-am prea avut ocazia să trec prin orașe în ultimul timp,înțelegi? Simt nevoia de femeie.

-Sper să ai un motiv plauzibil să-mi înghesui nevasta în căruța aia,domnule...

Vocea tunătoare venea de la un metru de ei,de la Ross care tocmai dăduse ocol căruței.Clancey,reaționînd dintr-un instinct animalic,duse mîna la cuțitul de la brâu.

-Fii cuminte,fu tot ce-i spuse Ross.Înainte ca mîna lui Clancey să fi ajuns la jumătatea drumului,Ross își scoase pistolul din teacă și îi pusese țeava pe nasul lui lat,exact între ochi.Clancey ridică mîinile în sus.

-Acum,dacă nu vrei să-ți zbor creierii,mișcă la o parte de lângă nevastă-mea.

Era prima oară în viață când Lydia îl vedea pe Clancey că se supusese cuiva.De Ottis Russell nu ascultase niciodată.Acum era palid și transpira abundant în timp ce se dădea înapoi,îndepărtându-se de ea.

-Ușurel cu Colt-ul ăla,domnule,îngăimă Clancey,încercând să chicotească.

Femeia asta a dumitale e sperioasă ca un poney.N-am făcut decât s-o întreb unde ești și ea a început să tremure toată.Ross nu-l crezu nici o clipă.Lydia arăta de parcă văzuse o stafie.

-Ei,iată-mă.Ce vrei?

-O slujbă.Ești Coleman,nu?Lydia își fixă ochii neîncrezători asupra lui Clancey.Ce urmărea?Ross intră imediat în alertă.Lydia îi văzu ochii scânteind și buzele subțindu-se sub mustață.

-Cine întreabă?

-Russell.Mă numesc Russell.Se opri așteptînd reacția lui Coleman.Acesta nu reacționă nicicum.Deci micuța nu-i spusese nimic despre trecutul ei.Ar fi vrut să aibă curajul să-i spună că el fusese acela care-i umflase burta cu copilul.

-Am auzit că ai câțiva cai de rasă.

-Unde ai auzit?

-Nu-mi amintesc exact,spuse el,schimonosindu-și fața ca și cum ar fi încercat să-și amintească.Mă pricep la cai și m-am gândit că poate m-angajezi să mă ocup de ei.Ross lăsă pistolul în jos și îl băgă în teacă.

-N-am nevoie de ajutoare,spuse el,tăios.

-Sunt sigur că ai nevoie de cineva să te ajute la caii ăia grozavi.Nu vrei s-ajutri un om părăsit de noroc?

-Ți-am spus că n-am nevoie de nimeni,repeta Ross cu o voce atât de tăioasă încât ar fi putut secționa venele cuiva,făcându-l să sângereze.Am deja un tânăr care mă ajută.Clancey scoase un sunet de regret,plesnind din buze.

-Atunci,mare păcat.Așa mi-a fost dat toată viața.Să pierd ocaziile și să n-am un ban.

-Poți s-o întinzi acum,Russell,spuse Ross.Lydia văzu scurta sclipire de ură de pe fața lui Clancey.Nu-i plăcea să i se ordone și Ross îl pusese deja la respect.

-Bine.Regret că te-am deranjat.

Se întoarse spre Lydia și atingându-și pălăria spuse:

-Îmi pare rău că v-am speriat.Mă feresc de încurcături pe cât pot.

Își puse o mână pe piept și Lydia auzi zgomotul hârtiei de sub cămașă.Clancey voia să-i amintească de afiș.

-Întotdeauna le acord oamenilor o nouă șansă,termină el,vrând să spună că se va întoarce după bijuterii.

-Hai,ia-o din loc,spuse Ross,fără ca măcar să-și miște buzele.

Clancey îi aruncă o privire încărcată de ură înainte de a zâmbi mânzește și se îndreptă spre un cal slăbănog legat în apropiere.Ross și Lydia priviră în urma lui până dispăru din vedere.Ross se întoarse spre ea și o cuprinse blând de umeri,îndoindu-și genunchii pentru a se uita mai bine în ochii ei.

-Ți-a făcut vreun rău? Ce ți-a spus? Te simți bine?Lydiei îi clănțăneau dinții și spuse bâlbâindu-se:

-Da...mi-e bine.

-Erai speriată rău,se vedea pe fața ta.

-M-am speriat ca o proastă.Era necioplit,dar inofensiv,cred.

-N-aș zice.Am să-l urmăresc...

-Nu! strigă ea,apucându-l strâns de mânecă.Nu,Ross,ar putea fi pericolos...

Nu-și dădea seama că se contrazicea.Ross regreta că nu-l împușcase,când avusese ocazia,doar pentru că o terorizase pe Lydia.N-o văzuse niciodată atât de răvășită.Punându-i mâna pe obraz,spuse:

-Doar până mă conving că a plecat.Am să-l trimit pe Bubba să stea cu tine.

Ross era nerăbdător să se convingă că Russell era doar un vagabond.Îl deranja faptul că omul știa atâtea despre el.Știa oare și altceva în afară de faptul că avea niște cai de rasă? Știa ceva de Sonny Clark? Trebuia să verifice.

Câteva ore mai târziu când se întoarse în tabără era încă îngrijorat.După căderea nopții îi pierduse urma lui Russell.Făcu cercetări în tabără întrebând dacă îl văzuse cineva sau dacă vorbise cu el.Se liniști puțin când domnul Lawson îi spusese că Russell fusese la țarcul cailor mai devreme,când făcuseră tabăra.

-M-a întrebat ai cui sunt caii.I-am spus cum te cheamă,i-am arătat și care e căruța dumitale.Îmi pare rău,Ross.

-Nu-i nimic.Cred că era un vagabond în căutare de lucru,dar n-ar fi fost binevenit printre noi.

-De acord,spuse Lawson.Un vierme dezgustător.

Ross se întoarse la căruță,convins că făcuse prea mult caz de asta.Trecuseră mai mult de trei ani de când fusese rănit și crezut mort.Sonny Clark era mort pentru Ross Coleman.Dar existau vânători de criminali și oameni ai legii care ar fi bucuroși să afle că trăiește sub o nouă identitate.Trebuia să fie atent.

Bubba stătea pe scărița de la coada căruței,privind la cărbunii care se stingeau.Când îl auzi pe Ross apropiindu-se,apucă pușca proptită alături și sări în picioare.

-Eu sunt,spuse Ross.Unde-i Lydia?

-S-a culcat deja,spuse Bubba,cu aceeași melancolie care îl stăpânea de

la moartea lui Luke.

-Lee?

-E bine.

-Ceva deosebit?

-Nimic.Nu putea să-i spună lui Ross că Priscilla Wankins se furișase până la ei,rugându-l să stea de vorbă.Venise prin partea cealaltă a căruței imediat ce Lydia urcase înăuntru și stinsese lampa.

-Bubba,șoptise ea,învăluită în întuneric.Se răsucise brusc și văzând cine îi tulburase meditația,o prinsese aspru și îi spusese să plece reluându-și poziția pe treptele scăriței.

-Vreau să vorbesc cu tine,Bubba,insistase ea.Mă eviți de la...din...ziua în care Luke...

-Corect.Acum ce vrei?

Priscilla își trecu degetele peste buzele ei tremurătoare.

-De ce te porți așa cu mine? Te-am lăsat să-mi faci...nu? Am fost drăguță cu tine și acum te porți îngrozitor.Exact ca un bărbat care se roagă și pledează pentru a-și satisface dorința și apoi îi întoarce spatele sărmanei fete care l-a lăsat să se folosească de ea.Bubba era destul de nefericit și fără reproșurile ei.Știa că se poartă urât cu ea,dar de fiecare dată când se uita în direcția ei,își amintea de corpul lui Luke zăcând fără viață în brațele lui Moses.

Dacă nu s-ar fi întâlnit cu Priscilla,dacă n-ar fi pus mâna pe trupul ei,dacă sânii ei...și gura...În ciuda stării lui,se simțea din nou cuprins de dorință.Patima punea stăpânire pe corpul lui,nu pe inimă,nici pe minte.Cum putea dori să facă din nou lucrul acela,în timp ce ținea doliu după fratele lui? Era ceva putred în el.Și mai ales detesta faptul că Priscilla îi cunoștea suferința.Se apropiase de el,îi pusese mâna sub pântec și se frecase de el ca o pisică.

-Nu mă mai plăci?Chiar și pe întuneric putuse vedea că n-avea nimic sub rochia ei subțire.Bărbăția lui se întărise la atingerea degetelor ei,și din gât îi ieșise un geamăt de necaz față de propria lui slăbiciune.

-Lasă-mă,spuse el,dând-o la o parte.

Furioasă,își dăduse părul pe spate și bătuse din picior,cu pumnii încleștați.

-Bine! Dar te previn că dacă m-ai lăsat gravidă,o să regreți.Tata o să te omoare.

Cu amenințarea asta sumbră dar ridicolă,dispăruse în întuneric lăsându-l pe Bubba mai nefericit decât oricând.Se gândise și el la eventualitatea asta.

Acum ieși din gândurile lui tulburătoare,rugându-l pe Ross să repete întrebarea.

-Te-am întrebat dacă mai e cafea.Nu-i nici o problemă.Văd c-a mai rămas.

Ross își turnă cafeaua care mai era și luă oala de pe foc.

-Lydia mi-a spus că mai e fasole,dacă vrei.Ross scutură din cap.

-Nu,mi-ajunge asta.Mulțumesc că ai stat de veghe.Poți să te întorci la voi acum.Acopăr eu focul.Bubba ezită,iar Ross gândindu-se că tulburarea băiatului se datora morții lui Luke,așteptă în timp ce își bea cafeaua lent.Nu voia să-l forțeze pe băiat să-i spună ce îl roade.Dacă Bubba voia să-i spună,era gata să-l asculte.

-Îmi amintesc de un taur pe care-l aveau vecinii noștri din Tennessee.Îl împrumutam pentru vaca noastră,începu Bubba fără nici o introducere.

Își drese glasul și își lunecă palmele pe pantaloni,apoi rupse o bucățică de ață de la mâneca albastră a cămășii.

-Și de fiecare dată...Înțelegi...de fiecare dată când se urca pe ea,făcea pe urmă un vițel.

-Da,spuse Ross,luând o nouă gură de cafea,cu ochii ațintiți la foc.

-Mă întrebam...începu Bubba,tușind,dacă tot așa e și la oameni.

Ross aruncă zațul cafelei și se ridică.Își scoase pălăria și o agăță de un cui bătut în oblonul căruței,își scoase cămașa și turnă apă în lighean.După ce dădu cu apă de câteva ori pe față și pe gât spuse:

-Vrei să știi dacă o femeie rămâne gravidă de fiecare dată când se culcă cu un bărbat,nu? Răspunsul e nu.Își tamponă fața cu prosopul.

-De câte ori crezi că trebuie...adică...dacă...pătrunzi în ea de mai multe ori,de trei-patru ori să zicem,ar putea...

-Bubba,spuse Ross punându-i o mână pe umăr,de ce nu-mi spui ce te frământă? Bubba privi spre fața lui Ross cu un aer jalnic,apoi își plecă ochii plin de amărăciune.Ross simți umerii slabi tremurând sub mâna lui în timp ce Bubba era scuturat de suspine.Apoi întreaga poveste ieși la iveală: cum o dorise pe Priscilla,cum înnebunise după ea,cum îl mituise pe Luke să-i facă treburile când se întâlneau cu ea atunci lângă râu.Îi mărturisii cum petrecuse după-amiaza aceea și că fusese prima oară și ce bine se simțise.Ross aruncă o înjurătură spre cer.De ce trebuie băiatul să sufere din cauza asta? Nu era destul că fratele lui fusese măcelărit atât de bestial? Se uită la fața lui răvășită și aproape că-l invidie pentru puterea de a ține atât de mult la cineva.Când era el de vârsta lui Bubba,ucisese primul om.Nu simțise nimic,decât o stare de bine.Nu avusese nici o remușcare,cu atât mai puțin disperarea chinuitoare a acestui tânăr.Bubba nu știa ce fericit este că poate plânge.

-N-a fost vina ta,Bubba,spuse Ross,sincer.Luke rătăcea întotdeauna singur.Se putea întâmpla oricând.A fost o simplă coincidență că tu erai cu Priscilla în acel moment.Ross își aminti de zilele în care o dorise pe Lydia atât de mult încât credea că lumea va pieri dacă n-o avea.

-Orice bărbat înțelege ce înseamnă să dorești o femeie.

-Mai bine nu m-atingeam de ea.Acum zice c-ar putea avea un copil.Ma o să mă omoare.Dacă nu mă omoară ai ei,întâi.Ross râse și Bubba ridică ochii spre el,surprins.

-Cât de mult îți place Priscilla?Ross nu voia s-o ponegrească pe fată dacă Bubba era îndrăgostit de ea,sau credea că este.Bubba se foi stânjenit.

-La început credeam că vreau să mă însor cu ea.Credeam c-o iubesc.Dar are dreptate,spuse el slobozind o înjurătură,spunând că tot ceea ce am vrut a fost să mă culc cu ea și că acum,după ce am avut-o,nu-mi mai pasă de ea,termină el,fără entuziasm.

-Va trebui să lămurești lucrurile.

-Cum?

-Scout mi-a spus că Priscilla îl presează să se însoare cu ea. Bubba, fata a avut și alți bărbați. Ross nu-i spusese că și pe el voise să-l seducă de câteva ori.

-Și dacă rămâne gravidă, va fi al dracu de greu să dovedească cine e tatăl. E destul de șmecheră dacă a reușit să te prindă în laț cu chestia asta.

Când văzu dezamăgirea de pe fața băiatului, îl bătuse pe spate, spunând:

-Există o Priscillă în viața fiecărui bărbat, fata care îl inițiază, care-l ademenește sub fustele ei și apoi face pe victima.

-Ai avut și tu una ca ea, Ross? Ross pufni pe nas și se întrebă ce-ar spune Bubba dacă ar ști că fusese dădăcit de un întreg harem de fete care i se ofereau bucuroase în după-amiezele sau serile când treaba mergea slab. Zâmbi în întuneric și dinții lui sclipiră albi.

-Asta-i a doua lecție pe care trebuie s-o înveți. Un bărbat care se respectă nu vorbește niciodată despre aceste lucruri.

Se simți ușurat văzându-l pe Bubba zâmbind. Arăta din nou el însuși pentru prima oară după moartea lui Luke.

-Nu-ți mai face reproșuri pentru ceea ce s-a întâmplat cu Luke. N-a fost vina ta.

-Am să-mi repet întotdeauna.

-Sigur. O să te doară mult timp, aprobă Ross. Dar un bărbat trece peste greșeli și încearcă să nu le mai facă în viitor.

Apoi, întinzând arătătorul spre băiat, spusese tăios:

-Și ferește-te de târfe ca Priscilla Watkins. Dacă te lasă pe tine, înseamnă că îi lasă și pe alții. Ai să întâlnești și tu femeia care-ți trebuie la un moment dat.

-Una ca Lydia.

-Lydia? Ross ridică brusc capul. După el, Victoria ar fi fost idealul de femeie al unui tânăr. Bubba simți un nod în gât, temându-se că l-a supărat pe Ross.

-Fără supărare, dar cred că Lydia e cea mai drăguță femeie pe care am văzut-o. Luke și cu mine am fost de aceeași părere din prima clipă când am găsit-o în pădure, deși nu prea era în formă.

Cum eroul lui nu spunea nimic ci continua să-l privească, Bubba adăugă:

-E moale și curată, dar nu pare s-o deranjeze dacă o mângâi, și așa mai departe.

Lydia, tăvălindu-se prin trifoi cu rochia mototolită, râzând de petele verzi de pe ciorapi și înghiontindu-l în joacă atunci când o tachinase cu pata de noroi de pe un genunchi. Lydia care nu-l oprise niciodată să-i înfigă mâna în păr. Lydia, cu fața încrețită, concentrată asupra cititului, străduindu-se să înțeleagă.

-E drăguță, dar și curajoasă.

-Curajoasă? repetă Ross. Era ca și cum vorbeau de o persoană pe care el n-o cunoștea și dorea să știe părerea altuia.

-Da. Ca atunci când a preluat sarcina de a se ocupa de cai, tu fiind plecat iar eu cu mintea tulburată. La început i-a fost frică de ei, dar asta n-a oprit-o. Poate n-ar trebui să-ți spun, dar le dă zahăr iar ei ascultă de micile ei șoapte aproape la fel ca și de tine. M-a rugat s-o învăț să călărească, i-am spus că am s-o fac, dacă nu te superi tu, dar ea voia să țină asta în secret ca să-ți facă o surpriză. Am pus-o pe

una din iepe din când în când,ori de câte ori nu ne vedeai tu.Sper că nu te superi,nu,Ross?Ross scutură din cap fără un cuvânt.Lydia să călărească?

-Nu.Cred că e bine să se obișnuiască cu caii de vreme ce va avea de a face cu ei după ce ne stabilim.

-Așa m-am gândit și eu,spuse Bubba,bucuros că Ross nu era supărat pe el pentru că își luase libertatea de a-i da lecții de călărie Lydiei.

-S-o fi văzut cum se mai ținea cu mâinile de cornul șei...chicoti el.Normal că învață să călărească pe o șa bărbătească,dacă n-avem șa de damă.

-Normal.

-Să te faci că nu știi când ți-o spune.

-Nu,bineînțeles.Bubba se uită spre căruță,gânditor.

-Sper să dau și eu peste o femeie exact ca Lydia.Apoi adăugă repede:

-Noapte bună,Ross,și mulțumesc pentru...pentru tot.Cu asta dispăru în întuneric. Căruța era cufundată în întuneric și el trebui să meargă pe pipăite până la locul de dormit.Își scoase cizmele și pantalonii și se întinse lângă trupul adormit al Lydiei.

-Ross? întrebă ea,somnoroasă.

-M-am întors.

-L-ai urmărit?

-L-am pierdut în întuneric.Nu cred totuși c-o să mai dea târcoale pe aici.N-ai de ce te teme.Lydia spera din inimă să fie așa.

-Ai mâncat ceva?

-Nu mi-a fost foame.Pentru a-l contrazice,stomacul lui începu să ghiorțăie zgomotos.

-Ba da! exclamă ea,șoptit,întinzând mâna și frecându-i abdomenul.Numai că nimeri prea jos și degetele ei atinseră cărarea de păr ce cobora de la buric în jos. Ross gemu,reația corpului său fiind instantanee.Abstinența lui în timpul zilelor în care starea ei de spirit fusese atât de volatilă,se făcea simțită.Reflex,când ea încercă să-și retragă mâna,i-o prinse și o trase înapoi apăsându-i-o pe abdomen.Se descotorosi de indispensabili și întorcându-se cu fața la ea,îi scoase cămașa cu mâna cealaltă.

-Mi-e foame,Lydia.Hrănește-mă.O sărută avid,coborând în jos pe gât.Gura lui se opri pe rotunjimea sânelui,rătăcind peste tot apoi îi prinse sfârcul.

Lydia scoase un sunet plângător.

-Mi-ai gustat odată laptele.Îți amintești?

-Da,murmură el,absorbind în gură cât mai mult din carnea ei.

-Îmi pare rău că nu mai am lapte.Te-aș fi hrănit bucuroasă,Ross.

Geamătul lui izbucni din inimă,din suflet.Îi împinse mâna în jos apoi i-o eliberă, lăsând-o să facă ce vrea.

-Oh,Doamne,așa,Lydia,așa,suspina el,cu respirația întretăiată.

O întoarse apoi pe spate,cerându-și înfrigurat scuze pentru graba lui.Nu era nevoie,pentru că ea era deja umedă de dorință,iar inima îi tresălta de bucurie pentru că-i putea face acest dar.Carnea lui se afundă în căldura mătăsoasă a

corpului ei și, după ce totul se termină, când el se odihnea epuizat, învăluit în aureola supremei satisfacții, se gândi la ceea ce-i spusese Bubba. Băiatul avusese dreptate. Lydia era o femeie deosebită.

CAPITOLUL 18

Madam La Rue privea indiferentă la desenul în peniță de pe biroul ei din salonul plin de lucruri de prost gust, pe care fetele îl numeau „camera din față”. Pierdută în gânduri, răsucea între degete o şuviță de păr. Fața ei nu arăta dacă era surprinsă sau nu de figura omului desenat pe hârtie. Nici o mișcare a sprâncenelor ei creionate, nici o tresărire a feței, sau vreo pată de culoare pe obraji ei nu-i exterioriza gândurile.

-Nu, domnilor. Acesta nu-i bărbatul pe care l-am trimis în camera lui Pearl în noaptea în care a fost ucisă. Sigur nu vreți un pahar de sherry?

Gentry sări din fotoliul de brocart roz și se duse la fereastră, trăgând brutal draperiile. Majors, diplomat și răbdător ca întotdeauna, vorbi amabil cu Madam care dobândise o anumită celebritate împreună cu fetele ei în scurtul timp de când se afla în Owentown. Uciderea lui Pearl, aparent fără vreun motiv, le înconjurase cu o aură de mister de care Madam știuse să profite.

-Madam La Rue, spuse Majors, vă rog să țineți cont că asta e doar o redare artistică a unei fotografii. Priviți din nou și spuneți-ne dacă l-ați văzut pe acest om în...ăăă...biroul dumneavoastră.

-Dar nu asta m-ați întrebat, domnule Majors. M-ați întrebat dacă acesta este omul pe care i l-am trimis lui Pearl și v-am spus că nu.

-E o pierdere de timp, Majors, explodă Gentry, plecând de lângă fereastră și izbind cu pumnul lui greu în biroul Madamei. Ce mai stai la tocmeală cu târfa asta?

Cu buzele răsucite într-un dispreț suveran, ochii vicleni ai femeii îl măsurară pe bărbatul înalt, distins. Cunoscuse mulți ca el. Acești autonumiți mentori ai comunității, purtau adevărate campanii contra stabilimentelor ca al ei, dar le frecventau mai regulat ca majoritatea celorlalți și de obicei le preferau pe cele mai sordide fete. Îl concedie pe Gentry pufnind pe nas. Omul de la Pinkenton era un adevărat domn deși era omul legii. Ea nu-i diferenția pe oameni pe baza asta. Unii dintre cei mai buni clienți și prieteni ai ei se numărau printre apărătorii legii.

-Domnule Gentry, vă rog, suspină Majors, obosit.

Regreta până și ideea de a veni la Owentown cu Gentry. După ce se întorseseră la Knoxville și aflaseră că nu apăruse nimic nou, începuse să frunzărească rapoartele mai vechi. Într-unul se menționa de către un agent sub acoperire prezența lui Sonny Clark la Owentown. Informația îi păruse atunci neconcludentă pentru a fi luată în considerare. Dar raportul despre uciderea prostituatei era o coincidență prea mare pentru a fi trecută cu vederea. În lipsa altor indicii, el și cu Gentry veniseră la Owentown și o chestionau acum pe celebra Madam La Rue, deși începea să pară și asta o pistă falsă.

-Cine-i omul ăsta? întrebă ea, micios, cântărind farmecul lui Majors.

Se gândea să-i ofere o oră de plăcere gratuit, pentru amabilitatea lui după ce se va termina convorbirea de afaceri. În ceea ce-l privea pe celălalt, n-avea decât să se ducă la dracu.

-E cineva de care trebuie să mă păzesc?

-Nu-i spune...

-Gentry! lătră Majors. Gura! După ce Gentry se așeză din nou pe fotoliu, furios dar tăcut, Majors continuă. Gentry nu voia să afle cineva că Sonny Clark era însurat cu fiica lui, dar Majors se hotărî să-i spună Madamei toată povestea.

-Numele lui e Sonny Clark. Era înhăitat cu banda lui James acum câțiva ani. Apoi a dispărut. N-a mai dat nici o lovitură, din câte știm, deși e încă urmărit. Domnul Gentry nu-i cunoștea adevărata identitate când l-a angajat să lucreze la ferma lui de cai. Sprâncenele Madamei se ridicară elocvent în timp ce arunca o privire batjocoritoare în direcția lui Gentry. Privirea ei îl făcu să se înroșească și mai mult la față.

-Acum e căsătorit cu fiica lui Gentry. Au fugit cu o casetă de bijuterii, fără să-i lase nici un rând în legătură cu destinația lor. Domnul Gentry, firește, e îngrijorat pentru fiica lui.

-De ce? întrebă femeia, calm.

-De ce? În ciuda lui Majors, Gentry sări din nou din fotoliu.

-Omul e un bandit, un ucigaș, un hoț. Cine știe la ce chinuri o supune.

Madam se gândi la femeia îndrăzneată, mergând mândră și disprețuitoare prin iarba înaltă și consideră că putea să-și poarte singură de grijă.

-Nu e omul care s-a dus în camera lui Pearl în noaptea aceea, repetă ea.

-În cazul ăsta, ți-am răpit destul timp, spuse Majors, ridicându-se. Mulțumesc...

-Dar a fost pe aici. A nu informa pe omul legii despre un bărbat înalt, chipeș, care o lăsase cu buza umflată pentru că era prea îndrăgostit de tânăra lui nevastă, era un lucru. Dar a păstra tăcere asupra unui bărbat înalt, chipeș care era un criminal notoriu și care făcuse parte din banda lui James, însemna prea mult pentru generozitatea ei. La urma urmei, trebuia să țină cont de interesele ei, nu? Și bârfele, răspândite strategic că ar fi avut de-a face cu banditul Sonny Clark în propria ei căruță, ar putea... Uităndu-se la desenul care mai era încă pe birou, se gândi la mângâierile lui abile. Flacăra verde a ochilor lui putea topi inima cea mai rece și Madam La Rue știa asta foarte bine, Mângâierea lui conținea exact atâta brutalitate ca să excite și destulă tandrețe pentru a face femeia să se simtă prețuită și nu folosită. Îl dorise. Când îi mângâiasse sânii torsese ca o pisică.

Își amintea însă și de lupta lui de a se desprinde din brațele ei, ștergându-și săruturile ei de pe gură și privind la trupul ei gol cu un dezgust care era îndreptat și asupra lui însuși. Cum putea o femeie să apere un bărbat care respinsese ceea ce alții doreau cu înverșunare?

Privirile bărbaților o urmăriră atent în timp ce turna un nou pahar de sherry din sticla de pe birou. Încet, respectuos se așezară din nou pe fotolii. Femeia turnă băutura într-un pahar de cristal și i-l întinse lui Gentry. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet plăcut, dar privirea îi rămase rece.

-Doriți un pic de sherry acum,domnule Gentry?

Gentry,mușcându-și buza inferioară fără,milă,întinse mâna după pahar.

-Da.

Pentru că ea nu dădu drumul la pahar imediat,adăugă:

-Vă rog.

Lydia se opri pentru a respira adânc.Esențial era timpul și acesta devenea din ce în ce mai scurt.Ross urma să sosească la cină dintr-o clipă în alta.Atlanta Langston îl luase pe Lee la plimbare prin tabără și se va întoarce și ea curând.Își atinse fruntea asudată cu mâneca și se opinti din nou în cufăr.Se mișcă,dar foarte puțin.Încercă din nou,cu toată forța.De data asta reuși să-l îndepărteze de marginea căruței.

Dacă bijuteriile existau,și dacă erau acolo,trebuia să fie ascunse sub cufăr.

Căutase în toate celelalte locuri.Zile întregi,în fiecare clipă liberă,căutase,ajungând până la desfacerea scândurilor din podea.Nu găsise nimic și începea să dispere.Dacă depindea de ea,Ross nu trebuia prins cu bijuteriile furate asupra lui,în caz că era reținut.Îi va explica de unde știa de ele la timpul potrivit – dacă era cazul,încă nu credea că Ross știa ceva de ele,în același timp va face tot ce poate pentru a-l proteja de Clancey și de cei care-l urmăresc.

Se lăsă în genunchi,luă pila care o ajutase să disloce scândurile și o băgă între crăpături.Începu s-o miște în sus și în jos până când scândura deveni mobilă.Fără optimism,își băgă mâna sub ea.Respirația i se opri în același timp cu mâna.În loc să simtă numai partea de jos a căruței,mâna ei dădu de ceva moale.

Aplecându-se,se uită sub scândură,prinse obiectul moale și îl trase afară.Avea în mână un săculeț de catifea neagră de cincisprezece centimetri lungime și șapte-opt lățime,legat cu un șnur de mătase neagră.Era greu.

Transpirația îi curgea de pe față pe piept; în momentul când desfăcu șnurul și deșertă săculețul în palmă,scoase o exclamație puternică.Zgomotele de afară se estompară cu totul datorită pulsului care îi bubuia în creier.

Mâna îi era plină de lucruri frumoase.Nu văzuse niciodată bijuterii adevărate,ci doar marfa ieftină pe care o expunea vânzătorul ambulant sau ocazional,la doamnele care purtau vreo camee în zilele de duminică.Era fascinată de sclipirea pietrelor în mii de culori.Aruncau curcubee pe pereții de pânză în lumina puternică a soarelui de după-amiază.Inele,cercei,brățări,broșe,unele montate în aur și argint,atât de delicate ca pânza de păianjen.Lydia nu le aprecie valoarea pentru moment.Era încântată doar de frumusețea lor.

Se scutură din această stare și băgă totul la loc în săculeț.Ce să facă cu ele? Dacă le ascundea în altă parte până i le dădea lui Clancey,exista posibilitatea ca Ross să descopere lipsa lor.Dar,în fond,Ross nu știa de ele,nu? Sau da? În orice caz,era mai bine să le lase acolo,chiar dacă era nevoie să deplaseze din nou cufărul.Tocmai le pusese la loc și împinsese cufărul înapoi când Ross dădu la o parte flapsurile,surprinzând-o.

-Ce faci?Stătea rezemată de cufăr trăgându-și sufletul,dar la auzul vocii lui se întoarse brusc spre el.

-Nimic,spuse ea repede.Își înghiți saliva și se strădui să-și potolească bătăile inimii.Era soțul ei un bandit?

-Ești roșie în obraji.

-Da? se miră ea,punându-și palmele pe obrajii încinși.Mi-e cald.Nu e nici un pic de vânt.N-am avut timp să mă spăl.Ross zâmbi punând un picior sus și trăgându-l și pe celălalt.

-Hai să mergem să ne scăldăm.Se apropie de ea și îi puse brațele pe umeri cu mâinile lipite de ceafă.Când o sărută gura ei se păru fierbinte.

-Ai un gust sărat.Lydia simți cum i se topesc mușchii,ca întotdeauna când o săruta Ross.În ciuda căldurii,se rezemă de el,punându-i palmele pe piept.Și cămașa lui era udă.

-Ți-am spus că nu m-am spălat.

-Nici eu.Sunt plin de praf,asa că hai la râu,îi murmură el în obraz.

Mâinile lui îi găsiseră sânii și îi masau cu un talent apreciabil.

-Ne scoatem hainele și...

-Nu,spuse ea,împingându-l la o parte și dându-i mâinile jos.Nu se poate.O să ne vadă cineva.Ross râse de prudenta ei,care-i făcea bucelele să tresalte în jurul capului și ochii să-i scânteieze ca două comete.

-Bine.Eu am să-mi scot hainele și tu te scalzi cu cămașa pe tine.

-Nu știi să înot,spuse ea,prozaic.Abia de curând învățase să cocheteze.Nu știa că așa se cheamă,sau că asta făcea.Știa doar că atunci când făcea nazuri,provocându-l,lui Ross părea să-i placă îmbrățișarea și mai mult.Îi întoarse spatele și se îndreptă spre coborâre.Brațele lui se întinseră după ea,o cuprinsă și o atraseră spre el în timp ce pântecul lui zvâcni înainte lipindu-se de fesele ei.O mână îi prinse un sân și degetul mare începu să-i maseze sfârcul.Cealaltă mână lunecă sub pântecul ei,apăsându-l în timp ce degetele intrară între pulpe.

-Atunci o să facem ceea ce poți să faci și tu.Poți să faci asta,nu?

-Da,murmură ea,tu m-ai învățat.Se răsuci în brațele lui și minute în șir rămaseră pierduți în sărutul lor la care participară cu întregul lor corp.Cu sânii turtiți de pieptul lui,pântecul ei se frecă de carnea dură din pantalonii bărbatului.

-Lasă-mă,șopti el,împingând-o înapoi.Ai dreptate E mai cald ca-n iad aici.Hai să-l luăm pe Lee și să mergem la râu.

Coborâră din căruță ținându-se de mână și în timp ce mergeau spre Lee,Ross se întrebă de când simplul gând de a face dragoste cu ea era atât de palpitant.

În dimineața următoare,Ross încă mai dormea când se deșteptă Lydia.Fusese o seară de pomină.Întâi,petrecuseră o oră bălăcindu-se în apă cu Lee.Apoi,Ross îi pusesse nervii la încercare scufundându-se și speriind-o de moarte,neieșind din apă timp de câteva minute.Îl strigase frenetic pe nume,strângându-l la piept pe

Lee, cercetând suprafața apei scaldată în lumina apusului, când fusese bruscat ciupit de fund și Ross apăruse din apă urlând ca un monstru marin.

-Ah, îmi vine să te omor, țipase ea, pornind în urmărirea lui, luptându-se contra curentului și alunecând pe pietre, încercând să nu-l scape pe Lee care dădea din mâini și din picioare, fericit că se putea răcori pentru prima oară în ziua aceea.

-Mai bine m-ai săruta, spuse Ross, râzând de eforturile ei acvaticе.

O apucase de brațele ude și o trăsese spre el. Lipindu-și gura de a ei, se legănase în mijlocul curentului, desfătându-se. Lee, prins între ei, era complet ignorat.

-Știi ceva, spuse Ross după ce o eliberase, scaldatul în cămașa aia are unele avantaje. Lydia privise în jos și văzuse pânza subțire mulată pe corpul ei, mai mult dezgolind-o decât acoperind-o. Sfârcurile sânilor erau două proeminente trandafirii provocatoare. Exact atunci, cu o mișcare viguroasă a piciorului, Lee prinsese marginea cămășii și o trăsese în jos de pe sâni. Pielea era albă, udă, lucioasă în soarele după-amiezei, netedă ca marmura și încununată cu acel vârful delicat. Era prea mult ca Ross să poată rezista. Scosese un sunet, adânc ca un mârâit și lunecându-și mâna sub sân îl ridicase, își coborâse gura spre el și sărutase rotunjimea dulce, apoi sfârșul.

-Ross, Ross, murmură Lydia, cu lacrimi de iubire și fericire în ochi.

Ar fi vrut ca această clipă să dureze veșnic, dar simțea bărbăția lui Ross atingându-i pulpele, îi pusese o mână pe obraz și tandră îi ridicase capul.

-Nu suntem chiar așa departe. Poate să ne vadă cineva. Și mai e și Lee aici.

Ochii lui reflectară panoplia de ramuri verzi de deasupra capului, în timp ce o privea zâmbind. Lydia nu îi ceruse să înceteze, dar el îi simțise rugămintea din glas. Îi acoperise reverențios pieptul și spuse:

-Oricum, e timpul ca Lee să ia cina. Și eu la fel. Luând băiatul din mâna ei, îi ținuse strâns la piept și amândoi plecaseră spre tabără. Și din nou Lydiei îi venise să plângă, atât îi iubea pe amândoi. Acum se uita la trupul adormit al soțului ei și nu putea crede că Dumnezeu fusese atât de bun ca să i-l dea pe Ross.

În chip de dojană, ochii ei se îndreptară asupra cufărului și oftă. Când avea să vină Clancey din nou? Russell apărui chiar în dimineața aceea, imediat ce Ross plecase să aducă apă proaspătă.

-'neța, doamnă Coleman, articulă el, trăgănat.

Ca să nu-i arate că-i e frică de el, Lydia se întoarse încet și îl privi cu un dispreț suveran, lucru care îl înfuriase întotdeauna. Nu-i răspunse la salut.

-Le-ai găsit?

-Da. Ochii lui străluciră lacomi, dar Lydia nu făcu nici o mișcare.

-Păi ce mai stai, cățea afurisită, dă-mi-le până nu vine careva.

-Nu pot. Sunt ascunse prea bine și durează până le scot.

Clancey înjură furios și fu tentat să șteargă siguranța de pe fața ei cu o palmă. Tabăra din jur însă începuse să se trezească și nu era bine să atragă atenția.

-Atunci diseară.

-Nu aici, spuse ea.

-Lângă țarc,după ce și-au dus toți caii.

Lydia dădu din cap și Clancey se întoarse pentru a se face nevăzut printre copaci.

-Să fii acolo,fetițo,dacă-ți cunoști interesul.Lydia dădu din cap iar.

Era o seară de care avea groază.Dar sosi,cu miros de levănțică,cu nuanțele ei de roșu aprins și auriu.Cina era gata când Ross se întoarse la căruță.Deși nu-i fusese ușor,Lydia reușise să scoată bijuteriile în timpul pauzei de prânz.

În tot convoiul exista o atmosferă de așteptare.Mai erau doar câteva zile până să ajungă la destinație.Scout credea că vor traversa Red River peste două zile.Urmau apoi încă trei zile până la Jefferson.Desigur,mulți mergeau mai departe,dar acolo se despărțeau.Oamenii schimbau deja între ei adrese ale rudelor unde puteau fi găsiți până se vor stabili.Lydia mergea dreaptă și demnă,deși tremura de frică.Va scăpa oare de Clancey după aceea? Îl crezuse mort și înviase ca s-o chinuiască din nou.Gândul că-i dădea bijuteriile fostei soții a lui Ross era odios.Dar și mai groaznic era gândul că Ross ar putea fi prins cu ele.Era sigură că,dacă Clancey avea să fie bogat,o va lăsa în pace.

Nu-l văzu decât în clipa în care apăru în spatele ei.O opri pe loc apucând-o de păr.

-Bau! făcu el,în șoaptă.Lydia își smulse părul din pumnul lui și se răsuci spre el.

-Ia mâna de pe mine!Vorbeau în șoaptă,după un grup de copaci.Nici chiar caii din apropiere nu făcură altceva decât să-și îndrepte urechile în direcția lor.

-Dacă mai pui mâna pe mine,o să te omoare Ross.Clancey dezvălui un dinte de zgustător”,cariat și înnegrit de tutun,cu un zâmbet viclean.

-Numa' că el n-o să știe,nu? O să-i spui tu? Eu n-am s-o fac.În orice caz,dac-ai adus bijuteriile...

-Le-am adus,spuse ea,tăios,scoțând săculețul de catifea din buzunar și aruncându-i-l.

-Să nu te mai văd vreodată.Încercă să treacă pe lângă el.Clancey îi bară drumul punându-și o mână pe trunchiul copacului,aproape pe sub bărbia ei.Lydia se dădu înapoi,descumpănită.Când își reveni,era ținută de copac,cu trupul gros al lui Clancey apăsător pe al ei.

-Ai devenit nervoasă,fetițo,al dracu' de nervoasă.Și asta nu cred că-mi place.

-Dă-mi drumul,scrâșni ea,luptându-se și încercând să ridice genunchiul.Îl lovisese odată din întâmplare între picioare și învățase că era un mod sigur de a se apăra.Stângaci,Clancey îi dădu genunchiul la o parte.

-Vezi că mă supăr,fetițo,mă înfurii și mă exciți.Răsuflarea lui împuțită îi izbi fața în valuri.Clancey îi prinse sânul și i-l stoarse brutal.

-Nu,scrâșni ea,luptându-se.Nu va accepta să se mai întâmple asta niciodată,acum că-l cunoscuse pe Ross.Clancey va trebui s-o omoare mai întâi.

-Sunt sigur că ai fi dorit să mă strângi pe mine între picioare în locul banditului ăla,care știe mai bine să călărească un cal decât o femeie.

-Ah,Dumnezeule,nu!Clancey îi sfâșiasse rochia și băgase mâna sub cămașă pentru a-i ciupi sfârcurile dureros.

-Ți-era dor de asta,nu?Lydia nu voia să țipe pentru că un singur țipăt ar fi alertat toată tabăra,oamenii ar fi dat fuga acolo și l-ar fi văzut pe Clancey.Ar fi văzut ce i-a făcut,iar el le-ar spune...Ah,Doamne.Ce să facă? Ross nu trebuia să afle niciodată de Clancey.Dar mai putea sta cu el dacă Russell o viola din nou? Nu.Se zbatu mai tare,zgâriindu-l pe față cu unghiile.

Clancey se căznea să-și desfacă pantalonii și îi ridicase poalele.

-Nu,nu,nu,se împotrivi ea.O mână îi astupă gura lovind-o cu capul de pom.

-Lydia!Numele ei veni de undeva nedefinit și sună mai tare decât fusese rostit.Clancey se întoarse brusc.Îl văzu pe celălalt bărbat și amândoi se priviră țintă o secundă,paralizați de surpriză.Apoi bărbatul își dădu capul pe spate și scoase un urlat de revoltă,făcând un salt spre Clancey.

-Winston,nu! țipă Lydia.Avertismentul veni prea târziu.Clancey cu o plăcere aproape lascivă și nu fără dispreț omul cu trăsături blânde,în cămașă albă, pistolul cu țevă lungă de la brâu și trase în pieptul lui Winston Hill.

-Băga-mi-aș...bombăni Clancey și dispăru repede în dosul copacilor.

Lydia nici nu-l observă dispărând.Privea cu oroare floarea stacojie de pe costumul alb al lui Winston.

-Winston,Winston,murmură ea,plângând aplecată deasupra lui.

Îl crezuse mort,dar ochii lui se deschiseră,deși cu dificultate.

-Lydia...ești teafără?

-Da,da.Lacrimile curgeau pe fața ei,căzându-i de pe bărbie pe balta de sânge de pe pieptul lui ca niște picături de ploaie.

-Nu mai vorbi,spuse ea,îngrijorată,trecându-și emoționată mâinile peste pieptul lui ca și cum ar fi vrut să-l țină să nu se desfacă.

-Nu prea m-am simțit...bărbat...în ultimul...timp.

Lydia îi apucă mâna care o căuta pe a ei și o lipi de obraz.

-Dar am...muri...bărbătește...oricum!

-Te rog,nu mai vorbi.Nu muri!Winston îi zâmbi.

-E mai bine...mai bine așa...draga mea.

Ochii lui se tulburară,se închiseră apoi,după o respirație șuierătoare,sunetul acela gălgâitor din pieptul lui se opri.Lydia îi șopti numele,știind că n-o mai aude.Ochii ei rătăciră pe corpul lui ca și cum ar fi căutat un mijloc să-l reînvie.

Atunci văzu săculețul de catifea pe care Winston îl strângea între degete.Fusese singurul lui contact cu Clancey,Fratele ei vitreg fusese atât de surprins de atacul lui Winston încât nici nu observase că acesta îi smulsese săculețul de la brâu.

Cineva o strigă pe nume.Ross.Ma.Pași alergând printre pomi.Ramuri date la o parte.Se apropiau.Acționînd mecanic,smulse săculețul din mâna lui Winston și îl băgă la loc în buzunarul rochiei,exact când Ross apărea dintre copaci.

-Lydia,strigă el,răvășit,dar se opri brusc când o văzu aplecându-se asupra lui Winston.Exact în spatele lui,Ma strigă:

-Doamne,ai milă!Se întoarse și bară trecerea celorlalți.

-Duceți copiii înapoi în tabără.Nu-i pentru ei.Lydia se uită la Ross peste corpul prietenului ei,cu ochii plini de lacrimi.

-Ross, hohoti ea, întinzându-se spre el. Veni ră și alții lângă el. Ross stătea țepăn uitându-se la soția lui care era acolo cu părul căzut în dezordine, cu corsajul rochiei sfâșiat, dezgolindu-i pieptul și gâtul plin de zgârieturi și pete roșii. Simți o furie oarbă, ridicându-i-se în piept înainte ca răgetul să-i iasă din gură. Dându-i pe ceilalți la o parte, se întinse spre ea și o ridică în picioare.

Incapabilă să se țină pe picioare, se agăță de umerii lui.

-Acoperă-te, spuse el, scrâșnindu-i în ureche. Înțelegând greșit furia lui, Lydia se uită la el cu ochii lipsiți de expresie. Fără delicatețe, Ross apucă marginile corsajului și le împreună peste sânii ei.

-Doamnă Coleman, ce s-a întâmplat? Grayson trebuie să repete întrebarea de mai multe ori înainte ca ea să pătrundă în creierul ei șocat. De ce o bruftulua Ross? Nu-și dădea seama că încercase să-l protejeze? Prietenul meu a murit din cauza mea, ar fi vrut ea să-i arunce în fața aia a lui, imobilă ca o mască.

Amețită, se întoarse spre Grayson și spre ceilalți care stăteau în apropiere tăcuți, așteptând să audă răspunsul.

-Cum? A, un bărbat. Mă plimbam... Un bărbat...

-Care bărbat? L-ai mai văzut vreodată? Lydia se uită la domnul Grayson ca și cum nu l-ar fi cunoscut. De ce se interesau de Clancey? Winston Hill era mort. Îi împrumutase cărți. Ross o ajutase să citească.

-Ă...nu, nu, spuse ea, scuturând din cap. M-a atacat. Domnul Hill...vocea ei începu să tremure necontrolat. Domnul Hill a încercat să mă apere.

-De-ajuns, domnilor, spuse Ma, ducându-se la Lydia și cuprinzând-o în brațele ei puternice. O să mă ocup eu de Lydia. Îmi face impresia că cineva vrea să se răzbune pe convoiul ăsta. Ați face bine să-l căutați. Nu poate fi departe.

Nimeni nu-l observă pe Moses când ieși dintre copaci. Stătuse lângă ceilalți, privind la corpul fostului său stăpân și prieten. Își amintea de ziua când Winston se născuse. Fusesse mare sărbătoare în casa aceea impunătoare. Pe vremea aceea era doar băiat în casă, dar se legase de tânărul stăpân. Îl iubise pentru că îl tratase ca pe un om. Nu ca pe un negru. Grayson, simțind că întreaga greutate a lumii se lăsase pe spinarea lui, spuse:

-Haideți să-l ducem pe domnul Hill înapoi...

-Mă ocup eu de el. Cu o demnitate de invidiat, Moses se strecură pe lângă ceilalți și îngenunche lângă corpul lui Winston. Cu grija unei mame, ridică corpul în brațe, își îndreptă spinarea și porni în direcția căruței sale. Singurul semn al durerii lui erau lacrimile care făceau ca ochii să pară două oglinzi negre.

Odată ajunsă în căruța Langstonilor sub aripa protectoare a lui Ma, Lydia se lăsă pradă tristeții și disperării. Întâi Luke și acum Winston. Muriseră din cauza ei. A ei. O vagaboandă. Nevrednică de nici unul dintre ei.

-Unde-i Ross, întrebă ea. Unde e? De ce o privise cu atâta ură? Știa de Clancey?

-E în căutarea atacatorului tău și, probabil, asasinul lui Luke. Ia, bea ceaiul ăsta.

-Lee?

-Anabeth l-a culcat deja. Acum încearcă să dormi și să uiți de tot ce s-a întâmplat.

-Nu pot.Din vina mea au murit.

-Taci din gură că n-ai nici o vină.Dar Lydia era neconsolată,așa că Ma o lăsă singură să plângă până când,epuizată,va ațipi.Pe Hill îl îngropară în dimineața următoare.Lydia stătu cu ochii secați de lacrimi,stoică lângă un Ross mohorât.Plânse până nu mai putuse.Cu Ross nu vorbise.

Nimeni n-o învinovăța pe ea.Mai curând o compăttimeau spunând că avusese noroc că nu fusese și ea ucisă.Sau mai rău,șopteau femeile,cu mâinile la gură.

Simpatia lor pentru oroarea prin care trecuse o făcea să se simtă și mai rău.Trebuia blamată,nu consolată.Ross nu-i spuse nici un cuvânt de mângâiere.

În ziua aceea,merseră mai departe.Erau prea aproape de destinație pentru a se opri o zi și toată lumea era înspăimântată de acest al doilea omor.

Moses conduse căruța lui Hill așa cum făcuse totdeauna.Oamenii se întrecură pe sine pentru a fi amabili cu el.În seara aceea veni la căruța Lydiei.

-Îmi pare rău,Moses,spuse ea.

-Nu,așa ar fi vrut să moară.Era oricum pe ducă datorită bolii și detesta moartea lui fără glorie.A fost mai bine așa.

-Așa a spus și el,șopti ea,fierbinte,agățându-se de orice lucru care ar fi putut s-o dezvinovățească.Mi-a spus asta înainte de a muri.

-Era sincer.Te aprecia foarte mult.Dacă a murit apărându-te,înseamnă că și-a împlinit dorința.

-Mulțumesc,Moses,spuse ea,luându-i mâna și strângând-o recunoscătoare între ale ei.Lydia îl invită la cină,dar el refuză întorcându-se la căruță.Când Ross își făcu apariția,era gânditor și tăcut,așa cum fusese tot timpul de când o văzuse aplecată asupra lui Winston.Mâncară în tăcere.Ochii lui abia se vedeau sub sprâncenele negre pe care le ținea coborâte,dar Lydia își dădea seama că nu se uita la ea.Era ca atunci,la început,ca și cum vederea ei îl dezgusta.

Când veni timpul să se retragă în căruță,nervii ei erau întinși la maximum.

Clancey aproape că o violase – acum știa înțelesul cuvântului.Îi văzuse pe Winston murind.Nu merita și ea puțină simpatie?

Indiferența lui Ross o înfuria.Sentimentele ei nu meritau puțină considerație? După ce îl culcă pe Lee,se întoarse spre Ross,gata să-l oblige să-i spună de ce era bosumflat.Îl văzu pregătind un așternut.

-Ce faci acolo?Nu mai dormise demult separat de ea.

-Dorm afară.Lydia își umezi buzele.

-Aș fi preferat să stai aici cu mine...și cu Lee.Ross își continuă treaba,fără să se uite la ea.Lydia nu vru să-i spună ce mult îi va lipsi brațul lui protector.Folosii un alt argument.

-Omul ăla ar putea fi încă prin împrejurimi.Aș fi mai liniștită dacă ai fi aici sus.

Ross era cu spatele la ea îndreptându-se spre coborâre.Se opri,se întoarse și o măsură din priviri cu o neplăcere vizibilă.Apoi scoase un râs disprețuitor.

-Lydia,chiar și un prost își dă seama că ești perfect capabilă să-ți porți singură de grijă.Îi întoarse din nou spatele.Acea lipsă de considerație,acea expresie de

siguranță de pe fața lui o făcu să-și iasă din sărite mai mult ca orice și să tabere asupra lui.

CAPITOLUL 19

Se repezi la el, îl prinse de braț și îl răsuci cu fața la ea. Dacă nu l-ar fi surprins total, n-ar fi reușit niciodată să facă asta. Dar fusese prins pe picior greșit de acest atac și uimit de expresia sălbatică din ochii ei întunecați.

-Ce vrei să spui cu asta, Ross Coleman? Spune-mi de ce nu te mai uiți la mine, nu mă mai atingi, începând de ieri. Te somez să-mi spui!

Ross azvârli așternuturile jos ca și cum ar fi aruncat o mănușă, și își puse mâinile în șolduri.

-Bine, am să-ți spun. Din cauza lui Lee, care dormea, și a vecinilor, vorbi pe un ton coborât, dar nu mai puțin violent, cutremurat de furie.

-N-a fost deloc plăcut să-mi găsesc soția singură în pădure cu un alt bărbat, cu rochia sfâșiată și sânii goi, expuși privirii tuturor. Regret că Hill a fost împușcat, foarte mult. Dar ce dracu făceai acolo cu el, la urma urmei?

-Nu eram cu el, replică ea. Eram singură. Mă plimbam. Mă răcoream.

Detesta faptul că trebuia să-l mintă, dar nu-l putea lăsa să creadă că se întâlnește cu Winston în taină pentru a face dragoste.

-Winston a apărut exact la timp. Nu-ți dai seama ce mi s-ar fi întâmplat, dacă nu intervenea el? Mușchii din falca lui Ross se contractară.

-Nu mă surprinde. Ai talentul de a atrage bărbații și o știi foarte bine. Iar Hill era îndrăgostit de tine și dacă n-ar fi fost un om de onoare, cum sunt cei din sud, te-ar fi avut demult. Hal Grayson se uită la tine ca vițelul la poarta nouă. Toți bărbații din convoiul ăsta se opresc din treabă și se uită la tine când treci pe lângă ei.

Chiar și lui Bubba Langston i se umflă pantalonii când îi zâmbești. Toți mor de pofta de a pune mâna pe tine. Nu te uita așa șocată, rânji el, văzând-o că se dă înapoi. Știi că așa este. O apucă de umeri și o ridică spre el în timp ce-i arunca în față, șuierător, tăios ca o seceră:

-Tu îi provoci. Lydia privi fața lui dură, acuzatoare până când pătrunse înțelesul deplin al vorbelor lui. Apoi lacrimi de furie îi umplură ochii, îi dădu mâinile la o parte și făcu un pas înapoi din fața lui ca o pisică scuiplând furioasă.

-De unde știi asta, domnule Coleman? Onorabilul domn Coleman căsătorit cu Victoria lui, pură ca un crin. De unde știi atâtea despre mine, despre ce simt, despre ce sunt? Ochii ei străluceau, hipnotizant, ca o lumină în întuneric. Tot vina mea a fost când fratele meu vitreg m-a violat?

-Fratele tău?

-Da, fratele meu vitreg. Nu de sânge. Tatăl lui era căsătorit cu mama. Și când bătrânul a murit și n-a mai fost nimeni care să-l țină în frâu, m-a luat cu forța. Prima oară s-a întâmplat în șopronul unde țineam bruma de animale care existau la ferma aia împușată. Și locul se potrivea, pentru că așa mă simțeam și eu. Ca un animal. M-a luat prin surprindere și m-a aruncat în noroi. M-a rănit.

Aveam sânge pe picioare când a terminat și urme de dinți pe sâni. Aceleași care te-au ofensat atât de mult ieri. Și... O, Doamne... Ce-ți pasă ție?

Își acoperi fața cu mâinile și se prăbuși pe podea, distrusă, copleșită de amintiri.

-Eram murdară, foarte murdară. M-am tot spălat, m-am frecat pe dinafară și pe dinăuntru, dar tot mă simțeam murdară. Ross, fără s-o lase din priviri, prinse cu vârful cizmei un scăunel și îl trase spre el. Furia lui, deplină, cu câteva clipe înainte, se dezumflă ca pânza unei corăbii la încetarea bruscă a vântului. Se așeză, împreunându-și mâinile și apăsându-le pe buze, martor tăcut al suferinței ei.

-El te-a lăsat gravidă? Lydia dădu din cap, mută. Furia o părăsise și pe ea.

Rămăsese cu ochii în gol.

-Când nu eram destul de rapidă pentru a-l evita, sau destul de tare pentru a lupta cu el, o făcea din nou.

-Puteai să fugi de acasă, sugeră Ross, moale. Lydia scoase un sunet disprețuitor, dându-și părul pe spate cu mâna și se uită la el.

-Mama era bolnavă. Bătrânul o muncise ca pe o sclavă ani de zile. Când a murit, pur și simplu s-a întins jos și nu s-a mai sculat. Dacă fugeam sau mă omoram, ceea ce am vrut să fac de multe ori, fratele meu vitreg ar fi lăsat-o să moară de foame sau ar fi strangulat-o în somn. N-ar fi avut grijă de ea. A trebuit să stau.

Trase de țesătura rochiei.

-Când mama a observat că sunt gravidă, a plâns zile în șir. S-a sculat din pat și l-a amenințat că-l omoară. El a râs și i-a dat o palmă. A plâns în continuare, învinovățindu-se pentru ceea ce s-a întâmplat. După câteva săptămâni a murit. S-a culcat într-o seară și nu s-a mai trezit.

Continuă fără să dea atenție lacrimilor care-i șiroiau pe obraji.

-Am plecat în dimineața următoare și am rătăcit mult timp, trăind din ceea ce găseam. O familie a fost drăguță cu mine. Mi-au dat să mănânc și m-au ținut o vreme, dar apoi... a trebuit să plec. Am mers până am căzut jos. Venise vremea să nasc. Restul îl știi. Lydia rămase tăcută, gândindu-se că visul ei despre o viață mai bună luase sfârșit. Ross n-are s-o mai vrea acum, știindu-i trecutul.

Trecuse sub tăcere episodul în care Clancey o găsisse prima oară. Îi spusese fermierului cel amabil și soției sale că soțul ei era mort și că încerca să se întorcă la ai ei înainte de nașterea copilului. Clancey venise în urma ei și le spusese că era nevasta lui fugită. Lydia reușise să fugă dar fusese imediat ajunsă din urmă. Se luptase cu el. În timpul luptei, Clancey căzuse și se izbise cu tâmpla de o piatră. Îl crezuse mort. Ce-ar fi zis Ross dacă ar ști că acest om detestabil o mai urmărea? Rămaseră amândoi într-o tăcere încordată. În final, Ross își modifică poziția corpului și suspină adânc.

-Eu am fost un bandit, Lydia. Asta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă din gura lui. Își înalță capul și se uită la el, cu o expresie care trecuse de la mâhnire adâncă la groază.

-Un bandit? repetă ea. Nu era un lucru nou. Văzuse afișul. Ceea ce nu putea crede era faptul că mărturisea. Asta nu era un semn de încredere?

-Eram înhăitat cu frații James. Jefuiam trenuri, împușcam oameni.

Am omorât câțiva. Vorbea prescurtat, dar în dosul cuvintelor Lydia văzu o poartă deschizându-se în Interiorul lui. Ținuse acest secret ani de zile și acum voia să vorbească despre asta.

-Povestește-mi, spuse ea, blând.

-Mama era o prostituată, spuse el, pe șleau, aruncându-și ochii spre ea pentru a-i vedea reacția. Se imaginase spunându-i asta Victoriei, oroarea de pe fața ei, paloarea pielii, tremurul buzelor, ochii șocați. Pe fața Lydiei nu văzu nimic din toate astea. Doar o expresie de așteptare. Vru să-i forțeze înțelegerea, poate s-o testeze.

-Înțelegi? Era o curvă grasă, leneșă, murdară. Singura ei reacție fu compasiunea.

-Ai iubit-o? Întrebarea îl făcu aproape să-i dea lacrimile. Răspunse introspectiv.

-Aș fi dorit. Doamne, ce mult aș fi dorit. Poate chiar am iubit-o. Când eram mai mic. Voiam să mă iubească și ea, dar... scutură din umeri neputincios și își îndreptă spatele. Eu am fost un accident incomod și ea nu m-a lăsat să uit asta niciodată.

-Și tatăl tău?

-Nu știu cine a fost. Râse fără veselie.

-Nici ea nu știa. Nu știa nici ziua în care m-am născut. Patroana bordelului m-a găzduit într-o cameră dosnică, cu barmanul care mă atingea de fiecare dată când deschideam gura. Daisy, așa se numea, nu mă lăsa să-i spun mamă, lucra toată noaptea și dormea ziua. Eram mai mult singur, rătăcind prin oraș, făcând rele, furând, spărgând geamuri, tot ce se putea fără ca să fiu prins. Și mă pricepeam să scap. Până la urmă m-am plictisit. Mi-am luat o slujbă într-un grajd. Acolo am învățat totul despre cai. Când aveam vreo paisprezece ani, Daisy a murit.

-Cum?

-S-a trezit într-o dimineață cu dureri de stomac. Nu i-a trecut. Bătrânul doctor spunea că are febră stomacală și că nu putea face nimic. Eu mă plictiseam deja de slujba aceea. M-am gândit, că indiferent ce-aș face, în ochii oamenilor din oraș voi rămâne veșnic fiul lui Daisy curva. Ce rost avea să devin mai bun? Petrecusem multe ore în sala de joc a bordelului, învățând să beau, să joc poker. Am învățat multe despre cum trebuie să-mi port de grijă. Am furat un cal de la omul la care lucram și am întins-o. Am fost în multe locuri și aproape peste tot a ieșit cu scandal. Primul om pe care l-am ucis m-a acuzat că trișez la poker. A scos pistolul la mine când l-am făcut mincinos. Eu am fost mai iute.

-Trișaseși? Ross zâmbi trist.

-Bineînțeles. Miza era cinci dolari. L-am ucis pentru rahatul ăla de miză.

Se uită la ea solemn o clipă înainte de a continua.

-Aveam aproape douăzeci de ani când a izbucnit războiul. Am intrat într-un grup de hărțuială. Era ca o joacă. Puteam să fur și să ucid și aveam girul armatei Confederaților. Eram considerat un soldat bun. Oamenii cărora nu le pasă dacă trăiesc sau nu își asumă riscuri îndrăznețe supraviețuiesc, de obicei. Cei nobili sunt aceia care mor, spuse el, gânditor.

Dar războiul s-a sfârșit și un pistolar nu mai avea nimic de făcut,

decât să continue cu ce știa până când unul mai iute îl trimitea pe lumea cealaltă. Într-o seară, eram într-un Saloon, am scos pistolul la unul care, până la urmă, a dat înapoi. Cole Younger era acolo, a văzut cum am mânuit arma și m-a invitat afară să-i cunosc pe Jes'se și Frank. Am intrat în banda lor.

Lydia nu auzise de numele ăsta, dar presupunea că sunt bandiți celebri.

-Am fost cu ei vreo doi ani. Într-o zi, am dat o lovitură la o bancă, trebuia să fie o pradă ușoară. Un ajutor de șerif prea zelos a fost omorât în luptă. Eu mă întorsesem să-l iau pe unul dintre ai noștri al cărui cal fusese împușcat sub el. Cineva, cred că șeriful, m-a rănit destul de grav. Am fost singurul rănit. Au trebuit să mă abandoneze în pădure pentru a nu fi prinși de potera trimisă după noi.

-Te-au abandonat?

-Era necesar, spuse el, scuturând din umeri. În locul lor, aș fi procedat la fel.

-Dar puteai să mori! Ross râse de naivitatea ei.

-Așa credeau și ei. Lydia, numele meu adevărat e Sonny Clark. Sonny Clark a murit în după-amiaza aceea, undeva printre dealurile din Tennessee.

Fața Lydiei se luminează. Acum făcea legătura.

-Atunci te-a găsit John Sachs.

-Nu-mi amintesc. M-am trezit după câteva zile în coliba lui. Cumva, Dumnezeu știe cum, cu toate acele licori pe care m-a obligat să le beau și cu pomezile alea rău mirositoare pe care mi le-a pus pe rană, am supraviețuit și în câteva luni am fost din nou pe picioare. Cicatricea de pe piept? Provine de la un glonte. Cum de nu mi-a atins inima sau plămâni, habar n-am. Mintea Lydiei lucra punând cap la cap ceea ce mai știa.

-Ți-ai schimbat numele.

-A fost ideea lui Sachs. Cât am zăcut inconștient, mi-a tăiat părul ca să-mi trateze o rană la cap. Lydia se înfiora la gândul că sângerase. Apoi, înainte ca să-și dea seama de mișcarea ei, se pomeni în genunchi cu mâinile așezate pe pulpele lui.

-Mi-a crescut mustața și barba. Mi-am ras barba, dar mustața mă făcea să par mai bătrân, diferit. Am lucrat la el aproape un an, am petrecut iarna acolo. Când am plecat, eram alt om. Mâinile lui începură să rătăcească prin părul ei.

-Mi-am schimbat și firea. Am vrut să trăiesc și să fac ceva în viață. Cred că trebuie să-i mulțumesc lui Sachs pentru asta. A fost prima ființă umană care mi-a arătat că îi pasă de mine. Simțeam că-i sunt dator pentru osteneala lui de a mă salva. Singurul lucru la care mă pricepeam, în afară de a ucide, erau caii. Sachs mi-a sugerat să caut de lucru la grajdurile lui Gentry. Am lăsat trecutul în urmă, Lydia, dar sub noul nume și cu noul chip sunt tot Sonny Clark, un ucigaș, un bandit, urmărit încă de lege în mai multe state.

-Te-ai schimbat, într-adevăr. Nu mai ești Sonny Clark. Tu singur ai spus că acela a murit demult. Acum ești Ross Coleman, spuse ea, atingându-i mustața.

Ochii lui deveniră foarte tandri. Ross nu se mai recunoștea singur.

-Îmi pare rău de ceea ce ți-am spus mai devreme.

Fiind ceea ce am fost și trăgându-mă din ce mă trag, cine sunt eu să te judec?

Doamne, Lydia, ce iad trebuie să fi fost viața ta, spuse el, trecându-și degetele prin părul ei. Lydia îi încercui mijlocul cu brațele și își lăsă capul pe pieptul lui.

-Până te-am întâlnit pe tine... Tu m-ai făcut să mă simt ca o doamnă. Dar... dar ieri, când te-ai uitat la mine ca...

-Am greșit. Eram nebun de gelozie, șopti el.

-Gelos? Ai crezut că am ieșit să mă întâlnesc cu Winston? Eram prieteni. Atâta tot. Și ceilalți de care vorbeai...

-Știu că n-ai făcut nimic intenționat. Eram tulburat. Dar, să fiu al dracu, m-am făcut livid de furie când i-am văzut pe toți ăia zgâindu-se la sânii tăi.

-Nu vreau alți bărbați, Ross, Am crezut că n-o să vreau nici unul. Dar tu m-ai sărutat, m-ai mângâiat și... Vocea i se pierdu în timp ce își ascundea capul la pieptul lui.

-Și acum îmi place ceea ce-mi faci. Rostind una din acele obscenități, care în context își pierdu complet caracterul obscen, Ross îi ridică fața spre el și îi trecu degetul mare peste buze.

-Îmi place ceea ce facem împreună. O sărută avid, dar tandru, lăsând limba să îi rătăcească în interiorul mătăsos al gurii ei. Mâna lui lunecă de pe umăr la piept și acoperi un sân. La geamătul ei ușor, își luă mâna imediat.

-Știu că ai fost speriată și ofensată ieri. Doamne, când mă gândesc la ce era să se întâmple... Închise ochii strâns și își dezgoli dinții, care străluciră albi sub mustață. Nu-i nevoie s-o facem neapărat, să facem ceva acum. Înțeleg...

Lydia se ridică și îi oferi spatele, ridicându-și părul de pe ceafă.

-Vrei să mă ajuți să desfac nasturii ăștia?

Ross, cu pieptul umflat de o emoție fără nume, dar mai puternică decât oricare alta pe care o simțise până atunci, începu să desfacă șirul de nasturi cu degete neîndemânatic. După ce termină, îi desfăcu legătura din jurul taliei, și îi trase fustele în jos pe picioare. Băgând mâinile pe sub cămașă, desfăcu cordonul pantalonașilor și îi împinse în jos. Lydia își trase picioarele din grămada de veșminte pe care apoi le împinse departe. Există ceva extrem de excitant la ea, așa cum stătea acum, doar în bluză și cămășuță. Când scutură bluza de pe ea și începu să-și descheie cămașa, Ross o apucă de mâini.

-Lasă-mă pe mine. Călăuzit doar de simțul lui tactil, căută fiecare nasture și îl eliberă. Mâinile lui băjbăiră între sânii ei, cu pauze lungi pentru a o mângâia prin pânza subțire. Mâinile coborâră apoi spre mijloc pentru a desface toți nasturii. Blând și fără nici o obiecție din partea ei, îi trase cămașa în jos de pe umeri și brațe, până când materialul se făcu cerc în jurul soldurilor, ca un nor alb. Spatele ei era o întindere imaculată de piele albă, lucioasă. De la umeri până la solduri, șira spinării cobora ca un tunel. Își puse vârful unui deget pe ea, lunecându-i în jos până la șale, unde carnea începea să se înalțe, rotunjindu-se, se afla câte o gropiță. Ross le sărută pe rând, apoi urcă în sus peste coastele delicate până la omoplați.

Lydia se înfioră de plăcere când îi simți limba fierbinte, umedă, coborând din nou pe mijlocul spatelui până la șale.

Gura lui rămase lipită acolo, într-un sărut lung, pățimaș, în timp ce mâinile se ridicară pentru a-i mângâia sânii tandru.

-Întoarce-te, porunci el, blând. Așa cum se aștepta, sfârcurile erau deja umflate și rigide sub acțiunea degetelor lui. Plasându-și mâinile pe fesele ei, o atrase spre el și sărută cele două piscuri de coral. Lumina scăzută a lămpii pâlperia aruncând umbre mișcătoare pe pielea ei. Îi venea s-o devoreze. Își înfrână însă instinctul canibal, curbându-și mâinile sub sânii ei, apăsând-o pe coaste.

Aplecându-se, își lunecă buzele pe pântecul ei cu atingeri ușoare. Când ajunse la buric, se opri și își roti vârful limbii în jurul lui.

Mâinile ei se înfipseră în părul lui, strângându-se în jurul capului. Nu știuse niciodată că poate exista o plăcere atât de intensă. Era rău ceea ce făceau? Sau era un lucru pe care îl făceau toți și pe care ea abia acum îl descoperea?

Corpul lui Ross era un adevărat haos. Sângele năvălea puternic și irevocabil în partea de jos a pântecului. Îi simțea mâinile mișcându-se în părul lui, simțea mireasma pielii și gustul trupului ei. Era cufundat în ea, dar nu destul. Dorea mai mult. Totul. Se trase înapoi și în lumina scăzută a lămpii, vag conturat, văzu cuibul de păr roșcat, cârlionțat. Pulsul i se acceleră, bărbăția lui amenința să rupă nasturii pantalonilor. Ezită, întrebându-se dacă s-o facă sau nu, apoi coborî capul și atinse cu buzele pielea de sub cămașa ghemuită în jurul șoldurilor. Nu întâmpină nici o împotrivire. O frecă ușor cu mustața, și începu să coboare mai jos, tot mai jos până atinse marginea proeminentei triunghiulare, voluptoase. Lydia reacționează cu o tresărire bruscă a întregului corp. Trase brusc aer în piept, scoțând un sunet ascuțit în timp ce degetele i se chirciră în părul lui. Rușinat de avantajul lui asupra ei, Ross se retrase repede. Se ridică atât de stângaci, încât aproape că atinse cu capul coviltirul de deasupra. Cu un deget, Lydia se debarasă de cămașă și rămase în fața lui doar în ciorapi și ghețe. Încă nu-și dădea seama cât era de atrăgătoare și naivitatea ei deplasată îl făcu să-și revină puțin în fire.

-Scoate-ți ghețele, dar lasă ciorapii.

-De ce? întrebă ea, naiv. Ross își scoase cizmele și pantalonii. Partea din față a indispensabililor stătea ridicată, împinsă în afară de bărbăția lui.

-Pentru că îmi place cum arăți așa. Lydia făcu ceea ce i se spusese, prinzându-și cu dinții superiori buza inferioară, într-un zâmbet mefistofelic. Ross gemu și începu să tragă de nasturii cămășii ca să-i desfacă.

-Stai, lasă-mă pe mine înainte de a-i rupe pe toți. Îi dădu mâinile la o parte și începu să descheie nasturii. Cămașa fu azvârlită la pământ. Văzu cicatricea și o atinse cu degetele, tandru, șoptind:

-Era cât pe-acum să mori. Se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă cu gura la înălțimea pieptului, apoi buzele ei mângâiară ușor pielea distorsionată.

-Sunt fericită că nu s-a întâmplat asta. Debarasându-se de ultimele rămășițe de pudoare, îl sărută acolo, atingând cu vârful limbii golul din carnea lui. Scoțând un gemăt ușor, Ross o încercui cu brațele. Căpătând curaj, Lydia își lăsă buzele să rătăcească pe pieptul lui. Părul sârmos îi gâdila buzele și nările, dar îi plăcea senzația asta. Sânii ei se frecau de abdomenul lui și de coloana de păr care îl

despărțea în două. Ross era uimit de senzațiile puternice care-i străbăteau corpul. Trase o înjurătură printre dinți și începu să-și desfacă indispensabilii.

-Lydia, tu mă înveți lucruri de care nici n-am știut, șopti el.

Lydia se lăsă în jos pe saltea și începu să chicotească de eforturile lui de a scăpa de indispensabili. Ross o privi amenințător cu ochii lui verzi pe jumătate închiși.

-E ceva de râs aici? Lydia încercă să-și curme râsul dar nu putu. Hohotele ei izbucniră spontan și zgomotos, în timp ce se legăna într-o parte și alta cuprinsă de veselie. Ross nu se putu abține să nu râdă și el. Gol, se repezi la ea și o luă în brațe ca un urs.

-Ți se pare că e de râs, da? repetă el, pe coaste.

-Nu, nu, încetează! strigă ea, zvârcolindu-se.

-Râsul ăla o să te coste, spuse el, frecându-și nasul de gâtul ei.

-Ce?

-Nu te las să-ți scoți ciorapii. Se afla acum între picioarele ei, întins peste ea, apăsând-o sub pântec cu duritatea cărnii lui. Râsul încetă și, cu răsuflarea întretăiată, se priviră în ochi. Pe gâtul ei pulsa puternic o venă. Când îi simți bărbăția pulsând, lipită de sexul ei, ochii Lydiei se dilatară sticloși.

-Am să păstrez ciorapii pe mine, dacă așa îți place.

-Îmi place. Lydia nu fu mai puțin surprinsă ca el de declarația lui. Ochii lor se adânciră unii într-alții pătrunzând până în adâncul sufletului.

-Da? spuse ea, cu o voce slabă abia perceptibilă.

-Da. Dacă nu-și dăduse seama înainte, acum era convins. Se luptase crunt cu el însuși, dar până la urmă ea ajunsese să însemne pentru el mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată. Gelozia care-l măcinase în noaptea precedentă era doar un substitut slab al emoției care pusese stăpânire pe el. Și asta îl cutremură până în adâncuri. Era un sentiment pe care nu-l putea ignora și era îngrozit. Nu mai voia să lupte contra lui, Nu știa ce să spună. Demonstrațiile de afecțiune trebuiau făcute în limbajul lui. Degetul lui rătăci leneș pe sânii ei, rotindu-se în jurul sfârcului ridicat.

-Niciodată n-am fost atât de intim cu o femeie, spuse el, mai mult pentru sine.

Știind cât de mult trebuie să-și calce pe inimă ca să spună asta, Lydia îi puse o palmă pe ceafă și îi trase capul în jos spre sânul ei, pe care îl ridică cu cealaltă mână.

-Îmi place nespun când mă atingi cu limba. Un geamăt de foame răsună din gâtul lui în clipa în care vârful limbii se înfrăți cu sfârcul sânelui făcând-o pe Lydia să suspine copleșită de plăcere.

-Ross, nimic nu poate fi mai plăcut, șopti ea.

-Sunt unele lucruri și mai plăcute, murmură el, frecându-și gura de sânul ei.

-Care? întrebă ea, cu un geamăt slab, când carnea lui se afunda puțin în receptaculul umed, cald, lunecos al trupului ei. Ross își înălță capul și o privi în ochi, respirând cu un zgomot aspru, tremurat, dar nu citi în ei decât curiozitate sinceră. Nici urmă de frică sau sacrificiu de sine. Și în mod sigur, totală recunoaștere. Se ridică cu totul și se postă în genunchi între pulpele ei.

Continuând să-i privească fața, în așteptarea unor semne de teamă sau repulsie, își lunecă palma în jos pe coapsa ei încă strânsă în ciorap. Apoi lăsă capul în jos și sărută pielea din interiorul coapsei, deasupra jartierei, frecând pielea sensibilizată cu întreaga lui gură.

-Ross, suspină ea.

-Ai picioare frumoase, șopti el. Mâinile lui lunecară în sus și în jos apoi se strecurară sub jartiere pentru a atinge dosul genunchilor. Rulă un ciorap în jos și atinse pielea din spatele genunchiului cu vârful limbii. Aplică același ritual și celuilalt picior. Prizonieră a plăcerii carnale, Lydia întoarse capul într-o parte și îi privi mâinile care lunecau pe pulpele ei, masând și mângâind. Când ochii lor se întâlneau, intensitatea privirii ei îl pătrunse până în suflet.

-Ești atât de frumoasă aici, spuse el, trecându-și degetele răsfirate prin ciutul de păr șaten-roșcat, o culoare atât de frumoasă... Vocea lui era hârâită, grea de patimă, încărcată de dorință. Sunetul ei, ca și mângâierea o făcură să se înfioare. Degetul lui urmări conturul dâmbului, lunecă în valea dintre pulpă și corp și, în cele din urmă, o atinse în cel mai intim loc, cu o mângâiere ușoară, delicată. Moleșala ei dispăru brusc și ochii ei se deschiseră larg când simți mângâierea umedă dintre pulpele ei.

-Ross! strigă ea, șocată, prinzându-l de păr pentru a-l ridica. Dar era prea târziu, el o săruta deja cu aceeași artă cu care îi săruta și gura. Și era minunat, și nu se putea opri. Valuri de fericire se revărsau asupra ei succesiv făcând-o să se înăbușe.

Ceea ce se întâmpla era dincolo de tot ce-și putuse imagina. Și chiar dacă lucrul ăsta o șoca, știa în același timp că era un dar neobișnuit din partea lui Ross pentru ea și că plăcerea consta în a-l accepta cu o egală lipsă de reținere.

Clipe lungi după aceea când își reveni, își dădu seama că zăceau complet nemișcați și că mâinile ei strângeau dosul coapselor lui. Îl simțea încă vânjos și tare în interiorul ei.

-Ross? gânguri ea.

-Îmi pare rău, a fost prea neașteptat. Începu să se miște întâi încet, apoi mai amplu și mai repede cu incursiuni adânci care îi goliră mintea de orice gând și o aduseră pe marginea unui abis fără fund. De data asta fură aruncați în el împreună cufundându-i în uitarea de satin negru a îmbrățișării lui calde, catifelate.

-Sunt obosită dar nu vreau să dorm. Mi-e teamă că am să mă trezesc și am să văd că totul n-a fost decât un vis, spuse Lydia, jucându-se cu smocuri de păr de pe pieptul lui. Ross suspină mulțumit.

-Știu. Nici eu nu vreau să dorm. E atât de bine când te țin în brațe...

O cuprinse mai strâns în brațe și o sărută ușor pe tâmplă.

-Lydia, ducând viața pe care ai dus-o, cum se face că vorbești așa de bine? Așa cum mi-a atras Ma atenția, într-o seară, muștrându-mă cât sunt de prost. Manierele

tale sunt rafinate.Eu am imitat-o pe Victoria și pe tatăl ei.Pe tine cine te-a învățat să vorbești așa?

-N-am trăit acolo dintotdeauna.Noi,tatăl meu adevărat și mama,am locuit în oraș.Nu prea mi-l amintesc,dar am imaginea casei.Mama avea flori în ghivece pe verandă.Camera mea era sus.Îmi amintesc cum stăteam vara la fereastră,noaptea,privind de după perdele.Erau albe,cu falduri,și se putea vedea prin ele.Mâna lui Ross lunecă leneș pe curbura feselor ei.

-Când o să construim casa noastră,o să avem și noi perdele albe,cu falduri.Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

-A murit.Numele lui era Joseph Bryant – se ridică brusc în șezut și anunță mândră: Așa mă numesc,Lydia Bryant.

Ross o trase jos și o sărută pe gură.

-Nu.Acum te numești Coleman.

-Știi ce-am vrut să spun,murmură ea,cuibărindu-se din nou la pieptul lui.Tata scria povești pentru ziare.Uneori era furios pentru că oamenilor nu le plăcea ceea ce scria el.Cred că era în legătură cu sclavia,i-a spus mamei că se duce în Nord să caute un loc nou.Eram încântată.Dar acolo s-a îmbolnăvit și a murit.Nu l-am mai văzut niciodată.Abia dacă mi-l amintesc.

-Imaginează-ți cum e să nu știi nici măcar cine ți-a fost tată.Ca să nu mai vorbim de calitatea umană a clienților mamei mele.Lydia îi privi fața tristă și îi netezi cu degetele trăsăturile încordate.

-Ca să iasă un bărbat ca tine,trebuie să fi fost extrem de chipeș și puternic.În ce mă privește,nu contează cine a fost.Trăsăturile lui se împlânzără și el îi sărută mâna.

-Continuă.Când s-a recăsătorit mama ta?

-Nu sunt sigură.Cred că aveam vreo zece ani.A trebuit să ne mutăm și să lăsăm toate lucrurile acolo.Cred că oamenii nu s-au purtat frumos cu mama din cauza celor scrise de tata.Ross completă tabloul.Bryant fusese un abolitionist.Plecase în Nord,nu suportase clima și murise de vreo boală de plămâni.Mama Lydiei,văduvă,pierduse tot.

-Îmi amintesc o cameră întunecoasă la mansarda unei case vechi.Acolo locuiam.Mama cosea,făcea broderii pe batiste și alte lucruri.Într-o zi mi-a spus că a cunoscut un bărbat care locuia la o fermă pe dealuri.

Lydia suspină.

-S-au căsătorit și omul a zis că ne duce la casa lui.Dar aceasta nu era deloc o casă ci o cocioabă,iarna rece și vara fierbinte.Eu dormeam într-un pod și singurul mod de a ajunge acolo era o scară.Locul era plin de mizerie și mama a trebuit să muncească din greu în fiecare zi doar pentru mâncare și pentru a menține cocioaba în stare de folosință.Acum înțeleg că trebuie să fi fost disperată de s-a măritat cu el.A crezut că vom avea mâncare din belșug la fermă,că va fi mai sănătos pentru mine decât o mansardă.Se lăudase,iar mama crezuse exagerările lui.Obținuse astfel o sclavă gratis.

-Și fratele vitreg?

-Era mai în vârstă decât mine.Era mare când ne-am mutat acolo.Se certa mereu cu bătrânul și amândoi,cu vecinii pe care-i urau.Și toți ne urau pe noi.Când ne duceam la oraș pentru aprovizionare,oamenii râdeau de noi.Curând,mama a refuzat să se mai ducă în oraș,așa că nici eu nu m-am mai dus.Îmi era frică să mă duc numai cu ei.

-Toate astea s-au terminat,Lydia.Mă bucur că mi-ai spus.Am înțeles multe lucruri.Și mă simt ușurat că ți-am povestit viața mea.Ești singura persoană din lume care știe adevărul.Secretul meu a murit cu Sachs.N-am mai vorbit cu nimeni despre asta.Lydia nu era singura persoană care îi știa trecutul.I-l știa și Clancey.Și mai erau și alții care îl căutau pe Sonny Clark.Dar nu-l vor găsi niciodată dacă asta depindea de ea.Brațele ei îl cuprinseseră mai strâns.

-Nu i-ai spus nimic Victoriei?

-Nu,replică el,moale.Nu i-am spus.Lydia zâmbi pentru sine.Victoria se bucurase de iubirea lui.Ross o iubea încă.Dar ea avea ceea ce Victoria nu avusese: încrederea lui.

-Ross?

-Da?Ross tocmai se minuna de constatarea că abdomenul ei era atât de moale.Dosul degetelor lui mângâiau ușor pielea.

-Ceea ce ai făcut...Ross rămase nemișcat.

-Da?

-Nu,nimic.

-Spune-mi.

-Ești...nu știu...o să crezi probabil că...

-Nu știu ce să cred,dacă nu-mi spui.

-Mă întreb dacă...Se răsuci pentru a se sprijini de pieptul lui și a-l privi în ochi.

-...aș putea să-ți fac și eu așa cum mi-ai făcut tu.

CAPITOLUL 20

Jefferson era în plină forfotă.Al doilea ca mărime după Galveston,în 1872 era un oraș comercial și rutier.În docurile lui stăteau aliniate vapoare cu zbatouri,cu mai multe punți debarcând pasagerii care urmau să-și continue drumul spre Vest în căruțe,descărcând mărfuri,luând la bord mari cantități de bumbac pentru piețele din New Orleans.Străzile erau înțesate de oameni,majoritatea în trecere,care cumpărau,vindeau,făceau troc,descărcau și încărcau.Banii și bunurile treceau dintr-o mână într-alta.Negrii eliberați se ocupau cu treburi mărunte.Aristocrații care pierduseră totul în timpul războiului se prefăceau că nu se schimbasese nimic în viața lor,mai ales locul lor în societate.Aventurierii erau disprețuiți sau primiți cu bunăvoință,în funcție de cantitatea sau culoarea banilor și de viteza cu care îi cheltuiau.Bărbați din familii respectabile se înhăitau cu cei mai mari aventurieri care mișunau noaptea prin zonă.Era un loc bun în care să cunoști pe cineva sau în care să te pierzi.Vance Gentry,trecând în revistă,de la înălțimea calului său,marea de tabere care înconjurau orașul pe mulți kilometri,suspina descurajat.

-Cum dracu crezi c-o să-i găsim printre ăștia? îl întrebă el pe Majors cu o mișcare bruscă a capului.

-O să-i găsim,spuse Majors,calm.

-Atunci hai să-i căutăm,spuse Gentry,dându-i pinteni calului.

-Nu,spuse Majors.În seara asta întrebăm doar,fără a trezi suspiciuni.Dacă dăm buzna,cercetând fiecare căruță,am putea să-i alertăm.Dacă vrea să se ascundă,o poate face ușor în masa asta de oameni.Gentry înjură copios.De când Madam La Rue îi pusese pe urmele lui Ross,călătoriseră zile întregi pe drumuri prăfuite,trenuri pline de fum,cu întâzieri nesfârșite,mâncăruri prost gătite,paturi tari – când apucau.El și Majors urcaseră pe un vapor la Shrevenport,dar fusese supraaglomerat și încet.Nervii lui începeau să cedeze și insistența permanentă a lui Majors de a fi prudenți îl irita,mai ales acum că erau atât de aproape.

Știa că aici era locul unde caravana de căruțe urma să se destrame.Victoria putea fi în oricare din căruțele din jurul orașului.Voia s-o elibereze de umilințele și munca istovitoare la care era supusă cât mai curând posibil,înainte ca banditul să plece mai departe.Aproape că uitase cât fusese de ușurat când auzise de la Madam La Rue că o văzuse pe soția lui Coleman și că părea sănătoasă.

-Bine,acceptă el,nemulțumit.În seara asta,cercetăm.Mâine încep s-o caut,fie că-ți place,sau nu.Trase de hățurile calului și îl îndreptă spre centrul orașului unde,din fericire,găsiseră o cameră.Majors îl urmă îndeaproape.Era sătul până în gât de amenințările lui Gentry.Dacă n-ar fi fost atât de hotărât să-l prindă pe Sonny Clark înainte de a se pensiona și a se retrage încununat de glorie,ar fi renunțat demult și I-ar fi spus lui Gentry să-și găsească pe altul.Gentry ar fi angajat pistolari,fără îndoială.Nu voia să se afle că ginerele său era celebrul Sonny Clark,astfel încât cel mai bine era să-lucidă.

Majors îi dădu pinteni calului pentru a nu-l pierde pe Gentry din vedere.Deși îi spusese de multe ori că-l voia pe Clark viu,nu credea că omul îl ascultase.

Oricum,n-avea încredere în el.

Lacrimi mari cât bobul de mazăre curgeau de sub pleoapele Priscillei în jos pe obraji.

-Ești dezgustător,Bubba Langston.Credeam că după cele ce mi-ai făcut,ai să mă ceri de nevastă.Bubba admira apusul ronțaind între dinți un fir de iarbă dulce.

-Asta ai crezut?Se schimbă.Priscilla îl văzuse cum se schimbă de la o zi la alta.Nu mai avea mersul acela de băiețandru ci pasul sigur al unui bărbat care știa cine este.Ochii lui nu mai priveau uimiți sau încurcați la ceea ce avea să-i ofere lumea,ci erau ochii calculați ai omului care nu ia nimic pe garanție.Și toate aceste trăsături se relevau acum în timp ce privea apusul soarelui cu ochii pe jumătate închiși.Priscilla era ofensată că el nu observase că-și pusese cea mai bună rochie în cinstea sosirii la Jefferson.În ultimul timp,de câte ori se întâlneau,rareori observa ceva.Făcea dragoste cu ea luând-o repede și metodic.Priscilla fusese bucuroasă când Bubba ieșise din starea în care îl adusese moartea lui

Luke. Dar nu mai fusese niciodată atât de drăguț, nu-i mai spusese niciodată lucruri atât de plăcute ca prima dată.

-De ce crezi că te-am lăsat să-mi faci, știi tu ce, întrebă ea, aruncând o privire neliniștită spre căruță, sperând că mama ei n-o aude. Am vrut să mă mărit cu tine, altfel n-aș fi...

-Și cu Scout ce voiai să faci? întrebă Bubba, întorcându-și ochii spre ea.

Priscilla își linse buzele și clipi. N-ar fi fost mai surprinsă, nici dacă i-ar fi dat o palmă.

-Scout? întrebă ea, pe un ton ascuțit.

-Da, Scout. Te-ai gândit să te măriți și cu el? Sau căutai doar să scapi de mama ta fără să-ți pese prea mult care era fraierul?

Priscilla clocotea de furie. Cu cine credea tâmpitul ăsta că vorbește? Dar reuși să-și declanșeze un nou val de lacrimi grele pe obraji.

-Bubba, Bubba, cine ți-a spus minciunile astea despre mine? Știi că nu te-am iubit decât pe tine. Întotdeauna. Cine ți-a spus asta era gelos, asta-i. Pentru că te-am iubit pe tine și nu pe el. Bubba își întinse trupul lui lung, care se împlinise considerabil în ultimele trei luni. Nu mai părea doar brațe și picioare.

-După cum am auzit, te-ai iubit cu toți cei care erau disponibili. Priscilla fu cuprinsă de disperare. Scout îi dăduse deja papucii. Făcuse treaba pentru care fusese angajat și plecase în căutarea altei aventuri, lăsând-o fumegând de indignare pentru felul cum o părăsise. Bubba era ultima ei șansă. N-avea chef să se îngroape la o fermă nenorocită doar cu mama ei cicălitoare și cu un tată intrat complet sub papucii ei. Nu avea nici o altă șansă decât de a duce o viață total anostă. Privind îngrijorată spre căruță, îl apucă de mână și i-o puse pe sânul ei, închizând ochii cu o patimă prefăcută.

-Bubba, uite cum îmi bate inima doar pentru tine. Jur. Uite cât te iubesc, Bubba.

Un șuier tremurat ieși de pe buzele ei când îi simți mâna lunecând pe sânul ei. Un zâmbet de triumf îi străluci pe chip. Mâna lui știa ce face. Gemu ușor când sfârcul sânelui se întări sub degetul lui. Ochii ei se deschiseră larg când mâna se îndepărtă brusc.

-Ești drăguță, Priscilla, și ai ceea ce-ți trebuie ca să atragi orice bărbat. Dar pe mine nu mă încântă să am o nevastă care și-a împrăștiat fermecele la toți înaintea mea,

-Ticălosule! șuieră ea, dându-se înapoi. Până atunci Bubba nu-și dăduse seama cât poate fi de urâtă. Fața ei se schimonosi într-o mască de cruzime feroce. Era grozav de răsfățată și întotdeauna voia să facă ceea ce dorea. Bubba simți o mare ușurare că Ross îl avertizase în legătură cu cățeaua asta.

-Ai devenit bărbat abia după ce ți-am arătat eu cum. Când eram cu tine aveam senzația că mă tăvălesc cu un porc, auzi? țipă ea. Un porc! Bubba rânji vesel.

-Nu cred c-aș fi găsit o profesoară mai bună. Mulțumesc pentru lecții și pentru practică. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu mersul lejer al unui bărbat care scăpase de o povară stânjenitoare.

Cuprinsă de furie neputincioasă, Priscilla se întoarse și dădu cu ochii de

mama ei, care stătea exact în spate. Fața ei îngustă era roșie. Nările subțiri erau aproape lipite. Cu o mână ca o labă, își palmui fiica cât putu de tare, lăsându-i o pată roșie pe obraz. Fata nu se feri. Se uita, pur și simplu, la mama ei în timp ce un zâmbet de voluptate îi desfăcea buzele. Fără un cuvânt, se urcă în căruță, luă o valiză din împletituri, îl dădu la o parte pe tatăl ei amuțit și începu să îngrămădească diverse lucruri în ea.

-Ce faci acolo, domnișoară? întrebă Leona.

-Mă pregătesc să scap de tine. Mă duc la Jefferson să-mi iau o slujbă.

Ochii lipsiți de culoare ai Leonei clipiră repede și furioși.

-N-ai să pleci nicăieri.

-Ai să vezi. N-am de gând să-mi sfârșesc zilele ca o femeie bătrână, uscată ca tine, bătută în cuie într-un loc uitat de Dumnezeu cu un bășinos bătrân ca el.

Întinse un deget spre tatăl ei.

-Am de gând să trăiesc altfel decât tine.

-Cum? Ai să mori de foame.

Priscilla continuă să împacheteze, râzând disprețuitoare.

-Până diseară mi-am și găsit o slujbă.

-Să faci ce? Priscilla pocni încuietorile valizei și se întoarse spre mama ei din nou.

-Făcând ceea ce îmi place, spuse ea cu ochii strălucind. Și ceea ce fac de multă vreme pe gratis. De acum încolo vor trebui să-mi plătească.

-Prostituție? șopti Leona, îngrozită. Ai de gând să devii curvă?

Priscilla zâmbi încrezătoare.

-Cea mai bine plătită din Istorie. Știi, mamă, când nu ești iubită, mori de dorul de a fi. Ani de zile am visat cum să fac pe cineva să mă iubească. Am de gând să transform în bani toată dragostea pe care tu nu mi-ai oferit-o. De fiecare dată când am să țin un bărbat între picioare, am să mă gândesc la momentele când ar fi trebuit să mă ții tu în brațe. Împacă-te cu gândul ăsta.

Își trase valiza jos din căruță și sări alături de ea. Luând-o apoi de jos, se îndreptă spre Jefferson fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Leona se repezi la soțul ei.

-Ei bine, cretin nedemn ce ești, ai de gând să stai acolo fără să faci nimic?

Omul se uită la soția lui cu ochi cețoși, obosiți, dar care arătau mai multă însuflețire decât arătaseră vreodată.

-Da. N-am să fac nimic s-o aduc înapoi. Orice rău s-ar întâmpla, va fi mai bine decât dacă ar sta cu tine. Îmi pare rău că n-am avut și eu curajul ei, cu ani în urmă.

-Ne putem scrie, spuse Lydia, înlăcrimată.

-Nu știu nici să scriu, nici să citesc, dar când unu' din ăștia mici o să învețe...

Vocea lui Ma se pierdu, strangulată de emoție.

-O să-mi fie dor de tine. Te-am considerat ca făcând parte din familie.

-Numai datorită ție am ajuns aici.Lydia și Ma se îmbrățișară din nou,Lydia absorbind în ea tăria acestei femei.Fetele plâneau fără să se ascundă,ținându-se de fustele Lydiei,Micah și Samuel stăteau solemn lângă tatăl lor.Toți erau triști.Lydia își luase deja rămas bun de la celelalte familii din caravană.Unul câte unul,fuseseră absorbiți de hărmălaia din Jefferson,plecând care încotro.

Langstonii plecau în dimineața următoare.Imediat ce proviziile vor fi încărcate în căruța lor,se vor deplasa spre partea de vest a taberei.De vreme ce nu aveau s-o mai vadă pe Lydia,își luau rămas bun acum.

-O să venim să vă vedem.Ross mi-a promis deja.Poate peste un an sau doi,după ce facem casa.V-am spus că Moses vine cu noi? O să ne fie de mare ajutor.Ross voia să-i propună asta încă înainte de a se oferi el.

Lydia vorbea prea mult și prea repede,de teamă să nu înceapă să plângă.

-Îl iubești,nu,fata mea? întrebă Ma,domol,când Lydia se opri.

-Da,îl iubesc.Mă face să mă simt...Căută cuvintele potrivite dar nu găsi nici unul care să descrie ce simțea de când Ross începuse să țină la ea.Și de asta era sigură.N-o iubea ca pe Victoria,dar o iubea.

-Mă face să mă simt curată și neprihănită,respectată și onorabilă.Nu contează ce-am fost înainte.

-Și el te iubește,spuse Ma,bătând-o pe mână.Lydia dădu din cap,negând.

-Nu.O iubește pe Victoria.Ma respinse afirmația cu o mișcare a mâinii.

-Așa crede el,dar cu tine se culcă.O să-și dea seama într-o zi că pe tine te iubește.Și felul cum își dezgolește dinții ăia albi ai lui,în ultimul timp,spune că ziua aia nu-i departe.Niciodată n-a arătat așa când trăia Victoria.Părea îngrijorat de ceva tot timpul,ca și cum încerca din greu s-o facă fericită.Voi doi o s-o duceți bine împreună.Știu asta.

-Și eu cred.Ma o privi cercetător.

-Știi,a fost o vreme,acum vreo săptămână,când am crezut că ești supărată pe mine.Lydia evită ochii perspicace ai lui Ma.Era adevărat că nu putuse s-o mai privească în ochi după ce aflase că fratele ei vitreg îl ucisese pe Luke.Vina ei în legătură cu uciderea băiatului nu-i permitea să mențină legătura strânsă pe care o avusese cu această femeie,dar nu-și dăduse seama că Ma observase că o evită.

-Nu eram supărată pe tine.Îmi era groază de momentul ăsta când va trebui să-mi iau rămas bun și încercam să mă obișnuiesc fără prezența ta,spuse ea,cu lacrimi în ochi.Te iubesc,Ma.Vă iubesc pe toți.Ma o strânse tare la piept.

-Și noi te iubim,Lydia.Când se despărțiră,Lydia îmbrățișă toate fetele pe rând,chiar și pe Zeke care se înroși ca un băiat.

-Ai grijă,Lydia,fata mea,spuse el,jenat.

-Bubba a zis că vine la căruța voastră să-și ia rămas bun mai târziu,spuse Ma,tamponându-și ochii cu un colț al șorțului.A vrut să aștepte întoarcerea lui Ross.I se sfâșie inima că trebuie să-și părăsească eroul.

-Ross se întoarce din oraș curând.Trebuie să mă grăbesc să pregătesc cina.

Luându-l pe Lee din brațele șovăitoare ale lui Anabeth,Lydia se uită la ei,le memoră fețele blânde,iubitoare,și îi păru rău că nu e și Luke printre ei.

Moartea lui o va apăsa veșnic.Dacă n-ar fi fost ea...

-La revedere,spuse ea și le întoarse spatele înainte de a izbucni în plâns.

Gândindu-se la Clancey,Lydia mergea grăbită prin tabără spre căruța ei.Trebuia să scoată săculețul de bijuterii din ascunzătoarea lui.O să vină Clancey să-l ia.Probabil că urmărise caravana din noaptea în care îl împușcase pe Winston.Oare când își dăduse seama că nu mai are bijuteriile? Probabil că e furios și capabil de orice.Lydia voia să fie pregătită când va apare din nou.Avea să vină și atunci trebuia să-i dea bijuteriile imediat.

Era convinsă acum că Ross nu știa nimic de bijuterii.Le ascunsese Victoria.Lydia știa cât e de mândru că reușise s-o rupă cu trecutul lui criminal și devenise om respectabil.Nu mai depindea acum decât de el și de munca lui.N-ar fi lăsat-o niciodată pe Victoria să ia bijuteriile familiei cu ea.O făcuse singură.Așa că dacă i le dădea lui Clancey și îl cumpăra,Ross n-avea nimic de pierdut.Întârzierile o împiedicaseră să scoată săculețul de catifea din ascunzătoarea lui.Când mâncarea începu,în sfârșit,să fiarbă,se urcă în căruță.

Tocmai împinsese cufărul la o parte când îl auzi pe Ross chemând-o.

-Lydia?Cu un suspin de consternare,își netezi părul și se îndreptă spre spatele căruței.

-Sunt aici.Scoase capul afară exact la timp pentru a-l vedea pe Ross sărind de pe capra unei șarete.Omul de lângă el își scoase pălăria boțită,dar rămase pe loc.

Ross zâmbi cu fața ridicată spre ea.

-Am avut un noroc chior,spuse el,cu un zâmbet larg.Acesta e domnul Pritchard.Sotia mea,Lydia.Omul dădu din cap în direcția Lydiei.Ea se uită la el cu o presimțire rea.Ross continuă entuziast:

-Ne-am întâlnit în oraș.Așteaptă de luni de zile să cumpere o căruță,i-am vândut-o pe a noastră și vrea s-o ia în primire chiar acum.Vrea să ajungă cât mai departe,înainte de venirea iernii.S-a gândit că dacă pornește acum,ajunge la El Paso și va face iarna acolo,înainte de a continua drumul spre California.

-Vrea să ia căruța,acum?

-Imediat ce descărcăm tot ceea ce nu vrea să cumpere,spuse Ross,râzând.S-a oferit să ne ajute,asa că hai să ne apucăm de treabă.Am cumpărat șareta asta cu banii de la domnul Pritchard,pentru că o să avem nevoie de ea mai târziu.Tu și Lee puteți dormi în căruța lui Moses în timpul călătoriei.O să ne fie de folos momentan,dacă nu ridicăm cabana atât de repede pe cât vreau.

-De ce nu-i vinzi căruța lui Moses? întrebă ea,pe un ton de împotrivire.

-Pentru că nu-i atât de mare ca asta și are cinci copii.Ross se întoarse spre domnul Pritchard,care îi adresă un zâmbet.Tot ceea ce îți trebuie imediat,transferă în șaretă.Lydia rămase ținută locului în timp ce domnul Pritchard coborî din șaretă și începu să strice împreună cu Ross,ceea ce în ultimele două luni fusese casa ei.Când se opri suficient pentru a o vedea stând mohorâtă și fără să facă nimic,Ross veni spre ea și punându-i mâinile pe umeri,o strânse ușor.

-Lydia,ce ai?

-Nimic,spuse ea,moale.Cu ajutorul lui Moses,domnul Pritchard tocmai descărcase cufărul și acum îl duceau la căruța pe care Moses o moștenise de la Wintson.Nu i-ar fi trebuit decât câteva secunde ca să scoată săculețul,dar nu se ivea ocazia.Ross o privea ciudat.

-A trebuit...să-mi iau rămas bun de la Langstoni.Ross o cuprinse în brațe și o sărută apăsător pe gură.

-Știi că ești tristă din cauza asta,dar ți-am promis că o să-i vizităm și o vom face.Poate la anul.O sărută din nou.

-Acum,te rog,ajută-mă să sortez lucrurile astea și spune-mi ce crezi c-o să ne trebuiască și ce putem vinde.Lucrară până târziu ca să termine treaba.Familia Pritchard care venea din Mississippi era nerăbdătoare să pornească după o întârziere de șase săptămâni,datorită cererii de bunuri și lipsei produselor.Domnul Pritchard și copiii,cinci băieți – omul se lăudase mândru când îl admirase pe Lee – erau în oraș și cumpărau tot ce puteau pentru a suplimenta ceea ce le vindea Ross.În sfârșit,după două ore de eforturi,Ross le spuse la revedere.Îl sfătui cum să mâne caii și își luă rămas bun de la fiecare din ei.Caii păreau că nu vor să plece,dar se supuseră comenzii domnului Pritchard când îi îndemnă la drum.Plecară cu căruța,cu roata de rezervă,cu două butoaie de apă,cu cele necesare drumului...și cu bijuteriile lui Gentry.

Lydia nu avusese nici cea mai mică ocazie să le ia din căruță.Ar fi fost fericită așa,dacă n-ar fi existat Clancey.Ce-o să facă atunci când va apărea? Ce?

Deși obosiți,Ross insistă să mute căruța lui Hill și șaretă spre partea sudică a orașului,departe de mulțimea celorlalți care erau în tranzit.Lydia făcu toate treburile fără nici un elan,resimțindu-se de pe urma stresului psihic.Îngrijorarea trebuie să fi fost vizibilă pe fața ei pentru că,îndată ce se aranjară pentru noapte,Ross veni la ea și o luă în brațe.

-Ar fi mai bine să te duci lângă Lee în căruța lui Moses și să te culci.

Lydia se agăță de el,îngrijorată că poate chiar acum Clancey le dezvăluia autorităților identitatea lui Ross.

-Nu.Rămâi cu mine în seara asta,Ross.Hai să ne culcăm acum și ține-mă în brațe,se rugă ea cu mâinile strânse pe vesta lui de piele.

Ross zâmbi cu fața îngropată în părul ei.

-Aș vrea eu,dar Moses și cu mine avem o groază de treburi în seara asta.Odihnește-te.Poimâine sper să pornim spre casă.

La auzul cuvântului casă,Lydia ridică fața spre el și îl repetă ca pe un cuvânt drag.

-Ross,se va realiza? Pentru noi?Își strânse brațele în jurul lui,regretând că nu sunt deja acasă,departe de toate amenințările.

-Se va realiza,o asigură el,în șoaptă.

O sărută apăsător.Prin haine,îi simți corpul mulându-se pe corpul lui,excitându-l.

-Lydia,murmură el,vezi ce-mi faci?...Îi atinse cu brațele rădăcina părului înainte de a se desprinde de ea,sacrificându-și pornirile pătimașe.

-Am treabă,femeie.

O bătu ușor pe fund îndreptând-o cu fața spre căruța lui Hill.

Lydia ar fi dorit să se piardă în căldura îmbrățișării lui, să folosească iubirea lui ca pe o amuletă care s-o ferească de Clancey. Să-i spună oare totul? Despre Clancey, despre bijuterii? Se opri în noaptea întunecoasă și se întoarse. Ross se apucase de treabă cu Moses aranjând lucrurile pe șaretă, discutând cu însuflețire despre planurile pe care și le făcuse. Să se ducă oare la el acum când, după spusele lui Ma, începuse s-o iubească și să-i spună că n-au scăpat încă de fratele ei vitreg? În afară de amenințarea pe care o reprezenta Clancey însuși, mai exista și întrebarea ce va face Ross. Să zicem că o va răzbuna și-l va omorî pe Clancey. Ar însemna să aibă de-a face cu autoritățile. Sau, în loc să-l urască pe Clancey, se va întoarce împotriva ei cu dezgust? Clancey jucase totuși un rol în viața ei, va regreta că o luase de soție sau că făcuse dragoste cu ea? Nu, era mai bine să nu-i spună. Putea doar să speră că nu va mai fi urmărită de Clancey.

Gândindu-se la asta, se întoarse și dădu cu ochii de însuși personajul coșmarului ei blocându-i drumul spre căruță.

-'nă seara, surioară, mormăi el. Tonul vocii lui îi îngheță sângele în vene.

Aruncă o privire grăbită spre Ross și Moses. Acesta aprindea focul pentru a face cafea, iar Ross aranja lucrurile în șaretă; discutau unul cu altul.

-Ești nebun? îl întrebă ea pe Clancey, întorcând din nou capul spre el. Dacă te vede Ross...

-Am avea multe de discutat, nu? Printre care și chestia cu furtul bijuteriilor din căruță pentru a le da fratelui tău vitreg. Lydia simți un nod în gât, apoi ocoli căruța pentru a ieși din raza privirii lui Ross, dacă acesta s-ar uita, să n-o vadă vorbind cu bărbatul pe care zicea că nu-l cunoaște. Clancey o urmă și o prinse de braț strângând-o puternic.

-Unde-s bijuteriile? Le vreau acum! Ai reușit să mi le iei când m-a atacat frumosu' ăla.

-Nu-i adevărat! replică ea, aprins, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Am vrut să ți le dau ca să scăpăm de tine. Winston ți le-a luat când a căzut.

Le-am pus înapoi în podeaua căruței și...

-Adu-le. Lydia își mușcă buza inferioară până la sânge. Trăgând adânc aer în piept, spuse:

-Nu pot. Clancey o izbi de căruță atât de tare încât îi țiuiră urechile și i se opri respirația.

-Ți-am zis, adu-le, mârâi el.

-Ross a vândut căruța azi după-amiază. A plecat. N-am știut c-o s-o vândă. Jur, Clancey. A plecat înainte de a putea lua bijuteriile.

Clancey o privi neîncrezător, apoi își roti ochii în jur, verificând spusele ei.

-Ptiu! Exclamația lui o izbi ca o palmă.

-Ei bine, asta o să te coste, spuse el, eliberând-o atât de brusc încât o făcu aproape să cadă.

-Ce vrei să spui? Își simțea buzele paralizate și abia le mișca. Gura i se uscăse, capul i se învârtea.

-Că mai sunt și cei cinci mii de dolari pentru omul care-l predă pe soțul tău,asta vreau să spun.

-Nu,Clancey,zise ea,apucându-l de mânecă.

-Ai avut ocazia să-mi cumperi tăcerea,spuse el,eliberându-se.Prețul au fost bijuteriile alea cu care m-ai dus de nas.

-Ți-am spus...

-Gura!Își ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-i dea o palmă,dar nu făcu decât s-o mângâie pe obraz.

-Poate că prețul s-a schimbat.Poate că te vreau pe tine în locul lor.Ești dispusă să-l lași pe bărbatul ăla frumos și tare în clipa asta și să vii cu mine dacă-i salvez pielea?Fu cuprinsă de repulsie.Atingerea lui era rece și înfricoșătoare ca și cum ar fi trecut un melc pe pielea ei.Stomacul i se răzvrăti trimitându-i conținutul în gât.Tremura fără să se poată stăpâni.Nu-l mai suporta.Pentru nimic în lume.Nici pentru Ross? Pentru a-i salva viața?Dar cum putea lăsa acest animal s-o atingă după ce cunoscuse dragostea lui Ross? Cum,Doamne? Dar avea să îndure orice,chiar și pe Clancey,dacă asta îi va salva pe Ross și pe Lee.

Deschise ochii,pe care îi închisese pentru că nu-i putuse suporta urâtenia și îl privi rece.

-Bine.Am să vin cu tine.Clancey râse încet,dar nu mai puțin malefic.Își trecu mâna brutal peste sâni ei.

-Aș putea să te am,oricum,surioară.Se îndepărtă de ea.

-Deși arăți bine,cinci mii de dolari arată mai bine în momentul ăsta.Strămtă și voluptoasă cum ești,prefer totuși banii.Deocamdată.O umilise dar ei nu-i păsa.Se rugă de el.

-Clancey,te rog,nu face asta.

-Am făcut eforturi mari pentru banii ăștia,bombonico,spuse el,mieros.Îți amintești de băiatul pe care a trebuit să-l omor? Cum îl chema?

-Luke Langston.

-Îhî,Langston.Destul de afurisit,mucosu' ăla.Cât pe-aci să-mi scape.Se zbătea ca o pisică sălbatică.Și frumosu' ăla...

-Winston Hill.I-ai omorât pe amândoi.Și amândoi erau prietenii mei.

-Eu eram prietenul tău,înainte de a mă renega.Ține minte asta.M-ai lăsat ca și mort,frumușico.Erai femeia mea.Ai întins-o cu burta la gură,cu copilu' meu în tine.Ai să plătești pentru ce mi-ai făcut.Am o mică treabă în oraș.

-Ce vrei să faci?

-Am să caut întâi căruța.Dacă spui adevăru' nu poate fi prea departe.Lydia se gândi la familia Pritchard cu cei cinci copii.Alți oameni inocenți pe conștiința ei.

-N-ai s-o găsești,spuse ea,pe un ton care făcea inutilă până și încercarea.

Clancey o prinse de obraz și șopti amenințător.

-Mai bine speră s-o gălesc,altminteri ne vedem dimineată cu șerifu' după mine.

Cu asta se îndepărtă.Lydia privi în urma lui.Repetarea crimelor comise o făcu să-și dea seama cât de mult îl ura,cât de mult îi dorea moartea.Făcu doi pași după el,dar se opri.Cum să-l omoare? N-avea nici o armă.El era mai puternic,

putea s-o omoare și apoi să se întoarcă după Ross.

„Doamne, ce-i de făcut?” se întrebă ea, urcându-se în căruță unde Lee dormea liniștit. Nu putea să stea pasivă și să lase acest animal să-i distrugă din nou viața. Trebuia făcut ceva. Dar ce? Afară, o umbră se detașă de cele care înconjurau căruța. Era un bărbat. Se uită în căruță unde o văzu pe Lydia aplecată asupra copilului. Își frângea mâinile și plângea. Se uită după bărbatul greoi care se îndrepta hotărât spre oraș. Buzele lui se subțiară și pumnii se strânseră. Apoi, fără zgomot, porni în urmărirea lui.

Clancey nu-și putea crede norocului. Un noroc formidabil. Găsise căruța lui Coleman pe strada principală oprită în fața prăvăliei. Mamelucul ăla cu nevastă-sa împreună cu cei cinci copii ai lor aduceau provizii din prăvălie și le puneau pe trotuar, discutând veseli despre cum să le încarce mai bine în căruță.

Nevăzut îi privise de pe partea cealaltă a străzii. Când intrară iar înăuntru cu toții, trecu strada și se urcă în căruță fără să-l observe cineva. Îi trebuiră doar câteva clipe să găsească scândurile scrijelite de încercările Lydiei de a le desface. Înainte ca Pritchard să se întoarcă cu brațele încărcate, Clancey pusese deja săculețul de catifea în sân și se afla pe trotuar, bucuros că nu trebuise să omoare pe nimeni și astfel să atragă atenția asupra sa.

Clancey încercase să găsească cea mai bună cale de a aborda autoritățile. Să dea buzna, pur și simplu, în biroul șerifului, anunțând în gura mare că știa unde este Sonny Clark? Clancey nu-i credea pe oamenii legii prea inteligenți. Se putea ca șeriful să nici nu știe cine e Sonny Clark. În fond, Texasu' nu fusese un teritoriu al celor fără de lege. Puteau să treacă multe zile până când avea suficiente da'te pentru a-l aresta. În timpul ăsta, Clark și Lydia puteau scăpa. Nu, mai bine îi omoară decât să se întâmple asta. Și cum să-i țină sub observație pe cei doi și pe prostănacul de șerif? Dacă Lydia își dă drumu' la gură în legătură cu uciderea celor doi? Desigur că n-ar avea nici un martor și cine ar crede-o pe nevasta unui criminal ca Sonny Clark? Da, dar vor fi câțiva care vor spune că l-au văzut pe Clancey în preajma caravanei. Nu-l puteau acuza, dar în mod sigur l-ar putea împiedica să ia recompensa. Acum că avea bijuteriile, voia să-l denunțe pe Clark pentru recompensă și s-o șteargă. Dar cum s-o facă?

Acesta era gândul care îl frământa când intră în holul hotelului în drum spre bar. Aruncă o privire în încăpere, căutând barul. Primul lucru pe care-l înregistră mintea lui fură doi bărbați așezați în fotolii cu o măsuță între ei. Unul explica ceva, aplecat deasupra mesei, bătând în ea cu pumnii, vorbind cu însuflețire.

Celălalt asculta cu o expresie de plictiseală pe fața lui comună dar cu ochii atenți la mulțimea din saloon-ul alăturat, ca un profesionist. Clancey rămase cu ochii la ei, lăsând alți clienți să intre în clădirea aglomerată. Avusese mintea cam tulbure din cauza răniilor de la cap și fusese puțin băut în seara aceea în Knoxville, dar nu într-atât încât să nu-și amintească. Erau aceiași inși. Cei care îi dăduseră ideea că Lydia ar putea fi în caravana de căruțe. Cei care îl urmăreau pe Clark.

Îi venea să strige de bucurie.Să fie al dracu' dacă asta nu era o baftă chioară!
Căută afişul zdrenţuit pe care îl purta veşnic în sân şi apăsă mai tare săculeţul cu bijuterii pe burtă în timp ce mergea pe covorul din hol spre cei doi.Fără un cuvânt,aruncă afişul cu faţa în sus pe măsuta dintre ei.
Omul cu creasta de păr alb se opri din lungă lui peroraţie şi ridică ochii supărat.
-Ce dracu...Celălalt bărbat îl prinse strâns de mână când îşi dădu seama ce aruncase Clancey pe masă.
-Faceţi cinste unui om cu o sete de zile mari şi o groază de noutăţi?
Clancey îşi dădu pe ceafă pălăria lui soioasă şi îi privi obraznic,conştient de importanţa lui.Majors trase un scaun lângă masă şi luă un pahar de pe o tavă din apropiere.Clancey rânji ca omul care ştie un secret pe care alţii ar dori să-l cunoască.Cei doi îl priviră cu dezgust,dar cu interes nedisimulat.Nu-şi puteau permite să facă faşoane acum.După ce Clancey dădu pe gât mai multe pahare de whisky,îşi şterse gura cu mâneca şi spuse:
-Sunt Russell.Clancey Russell.
-Eu sunt Howard Majors de la agenţia de detectivi Pinkenton,iar dânsul e domnul Vance Gentry.Clancey se lăsă pe spate în scaunul său,uitându-se prin încăperea nonşalant,apoi îşi turnă încă un pahar.
-Am o fermă în Tennessee,lângă frontiera cu Carolina de Nord,se laudă el,volubil.De luni de zile o caut pe nevastă-mea care mi-a fugit cu copilu' în burtă.
-Pentru Dumnezeu,omule...începu Gentry,dar Majors îl întrerupse cu o voce calmă,de profesionist.
-Toate astea sunt interesante,domnule Russell,dar n-ai vrea să-mi spui de unde ai hârtia asta şi ce ştii despre ea?Clancey îşi arată dinţii stricaţi,rânjind.
-Nimic altceva decât că ştiu unde e omu' în clipa asta.
Gentry sări din fotoliu şi îl apucă pe Clancey de guler,ridicându-l în sus.Whisky-ul se vărsă pe mâna lui.
-Unde e? întrebă Gentry,poruncitor.Majors fu atât de supărat de izbucnirea lui Gentry,încât fu cât pe-acî să scoată pistolul la el.Se ridică,îl împinse puternic şi îi ordonă să se așeze şi să stea liniştit.Grupul începea deja să atragă atenţia celorlalţi din hotel şi asta nu-i convenea.Sau,cel puţin,nu acum.Gentry îi aruncă o privire ameninţătoare lui Clancey,apoi,neavând încotro,se supuse.
Majors se întoarse spre Clancey care lingeă băutura vărsată pe mână.
-Îmi pare rău,domnule Russell,domnul Gentry e extrem de nervos.Fiica lui e măritată cu Clark.Au fugit amândoi de la ferma lui din Tennessee acum câteva luni şi nu mai ştie nimic de ei.E foarte îngrijorat de soarta fiicei lui.
Clancey ştia toate astea,dar nu voia să arate că ştie.Planurile lui de a umfla bani repede şi a dispărea urgent după aceea nu includeau încurcături cu autorităţile sau cu Gentry.N-aveau decât să-i spună Clark sau Lydia că fiica lui e moartă.
De asemenea,era bine să tacă chitic şi despre bijuterii.Le va îngropa în noaptea asta.Mâine,dacă Lydia o să le spună ceva de ele,treaba ei.În plus,o să distrugă şi relaţiile dintre Lydia şi bărbatul ăla pe care îl admira atât.În viziunea lui,Lydia

nu plătitise îndeajuns pentru răul pe care i-l făcuse. Acum va avea grijă ca micuța doamnă să capete ceea ce merită.

Clancey putea fi un actor bun când voia. Reacționă într-un fel în care nu se așteptară nici unul din cei doi: izbucni în hohote de râs.

-Căsătorit cu fiica dumitale, hîh? Ei bine, nu știu cum să-ți spun, Gentry, spuse el, rostind numele batjocoritor, dar eu îl caut pentru că mi-a luat femeia. Zice că e măritată cu el, nu cu mine, și că ăl mic e al lui, nu al meu. N-am cunoștință de altă femeie în preajma lui.

-Asta-i o pierdere de timp, explodează Gentry, necatadixind să-i arunce nici măcar o privire lui Clancey, ci adresându-i-se direct lui Majors. Habar n-are ce spune. E beat. De data asta fu rîndul lui Clancey să se întindă peste masă.

-Îl cauți pe Sonny Clark, nu? Alias Ross Coleman? Ei bine, e aici, cantonat la o milă de oraș. Am avut o mică discuție cu femeia mea când i-am găsit azi după-amiază. I-a venit mintea la cap. Închise un ochi cu semnificație obscenă.

-Bună bucațică. Îl ține cu treburi până mă întorc cu șeriful.

O oră mai târziu cei trei bărbați se despărțiră. Când Clancey nu-l mai putea auzi, Gentry spuse:

-Sper că n-ai intenția să aștepti până dimineța, să ne ducă el acolo, așa cum v-ați înțeles, exclamă Gentry, când îl văzu că se îndreaptă spre scară.

-Am să fac exact cum am spus. N-am de gând să dau buzna acolo noaptea. Ar putea să ne scape din cauza întunericului.

-Va fi o surpriză totală.

-Va fi o surpriză dimineța. Din cele spuse de Russell, Clark nu bănuiește nimic.

-I-a făcut ceva Victoriei, șopti Gentry, deși holul era acum pustiu, în afară de recepționarul somnoros.

-Russell nu știa nimic de ea. Ai de gând să riști ca individul să ne scape fără să știm unde-mi este fiica? Ridicase tonul și își ieșise din fire.

-Ei bine, m-am săturat de prudența dumitale. N-am s-aștept până dimineță. Mă duc acum. Gentry se pomeni răsucit și trântit de perete. Majors nu era înalt, nici atât de puternic, dar în ciuda vârstei, era vânjos și avea surpriza de partea lui. Reuși să-l învingă cu îndemănare.

-Ascultă-mă, Gentry. M-am săturat de dumneata, de temperamentul și de tiradele dumitale. Ai plătit agenției, foarte bine, a trebuit să te tolerez. Dar n-ai să-mi dictezi mie cum să-mi fac meseria. O să facem așa cum am hotărât eu.

Își înfundă mai tare pumnii în pieptul lui, ținându-l de revere.

-Dacă e nevoie, te leg de piciorul patului sau îl chem pe șerif să te aresteze pentru vagabondaj, fac orice ca să te împiedic să strici totul. Și acum, hotărăște-te..

Gentry, nemulțumit de poziția în care se găsea, privi în ochii detectivului și văzu o hotărâre pe care și unui Gentry i-ar fi fost greu s-o zdruncine.

-Bine. Aștept până dimineța. Majors îi dădu drumul încet. Nu-i adresă nici un avertisment. Ochii lui ascuțiți, incisivi spuneau tot.

Clancey mergea pe trotuarul de scânduri, fredonând fals cu un rânjel stupid pe față. O învață el minte, cățeaua. Hotărâse să fie acolo cu Majors și Gentry la prima oră, dimineața, ca s-o surprindă pe ea și pe soțul ei. Spera să-i ia din pat.

Râse murdar și se gândi la sânii ei umplându-i mâinile! Existau țâțe berechet prin ținutul ăsta. O să și le cumpere pe cele mai bune. Măine va umfla recompensa după arestarea lui Clark. Și mai avea și bijuteriile.

Clancey Russell era un om făcut. Daaa. Deasupra nevoilor. Nimic nu-l mai putea doborî.

-Hei, domnu', șopti o voce din întunericul unei străduțe.

-Îhîh? întrebă Clancey, clătinându-se beat și încercând să vadă clar. Cine mă strigă?

-Eu. Vocea ieși din umbră.

-Mă recunoști? Clancey clipi până când cele două imagini se suprapuseră. Atunci deschise gura și ochii aproape că-i ieșiră din orbite. Era o fantomă!

-Asta-i pentru Luke, fratele meu. Bubba înfipse cuțitul între coastele lui Clancey și îl împinse în sus. Fața urâtă se contorsionă, întâi de surpriză, apoi de groază și de durere și, în cele din urmă, de apropierea morții. Bubba scoase cuțitul și lăsă corpul să cadă cu un zgomot greșos pe străduța plină de gunoaie. Se aplecă deasupra lui doar o secundă, apoi dispăru din nou în întuneric, nevăzut și neauzit.

CAPITOLUL 21

Ross stătea întins pe așternutul lui cu palmele sub cap, cu ochii la cerul de catifea neagră cu puzderie de stele și o lună nouă. Era fericit, era liniștit. Mulțumirea îi circula prin corp ca o smântână groasă. Când o văzuse pe Victoria murind, crezuse că viața s-a terminat. Dar departe de așa ceva. Învăța acum că viața oferea tot atâta bucurie ca și durere. Nu era nevoie neapărat să fie o bătălie permanentă pentru afirmare. Când cineva ține la tine, automat te simți valoros.

Lydia ținea la el. Și Victoria ținuse la el. Sigur. Altfel nu l-ar fi sfidat pe tatăl ei și nu s-ar fi măritat cu el. Convențiile sociale și prejudecățile de clasă fuseseră înfrânte. Dar s-ar fi măritat cu el cunoscându-i trecutul? L-ar mai fi iubit atunci?

Ross nu credea. Posibil, dar el nu credea. Nu avusese niciodată curajul să pună la încercare dragostea ei. Pentru el fusese o comoară, ceva de care să te bucuri și pe care s-o aperi, s-o protejezi de tot ceea ce e ură, pe care s-o păstrezi cu orice preț. Nu credea că ar fi tolerat adevărul despre el. Lydia, pe de altă parte, părea să-l iubească și mai mult din cauza asta. Iubire? De ce-i venise în minte cuvântul ăsta? Îl iubea? Îi arătase că da, într-o mie de feluri, prin micile servicii pe care i le făcea, așteptarea din ochii ei când îl privea, respirația scurtă când îi vorbea. Până acum nu luase în seamă aceste mărturii ale afecțiunii ei. Inima și mintea lui fuseseră prea pline de Victoria. Acum însă... Scoase un geamăt și își puse un braț peste ochii închiși când își aminti noaptea în care își dovedise dragostea într-un mod atât de liber. Doamne, exista oare vreo femeie mai capabilă să iubească un bărbat? Amintirea acelei nopți îi redeșteptă simțurile.

Goliciunea lui n-o deranjase niciodată. Doar gândul la un bărbat gol ar fi respingător pentru orice femeie așa-zis decentă. Fără rușine sau timiditate, Lydia îi privise corpul cu admirație sinceră. Măinile ei lunecaseră pe carnea lui, sensibilizând-o. Se lungise deasupra lui încet, înnebunitor, apăsându-l, sărutându-i ușor pieptul, atingând sfârcurile cu limba, strângând pielea cu buzele, răvășindu-i părul cu vârful degetelor.

-Lydia, nu-i nevoie... murmurase el, păstrându-și degetele în părul ei.

-O fac pentru că-mi place, răspunsese ea, tot șoptit, înflorându-i părul de pe abdomen cu răsuflarea ei fierbinte. Prima atingere a buzelor ei fusese delicată, timidă. Ross își ținuse respirația. Bărbăția lui pulsa în mâna ei. Se simțea mai bărbat ca oricând înainte și totuși slab și neajutorat pentru că mângâierile dulci ale acestei femei îi atinseseră nu numai corpul dar și sufletul.

Blestemase și se rugase și îi repetase numele ca un om cu mintea rătăcită. Nu mai gândea logic, răspundea doar la mângâierile ei fermecate. Încurajată de reacția lui, pierzându-și orice timiditate, buzele ei îl adoraseră.

Când simțise primul tremur al orgasmului, o trăsese călare peste el și se lăsase absorbit în căldura trupului ei, în timp ce părul ei lung îi învăluise pe amândoi ca o perdea. Corpul lui Ross se acoperi cu o peliculă fină de transpirație acum când se gândea la acea ultimă îmbrățișare. Blestemă în gând faptul că o trimisese la culcare cu Lee în seara asta. Simți brusc dorința de a se duce la ea. Ce ar zice dacă ar întreba-o acum ce simțea pentru el? Fusese întotdeauna sinceră cu el. În privința asta nu-i găsea nici o vină. Nu-l mințise niciodată. Deși nu-i spusese că-l iubește, era sigur că la cea mai mică încurajare din partea lui, ar face-o. Voia s-o audă rostind acele cuvinte, extrem de mult. Devenise deodată vital s-o audă spunându-i că-l iubește. Se uită în direcția căruței și suspină cu regret. Probabil că în clipa asta doarme adânc și ar fi o cruzime s-o deștepte. Dar mâine seară...

Mâine seară, și în seara următoare, și în toate serile care mai urmau până la sfârșitul zilelor. Pe fiecare din ele o aștepta cu nerăbdare.

Bubba se furișă spre coada căruței lui Hill și o strigă încet pe nume.

Speriată să nu se fi întors Clancey, Lydia se repezi într-acolo și dădu flapsurile la o parte.

-Sunt eu, Bubba. Lydia scoase un suspin de ușurare.

-Ce-i cu tine de umbli pe aici noaptea? șopti ea.

-Ți-am adus asta. Lydia își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Cunoscutul săculeț cu bijuterii din mâna ei i se păru foarte greu.

-De unde ai asta? Cuvintele i se opreau în gât și simțea că se înăbușă.

Bubba nu răspunse precis la întrebare.

-De acum n-o să maiucidă oameni inocenți ca Luke. L-am aranjat eu.

Bubba îl omorâse pe Clancey!

-Oamenii care au cumpărat căruța...

-L-am urmărit, l-am văzut luând săculețul fără să-l vadă nimeni,

așa că n-a fost obligat să-iucidă.

Lydia fu brusc izbită de cât se schimbase Bubba. Nu mai era băiatul de acum câteva săptămâni. Acest tânăr zvelt aducea doar vag cu băiatul care fusese. Maxilarul lui exprima o anumită duritate și în ochii lui inocenți exista o umbră de neîncredere. Când fusese înlocuită acea naivitate cu expresia matură de acum? O privea drept în ochi fără să roșească sau să se uite în altă parte, cum făcuse până atunci. Ochii ei se umplură de lacrimi. Băiatul drăguț devenise bărbat și acum știa toate lucrurile murdare cu care se confruntă un bărbat și în baza cărora trebuie să acționeze. Își răzbunase fratele, dar îi făcuse și ei un dar. Nu știa cum aflase despre Clancey și nu voia să-l întrebe. Mulțumită lui Bubba, fratele ei vitreg era mort și cu asta Ross era din nou liber. Mângâie fața lui Bubba cu degetele. A-i mulțumi că ucisese un om era de neconceput, dar voia ca el să știe ce mult însemna asta pentru ea.

-Știi povestea lui Ross? Bubba dădu din cap.

-Destul de bine. Nimeni n-o s-o afle de la mine, Lydia. Iar el nu va ști niciodată povestea dintre tine... Lăsa restul cuvintelor să se piardă.

-Ne-ai redat viața la amândoi. Întâi, mie când zăceam acolo în pădure și voiam să mor, și acum lui Ross. Îți suntem recunoscători, Bubba.

Bubba scutură din cap cu îndârjire, cu blond deschis lucind în lumina lunii.

-Trebuia să fac asta pentru Luke. Lydia se uită la săculețul cu bijuterii.

-Nu le vreau.

-Știu că nu.

-Nu sunt nici ale lui Ross, nici ale mele.

-Atunci, ale lui Lee?

-Așa e! Lee o să afle într-o zi de mama lui. Ross va dori să-i dea ceva de-al ei. Lydia se decise să ascundă bijuteriile într-una din lăzi și să-l lase pe Ross să le „descopere” singur. Le poate apoi păstra pentru Lee.

-Da. Cred că-i aparțin lui Lee. Lydia îi zâmbi într-un fel pe care Bubba și-l va reaminti tot restul vieții, tot așa cum își va aminti expresia din clipa morții lui Russell. Bubba știa că asta îl va urmări multă vreme. Nu simțea nici un regret că-l omorâse. Meritase să moară. Îi ucisese pe Luke și pe Hill. Legea pământului, ochi pentru ochi, era prea adânc înrădăcinată în mintea lui pentru a se simți vinovat că încheiase socotelile. Regreta doar că trebuise s-o facă. Nu fusese plăcut. Îi venise rău de la stomac. Nu se va lăuda niciodată cu asta. Nu le va spune nici părinților săi că moartea lui Luke fusese răzbunată. Nu răscumpăraseră vina lui față de fratele său, dar, cel puțin, îl ajutase pe Ross și pe Lydia. Asta era un motiv suficient pentru ceea ce făcuse.

-La revedere, Lydia. Lydia simți un nod în gât de emoție.

-La revedere, Bubba. O să mă gândesc mereu la tine. Bubba privi îndelung fața ei scaldată în lumina lunii, regretând că nu fusese cu câțiva ani mai bătrân când destinele lor făcuseră să se întâlnească. Apoi îi păru rău de acest gând. Ea îi aparținea lui Ross și așa se cădea. Spera doar ca într-o zi să găsească și el o femeie ca ea.

De teamă ca emoțiile lui să nu-l trădeze, își atinse pălăria, se răsuci pe călcâie și dispăru în întuneric. Bâjbâind în întuneric, Lydia deschise o ladă cu așternuturi și băgă saculețul de catifea adânc, între două pilote. Apoi se târî spre locul de dormit și se întinse pe saltea. Nu se mai rugase demult. Încă dinainte ca mama ei să moară, renunțase la asta ca la un lucru inutil. Acum încercă să-și amintească cuvintele, dar nu reuși, așa că le compuse singură. Rugăciunea ei nu era nici lirică, nici poetică. Era stângace, dar din toată inima. Spera că Dumnezeu va înțelege cât îi era de recunoscătoare. Își strânse brațele în jurul corpului și lăsă toată teama și îngrijorarea să i se scurgă din trup. Ea și Ross erau liberi. Mâine vor porni spre noul ei cămin. Nimeni nu le va cunoaște trecutul. Vor fi domnul și doamna Ross Coleman, invidiați pentru fericirea lor. Poate mâine va găsi curajul să-i spună cât de mult îl iubește.

O cracă trosni sub piciorul lui și înainte de a face un pas, pistolul lui Ross era ațintit spre pieptul lui.

-La dracu, Ross, eu sunt, Bubba.

-Îmi pare rău, spuse Ross, dezamorsând Colt-ul și punându-l înapoi sub șaua care-i servea drept pernă. Vechile obiceiuri erau greu de înlăturat. Se uită la Moses care sforăia ușor, alături. Ochii lui se întoarseră spre tânărul care se lăsase pe vine lângă foc.

-Ce-i cu tine de te învârți pe aici noaptea?

-Nu puteam să dorm. Ross suspină, stăpânindu-și cu greu dorința care îl asalta. Ar fi dorit Imens s-o aibă pe Lydia alături de el acum.

-Nici eu nu pot.

-În plus, voiam să-mi iau rămas bun. Ross privi silueta lui Bubba pe fundalul luminii roșii a focului. Unde era băiatul vioi pe care îl întâlnise în Tennessee? Se lungise. Pieptul lui nu mai era concav. Avea un început de barbă pe obraz și păr pe buza superioară. Vocea i se schimbase. Atitudinea lui se transformase complet; nu mai era aceea a unui băiat, ci a unui bărbat.

-Deci nu vrei să accepți oferta mea, spuse Ross încet, simțind lupta care se ducea în Interiorul băiatului. Bubba bombăni ceva ca o înjurătură și aruncă pietricica cu care se juca, în foc. În lumina scăzută căută ochii lui Ross.

-Știi că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să vin cu tine și cu Lydia, și cu Moses, dar nu pot.

-Știi, Bubba. Și eu aș vrea, poți fi sigur, dar știam încă de când ți-am făcut oferta, că trebuie să te duci cu familia ta. Voiam doar să știi cât de mult o să ne lipsești.

-Mulțumesc, Ross, spuse el, privind mohorât în foc. Tata îmbătrânește. Moartea lui Luke l-a cam doborât. Nu cred că mai e la fel de entuziast cum era la început.

-Când o să găsească locul potrivit, o să fie.

-Poate, replică Bubba, fără convingere, dar o să aibă nevoie de ajutor și eu sunt cel mai mare. El și Ma se bazează pe mine.

Nu pot să-i las baltă, nici măcar pentru a merge cu tine. Ross se ridică și veni să stea pe vine lângă băiat. Apucându-l strâns de umăr, spuse:

-Asta-i o hotărâre bărbătească. Sunt mândru de tine. Ochii lor se întâlniră scurt, afectuos, apoi fiecare se uită în altă parte. Ross își lăsă mâna în jos.

Priviră cărbunii mult timp, apoi Ross rupse tăcerea.

-Lydia e hotărâtă să vă viziteze. Mă gândesc că poate într-un an sau doi, ferma voastră va fi bine pusă pe picioare pentru ca tu să te poți ocupa de niște cai. Ce-ai zice dacă ți-aș aduce o iapă bună și un armăsar, pentru început?

Ochii lui Bubba străluciră de o plăcere copilărească, pe care nimeni n-o mai văzuse demult.

-Vorbești serios? întrebă el emoționat. Imediat însă entuziasmul lui se dezumflă, ca și zâmbetul.

-N-o să avem bani, Ross. Ross scutură din umeri.

-Găsim noi ceva. Tu ocupă-te să le pregătești un loc împrejmuit.

-O să-l pregătesc. Dar, la dracu, doi ani!? Ross chicoti.

-Vor trece mai repede decât crezi. Fără să fie nevoie, Ross răscoli în foc. Aruncă o privire iscoditoare spre Bubba înainte de a-l întreba:

-Ți-ai luat rămas bun de la Priscilla? Bubba fornăi ca un cal.

Da. Ai avut dreptate, Ross. E o cățea. Am vorbit cu Scout înainte de plecarea lui și am schimbat câteva impresii, ca să zic așa. N-o să mai am niciodată de-a face cu o femeie ca ea. Ross râse din nou, ușor.

-Poate nu ca ea, dar o să ai, fii fără grijă. Nu ne putem lipsi de ele. Ne lăsăm înhățați fără ca măcar să ne dăm seama.

-Da? întrebă Bubba, arătând că se gândește la subiectul ăsta. Și ce e de făcut, Ross? Adică, eu vreau să mă însor într-o zi, că doar n-o să umblu toată ziua cu pantalonii umflați în față. Ross zâmbi.

-Înseamnă că avem o trăsătură comună.

-Vrei să spui...

-Vreau să spun că după o noapte de dragoste, dorința e și mai puternică în timpul zilei. Bubba își privi idolul, apoi amândoi izbucniră în râs. Moses se mișcă în somn și se întoarse pe partea cealaltă.

-Trebuie să stăm liniștiți, altfel trezim pe toată lumea.

-Oricum, aveam de gând să plec. Ma nu se culcă până când toți puii nu se întorc în cuib și căruța noastră e ca la o milă de aici. Ross se ridică în picioare și îi întinse mâna.

-Ai grijă de tine, Bubba. Și nu-ți face probleme cu femeile. Dacă supraviețuiești o vară fără Priscilla, ai să știi cum să te porți cu următoarea.

Bubba luă mâna întinsă și o strânse solemn.

-Îmi place de tine mai mult decât de orice bărbat pe care l-am cunoscut, poate cu excepția lui Luke. Ross îi strânse mâna puternic.

-Asta-i cel mai mare compliment, Bubba. Mulțumesc. Lydia a învățat-o pe Anabeth să scrie și să citească. Ai grijă să ne scrie să știm ce faceți.

Bubba fu cât pe-acum să se facă iar de râs când îi veniră lacrimi în ochi.

Dădu drumul mâinii lui Ross și se depărtă câțiva pași.

-Ai grijă de Lydia și de Lee.

-O să am.

-Cred că mi-am câștigat dreptul de a fi chemat pe nume,nu?Surprins,Ross se gândi o clipă.

-Cred că da.Apoi scoase un râs scurt.

-Și care-i ăla?

-Jacob,articulă Bubba,cu importanță.Nu te atașa prea mult de el...Ce zici de Jake,Jake Langston,adăugă el după o mică pauză.Sună bine.Își îndreptă trupul și își lăsă capul pe un umăr.

-Da,Jake.Ross dădu din cap.

-Ai grijă,Jake.

-La revedere,Ross.

-Ne vedem peste un an sau doi,Bubba.Ross se întinse iar pe pătura lui,cu o tristețe nedefinită în privința lui Bubba.Era ceva schimbat la el.Mai mult decât maturizare.Simțea o tensiune în el.Aproape ca aceea pe care o simțise el când omorâse...Dar asta era imposibil.Bubba fusese un băiat cuminte.Va fi un om mai bun.Ross avea toată încrederea în el.În timp ce se lăsa furat de somn,Ross se simți încrezător în întregul lui viitor.Iar acesta începea a doua zi.Abia aștepta răsăritul soarelui.

-Nici o mișcare,nemernicule.

Ross știa că a încerca să ia pistolul acum,ar fi fost o prostie.Fiecare nerv experimentat îi spunea asta.Lucrul se dovedi corect când deschise ochii și se pomeni uitându-se drept în țeava unui pistol nu atât de lungă ca aceea a Colt-ului său,dar la fel de mortală,dacă se trăgea de la o distanță nu mai mare decât vârful nasului său.Cerul era cenușiu,dar începuse să prindă o tentă de roz.Nu dormise atât de mult.Era devreme.Totul era liniștit împrejur.

Privi mâna care ținea pistolul apoi urmări brațul solid până la umărul impresionant și apoi la fața de granit a socrului său.Ochii lui priveau la Ross pe sub pălăria lui cu boruri largi.Ross își controlează surpriza tot atât de strict pe cât își comandase mușchilor să nu se miște.

-Domnule Gentry? articula el,întrebându-se cum dracu' ajunsese la o distanță atât de mare de casă,cu pistolul îndreptat asupra lui.Avuseseră discuții.Gentry nu voise ca Victoria să se mărite cu el,dar de ce emana atâta ură ca parfumul ieftin al unei curve? De ce?

-Unde e? Unde-i Victoria?Ross reacționează în clipa aceea.Se ridică în coate și privi clipind fața înroșită de furie a omului.

-Victoria? întrebă el,fără să înțeleagă.

Oare nu știa? Nu primise scrisoarea pe care i-o trimisese?

-Victoria a murit,domnule Gentry,spuse Ross,încet.

Gentry se cutremură,dar numai ochii lui arătară asta.

Mâna lui se strânse mai tare pe mânerul armei,dar nu făcu nici o mișcare.

-Moartă?

-Ți-am scris acum câteva săptămâni.A murit înainte de a ieși din Tennessee,la naștere.

-Minți,nemernicule,șuieră Gentry izbindu-l cu cizma în coaste.

Ross își auzi coastele trosnind în aceeași clipă când îl auzi și pe Moses trezindu-se.

-Stai pe loc,negrule,dacă vrei să nu-l împușc pe prietenul tău.

-Ross? întrebă Moses,nesigur.

-Fă cum zice el,șopti Ross,cu lacrimi de durere în ochi.Se întoarse pe o parte punându-și un braț protector peste coastele rupte.

-Spune-i despre Victoria.Moses privi omul alb și îi recunoscă imediat prejudecățile pline de cruzime.Dar n-avea de ales.Trebuia să-l ajute pe Ross.

-Soția domnului Coleman a murit când l-a născut pe fiul lor,înainte de a ajunge la Memphis,spuse Moses,domol.Am îngropat-o.Gentry râse scurt ca un lătrat.

-Ai impresia că pun vreo bază pe mărturia lui?

-Fiica mea nu era însărcinată,altfel mi-ar fi spus.Ai răpit-o și ai furat bijuteriile.

Unde ai aruncat-o? Cred că e moartă și că tu ai ucis-o.

Bijuterii? Ross scutură din cap sperând că se va trezi curând și va pune capăt acestui coșmar ridicol.Durerea care venea în valuri îl făcea să vadă scânteii galbene.Îi venea să vomite.

-Domnule Gentry,nu știi despre ce vorbești,spuse el,cu mici întreruperi.Sachs mi-a dat actele pentru un pământ în Texas.

-Sachs e mort,replică Gentry.Asta nu-l surprinse pe Ross.Știuse că bătrânul era pe moarte,ultima oară când îl văzuse înainte de plecare.Totuși vestea morții lui îl întrista.Sachs fusese primul om căruia îi păsase de Sonny Clark.

-Mi-a dat pământul pentru că n-avea de gând să-l revendice niciodată.Victoria și cu mine ne-am hotărât să luăm caii mei și să ne mutăm acolo,să înființăm propria noastră fermă.Am auzit de formarea unui convoi de căruțe,așa că ne-am alăturat și noi.

-Îți închipui că eu am să cred povestea asta cu plecatul ei de acasă părăsind tot ceea ce iubea ca să te urmeze într-o aventură?Fața lui devenea din ce în ce mai roșie.Clocotea de furie,și lui Ross nu-i plăcea deloc felul cum degetul lui tremura pe trăgaciul pistolului.Nu putea să-și scoată pistolul,mai ales cu coastele rupte care i-ar fi încetinit mișcarea.În plus,n-avea nici un chef să scoată pistolul la socrul lui.

-A fost hotărârea Victoriei,nu a mea,spuse el cu un calm simulat.Eu am vrut să așteptăm până te întorci.Voiam să-ți spun de copil.Gentry lăsă arma jos și îl pocni cu pumnul în falcă.Ross căzu pe spate.

-Tacă-ți gura aia mincinoasă.Ce copil? Nu-i destul c-ai omorât-o pe ea?

-Ross,ce se întâmplă?

Ross auzi vocea Lydiei printr-un val de ceață și furie.

Avea de gând să tolereze acuzațiile bolnave ale lui Gentry numai până aici.

Acum va trebui să-l oprească. Dar ce putea face cu vederea înceteșată de durere?
-Lydia, spuse el, strigând-o cât de tare îi permitea respirația lui șuierătoare. Adu-l pe Lee. Lydia era alarmată de tonul grav al vocii lui Ross și de poziția lui ghemuită. Apoi observă că e rănit și că bărbatul de deasupra lui avea un pistol. Sări jos din căruță, ținându-l pe Lee la piept și veni alergând. Nu avusese timp să se îmbrace și sânii ei luceau pe deasupra cămășii, aurii și trandafirii ca și orizontul la răsărit. Asupra lor se fixă privirea lui Gentry, continuând să țină pistolul în nasul lui Ross. Fata era sub orice critică, total lipsită de orice decență. Clark o înlăturase pe frumoasa, grațioasa Victoria și o luase pe târfa asta. Nevasta lui Russell. Gentry simți un nou val de furie. Că Sonny Clark o preferă pe zăluda asta în locul fiicei lui iubite era o insultă care dădea o nouă dimensiune urii lui.

-Stai pe loc, îi ordonă el Lydiei, în timp ce se apropia de Ross.

Lydia se opri brusc, strângându-l pe Lee la piept.

-Cine ești dumneata? Ce dorești?

-Lydia, acesta e tatăl Victoriei. Arată-i-l pe Lee. Țsta e nepotul tău Gentry.

-Mincinosule.

-Copilul ăsta e nepotul tău. Jur. Victoria a murit la naștere.

-E adevărat, întări Lydia, repede. Copilul meu s-a născut mort. Eu l-am alăptat pe Lee. Ross nu s-a căsătorit cu mine decât mult timp după moartea Victoriei.

-Mi-am închipuit eu că o să încercați să-mi vârați sub nas copilul ăsta ca fiind al Victoriei, pentru a-mi stoarce niște bani, spuse Gentry. Scuipe în țărână lângă fața lui Ross.

-Când mă gândesc că te-ai atins de fiica mea, îmi vine să vomit, spuse el, cu voce scăzută.

-Știu asta, mârâi Ross, dar nu mă mai deranjează. Dar ai de gând să renegi fiul Victoriei doar din mândrie? Propriul tău sânge? Gentry nici nu se uită la copil.

-Mă crezi chiar așa tâmpit... Clark? Când capul lui Ross se ridică brusc, Gentry râse ironic.

-Da, știu totul despre tine, banditul. Și despre zăluda asta. Ce să zic, înduioșătoare scenă. Dar m-am întâlnit cu soțul ei aseară în oraș. Am avut o convorbire interesantă cu Russell. Tu, marele pistolar Sonny Clark, ai ajuns bătaia de joc a doi țărânoi. Ross se uită nedumerit la socrul lui.

-Russell?

-Soț? repetă Lydia.

-Clancey Russell. Spunea că te-a cunoscut cu vreo săptămână în urmă, că l-ai întrerupt când discuta cu nevastă-sa cum să te predea, așa că s-a prefăcut că vrea o slujbă. Primul gând al lui Ross fu acela că socrul său înnebunise. Apoi ochii lui o găsiră pe Lydia. Fața ei arăta că e adevărat. Era palidă, vinovată, îngrozită.

-A fost soțul tău? întrebă el, nevenindu-i să creadă, dorind ca ea să dezmintă.

-Nu. Clancey Russell n-a fost soțul meu, spuse ea, cu voce sigură, mișcându-și capul încet dintr-o parte într-alta. A fost fratele meu vitreg.

-Sfinte Dumnezeule, mai sunt și rude, spuse Gentry, cu glas amar.

-Fratele vitreg? urlă Ross.Ochii ei cereau înțelegere.

-Da.Ross trase o înjurătură.

-Știai totul despre mine înainte de a-ți spune eu,nu?

-Da,dar...

-Și tu împreună cu acest frate vitreg pe care ziceai că-l urăști...

-L-am urât,într-adevăr...Nu putea să le arate că știa de moartea lui Clancey și să-l deconspire pe Bubba.

-Voi doi complotați să mă demascați pentru a încasa recompensa...

-Nu,protestă ea,energic.Nu,Ross.M-a amenințat c-o va face dacă nu-i dau bijuteriile.

-Bijuterii? Care bijuterii? întrebă el.

-Cele pe care le-ai luat de la mine,completă Gentry.Moștenirea familiei Gentry. Fără îndoială că ai forțat-o pe Victoria să deschidă seiful din dosul tabloului din sufragerie și le-ai luat.Le-am ascuns de yankei pentru ca să vină un hoț ca tine să le ia.Nu știam că Russell aflase de ele.Probabil că femeia asta care zici că-ți e soție,i-a spus.

-Dacă bijuteriile sunt ceea ce te interesează,ți le dau,spuse Lydia,făcând un pas spre Gentry.I le-ar fi dat bucuroasă,numai să-și ia pistolul de sub nasul lui Ross.

-Lee...?Ridică copilul spre bunicul lui.Gentry se dădu înapoi ca și cum ar fi fost diavolul.

-Dă-l negrului să-l țină și adu bijuteriile.Moses îl luă pe Lee care acum scâncea de foame și din cauza tensiunii din jurul lui.Lydia își ridică poalele cămășii și alergă spre căruță,se urcă și luă bijuteriile de unde le ascunsese doar cu câteva ore în urmă.Evită ochii acuzatori ai lui Ross în timp ce se apropia de Gentry și i le dădea.

-Dă-le drumul jos.Lydia puse săculețul jos.

-Privește,Clark.Asta e dovada.E de-ajuns ca să te omor.

-Nu le-am văzut în viața mea,exclamă el.

-Nu le-a furat,strigă Lydia.Victoria le-a luat cu ea când a plecat din Tennessee.

-Gura! strigă Gentry.Nu ești demnă nici să-i pronunți numele.
O apucă de braț cu mâna liberă și i-o răsuci la spate ridicându-i-o până între omoplați,apoi o întoarse cu fața la Ross.

-Uită-te la ea,Clark.Asta e femeia potrivită pentru tine,nu Victoria mea.Privește-o cum umblă în cămașă fără pic de rușine.Te-a pus la treabă aseară,cum spunea Russell,ca el să aibă timp să te denunțe?

-Nu! gemu Lydia,de durere și rușine.Clancey se răzbuna în felul lui propriu. Putea ignora insultele lui Gentry.Ceea ce o omora însă în modul cel mai chinuitor,era privirea deziluzionată a lui Ross.

-De unde știi de bijuterii,Lydia? întrebă el cu o voce lipsită de inflexiuni,
Lydia înghiți,clipi din cauza durerii pe care i-o producea brațul răsucit și spuse:

-Mi-a spus Clancey.Nu știu cum a aflat.A venit cu un afiș în care erai căutat de poliție și m-a amenințat...

-Când?

-Imediat ce-a fost omorât Luke.Ross înjură și începu să râdă.La început se auziră doar niște gâlgâituri în piept,apoi izbucni în hohote.Știa că durerea din coaste îl făcea să delireze,dar acum deveni isteric.

-Acum câteva săptămâni..Oare tot ce făcuse ea fusese fals?Ochii lui ascuțiți ca lama tăiau feli-felii din fața ei.Lydia își umezi buzele,rugătoare.

-El l-a ucis pe Luke,pe pentru că l-a văzut dând târcoale prin pădure în apropierea convoiului.El a fost cel care m-a atacat și l-a ucis pe Winston.

-Și n-ai găsit nimerit să spui nimănui? Nici mie?

-Mi-a fost teamă c-o să vă facă rău,ție și lui Lee.

-Sau ai vrut să-l protejezi pe el,aruncă el,furios.Se uita la sânii ei,revărsați peste marginea cămășii.Era puțin aplecată,încercând să micșoreze durerea brațului ținut de Gentry și asta accentua și mai mult plinătatea sânilor.Părul ei era ca o coamă nețesălată în jurul capului și pe umeri.

-Ai complotat în spatele meu,te-ai întâlnit cu el în secret...

-Da,dar...

-Și aseară? A fost aici aseară?

-Nu,adică da,dar...

-Când m-ai rugat să dorm cu tine,ai făcut-o ca să mă ții ocupat? Ai fost târfa lui,nu? Putea să-ți ordone orice și tu ai fi făcut,nu?

Cuvintele o izbiră ca o ghiulea de tun în piept,făcând-o să expire aerul cu zgomot datorită impactului.Se uită în ochii lui verzi,reci,pe care abia îi recunoștea.După tot ceea ce fuseseră unul față de altul în ultimele săptămâni,mai putea încă să creadă cele mai rele lucruri despre ea?

-Da,șuieră ea printre dinți.Am fost târfa lui.Și a fost aici aseară.M-am oferit să plec cu el.Am acceptat să-i permit accesul nelimitat la corpul meu.Am fost târfa lui ca să salvez viața mamei mele.Aș fi fost târfa lui pentru tot restul vieții dacă asta te-ar fi salvat pe tine și pe Lee.Cu ce era mai rău dacă eram târfa lui,decât a ta? Pentru că așa mă vezi,nu?Fața ei strălucea în soare.Razele lui îi aprindeau părul făcându-l să pară o flacără.Ochii ei radiau de lumină sălbatică atunci când îi îndreptă asupra lui.Nu fusese niciodată mai frumoasă.Toată numai jar și flacără,sexualitate,mândrie și curaj.Doamne,ce curaj să mărturisească toate astea.Și Ross simți c-o iubește pentru toate astea.

Înainte însă ca el să poată spune ceva,Gentry o trânti la pământ.Lydia căută să-i ia arma,dar el îi dădu mâna la o parte.Hărțuiala asta îi distrase atenția lui Gentry o fracțiune de secundă,timp suficient ca Ross să se întoarcă într-o parte,scoțând în același timp Colt-ul de sub șa și armându-l.Gentry se întoarse și trase înspre Ross.Lydia țipă.Glonțul nimeri în pământ la un centimetru de capul lui Ross.Anii de practică îl învățaseră că răspunsul nu putea fi decât unul singur: să facă la fel.Gentry privi prostește rana care se vedea prin mâneca sfâșiată a hainei.Ridică din nou pistolul.

-Eu n-aș face asta.Toate reflexele condiționate ale lui Ross intrară în acțiune.Nu mai simțea durerea din coaste.Vederea nu-i mai era încețoșată.Vocea lui avea clinchetul cuburilor de gheață căzând pe o oglindă.

Prima oară fusese un foc de avertisment. Acum pistolul lui era ațintit spre fruntea lui Gentry.

-Aruncă arma, domnule Gentry.

-Ai omorât-o pe Victoria. Cu sânge rece sau altfel, ești răspunzător de moartea ei. Pentru asta am să te omor chiar cu prețul vieții.

-Nu vreau să te omor, domnule Gentry. Bărbatul vârstnic râse fără veselie.

-Ai fi încântat să mă omori. Pentru că știi că te-am urât întotdeauna. Te-am ghicit cine ești, în ciuda manierelor tale copiate de pe la alții. Un gunoi. Asta-i fost și așa ai să mori. Brațul lui sângerând, amorțit, se ridică tremurând spre Ross.

-Omenirea îmi va mulțumi că te-am lichidat.

-Nu vreau să te omor, idiotule! strigă Ross. Lasă arma aia jos.

Gentry zâmbi și degetul lui se strânse pe trăgaci.

Ross își aruncă Colt-ul, care căzu cu un zgomot înfundat pe pământ.

-N-am să te omor, Gentry. Refuz s-o fac. N-ai decât să împuști un om neînarmat.

Ochii lui verzi rămaseră ațintiți în ochii celui lalt. Dacă cineva privește ochii... Și Ross știa că era pe punctul de a fi împușcat.

-Dacă așa vrei, am s-o fac, spuse Gentry pregătindu-se să tragă.

-Nu! țipă Lydia și se aruncă în fața lui Ross.

-Aruncă arma! Ordinul adresat lui Gentry venea de la un bărbat care se apropiase călare. Avea pușca la umăr și o ațintise asupra lui. Armele detunară simultan.

Inima lui Gentry fu străpunsă de un glonte care îl omorî instantaneu.

Omul care-l împușcase înjură de toți dumnezeii și sări de pe cal înainte ca acesta să se fi oprit. Moses îl strânse pe Lee la piept și murmură:

-Doamne, Doamne! Glonțul din arma lui Gentry o nimeri pe Lydia, care simțind durerea atroce se prinse cu mâinile de pieptii cămășii lui Ross. Încercă să-și ridice capul, să-l privească în ochi. Dorea să vadă în ei iertarea, înțelegerea. Dar nu avu puterea să ridice capul. O perdeă neagră i se lăsă pe ochi și nu mai văzu nimic. Ross îi rosti numele cu un strigăt în timp ce se prăbușea peste el. Sângele ei cald îi scâldea pieptul.

-Lydia, Lydia, o chemă el, cu voce răgușită, uitând de tot ce era în jur, conștient doar de greutatea moale prăbușită peste el. O întoarse ușor pe spate și îi privi fața. Era palidă de moarte.

-Nu, Dumnezeule, nu! încercă să spună Ross, fără succes. Era oare pedeapsa pentru toate păcatele pe care le comisese? Să iubească două femei și să le piardă pe amândouă. O iubise pe Victoria pentru ceea ce reprezentase, pentru ceea ce-l învățase. Dar Lydia, îl învățase ce înseamnă să iubești. Să iubești fără vorbe mari. Să iubești nu pentru că, ci în ciuda faptului că.

-Nu muri, se rugă el, punându-și capul pe pieptul ei și ascultându-i inima, rugându-se la Dumnezeu. Am nevoie de tine. Nu muri! Simți aburul ușor al respirației ei pe obrazul lui și suspină recunoscător. Țeava unei puști îi atinse umărul. Își înalță capul. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte privea în jos la el. Știa doar că omul îl recunoscuse ca Sonny Clark.

-Numele meu e Majors. Sunt de la Agenția Pinkerton.

Ross îl privi cu ochi de oțel acum, așa cum îi erau și nervii. Ziua de care-i fusese teamă venise. O aștepta. Întotdeauna trebuie să plătești. Întotdeauna.

Fericirea, chiar și micile ei fragmente, cereau un preț ridicat. Privi în jos la buzele ușor desfăcute, care se luptau pentru fiecare respirație. Pleoapele ei erau de un violet-pal în lumina dimineții. Fragilitatea lor translucidă îl emoționează până în adâncul sufletului.

-Îți dau o declarație scrisă cu tot ce am făcut, spuse Ross încet, cu ochii la Lydia.

Apoi ochii verzi, care băgaseră spaima în oameni mai bravi ca el, îl străpunseră ca două lănci.

- Dacă-i salvați viața soției mele.

CAPITOLUL 22

Ross își privea fix cizmele și podeaua neagră de sub ele. Era la fel de murdar ca și ea. Nebărbierit, nespălat, plin de sudoare. Cu pete de sânge. Era sângele ei care lăsase o pată scorțoasă, maronie pe pieptul cămășii lui. Patru zile, se gândi el, strângându-și mâinile împreunate între genunchi. Patru zile nesfârșite stătuse în celula asta, întrebându-se dacă Lydia mai trăia sau nu. Unde era? Unde era Lee? Își închipuia că Moses avea grijă de copil, dar nu putea fi sigur.

Se pare că avusese doar o fisură și nu o fractură de coaste. Primele două zile stătuse fără să se miște și spera că se vor vindeca singure. Acum îl dureau doar ocazional, dar durerea nu-l deranja atât cât suferința morală.

Nu văzuse pe nimeni în afară de ceilalți arestați care erau aduși pentru beție sau pentru tulburarea ordinii publice. După ce fuseseră azvârliți într-un colț și dormiseră sforăind, toropiți de whisky-ul ieftin, fuseseră eliberați. Grasul ajutor de șerif care aducea mâncarea imposibil de mâncat, nu voia să-i spună nimic.

Nu știa nimic altceva decât că un detectiv de la Pinkerton și Vance Gentry descoperiseră cine era Coleman în realitate și se duseseră să-l prindă, să fie judecat, dar verdictul era previzibil: avea să fie spânzurat. Se ridică de pe patul murdar și se plimbă prin camera pătrată, evitând grămezile de murdărie pe care preferă să nu le identifice. De ce n-a murit cu trei ani în urmă, datorită rănilor grave pe care le avea? Lydia și-a dat viața încercând s-o salveze pe a lui. Ce dovadă mai mare de dragoste putea pretinde un bărbat? Și murise crezând c-o urăște.

-Coleman. Se răsuci pe călcâie. Era ajutorul de șerif. Omul era un porc, atât în ce privește înfățișarea lui murdară cât și comportamentul. Ross nu-i răspunse.

Îi aruncă o pereche de cătușe printre gratii. Ross le prinse din zbor.

-Pune-ți-le, îl îndemnă el, mestecând o bucată de tutun care făcea să i se prelingă saliva pe fiecare parte a gurii lui cărnose. Ross se execută. Venise, în sfârșit, detectivul ăla să-l vadă, să-i pună întrebări, să-i ia o declarație? Nu va scoate un cuvânt până nu-i vor spune ce face Lydia. Și dacă murise, nu va spune nimic până nu-i vedea trupul. Temnicerul descuie ușa cu gratii și îi făcu un semn din cap, să iasă. Străbătu coridorul îngust, cu polițistul la câțiva pași în urma lui. Aerul din birou, în ciuda verii călduroase, era mult mai respirabil decât cel din

celulă și Ross trase adânc aer în piept de mai multe ori pentru a-și curăța nările de duhoare.

-Hai,spuse ajutorul de șerif,îndesându-i pălăria pe cap.Și fără figuri,îl avertiză el. Ieșiră în stradă și o luară în jos pe trotuarul de lemn.Oamenii treceau grăbiți pe lângă ei fără să-i acorde prea multă atenție omului cu cătușe.Se părea că Majors nu anunțase pe cine arestaseră.Numele lui putea să nu fie prea cunoscut atât de departe spre Vest,dar toată lumea auzise de Frank și Jesse James.Lipsa de curiozitate în privința lui era de neînțeles.Merseră destul de mult până când ajutorul de șerif spuse:

-Aici.Apucară pe o alee de piatră care ducea la o casă simplă fără etaj.

Ross se lăsă împins prin ușa din față într-un hol cu o pendulă care ticăia liniștitor.

-Doctore,strigă polițistul.Un bărbat își făcu apariția dintr-o cameră dosnică și închise ușa în urma lui,își încheie vesta și veni spre ei,privind cu ochii neprietenoși spre polițist,pe sub o pereche de sprâncene zbârlite.

-Mulțumesc,Ernie,spuse el,trecând pe lângă Ross pentru a deschide ușa de la intrare,în semn că polițistul putea să plece.Grasul își atinse pălăria nemulțumit și plecă.Omul scund,chel,își ridică ochii spre fața nerasă a lui Ross.

-Sunt Doc Hanson,spuse el.Apoi arătă cu mâna spre ușa camerei din care tocmai ieșise.Soția dumitale e acolo.Inima lui Ross îi căzu la fundul sufletului ca o bucată de plumb.Probabil că era moartă,altminteri nu l-ar fi scos din celulă.Dacă ar fi în viață,poate ar lăsa-o să vină să-l vadă.

Respiră adânc,cutremurat și porni spre ușă.Greu,dar reuși să învârtă mânerul ușii cu mâinile încă prinse în cătușele de metal greu.Intră pe ușă și o închise în urma lui,cu spatele la cameră.Încet,se întoarse și privi prin camera răcoroasă datorită brizei,până găsi patul.Se așteptase s-o vadă pe Lydia întinsă,în rochia ei cea mai bună,cu mâinile încrucișate pe piept.Ceea ce vedea însă era o plapumă în culori vesele întinsă pe pat și un șal brodat pe spătarul patului.Ochii lui cercetară camera până o găsiră stând într-un balansoar lângă o fereastră deschisă,privindu-l cu ochi imobili,larg deschiși.Stătea complet nemișcată.Era îmbrăcată simplu,cu bluză și fustă.Nimic nu se mișca,afară de părul din jurul capului pe care briza îl ridica și îl făcea să-i cadă pe obraji.Nu mai era palidă de moarte,dar totuși palidă.Omul de la Pinkenton stătea lângă ea.Când văzu cătușele bombăni.

-Idiotul ăla de șerif.Scoțând o mică cheie din buzunar,traversă camera iute și descuie cătușele,lăsându-le să cadă.Le prinse și le băgă în buzunar.

-Îmi pare rău,doamnă Coleman,că soțul dumneavoastră a fost adus ca un criminal de rând,spuse el,pe un ton aproape jovial.Ross crezu fie că își pierduse auzul,fie că se afla sub influența unui vis ciudat.Omul îi spusese doamnă Coleman?Lydia zâmbi cu îngăduință.Ross o sorbea,pur și simplu,din priviri.

-Desigur,toate acuzațiile ridicole ale lui Gentry contra dumitale au căzut,i se adresă Majors.Ross îl privi uimit și neîncrezător.Ochii lui trimiseră o mie de semnale cu iuțeala codului Morse.

Majors își dresе glasul răgușit și se feri din calea acelor ochi pătrunzători.

Nu voia să i se reamintească iar că ceea ce urma să facă era un lucru nemaiauzit. Era împotriva tuturor principiilor pe care le respectase în toată cariera lui. Lucrurile erau albe sau negre, bune sau rele. Până de curând, nu crezuse în zona aceea cenușie în care datoria și responsabilitatea sunt amestecate cu emoții și instincte. El însă trăise virtual în ultimele două luni cu Vance Gentry. Nu-i plăcuse atașamentul lui dogmatic, de nezdruncinat, față de o idee, bună sau rea. Îl văzuse pe insul cunoscut ca Ross Coleman aplecat asupra soției lui, rugând-o să nu moară. Petrecuse ore întregi cu fata, cercetându-i trecutul, chestionând-o despre omul cu care se măritase în împrejurări neobișnuite. Se războise zile întregi cu sine însuși, dar în dimineața acestei zile, știa ce are de făcut. Justețea hotărârii era dubioasă și depindea de punctul de vedere din care priveai, dar avea de gând s-o facă în orice caz.

Se duse la cealaltă fereastră și trase perdeaua la o parte, aparent pentru a admira trandafirii târzii ai domnului Hanson. În realitate, pentru a sta cu spatele la el.

-Așa cum văd eu lucrurile, domnule Coleman, Gentry credea că fiica lui l-a părăsit. Era furios pe amândoi că ați plecat pe furiș. Ca tată, nu-l pot condamna pentru sentimentele lui. Dar nu e o crimă că o soție fuge cu soțul ei fără să-și anunțe părinții. Se uită la el peste umăr. Omul nu se mișcase, dar îl privea cu suspiciune în ochi. Femeia se uita la soțul ei. Se întoarse din nou spre fereastră.

-Am petrecut aceste câteva zile cu verificări. Victoria Gentry Coleman a murit la naștere. Ai fi putut evita un munte de necazuri, tinere, dacă ai fi anunțat moartea ei. Gura lui Ross se mișca inutil. Era o cursă? În ce scop? Omul știa foarte bine cine era el. Aruncă o privire întrebătoare spre Lydia. Ea scutură imperceptibil din cap, făcându-l să înțeleagă că nici ea nu era mai lămurită.

-Persoana care a oficiat slujba de înmormântare m-a asigurat că o va trece în registre. Majors scutură din cap.

-N-a făcut-o, dar toți cei pe care i-am găsit și cu care am vorbit au confirmat povestea soției dumitale, așa cum mi-a spus-o actuala soție.

Se întoarse din nou cu fața la Ross.

-Apropo, îmi pare rău că a trebuit să stai la închisoare până am verificat aceste lucruri. Ross nu spuse nimic. Nici Lydia, care nu vorbise de când se afla el în cameră, nu scoase nici un cuvânt. O durea ceva? Era în stare de șoc? De ce se uita la el cu aceeași oboseală pe care o văzuse în ochii ei în prima seară când îi fusese adusă ca să-l alăpteze pe Lee?

Majors scoase ceva din buzunar și îl aruncă pe pat. Era săculețul cu bijuterii.

-Gentry te-a acuzat de furtul acestor bijuterii.

-Sunt ale Victoriei. Eu nu le vreau, spuse Ross, sec.

Dacă Majors avusese unele îndoieli până atunci, fu convins atunci că făcea ceea ce trebuie. Sonny Clark n-ar fi plâns pe trupul unei femei rănite. Sonny Clark ar fi folosit arma pentru a ieși dintr-o situație dificilă. Sonny Clark avea reputația de a fi distrus toate celulele care avuseseră nenorocul să-l găzduiască. Ross Coleman petrecuse ultimele patru zile uitându-se la pereți, tăcut și copleșit de tristețe.

Ross Coleman era un om admirat și respectat de toți cei cu care călătorise.

L-ar fi putut ucide pe Gentry în legitimă apărare,dar n-o făcuse.Fuse docil,deși puțin ostil când îl arestase.Principala lui grijă fusese soția lui.Nu ceruse nici o favoare pentru sine ci se rugase ca ea să fie dusă la doctor imediat.Nu făcuse nici o încercare de a evada.Acum refuza o mică avere în bijuterii.Acest om nu mai era Sonny Clark.Era Ross Coleman și Majors avea de gând să-l lase să trăiască în pace.Probabil că a devenit sentimental la bătrânețe.Dar retragerea din activitate,cu aceste două vieți distruse pe conștiință,nu i se părea deloc atractivă.

-N-ai decât să nu le vrei,dar ele aparțin de drept fiului dumitale,domnule Coleman.Nu crezi c-ar trebui să le păstrezi până se face mare?

Ross dădu din cap încet.Majors îi dădu bijuteriile lui Ross care,stângaci,i le trecu Lydiei.

-Rămășițele domnului Gentry sunt deja în drum spre Tennessee.Am telegrafiat avocatului său și el mi-a răspuns că se va ocupa de funeralii.

Majors tuși la adăpostul palmei și făcu câțiva pași înainte de a vorbi din nou.

-Am chestionat-o pe soția dumitale despre fratele ei vitreg mort și...

-Mort?

-A,da, așa e.N-aveai de unde să știi.L-am găsit mort în dimineața aia când alergam să-l prind din urmă pe Gentry.Îi spusese să nu te acuze de furt și răpire fără să fiu de față.Când m-am trezit și m-am uitat în camera lui,am văzut că plecase.Majors își țuguie buzele când își aminti cât fusese de furios.Dăduse buzna afară din hotel și se îndrepta spre grajduri,când dăduse peste cadavrul lui Clancey zăcând pe aleea de lângă hotel.Presupusese că Gentry îl omorâse pe Russell pentru a nu se afla că fiica lui era măritată cu Sonny Clark.

-Uciderea lui Russell rămâne nerezolvată,spuse el gânditor.

Coleman nu putuse s-o facă.Moses spusese că Ross fusese cu el tot timpul până îi trezise Gentry în dimineața aceea.Și fata? Majors se uită la ea.Dacă se strecurase în oraș și îl ucisese,ceea ce se îndoia,ar fi fost îndreptățită s-o facă.

Lydia stătea tăcută sperând că Majors nu-i putea ghici gândurile.Nu-l va divulga niciodată pe ucigașul lui Clancey.Nici măcar lui Ross.Bubba păstrase secretul ei.O să-l păstreze și ea pe al lui.

-Ai auzit vreodată de un pistolar pe nume Sonny Clark? întrebă Majors,brusc.

Lydia schimbă o privire cu Ross înainte ca amândoi să-l privească iar pe detectiv.Ross dădu din cap afirmativ.Nu voia să spună nimic până nu-i înțelegea jocul lui Majors.Lydia își simțea inima în gât.

-Am auzit că e mort,spuse detectivul,încet,privind fața lui Ross.Cică ar fi murit acum câțiva ani de pe urma unui glonț primit la jefuirea unei bănci.Ce zici de teoria asta?

-E mort,spuse Ross,fără echivoc.

-Ești sigur?

-Da.Continuând să-l privească atent,Majors dădu din cap.

-Dacă-i așa,nu cred c-ar putea arunca vreo lumină asupra ascunzătorii fraților James.

-Jur pe Dumnezeu că nu știu nimic,răspunse Ross evaziv,dar sincer.

Toate instinctele lui Majors îi spuneau că omul nu minte.

-Da, zise el, întrerupându-și firul gândurilor, nu cred că știi.

Se scărpină în ureche ca și cum subiectul pe care îl discutau era de importanță minoră.

-Ultima mea obligație oficială ca detectiv va fi să anunț că Sonny Clark e mort, spuse el, râzând ușor. Sunt sigur că mulți oameni ai legii și vânători de recompense vor fi dezamăgiți de știrea asta. Din cauza recompensei.

Deși le era greu, Lydia și Ross rămaseră în așteptare. Numai omușorul lui Ross urca și cobora pe gâtul lui ca și cum ar fi încercat să înghită ceva.

Majors se duse la ușă și o deschise.

-Nu văd nici un motiv de a vă mai reține.

Făcu o mișcare largă cu mâna, arătându-le că pot pleca. Singurii care mai știau adevăratul nume al lui Ross Coleman, Vance Gentry și Clancey Russell, erau morți. Madam La Rue urma să primească o scrisoare de la Majors informând-o că banditul murise fiind rănit, fără a specifica data. Majors îl instruisese pe Moses temeinic, întrebându-l dacă a observat vreodată semne de violență la domnul Coleman. Sclavul eliberat jurase că domnul Coleman era unul dintre cei mai distinși bărbați pe care-i cunoscuse vreodată. Nu știa nimic de trecutul lui.

Desigur, omul mințea. Moses auzise fiecare cuvânt rostit de Gentry în dimineața aceea. Majors însă știa că Moses va duce secretul cu el în mormânt. Lydia Coleman nu va vorbi niciodată de trecutul tumultuos al soțului ei. N-aveai decât să privești cum se uită la el ca să-ți dai seama că dragostea ei depășea orice limită. Fusese ajutată să se ridice în picioare de soțul ei, deși nu schimbaseră nici un cuvânt. Majors văzu lacrimile de recunoștință strălucind în ochii ei neobișnuiți, în timp ce se apropia de el. Lydia își alese cuvintele cu grijă.

-Ați fost foarte cumsecade. Vă mulțumesc. Ieși din cameră lăsându-l pe Ross singur cu detectivul. Ochii lui Ross se înfipseră într-ai omului de la Pinkerton susținându-i privirea. Deschise gura, dar Majors întinse mâna oprindu-l.

-Nu-i nevoie să-mi mulțumești. O mulțumire ar fi echivalentă cu o confesiune. Nici unul nu putea risca să admită că se făcuse o derogare fără precedent. Ross strânse puternic mâna omului, în semn de mulțumire. Apoi se întoarse repede pentru a-și urma soția. Howard Majors privi în urma lor, zâmbi melancolic pentru sine și se întrebă dacă era cumva un semizeu sau doar un prost bătrân și moale la inimă.

Doctorul Hanson îi duse la locul unde îi aștepta Moses cu cele două căruțe, la marginea orașului. Fură salutați cu entuziasm și reuniți cu Lee care fusese bine îngrijit. Lucky și iepele arătau la fel de bine ca și atunci când le îngrijea Ross. Noua vacă de lapte nu arăta nici ea mai rău. După ce îi mulțumiră doctorului, fiecare în parte, acesta se întoarse în oraș. Ross porni căruțele.

Merseră puține mile în ziua aceea, urmând cursul râului care îl ducea spre pământurile lui Ross. Făcuse formalitățile la biroul din oraș în ziua în care își vânduse căruța. Totul era în regulă pentru a intra în posesie imediat.

Curând după ce făcură tabăra pentru noapte, Moses, plin de tact, se retrase.

-Eu mă duc puțin pe râu în jos să văd dacă pot prinde ceva pește pentru cină.

Simțise tensiunea dintre Ross și Lydia, care nu schimbaseră nici un cuvânt între ei. Ross mânase șareta, Moses mânase căruța cu coviltir. Lydia stătuse în interior.

-Mulțumesc, Moses, spuse Ross, în timp ce deshăma caii. Ar fi grozav.

-Îl iau și pe Lee cu mine. Poate să doarmă la umbră și dacă se trezește, am să-l învăț arta de a pescui.

-Dacă crezi că nu te deranjează.

-Nu. Ne-am împrietenit de acum. Ochii lui negri îl priviră plini de înțelegere.

-O să stăm probabil mai mult. Ross își termină treburile, făcu focul, apoi se scaldă în râu. Se frecă temeinic, îndepărtând toată murdăria acumulată în timpul detenției. După ce ieși la mal și își trase o pereche de pantaloni curați, își rase barba veche de patru zile și începu să se simtă din nou om.

Tocmai se întorcea în tabără când Lydia ieși în deschizătura din spate a căruței. Se retrase ușor când îl văzu, apoi însă coborî hotărâtă treptele.

-E prea cald în căruță. Aș vrea să stau puțin pe malul apei.

Își scosese bluza, dar își păstrase fusta. Era desculță. Vederea bandajului alb înfășurat pe umăr îi reaminti dureros de tragedia care era cât pe-acum să se întâmple. Ross rămase tăcut. Lydia trecu pe lângă el fără să-l privească în ochi. Când Ross o ajunse din urmă, o găsi așezată pe malul înclinat, plin de iarbă, al râului, cu privirile ațintite asupra apei curgătoare. Lumina ultimelor raze de soare o învăluia ca aurul topit. Aproape că era prea frumoasă, prea eterică pentru a fi atinsă. Aproape. Ross se lăsă jos lângă ea. După un lung moment de tăcere, se întoarse spre ea și atinse ușor bandajul de pe umărul ei.

-De ce-ai făcut-o, Lydia?

-Am făcut, ce? întrebă ea, cu voce răgușită. Când Ross intrase în camera aceea de la doctorul Hanson, slab, nemâncat, chinuit și murdar, îi venise să sară din scaun și să se arunce în brațele lui, dar își amintise expresia dezgustată de pe fața lui când Gentry îl obligase s-o vadă așa cum era. Voia să-i ceară să repete motivele pentru care se încurcase cu Clancey?

-De ce te-ai interpus între mine și glonțul ăla? Lydia își ridică privirea. Ochii lor se topiră unii într-alții. Buzele ei, abia mișcându-se, șoptiră:

-Pentru că te iubesc. Aș fi făcut orice ca să te salvez.

-L-ai fi urmat chiar și pe Russell? Un spasm de repulsie îi schimonosi o clipă trăsăturile, dar în privirea ei nu se văzu nici o ezitare când spuse, moale:

-Chiar și asta.

-Lydia! Numele ei țâșni ca un strigăt de pe buzele lui în clipa în care o cuprinse în brațe și își îngropă fața în părul ei.

-Am crezut că ești moartă. Nu mi-au spus nimic. Doamne, prin ce chinuri am trecut, gândindu-mă că ți-ai sacrificat viața pentru mine!

Mâinile ei se așezară pe părul lui, încă umed după baie. Îl mângâie blând, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. Ross îi luă fața în mâini, dându-i capul pe spate. Degetele mari de la ambele mâini trecură ușor peste buzele ei.

-Am crezut că te-am pierdut înainte de a ști cât de mult te iubesc.

-Ross! exclamă ea. Eram sigură că mă disprețuiești. Ți-am văzut ochii. Fața ta...

-Iartă-mă, iartă-mă, șopti el, acoperindu-i fața cu sărutări mărunte ca o ploaie fierbinte. O clipă am făcut-o, dar apoi mi-am dat seama cât te-a costat să-i promiți lui Russell că te întorci la el. Știam cât îl urăști. Atunci mi-am dat seama ce mult mă iubești. Îi puse o mână pe ceafă și, trăgând-o spre el, o sărută. Buzele lui desfăcute și mustața se frecară ușor de buzele ei apoi limba se furișă în interiorul gurii ei rătăcind în voie. Când, în cele din urmă, se desprinseră, sufocați, Lydia îi apucă fața în palme și se uită în ochii lui.

-Îmi pare rău că a trebuit să află de faptul că Victoria a luat bijuteriile. Am încercat să-l împiedic pe domnul Gentry să te împuște, altfel nu ți-aș fi spus.

Ross îi prinse lobul urechii între degetul mare și arătător, masându-l ușor în timp ce părul ei îi înfiora dosul degetelor.

-N-a avut încredere în mine, Lydia. Nu m-a crezut în stare să-i port de grijă.

-Nu, te înșeli. Era doar obișnuită să aibă lucruri drăguțe.

Ross era de altă părere, dar dădu din cap trist.

-Știu c-ai iubit-o, Ross, și nu mă deranjează.

Ross îi privi atent gura și se întrebă dacă se va sătura vreodată de gustul ei. „Nu”, se gândi el.

-Am iubit-o pe Victoria pentru ceea ce a făcut pentru mine, adăugă el, ca o clarificare, frecându-și buzele de buzele ei. Tu ești iubirea mea. Iubirea mea cea mare. Pe tine am să te iubesc și de tine o să am nevoie în fiecare ceas al vieții mele. Lydia abia avu timp să-i șoptească numele când buzele lui le căutară din nou pe ale ei. Pe măsură ce sărutul se intensifica, trupurile lor se lăsau tot mai jos spre iarba verde, răcoroasă de sub ei. Când buzele lor se despărțiră, rămaseră întinși față în față. Degetul lui arătător urmări marginea dantelată a cămășii ei deșteptând în ea valuri de dorință.

-De ce crezi c-a făcut-o, Lydia? întrebă el, oprind mișcarea degetului.

Degetele ei, care până atunci îi mângâiaseră fața, se opriră și ele.

-Nu știu.

-Timp de patru zile n-am știut dacă mai trăiești sau nu. Nu-mi ieșea din minte felul cum zăceai acolo sângerând în timp ce mă luau de lângă tine. Doamne!

Își lipi obrazul de sânii ei.

-Dacă Majors m-a făcut să trec prin toate chinurile iadului nespunându-mi nimic despre tine, de ce mi-a dat drumul?

Lydia își trecu degetele prin părul lui negru ca noaptea.

-Cred că și-a dat seama că nu mai ești omul care ai fost cândva, că te-ai schimbat complet. Dar voia să fie sigur. A ajuns la concluzia că nu era corect să-l facă pe Ross Coleman să plătească pentru păcatele lui Sonny Clark.

-Și cum rămâne cu păcatele lui Ross Coleman?

Ai să mă ierți vreodată că m-am îndoit de tine? Zâmbetul ei avea o umbră de malițiozitate.

-Dacă mă iubești acum. Ochii lui străluciră brusc de patima pe care și-o înfrânsese până atunci.

-Nu putem. O să te doară, spuse el, sărutând locul bandajat.

-E doar o rană superficială. Doctorul a spus că am leșinat mai mult din cauza șocului decât a glonțului. Văzu durerea din ochii lui și o înțelese greșit.

-E urâtă. O să-mi rămână o cicatrice, spuse ea, gânditoare.

Ross gemu și sărută curbura sânilor ei.

-Cicatricea asta frumoasă va fi o mărturie veșnică a iubirii tale.

-Chiar și atunci când ne certăm, așa cum facem noi?

-Chiar și atunci. Mi-au plăcut întotdeauna certurile noastre. Mă excită.

Își înălță capul deasupra ei și îi zâmbi.

-Și dacă-i vorba de cicatrici, ești cu mult în urma mea.

Mâinile lui se ridicară spre șnurul cămășii ei și desfăcură funda.

-Sigur te simți bine?

-Da, spuse ea, ca în vis, ajutându-l la desfacerea nasturilor și apoi eliberându-și umerii din cămașă. Când se întinse din nou, relaxată, Ross își coborî privirea spre sâni ei.

-De la o dată la alta, veșnic uit ce frumoasă ești și de fiecare dată e ca și cum aș descoperi o comoară. Își umplu mâinile cu ei, îi mângâie, îi strânse; vârful degetelor se jucară cu sfârcurile făcându-le să se întărească; aplecându-și capul prinse unul dintre ele între buze și îl supse ușor.

-Încă mai ai gust de lapte. În noaptea aceea când mi te-au adus, îmi amintesc că am văzut asta – degetul lui urmări conturul areolei – umflată de lapte. Te-am dorit chiar atunci. Să mă ierte Dumnezeu, dar te-am dorit.

-Ross, te rog. Ross răspunse chemării ei și se ridică pentru a-și scoate pantalonii. Fu surprins când o văzu ridicându-se în genunchi în fața lui. Nu părea deranjată de faptul că se aflau sub cerul liber. Îl auzise pe Moses spunând că el și cu Lee nu se vor întoarce prea curând.

Ridicându-și spre Ross ochii ei de jărat, își puse mâinile pe abdomenul lui.

-Am să-i scot eu. Gura ei trecu peste vârtejul de păr din jurul buricului făcându-l să-și încleșteze degetele pe capul ei și să-i rostească numele cu buze tremurătoare. Lydia îi desfăcu nasturii pantalonilor unul câte unul, în timp ce buzele ei salutau cu un sărut delicat fiecare porțiune dezgolită. Această atingere fugară a respirației, a buzelor și a limbii ei sfârși prin a-l întărâta la culme.

Palmele ei lunecară în sus și în jos pe dosul pulpelor lui, apoi pe șolduri. Îi trase pantalonii în jos cu o mișcare continuă, peste mușchii încordați ai feselor.

Perfectiunea lui dură era atât o afirmare îndrăzneată a iubirii lui cât și o frumoasă mostră de masculinitate. Îl sărută cu o tandră reverență.

-Ah, dragostea mea, gemu el, în timp ce se elibera de pantaloni.

O îndepărtă de el și o culcă din nou pe iarbă, îngenunchind lângă ea, îi desfăcu fusta, îi deznodă șnurul juponului și trase totul jos de pe ea, de-a lungul

picioarelor. Apoi se uită la ea zâmbind. Părul stătea desfăcut; corpul îi era pictat în roșu, auriu și verzui de paleta de culori a apusului de soare. Strălucirea naturală a cărnii ei dădea spectrului solar o lumină cu totul deosebită. Bandajul extrem de alb nu-i diminuea deloc frumusețea ci mai degrabă o sporea.

Ross se întinse pe o parte lângă ea și o cuprinse în brațe întorcând-o ca să fie cu fața la el și cu umărul sănătos jos pe Iarbă.

-Ești atât de frumoasă, spuse el. Să mă iubești, Lydia. Acum are sens.

Îi atinse sânii, îi sărută, își lunecă limba pe sfârcurile lor până ajunseră să strălucească umezi. Apoi mâna lui, cu degetele desfăcute, lunecă încet peste cuibul de păr roșcat și îi desfăcu pulpele. Se lăsă mai jos și o sărută pe pântec, apoi rătăci cu gura pe dâmbul dulce al feminității ei și în cele din urmă, atinse cu un sărut fierbinte însuși centrul acelei feminități.

-Ross, Ross, șopti ea printre suspine, întinzând brațele spre el.

Ross urcă înapoi până la fața ei și îi ridică piciorul de deasupra petrecându-l peste șoldul lui.

-Să fii atentă cu umărul, o instrui, el, blând. Lasă-mă pe mine s-o fac.

Cu o singură mișcare înainte, pătrunse în interiorul trupului ei, apoi tandru, o strânse la piept și continuă s-o pătrundă tot mai adânc cu fiecare mișcare, în timp ce ea își mișca șoldurile atingându-l ritmic cu pântecul. Când, în fine, Ross își murmură plăcerea supremă, ea repetă mișcarea evocatoare.

Tumultul se abătu asupra ei ca întotdeauna, deși de fiecare dată era unic. Întâi apărea senzația că este mângâiată cu o mânășă de catifea pe dinăuntru și pe dinafară, în același timp. Apoi era azvârlită cu capul înainte într-o stare de pierdere a cunoștinței în care era cu totul sub dominația simțurilor. După aceea, urma acea ploaie de lumină la izbucnirea lichidului fierbinte din măruntaiele lui; se revărsa în ea inundând-o toată, scaldând-o în iubire. Clipa sublimă venea la acea întoarcere în brațele lui unde simțea protecție, dragoste.

-Te iubesc, șopti ea, lipită de pieptul lui, pe care părul era acum răsucit și umed, sărutând cicatricea de sub umărul stâng.

-Și eu te iubesc. Tu m-ai eliberat de trecutul meu.

-Și tu pe mine, Ross, suspină ea. Acum avem doar viitor.

Rămaseră astfel încrustați unul în altul, mult timp. Licuricii treceau ca mici stele căzătoare în înserarea care se lăsase. Discul roșu al soarelui atârna suspendat deasupra orizontului ca și cum n-ar fi vrut să se despartă de ziua din urma lui. Cerul de deasupra se întunecă, dobândind o culoare indigo. Asfințitul se închise asupra lor iar ei îl primiră bucuroși. Și din ziua aceasta, zorile vor fi la fel de dulci.

SFARSIT